ANNE RICE
Seria CRONICILE VAMPIRILOR
POVESTEA HOȚULUI DE TRUPURI

Anne Rice

Cronicile vampirilor 4

Povestea hoţului de trupuri

SUNT vampirul Lestat. Am o poveste pentru voi. Despre ceva ce mi s-a întâmplat.

Începe la Miami, în 1990, şi vreau într-adevăr să pornesc chiar de-acolo. Dar este important să vă pomenesc şi de visele pe care le-am avut mai înainte, pentru că fac parte din poveste. Mă refer la visele despre o copilă-vampir, cu minte de femeie şi chip de înger, la visul cu prietenul meu muritor David Talbot.

Mi-am mai visat şi copilăria muritoare din Franţa — vise cu ierni înzăpezite petrecute la castelul mohorât şi ruinat al tatălui meu, în Auvergne, pe vremea când mergeam să vânez haita de lupi care prădase sărmanul nostru sat.

Visele pot fi la fel de adevărate ca şi faptele. Sau, cel puţin, aşa mi s-au părut după aceea.

Eram într-o dispoziţie neagră când au început aceste vise; un vampir vagabond rătăcind pe pământ, uneori atât de acoperit de praf, încât nu dădea nimeni nici un semn că m-ar observa. La ce bun să am plete blonde şi bogate, ochi albaştri strălucitori, haine strălucitoare, zâmbet irezistibil şi un trup bine proporţionat de un metru optzeci, care putea – în ciuda celor două sute de ani pe care îi avea de fapt — să treacă drept trupul unui muritor de douăzeci de ani? Rămăsesem totuşi un om rezonabil, un fiu al celui de-al optsprezecelea secol, cel în care trăisem de fapt înainte de a mă fi născut întru întuneric.

Pe măsură ce anii '80 se apropiau de sfârşit, mă schimbasem tot mai mult faţă de vampirul ageamiu şi dichisit care fusesem odată, atât de ataşat de clasica mantie neagră şi de dantela de Bruxelles, gentlemanul cu baston şi mânuşi care dansa sub lămpile cu gaz aerian.

Mă transformasem într-un fel de zeu tenebros, mulţumită

suferinţelor şi triumfului, dar mai ales sângelui respectabililor noştri vampiri. Aveam puteri care îmi permiteau să răstorn lucrurile şi chiar să înspăimânt. Aveam puteri care mă făceau melancolic, deşi nu înţelegeam întotdeauna de ce sunt aşa.

Puteam, de pildă, să mă ridic în aer după dorinţă şi si călătoresc pe vânturile nopţii distanţe mari, la fel de uşor ca un spirit. Puteam să aprind un foc numai din dorinţa de-a o face. Mai puteam, de asemeni, să chem cu vocea mea supranaturală nemuritori de peste mări şi ţări şi să citesc fără efort gândurile vampirilor şi ale oamenilor.

Nu-i rău, trebuie că gândiţi. Dar detestam asta. Mă necăjea, fără îndoială, vechiul meu eu — băiatul muritor, strigoiul nou-născut, hotărât să fie bun şi devenit rău pentru că aşa îi cerea soarta.

Să ne înţelegem, nu sunt un pragmatic. Am o conştiinţă aprigă şi nemiloasă. Aş fi putut să fiu un tip drăguţ. Poate că şi sunt uneori. Dar am fost întotdeauna un om de acţiune. Neliniştea e un pustiu, frica la fel. Iar aici veţi avea parte de acţiune, de îndată ce voi isprăvi această introducere.

Amintiţi-vă, începuturile sunt întotdeauna dificile şi, deseori, nefireşti. Au fost într-adevăr nemaipomenite şi îngrozitoare? Când? Familiile fericite nu sunt toate la fel, până şi Tolstoi trebuie să-şi fi dat seama de asta. Nu pot să pornesc cu "La început" sau cu "M-au lepădat din carul cu fân la amiază", chiar dacă aş vrea. Am început întotdeauna cu ce-am putut, credeţi-mă. Aşa cum spune şi Nabokov prin glasul lui Humbert Humbert, "Poti conta întotdeauna pe o crimă dacă vrei o scriitură neobişnuită". Iar neobişnuit nu poate însemna şi experimental? Ştiu deja că sunt plastic, înzorzonat, luxuriant, lunecos — mi-au spus-o destui critici.

Am să fac, vai, lucrurile în felul meu. Şi vom începe cu începutul — dacă nu cumva aşa ceva este o contradictie în termeni — vă promit.

Trebuie să vă explic chiar înainte ca aventura să se deruleze: eram adânc mâhnit din cauza celorlalţi nemuritori pe care i-am cunoscut şi i-am iubit, pentru că se îndepărtaseră de mult de ultimul nostru loc de întâlnire de la sfârşitul secolului al douăzecilea. E o nebunie să te gândeşti că am vrut să creăm un nou sabat. Au dispărut unul câte unul în timp şi în lume, ceea ce era inevitabil.

Vampirilor nu le plac cu adevărat cei de felul lor, deşi au o nevoie disperată de tovarăşi nemuritori.

Din cauza acestei nevoi mi-am făcut discipoli — Louis de Pointe du Lac, care a devenit în secolul al nouăsprezecelea răbdătorul şi, adesea, iubitul meu tovarăş, apoi, cu ajutorul lui involuntar, pe frumoasa şi damnata copilă-vampir, Claudia. În timpul nopţilor de vagabondaj solitar din a doua parte a secolului al douăzecilea, Louis a fost singurul nemuritor cu care m-am văzut destul de des. Cel mai uman dintre noi toţi, cel mai necredincios.

N-am stat niciodată prea mult timp departe de cocioaba lui de pe maidanul de la periferia oraşului New Orleans. Dar veţi vedea. Am să ajung şi la asta. Louis face parte din poveste.

Veţi găsi însă foarte puţin despre ceilalţi. Într-adevăr, aproape nimic.

Cu excepţia Claudiei. Pe Claudia am visat-o din ce în ce mai des. Să vă explic cum e cu ea. A fost distrusă de mai bine de un secol, însă i-am simţit mereu prezenţa, ca şi cum ar fi fost după colţ.

Eu însumi am creat această vampiriţă pătimaşă, dintr-o orfană muribundă — era 1794 — şi au trecut şaisprezece ani până să se ridice împotriva mea: "Tată, am să te bag în coşciug pe veci."

Pe vremea aceea dormeam într-un coşciug. A urmat o perioadă de tentative de crimă îngrozitoare, incluzând momeala cu victime muritoare otrăvite — ca să-mi întunece minţile, cuţite care îmi sfâşiau carnea albă şi, în final, aruncarea în mlaştinile împuţite de dincolo de mohorâtul New Orleans a unei copii neînsufleţite, făcute după chipul şi asemănarea mea.

Ei bine, n-a ţinut. Sunt foarte puţine căi sigure să ucizi un nemuritor. Soarele, focul... Trebuie să ţinteşti anularea totală. Şi pe urmă, e vorba despre vampirul Lestat!

Claudia a avut de suferit de pe urma acestor tentative, fiind mai târziu executată de un sabat al băutorilor de sânge care înflorea taman în inima Parisului, în scandalosul Teatru al Vampirilor. Încălcasem regulile atunci când transformasem o copilită atât de fragedă într-un băutor de sânge; fie numai pentru atât, şi monştri parizieni ar fi putut să-i pună capăt zilelor. Le încălcase regulile la rândul ei, încercând să-şi distrugă creatorul — şi să ştiţi că, din cauza asta, au hotărât s-o arunce

afară, în lumina strălucitoare a soarelui care a transformat-o în cenuşă..

După părerea mea, este un mod tare afurisit de a executa pe cineva; aceia care te scot afară trebuie să se retragă repede în sicrie şi nu pot nici măcar să urmărească cum teribilul soare le îndeplineşte sentinţa neîndurătoare. La aşa ceva au supus-o ei pe rafinata şi delicata creatură desăvârşită de mine, graţie sângelui meu de vampir, dintr-un copil abandonat, bolnăvicios şi murdar, într-o dărăpănată colonie spaniolă din Lumea Nouă — ca să-mi fie prietenă, discipol, iubită, muză, camarad de vânătoare... Şi fiica mea, ei bine, da!

Dacă aţi citit Interviu cu un vampir, *atunci ştiţi totul despre asta. Este versiunea lui Louis despre timpul petrecut împreună.*

Louis vorbeşte despre dragostea pe care i-o purta copilei noastre şi despre răzbunarea lui împotriva celor ce au distrus-o.

Dacă aţi citit cărţile mele autobiografice, Vampirul Lestat *şi* Regina damnaţilor, *ştiţi totul şi despre mine. Ne cunoaşteţi istoria, ştiţi cât valorează — istoria nu valorează niciodată prea mult — ştiţi cum am apărut acum mii de ani şi că ne înmulţim dându-le conştiincios muritorilor Sângele Negru atunci când vrem să-i aducem alături de noi pe Calea Diavolului.*

Dar nu-i nevoie să citiţi celelalte cărţi ca s-o înţelegeti pe cea de faţă. Nu veţi găsi aici mulţimea de personaje care populează Regina damnaţilor. *Civilizaţia occidentală nu va fi nici o secundă pe marginea prăpastiei. Nu veţi avea parte nici de revelaţii asupra vremurilor de demult, nici de bătrâni care să vă încredinţeze jumătăţi de adevăruri, să vorbească-n pilde şi să promită răspunsuri care de fapt nu există şi nici n-au existat vreodată.*

Nu, toate acestea le-am făcut mai demult.

Acum este vorba despre o poveste contemporană. Nu-i nici o greşeală, volumul face parte din Cronica vampirilor. *Dar este primul cu adevărat modern, pentru că acceptă de la început înspăimântătoarea absurditate a existenţei şi ne introduce în mintea şi în sufletul eroului — cine să fie, oare? – pentru a le descoperi.*

Citiţi povestea şi, pe măsură ce veţi întoarce paginile, vă voi spune tot ce este nevoie să ştiţi despre noi. Apropo, se vor întâmpla multe! Aşa cum spuneam, sunt un om de acţiune — un James Bond al vampirilor, dacă vreţi — numit de diverşi alţi

nemuritori Prinţul Puştan, Cea Mai Blestemată Creatură sau "Monstrule!".

Bineînţeles, ceilalţi nemuritori vor fi prin preajmă – Maharet şi Mekare, cei mai bătrâni dintre noi, Khayman cel din Primul Neam, Eric, Santino, Pandora şi alţii cărora le spunem Copiii Mileniului. Va fi şi Armand, drăgălaşul strămoş cu chip de copil, în vârstă de cinci sute de ani; odinioară el a pus bazele Teatrului Vampirilor, iar mai înainte fondase Les Innocents, *un sabat al băutorilor de sânge care se închinau diavolului şi trăiau sub cimitirul din Paris. Sper că Armand va fi întotdeauna cu noi.*

Şi, dacă sunt norocos, Gabrielle — muritoarea mea mamă şi nemuritorul meu copil — se va arăta şi ea, fără îndoială, într-una din aceste nopţi, înainte să se sfârşească încă o mie de ani.

În ce-l priveşte pe Marius, bătrânul meu profesor şi mentor, unul dintre păstrătorii secretelor istorice ale tribului nostru, este şi va fi întotdeauna lângă noi. Înainte să înceapă toată povestea, venea la mine când şi când să mă cicălească: Nu cred oare că ar fi cazul să încetez odată cu crimele mele nemiloase care ajung invariabil în paginile ziarelor muritorilor? N-am de gând să încetez a-l mai sâcâi pe David Talbot, prietenul meu muritor, ispitindu-l cu Darul Întunecat al sângelui nostru? Am habar că ar fi mai bine să nu-l mai dăm nimănui, niciodată?

Reguli, reguli, reguli. Sfârşesc întotdeauna prin a vorbi despre reguli. Iar mie-mi place să sparg regulile tot aşa cum muritorilor le place să facă ţăndări, de cărămizile căminului, paharele de cristal, după ce au toastat.

Dar destul cu ceilalţi. Cartea asta e *a mea de la început până la sfârşit.*

Daţi-mi voie acum să vorbesc despre visele care veneau să-mi tulbure hoinărelile.

Claudia aproape că mă bântuia. Chiar înainte să mi se închidă ochii, o vedeam lângă mine şi îi auzeam vocea şoptind încet, stăruitor.

Uneori alunecam înapoi prin secole până la micuţul spital colonial cu *şirurile lui de pătuţuri, unde murise copila orfană.*

Iată-l pe bătrânul doctor trist, pântecos, ridicând trupul copilei. Şi strigătul. Cine striga? Claudia nu striga. Dormea atunci când mi-o încredinţase doctorul, convins că eram tatăl ei muritor. Şi e atât de frumuşică în visele astea! Oare era atât de drăguţă şi pe vremea aceea? Sigur că era.

„Înşfăcându-mă din mâinile muritoare ca doi monştri înspăimântători dintr-un basm de coşmar, voi, părinţi inutili şi orbi."

Visul cu David Talbot vine doar o dată.

David e *tânăr în vis şi merge printr-o pădure de magnolii. Nu este bărbatul de şaptezeci şi patru de ani care mi-a devenit prieten, răbdătorul cărturar muritor care mă refuză cu regularitate când îi ofer Sângele Negru, lăsându-şi mâna caldă şi fragilă pe carnea mea rece, insensibilă, ca să-mi demonstreze afecţiunea şi încrederea în noi.*

Nu. Acesta este tânărul David Talbot, cel de-acum ani şi ani, când inima nu-i bătea în piept atât de repede. Cu toate că e *în pericol.*

Tigru, tigru arzând strălucitor.

Vocea lui sau a mea e *cea care şopteşte aceste cuvinte?*

Iată-l ivindu-se din lumină pestriţă; dungile lui portocalii şi negre seamănă cu însăşi lumina şi umbra, încât abia se distinge. Îi văd capul uriaş şi botul atât de moale, alb şi zbârlit de mustăţi lungi, delicate. Dar uite-i ochii galbeni, abia nişte crăpături, plini de oribilă şi nesăbuită cruzime. David, colţii! Tu nu-i poţi vedea colţii!

Dar el e curios ca un copil şi urmăreşte limba mare şi roz atingându-i gâtul, atingându-i lănţişorul de aur pe care îl poartă la gât. Îi mănâncă lănţişorul? Doamne, Dumnezeule, David! Colţii!

De ce mi s-a stins vocea? Oare măcar sunt acolo, în pădurea de magnolii? Corpul îmi vibrează ca şi cum m-aş strădui să mă mişc, gemete surde răzbat de după buzele mele pecetluite şi fiecare geamăt face să mi se încordeze toată fiinţa, până la ultima fibră. David, fereşte-te!

Apoi văd că stă într-un genunchi, la umăr cu carabina cu ţeavă lungă. Pisica uriaşă este încă la mulţi metri distanţă şi se năpusteşte asupra lui. Aleargă tot mai tare, până ce pocnetul puştii o opreşte din drum, apoi îşi continuă fuga, în timp ce puşca bubuie din nou; ochii ei galbeni sunt plini de furie, labele sale se încrucişează într-un ultim efort de a se sprijini pe pământul moale.

Mă trezesc.

Ce înseamnă oare acest vis — că prietenul meu muritor este în primejdie? Sau, pur şi simplu, ceasul lui genetic se îndreaptă

spre ultima oră? Un om de şaptezeci şi patru de ani poate să moară în orice clipă.

M-am gândit vreodată la David, fără să mă gândesc la moarte?

David, unde eşti?

Phi, Pfui, Fo, Fum, simt sânge de englez.

„Vreau ca tu să-mi ceri Darul Întunecat, i-am spus când ne-am cunoscut. Nu pot să ţi-l dau. Dar vreau să-l ceri."

N-a făcut-o niciodată. N-a dorit-o niciodată. Şi l-am iubit. L-am văzut curând după vis. Trebuia. Dar visul nu l-am uitat şi poate că a tot revenit în orele de somn adânc din timpul zilei, când sunt o piatră rece şi neajutorată sub acoperirea prozaică a întunericului.

Ei bine, acum ştiţi şi visele.

Dar, vă rog, mai imaginaţi-vă o dată iarna înzăpezită din Franţa, zidurile castelului şi un tânăr muritor adormit pe patul lui de fân, în lumina focului, înconjurat de câinii de vânătoare. Aceasta a *devenit imaginea vieţii mele omeneşti pierdute, mai adevărată decât orice amintire despre teatrul de bulevard din Paris, unde înainte de Revoluţie fusesem atât de fericit ca tânăr actor.*

Acum suntem cu adevărat gata să începem. Hai să dăm pagina, da?

POVESTEA HOŢULUI DE TRUPURI

1

MIAMI — oraşul vampirilor. South Beach, în amurg, în voluptuoasa căldură a iernii fără iarnă, curat şi prosper, şi scăldat în lumina electrică; briza uşoară adie dinspre marea caldă şi trece peste marginea întunecată a nisipului de culoarea smântânii, să răcorească trotuarul neted şi larg, plin de copii muritori fericiţi.

Defilarea plăcută a tinerilor la modă, expunându-şi cu emoţionantă vulgaritate muşchii lucraţi, a tinerelor femei atât de mândre de ţinuta lor, în mijlocul blând-stăruitorului vuiet al

traficului şi al vocilor omeneşti.

Ospătarii vechi cu stucaturi, odinioară numai bune să adăpostească bătrânii, renăscute acum în vioaie culori pastel, etalându-şi noile nume în elegante firme de neon. Lumânări pâlpâind pe mesele îmbrăcate în alb ale restaurantelor cu porţile deschise. Maşini americane mari şi lucioase înaintând încet pe stradă, aşa încât şoferii şi pasagerii să urmărească orbitoarea defilare omenească; pietoni leneşi, blocând ici şi colo câte o intersecţie.

Iar la orizont, munţii ca nişte nori albi, sub cerul înalt şi plin de stele. Ah, cerul sudului — doldora de lumini azurii într-o nesfârşită, somnoroasă mişcare — n-a încetat niciodată să-mi taie respiraţia.

Către nord se înălţau în toată splendoarea turnurile noului Miami Beach. La sud şi la vest, orbitorii zgârie-nori din oţel ai centrului oraşului, autostrăzile zgomotoase şi docurile doldora de vase de croazieră. Mici nave de agrement goneau în apele spumoase ale nenumăratelor canale urbane.

În aproape imaculatele grădini de la Coral Gables, lămpi nenumărate luminau mândra desfăşurare de vile cu acoperişuri de ţiglă roşie şi de piscine licărind turcoaz. Prin marile şi întunecoasele încăperi de la Biltmore se plimbau stafii. Manglieri masivi îşi întindeau ramurile să acopere străzile largi şi îngijite.

În Coconut Grove, clienţii internaţionali umpleau hotelurile luxoase şi promenadele mondene. În balcoanele înalte ale proprietăţilor lor din sticlă, perechi îmbrăţişate priveau pe deasupra apelor liniştite ale golfului. Maşinile goneau pe drumurile aglomerate, pe lângă mereu legănătorii palmieri şi delicatele sălcii, pe lângă casele joase de beton acoperite cu bougainvillea roşie şi purpurie, în spatele porţilor din fier ornamentate.

Toate acestea înseamnă Miami, oraş al vitezei, oraş al florilor tropicale, oraş al cerurilor enorme. Pentru Miami, mai mult decât pentru oricare alt loc, îmi părăsesc periodic casa din New Orleans. Bărbaţi şi femei de diverse naţionalităţi şi culori trăiesc în marile şi densele cartiere ale oraşului Miami. Se vorbeşte în idiş, ebraică, spaniolă, haitiană, în dialectele şi cu accentele Americii Latine, ale sudului extrem al ţării şi ale îndepărtatului nord. Sub strălucitoarea suprafaţă a oraşului mocneşte ameninţarea, disperarea şi palpită lăcomia; există pulsul

profund şi neîntrerupt al unei mari capitale, umila măcinare a energiei, riscul neîntrerupt.

În Miami nu-i niciodată întuneric cu adevărat. Nu-i niciodată linişte cu adevărat.

Pentru un vampir este oraşul perfect; dar mie n-a reuşit niciodată să-mi furnizeze un ucigaş — vreo bucăţică sinistră, chinuită, care să-mi transfere şi vreo duzină de crime proprii atunci când îi sorb sângele şi îi golesc memoria.

Dar astă-seară era Vânătoarea de Vânat Mare, ospăţul de Paşti după înfometarea Postului Mare; aveam să urmăresc unul dintre acele splendide trofee umane, al căror înspăimântător modus operandi ocupă mai multe pagini în computerele agenţiilor care aplică legea, o fiinţă botezată în anonimatul ei cu un nume zornăitor inventat de presa admiratoare". „Sugrumătorul de pe Strada Lăturalnică".

Mă dau în vânt după asemenea ucigaşi!

Ce noroc pentru mine că o astfel de celebritate se ivise chiar în oraşul meu favorit. Ce noroc că atacase de şase ori chiar pe astfel de străzi — ucigaş de bătrâni şi de infirmi, veniţi în număr mare să-şi trăiască zilele rămase în această climă caldă. Ah, aş fi traversat şi un continent ca să dau de el, dar iată că mă aşteaptă chiar aici. Poveştii sale tenebroase — concepută de nu mai puţin de douăzeci de criminalişti — pe care o furasem cu ajutorul calculatorului din bârlogul meu de la New Orleans, îi adăugasem în secret elemente cruciale: numele şi adresa muritorului. O şmecherie simplă pentru un zeu întunecat care poate citi gândurile. Iar în această seară, spre plăcerea mea, voi pune capăt ilustrei sale cariere printr-o crudă îmbrăţişare întunecată, fără nici o scânteie de iluminare morală.

Ah, Miami. Locul perfect pentru un mic spectacol al Patimilor.

M-am întors mereu la Miami, la fel cum m-am întors la New Orleans. Iar acum sunt singurul nemuritor care colindă acest splendid colţ din Savage Garden; aşa cum aţi văzut, ceilalţi au abandonat de multă vreme casa de întâlnire de aici — incapabili să îndure compania celorlalţi mai mult decât eram eu în stare s-o suport pe-a lor.

Dar cu atât mai bine, Miami este astfel în întregime la dispoziţia mea.

M-am aşezat în dreptul ferestrelor din faţă ale camerelor pe

care le-am păstrat în elegantul Park Central Hotel de pe Ocean Drive, lăsându-mi auzul supranatural să circule prin camerele din jur, unde turişti bogaţi se bucurau de singurătatea de primă calitate: intimitate completă, doar zgomotul paşilor de pe strada iluminată — care valora pentru mine în acel moment cât Champs Elysées, cât Via Veneto.

Sugrumătorul meu era gata să treacă de pe tărâmul viziunilor lui spasmodice şi fragmentare pe cel al morţii propriu-zise. Ah, e timpul să mă îmbrac pentru omul viselor mele.

Răscolind prin obişnuita puzderie de cutii de carton de-abia deschise, de valize şi cufere, am ales un costum de catifea gri – unul dintre costumele favorite, cu materialul gros şi cu un luciu subtil. Trebuie să recunosc că era destul de nepotrivit pentru nopţile calde, dar eu nu simt căldura şi frigul la fel ca oamenii. Haina era subţiată de revere înguste, simple, părând, din cauza taliei strâmte, mai degrabă o jachetă de călărie sau, şi mai bine, semănând cu redingotele pline de graţie din vremurile de demult. Noi, nemuritorii, îndrăgim veşmintele de modă veche, pentru că ele reamintesc secolul în care ne-am născut întru întuneric. De multe ori poţi evalua vârsta adevărată a unui nemuritor doar uitându-te la tăietura hainelor lui.

În cazul meu, opţiunea este mai ales o problemă de textură. Secolul al optsprezecelea a fost atât de lucios! Nu pot suporta să nu fiu şi eu măcar cât de cât lustruit. Haina pe care o alesesem mergea perfect cu pantalonii strimţi de catifea. Iar cămaşa de mătase albă era atât de fină, încât puteai s-o faci ghem în pumn. De ce să fi îmbrăcat altceva pe pielea mea indestructibilă şi ciudat de sensibilă? Apoi cizmele. Ah, arătau aidoma încălţămintei fine pe care am purtat-o întotdeauna. Tălpile erau imaculate, pentru că atingeau pământul-mamă foarte rar.

Părul l-am lăsat liber, răsfirat în obişnuita coamă bogată, revărsată în valuri aurii pe umeri. De ce voiam să arăt ca muritorii? Sincer să fiu, nu ştiu. Ca de obicei, mi-am acoperit ochii albaştri cu ochelari negri, de spaimă ca strălucirea lor să nu hipnotizeze şi să nu vrăjească la nimereală — un adevărat inconvenient — iar pe mâinile delicate şi albe, cu unghii lipsite de viaţă, în stare să mă trădeze, am tras obişnuita pereche de mănuşi gri din piele moale.

Oh, un strop de ulei cafeniu, camuflaj pentru piele. Am întins

loţiunea pe obraji şi pe porţiunea neacoperită de pe gât şi piept.

Am cercetat produsul finit în oglindă. Irezistibil în continuare. Nu-i de mirare că am fost atât de devastator în scurta mea carieră de cântăreţ rock. Am avut întotdeauna un mare succes ca vampir. Mulţumesc lui Dumnezeu că în hoinărelile mele aeriene n-am devenit invizibil, un vagabond hoinărind deasupra norilor, luminând ca o scânteie purtată de vânt. Îmi venea să plâng numai când mă gândeam la asta.

Vânătoarea de Vânat Mare m-a ancorat întotdeauna în actualitate. Să iei urma vânatului, să-l aştepţi, să-l apuci exact în clipa în care ar fi ucis o nouă victimă şi să-l sorbi încetişor, grijuliu, delectându-te cu toată ticăloşia lui, întrezărind prin lentilele murdare ale sufletului său victimele precedente...

Vă rog să mă înţelegeţi, nu-i nimic nobil în asta. Nu cred că, salvând un biet muritor de un astfel de diavol, pot să-mi răscumpăr sufletul. Prea adesea am curmat vieţi — afară doar dacă nu credeţi că puterea unei singure faceri de bine este infinită.

Eu nu ştiu dacă cred aşa ceva sau nu. Dar de un lucru sunt sigur: răul unei crime este infinit, iar vinovăţia mea este aidoma frumuseţii mele — eternă. Nu pot fi iertat, pentru că nu există cineva care să mă ierte pentru tot ce am făcut.

Cu toate acestea, îmi place să-i salvez pe inocenţi de soarta lor. Şi îmi place să-i iau cu mine pe ucigaşi pentru că îmi sunt fraţi şi suntem de-o seamă; de ce să nu moară mai bine în braţele mele decât în ale unui muritor milos, care n-a făcut niciodată vreun rău intenţionat cuiva? Acestea sunt regulile jocului. Le respect pentru că eu le-am inventat. Şi mi-am promis ca după aceea să nu părăsesc trupurile la întâmplare. M-am străduit întotdeauna să fac ceea ce mi-au cerut alţii. Şi totuşi... Îmi plăcea să las autorităţilor cadavrul, îmi plăcea ca mai târziu, când mă întorceam la New Orleans, să deschid calculatorul şi să citesc întregul post-mortem.

Am fost distras brusc de zgomotul unei maşini de poliţie care trecea încet pe dedesubt; oamenii dinăuntru vorbeau despre ucigaşul meu, că în curând va lovi din nou, că stelele sunt în conjuncţia potrivită şi luna în faza optimă. Mai mult ca sigur că se va petrece pe una din străzile lăturalnice din South Beach, la fel ca înainte. Dar cine e? Cum poate fi oprit?

Ora şapte. Aşa îmi arată cifrele verzui ale ceasului, deşi,

bineînţeles, ştiam şi fără ele. Am închis ochii, lăsând puţin capul pe o parte, poate ca să mă întăresc pentru efectele puterii mele de care mi-e atât de silă. Mai întâi, mi s-a amplificat din nou auzul, ca şi cum i s-ar fi adăugat un sistem electronic modern. Cele mai mărunte sunete din lume au devenit un cor infernal — plin de râsete stridente şi lamentări, plin de minciuni şi de justificări speriate şi întâmplătoare. Mi-am acoperit urechile, ca şi cum aş fi reuşit să le opresc, şi până la urmă le-am izolat.

Am văzut treptat imaginile suprapuse şi nedesluşite ale gândurilor oamenilor, urcând pe firmament, ca un milion de păsări fâlfâinde. *Dă-mi-l pe ucigaş, dă-mi imaginea lui!*

Era la două blocuri mai încolo, într-o sufragerie micuţă, şi tocmai se ridica din pat. Hainele ieftine i se boţiseră şi avea faţa grosolană acoperită de sudoare, şi cotrobâia nervos după ţigări în buzunarul cămăşii, lăsându-le apoi să cadă la loc — deja uitate. Era un om puternic, cu trăsături ascuţite ale feţei şi cu aspectul cuiva plin de o vagă îngrijorare, un uşor regret.

Nu-i trecuse prin minte să se îmbrace pentru seară, pentru ospăţul pe care îl aşteptase postind. Iar acum mintea-i trează era aproape sufocată sub greutatea viselor urâte şi palpitânde. Tremura tot, cu părul unsuros căzând pe fruntea oblică, cu ochii ca două bucăţi de sticlă neagră.

Rămas mai departe în umbra tăcută a camerei mele, am continuat să-l urmăresc, în timp ce cobora şi ieşea în luminile stridente de pe Collins Avenue, trecând pe lângă vitrine prăfoase şi firme îndoite, împins înainte către inevitabilul şi încă neprecizatul obiect al dorinţelor sale.

Cine avea să fie norocoasa doamnă, rătăcind orbeşte şi inexorabil spre această urâţenie, prin aglomeraţia răzleaţă şi mohorâtă de la începutul serii a aceleiaşi lugubre părţi a oraşului? Oare va avea o pungă cafenie de hârtie cu o cutie de lapte şi o căpăţână de salată? Se va grăbi la vederea ucigaşului de la colţ? Va fi, poate, necăjită pentru camera cu vedere de la mare în care trăia atât de liniştită, înainte ca arhitecţii şi decoratorii s-o mâne către pensiunea crăpată şi coşcovită de mai departe?

Şi el ce va gândi când, în sfârşit, o va repera, el, acest murdar înger al morţii? Va fi ea aceea în stare să-i aducă aminte de scorpia mitică din copilărie, care îl bătea fără motiv doar ca să-l scoată din panteonul coşmaresc al subconştientului? Sau

cerem prea mult?

Vreau să spun că există o speţă de ucigaşi care nu fac nici cea mai mică legătură între simbol şi realitate, şi după câteva zile nu-şi mai aduc aminte nimic. Desigur, victimele nu merită aşa ceva, iar ei, ucigaşii, merită să mă întâlnească pe mine.

Ei bine, îi voi smulge inima ameninţătoare înainte de a avea şansa să o mai „facă" din nou, astfel îmi va da mie tot ce a avut şi tot ce este.

Am luat-o la pas, trecând prin holul art deco al hotelului, elegant şi sclipitor, fermecător ca o fotografie dintr-o revistă ilustrată. Cât e de bine să te poţi mişca la fel ca un muritor, să deschizi uşi, să hoinăreşti prin aer liber. Am pornit pe trotuar, către nord, în mijlocul plimbăreţilor serii, cu privirea alunecând firesc peste hotelurile renovate recent şi peste micuţele lor cafenele.

Mulţimea se îngroşa către colţul străzii. În faţa unei cochete terase restaurant, camere uriaşe de televiziune îşi îndreptau obiectivele către o porţiune de trotuar luminată puternic de becuri albe enorme. Camioane blocau traficul; maşinile încetineau şi se opreau. Se adunase o gloată nedefinită de tineri şi bătrâni, fascinaţi doar pe jumătate, căci apariţia camerelor de filmat ale televiziunii şi cinematografiei era un eveniment familiar în South Beach.

Am ocolit luminile, temându-mă de efectul pe care l-ar fi putut avea asupra chipului meu. Cât aş fi vrut să fiu unul dintre tipii aceia bronzaţi, mirosind a ulei de plajă scump, pe jumătate goi în cârpele lor gingaşe de bumbac. Am luat-o după colţ. Am localizat apoi din nou vânatul. Mergea grăbit, cu mintea atât de plină de năluciri, încât greu îşi putea controla paşii împleticiţi.

Nu era timp de pierdut.

Am grăbit înaintarea şi am trecut de acoperişurile scunde. Briza era puternică, proaspătă. Se auzea doar murmurul vocilor agitate, zgomotul surd al cântecelor de la aparatele de radio şi vâjâitul vântului însuşi.

I-am prins în tăcere imaginea în ochii celor pe lângă care trecea. I-am mai văzut încă o dată fanteziile despre mâini şi picioare chinuite, obraji contractaţi şi piepturi strivite. Membrana fragilă dintre închipuire şi realitate se rupea.

Am coborât pe pavajul de pe Collins Avenue atât de iute, încât probabil păruse că m-am materializat acolo. Dar n-a

observat nimeni. Eram copacul din proverb care cade în pădurea nelocuită.

După câteva minute mergeam câţiva paşi în urma lui, traversând grupuleţele de duri care blocau calea, urmându-mi prada prin uşile de sticlă ale unui enorm magazin universal. Ah, ce distracţie pentru ochi, această peşteră cu tavanul jos, plină ochi de toate felurile de mâncare conservată, prezentată în cele mai inimaginabile ambalaje, de articole de toaletă şi zorzoane, lucruri care în proporţie de nouăzeci la sută nu existau sub nici o formă în secolul în care m-am născut.

Mă refer la şerveţele igienice, bomboane medicinale, piuneze cu cap de plastic, carioci, creme şi alifii pentru toate părţile corpului omenesc care s-au pomenit vreodată, detergenţi lichizi în toate culorile curcubeului, demachianţi de culori neinventate mai înainte şi încă imposibil de definit. Imaginaţi-vi-l pe Ludovic al XVI-lea deschizând o pungă foşnitoare de plastic cu asemenea minuni. Ce-ar fi crezut oare despre ceştile de cafea din stirex, despre prăjiturile de ciocolată ambalate în celofan sau despre stilourile care scriu fără să li se întrerupă cerneala?

Ei bine, nici eu însumi nu m-am obişnuit pe deplin cu aceste articole, deşi am urmărit cu ochii mei progresul revoluţiei industriale vreme de două secole. Magazinele universale mă ţin fermecat ore în şir. Uneori rămân ca viţelul la poartă nouă, în mijlocul unui bazar.

Numai că, de data aceasta, urmăream o pradă, nu-i aşa? *Time* şi *Vogue,* computerele de buzunar în stare să traducă dintr-o limbă în alta şi ceasurile subacvatice trebuia lăsate pe altă dată. De ce venise oare într-un astfel de loc? Familiile de cubanezi cu copii ciorchine după ei nu erau genul lui. Rătăcea aiurea prin spaţiile strâmte şi aglomerate, pierdut printre sutele de feţe întunecate, învăluit de ritmurile spaniole iuţi, nebăgat în seamă decât de mine, în timp ce ochii lui înroşiţi măturau mulţimea.

Dumnezeule, cât era de murdar — un maniac care pierduse orice decenţă, cu faţa colţuroasă şi cu gâtul brăzdate de jeg. Putea oare să-mi placă aşa ceva? Drace, dar e un sac de sânge. De ce să forţez norocul? Nu mai puteam omorî copii, nu-i aşa? Sau să mă ospătez cu târfe, minţindu-mă că totu-i în regulă, pentru că au înveninat şi ele porţia lor de mateloţi. Mă omoară

conştiinţa, asta e! Când eşti nemuritor, asta-i o boală lungă şi dezonorantă. Pfui, uită-te la el, un ucigaş murdar, împuţit şi slinos. Până şi puşcăriaşii mănâncă mai bine.

Apoi m-a izbit ceva, pe când îi cercetam din nou mintea, ca şi cum aş fi despicat un cantalup. Nu ştia cine este! Nu şi-a priceput niciodată nici măcar gândurile! Nu-şi amintea crâmpeie din viaţă într-o cât de mică ordine şi n-ar fi putut mărturisi crimele comise pentru că, într-adevăr, nu le putea rememora. Nici măcar nu ştia că astă-seară urma să ucidă din nou! Nu ştia nimic din ceea ce ştiam eu!

Ah, jale şi amar, trăsesem cea mai proastă carte, fără îndoială. Of, Dumnezeule! Ce-am avut în minte ca să vânez aşa ceva, când mapamondul e plin de bestii mai vicioase şi mai perfide? Îmi venea să plâng.

Dar a venit clipa provocării. O văzuse pe bătrână, îi văzuse braţele golaşe şi zbârcite, cocoaşa micuţă, coapsele subţiri şi tremurătoare de sub şortul pastel. Mergea alene sub neoanele strălucitoare, bucurându-se de zumzetul şi agitaţia celorlalţi, cu faţa pe jumătate ascunsă de un cozoroc verde de plastic, cu părul prins la spate cu agrafe întunecate.

Ducea în coş o sticlă de jumătate de litru de suc de portocale şi o pereche de papuci atât de moi, încât erau făcuţi sul. La acestea adăugase, cu evidentă bucurie, un roman ieftin scos dintr-un raft. Îl citise deja, dar îl găsea încântător şi visa să-l citească din nou, aşa cum se vizitează cunoştinţele vechi. *În Brooklyn creşte un copac.* Da, îmi plăcuse şi mie.

El i-a trecut, ca în transă, pe la spate, atât de aproape, încât cu siguranţă că ea îi simţea răsuflarea în ceafă. Cu privirea opacă, imbecil, o privea înaintând încet către casă, scoţând câteva bancnote murdare din gulerul răsucit al bluzei.

Au ieşit, el cu mersul greoi şi apatic al unui câine după o căţea în călduri, ea, văzându-şi încet de drum, cu sacoşa cenuşie atârnând de toartele decupate, ocolind larg şi stângaci grupurile gălăgioase de băieţandri bronzaţi ieşiţi la hoinăreală. Vorbea cu ea însăşi? Aşa părea. Nu i-am cercetat mintea acestei fiinţe micuţe care mergea tot mai repede. I-am cercetat-o bestiei din spatele ei, incapabil complet s-o perceapă ca sumă a părţilor componente. Grimase palide, debile îi săgetau prin minte în timp ce se ţinea de ea. Era avid să se întindă deasupra cărnii bătrâne; era avid să pună o mână peste o gură bătrână.

Când ea a ajuns la mica şi stinghera ei locuinţă, făcută parcă din cretă sfărâmicioasă, ca toate celelalte din această zonă sărăcăcioasă a oraşului, înconjurată de palmieri pitici şi afumaţi, el s-a oprit, brusc nehotărât, privind-o în tăcere cum străbătea curtea îngustă pardosită cu dale şi cum urca treptele verzi de ciment. A reţinut numărul uşii vopsite pe care o descuia sau, mai degrabă, a fixat locul unde era aşezată, apoi s-a sprijinit cu spatele de zid şi a început să viseze foarte amănunţit cum o va ucide, într-un dormitor fără formă şi gol, nimic mai mult decât un amestec de culoare şi lumină.

Ah, iată-l rezemat de zid, ca şi cum ar fi rănit, cu capul atârnând într-o parte. Imposibil să mă intereseze! De ce oare nu-l ucid acum?

Dar clipele treceau şi noaptea îşi pierdea incandescenţa crepusculară. Stelele deveneau şi mai strălucitoare. Adia briza.

Aşteptam.

Prin ochii ei vedeam salonul de parcă aş fi putut cu adevărat să văd prin ziduri şi tavane — curat, deşi plin de mobilă veche, cu furnir urât, cu colţurile rotunjite, neimportantă pentru ea. Totul fusese însă lustruit cu un ulei mirositor care îi plăcea. Lumina neoanelor răzbătea prin perdele, lăptoasă şi sumbră ca şi curtea de dedesubt. Dar ea se bucura de strălucirea micuţei ei veioze aşezate convenabil. Asta era important.

Stătea gravă într-un balansoar de arţar tapiţat cu o hidoasă stofă în carouri — o figură măruntă şi demnă, cu un roman ieftin în mână. Ce fericire să mai fie o dată alături de Francie Nolan! Genunchii subţiri erau acoperiţi bine de faldurile capotului de bumbac pe care îl luase din şifonier şi îşi vârâse picioarele deformate în micuţii papuci albaştri. Din părul cărunt îşi împletise o coadă groasă şi plină de graţie.

În faţa ei, pe ecranul alb-negru al televizorului, staruri de cinematograf moarte se certau fără să scoată un sunet. Joan Fontaine credea că Cary Grant încearcă să o ucidă. Judecând după expresia de pe faţa lui, aşa mi se părea şi mie. Cum poate cineva să aibă încredere în Cary Grant, mă întrebam – un om care arată atât de dur, încât ţi se pare cioplit în întregime din lemn?

Ea n-avea nevoie să le audă vocile; după o socoteală grijulie, văzuse acest film de vreo treisprezece ori. Romanul din braţe îl citise doar de două ori, aşa încât îi făcea o deosebită plăcere să

recitească paragrafele pe care încă nu le ştia pe de rost.

Din grădina umbroasă de dedesubt puteam simţi felul simplu şi împăcat în care se gândea la ea însăşi, fără să dramatizeze şi desprinsă de prostul gust din jur, de care era conştientă. Cele câteva comori ale ei ar fi putut încăpea într-un scrin. Cartea şi ecranul luminos contau mai mult decât orice altceva, şi era conştientă de faptul că se desprinde de lucrurile materiale. Nu-i păsa nici măcar de culoarea veşmintelor, funcţionale şi fără stil.

Vagabondul meu era aproape paralizat, în minte cu o dezlănţuire de imagini atât de personale, încât sfidau orice interpretare.

M-am strecurat pe lângă clădirea din stucatură şi am găsit scările care duceau la uşa bucătăriei. Încuietoarea a cedat imediat ce i-am comandat s-o facă. Iar uşa s-a deschis de parcă aş fi împins-o, deşi nici măcar n-o atinsesem.

M-am furişat fără zgomot în cămăruţa cu linoleum pe jos. Duhoarea de gaz care se ridica dinspre maşina de gătit mi-a făcut rău. La fel şi mirosul săpunului din suportul lui lipicios de faianţă. Dar camera m-a emoţionat imediat. Serviciul de porţelan chinezesc albastru cu alb era frumos şi aşezat simplu, cu farfuriile la vedere. Se zăreau şi câteva cărţi de bucate cu colţurile paginilor îndoite. Şi cât de imaculată era masa, cu muşamaua ei strălucitoare, galbenă şi cu o iederă verde, cernită, crescând dintr-un vas cu apă limpede, care proiecta pe tavanul scund un cerc tremurător de lumină.

Dar ceea ce mi-a răsărit cu putere în minte în timp ce stăteam acolo ţeapăn, împingând uşa închisă cu degetele, a fost gândul că, aşa cum şedea citind romanul de Betty Smith şi aruncând din când în când o privire spre ecranul televizorului, ei nu îi era frică de moarte. Nu avea antena lăuntrică cu care să sesizeze prezenţa nălucii de pe strada de alături, a criminalului cufundat în sminteala lui — sau a monstrului care-i bântuia bucătăria.

Ucigaşul era atât de absorbit de halucinaţiile proprii, încât nu vedea nici măcar cine trecea pe lângă el. Nu a văzut maşina de poliţie, nici privirile intenţionat ameninţătoare ale muritorilor în uniformă care ştiau totul despre el, care ştiau că în acea noapte avea să atace din nou, dar care habar nu aveau cine era.

O şuviţă subţire de salivă i se prelingea pe bărbia nerasă. Pentru el nimic nu era real — nici viaţa de peste zi, nici spaima

de a fi descoperit — doar tremurul electric pe care halucinaţiile îl răspândeau în trapul mătăhălos, în braţele şi picioarele butucănoase. Mâna stângă i s-a contractat brusc. În colţul stâng al gurii avea un rictus.

Îl uram pe tipul ăsta! Nu voiam să-l beau. Nu era un ucigaş de clasă. Tânjeam însă după sângele ei.

Ce gânditoare era, în liniştea şi singurătatea care o înconjurau; ce micuţă, ce mulţumită, concentrată ca o rază de lumină asupra rândurilor pe care le citea din povestea atât de bine ştiută. Călătorind, călătorind înapoi către zilele când citise cartea prima oară, lângă o fântână arteziană aglomerată de pe Lexington Avenue, New York City, când era o tânără secretară îmbrăcată nostim într-o fustă roşie de lână şi o bluză de dantelă albă, cu butoni cu perle la manşete. Lucra într-un turn de piatră cu birouri, nemaipomenit de elegant, cu uşile de la lift din alamă ornamentată şi cu holurile pardosite cu dale de marmură galben închis.

Voiam să-mi lipesc buzele de amintirile ei, de zgomotul rememorat al tocurilor ei înalte ciocănind pe marmură, de imaginea gambelor ei netede sub ciorapii de mătase, pe care şi-i punea cu atâta grijă, nu cumva să-i agaţe cu unghiile lungi şi date cu ojă. Pentru o clipă i-am văzut părul roşu. I-am văzut oribila, şi totuşi fermecătoarea pălărie galbenă cu boruri largi.

Ei da, sângele ei valora ceva. Iar mie-mi era foame, atât de foame cum nu-mi mai fusese decât rar în ultimele decenii. Postul Mare durase mai mult decât puteam îndura. Doamne Dumnezeule, voiam *atât de mult* s-o omor pe ea!

Jos, în stradă, printre buzele ucigaşului tâmpit şi necioplit a ieşit un fel de gâlgâit sleit. Acest sunet şi-a făcut drum către mine prin torentul furios al altor sunete care se revărsau în urechile mele de vampir.

Până la urmă bestia s-a desprins de zid, clătinându-se o clipă, ca şi cum ar fi urmat să cadă, apoi a venit agale către noi, trecând prin curticică şi urcând pe scări.

Să-l las s-o sperie? Părea a fi fără noimă. Îl aveam în mână. L-am lăsat totuşi să vâre unealta de metal în gaura rotundă a broaştei, i-am dat timp să forţeze încuietoarea. Lanţul s-a desprins din lemnul putred al uşii.

A intrat în cameră, privind către ea fără nici o expresie. Ea a rămas îngrozită, ghemuită în fotoliu, cu cartea căzută din poală.

Apoi m-a văzut pe mine în uşa bucătăriei — un tânăr întunecat îmbrăcat în catifea gri, cu ochelarii ridicaţi pe frunte. L-am fixat în acelaşi fel lipsit de expresie în care privea şi el. Îmi observase ochii irizaţi, pielea ca fildeşul lustruit, părul ca o explozie mută de lumină albă? Sau nu eram decât un obstacol între el şi sinistrul lui ţel, iar frumuseţea mea era inutilă?

După o secundă a luat-o la goană. Coborâse deja scările când bătrâna a ţipat şi s-a repezit să trântească uşa.

M-am luat după el, fără să mă mai obosesc să calc pe pământ, lăsându-l să mă vadă timp de o clipă balansându-mă sub felinare, în timp ce dădea colţul. Am mers cam o jumătate de cvartal până să mă îndrept direct spre el, o umbră printre muritori, pe care nimeni nu se ostenea s-o remarce. Apoi am înţepenit în spatele lui, auzindu-i gâfâitul, în timp ce a rupt-o la fugă.

Ne-am tot jucat în felul acesta un cartier întreg. Fugea, se oprea, mă vedea în spatele lui. Trupul îi era scăldat în sudoare. Materialul sintetic al cămăşii devenise transparent de umezeală şi i se lipea de pielea fără păr a pieptului.

A ajuns în cele din urmă la hotelul lui prăpădit şi a luat-o în sus pe scări. Eram deja în micuţa mansardă când a intrat el. Îl aveam în braţe înainte să fi apucat să ţipe. Şuviţe din părul-i murdar îmi intrau în nări, laolaltă cu mirosul acid al cămăşii. Dar acum nu mai conta. Era în braţele mele, puternic şi fierbinte, un clapon gustos, cu pieptul lipit de mine, cu mirosul sângelui întunecându-mi mintea. Îl auzeam pulsând în ventricule, în valve şi în venele strânse de frică. L-am lins pe carnea moale şi roşie de sub ochi.

Inima îi bătea aproape să-i plesnească — încetişor, încetişor ai grijă să nu-l sfărâmi. Mi-am fixat dinţii pe pielea umedă a gâtului. Mmmmm! Fratele meu, sărmanul meu frate turmentat. Dar era plin, era bun.

Izvorul s-a deschis; viaţa lui era un canal. Toate bătrânele, toţi bâtrânii aceia. Erau cadavre purtate de curent; se amestecau la întâmplare, în timp ce el îmi zăcea în braţe, neputincios. Nu era nici o distracţie. Prea uşor. Fără viclenie. Fără răutate. Crud ca o şopârlă ce fusese, înghiţind muscă după muscă. Dumnezeule, să cunoşti aşa ceva este ca şi cum ai cunoaşte vremea când pe pământ domneau reptile gigantice, când timp de un milion de ani numai ochii lor contemplaseră

căderea ploii sau răsăritul soarelui.

Atâta pagubă. I-am dat drumul şi a alunecat fără zgomot din strânsoare. Sângele lui de mamifer mă ameţea. Destul de bun. Am închis ochii, lăsând şarpele fierbinte să-mi pătrundă în măruntaie sau în ce naiba oi fi avut în trupul alb şi puternic. Buimac, l-am văzut împleticindu-se în genunchi pe duşumea. Atât de neîndemânatic, atât de uşor să-l ridic de pe grămada de ziare boţite şi rupte de pe jos, de lângă ceaşca de cafea rece care se vărsase pe covorul prăfuit.

L-am smucit de guler. Ochii mari şi goi i s-au învârtit în cap. Apoi s-a repezit la mine, derbedeul, ucigaşul de bătrâni şi bolnavi, şi mi-a şters cu pantoful fluierul piciorului. L-am ridicat din nou la gura mea înfometată, înfigându-i degetele în păr, şi l-am simţit înţepenind, ca şi cum colţii mei ar fi fost muiaţi în otravă.

Sângele mi-a inundat din nou creierul. L-am simţit electrizându-mi venele subţiri ale feţei. L-am simţit pulsând până şi în degete, şi o fierbinţeală înţepătoare mi-a coborât prin şira spinării. Mă străbătea fior după fior. Suculentă, creatura. Apoi i-am dat drumul din nou, şi din nou s-a îndepărtat împleticindu-se; m-am luat după el, târându-l de-a curmezişul podelei, întorcându-l cu faţa spre mine, apoi aruncându-l mai încolo şi lăsându-l din nou să se zbată.

Mi-a vorbit în ceva ce ar fi trebuit să fie un limbaj, dar nu era. S-a năpustit asupra mea, dar nu a putut să vadă clar prea multă vreme. Pentru prima oară s-a umplut de o tragică demnitate şi arăta, aşa orb cum era, aproape jignit. Părea că eram acum învăluit în basme vechi, înconjurat de amintirea statuilor de ghips şi a sfinţilor fără nume. El îmi zgâria cu degetele căputa cizmei. L-am ridicat, şi când i-am sfârtecat grumazul de astă dată, rana a devenit prea mare. Se sfârşise.

Moartea a venit ca un pumn în maţe. Preţ de o clipă mi-a fost greaţă, pe urmă n-am mai simţit decât căldura, abundenţa, strălucirea clară a sângelui viu, pe care ultima vibraţie a conştientei îl pulsase în toate mădularele mele.

M-am trântit pe patul lui jegos. Când mirosurile acre şi mucede ale încăperii, şi duhoarea stârvului său m-au dovedit, m-am ridicat şi am ieşit, împleticindu-mă, o figură dizgraţioasă — sigur, aşa arătam — lăsându-mă în voia gesturilor muritoare, în voia furiei şi a urii, în voia liniştii, pentru că nu mai voiam să

fiu cel fără greutate, înaripatul, călătorul prin noapte. Voiam să fiu om, să simt omeneşte, şi sângele lui mă pătrundea peste tot, dar nu era de-ajuns. Nu era deloc de-ajuns!

Unde sunt toate promisiunile mele? Palmierii pitici foşneau zgomotoşi şi ţepeni, lovindu-se de zidul din stuc.

— Oh, te-ai întors, mi-a spus ea.

Avea o voce joasă şi puternică, deloc tremurătoare. Stătea în faţa balansoarului cu tapiţerie urâtă şi braţe de arţar, cercetându-mă prin ochelarii cu rame de argint, în mână cu cartea acum închisă. Avea gura mică şi fără formă, lăsând să se întrezărească puţin din dinţii galbeni, un contrast urât cu personalitatea întunecată a glasului fără nici un defect.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce gândea de-mi zâmbea aşa? De ce nu se ruga?

— Ştiam că ai să vii, a rostit. Apoi şi-a scos ochelarii, iar eu am văzut că ochii îi străluceau. Ce-o fi văzut? Ce-oi fi făcut-o să vadă? Eu, care pot controla perfect toate elementele, eram atât de dat peste cap, încât aş fi fost în stare să plâng. Da, ştiam.

— Oh? Şi cum de-ai ştiut? am şoptit, apropiindu-mă de ea, plăcându-mi sufocanta zăpuşeală a banalei cămăruţe.

Am atins-o cu degetele mele monstruoase, prea albe ca să fie omeneşti şi destul de puternice cât să-i fi putut smulge capul, şi i-am simţit gâtul mic. Mirosea a Chantilly — sau alt parfum de la magazinul universal.

— Da, a spus încet, dar clar. Ştiam deja.

— Atunci, sărută-mă. Iubeşte-mă.

Ce fierbinte era şi cât de slabi îi erau umerii, cât de splendidă în vestejirea finală — floare bordată cu galben, totuşi încă plină de parfum — cu vene albastre şi palide, pleoape mulate perfect pe ochii închişi, pielea prisosind şi făcând cute pe oasele ţestei.

— Ia-mă în cer, a zis.

Vocea venea din inimă.

— Nu pot. Îmi pare rău că nu pot, i-am murmurat în ureche.

Am strâns-o în braţe. I-am adulmecat şuviţele moi de păr cărunt. I-am simţit degetele pe faţă ca pe nişte frunze uscate şi am simţit cum mă străbate un fior uşor. Şi ea tremura. Ah, fiinţă gingaşă şi istovită, ah, creatură condamnată să gândeşti şi să doreşti cu un trup imaterial ca o flăcăruie! Doar „o picătură", Lestat, nimic mai mult.

Dar era prea târziu şi am ştiut-o din clipa în care am simţit pe limbă primul strop de sânge. Am golit-o. Cu siguranţă că gemetele mele trebuie s-o fi alarmat, dar apoi n-a mai auzit... Ei nu mai aud zgomotele reale, o dată ce a început.

Iartă-mă.

Oh, draga mea!

Ne-am prăbuşit amândoi pe covor, amanţi pe un pat de flori sfărâmate. Am văzut cartea căzând, am văzut desenul de pe copertă, dar totul părea ireal. Am îmbrăţişat-o cu grijă, să nu se frângă. Dar eram un mincinos. Moartea a ajuns-o iute, în timp ce ea se îndrepta către mine printr-un coridor larg, într-un loc care părea foarte important. Ah, da, lespezile de marmură galbenă. New York City. Până şi aici, atât de sus, se aude traficul şi bufnetul unei uşi trântite pe casa scării.

— Noapte bună, iubitule, a şoptit ea.

Am auzit bine? Cum poate să vorbească?

Te iubesc.

— Da, scumpule. Şi eu te iubesc.

Stătea în hol. Avea părul roşu, sârmos şi cârlionţat, căzut pe umeri. Zâmbea. Tocurile ei făcuseră pe marmură zgomotul acela ascuţit, aţâţător, dar acum era linişte şi faldurile de lână ale fustei încă se mai mişcau. Mă privea cu o expresie ciudată; a ridicat un pistol negru cu ţeavă scurtă şi l-a îndreptat către mine.

Ce naiba faci?

E moartă. Împuşcătura a răsunat atât de puternic, încât o vreme n-am auzit nimic. Doar ţiuitul urechilor. Zac pe duşumea, privind absent la tavanul de deasupra, mirosind praful de puşcă dintr-un hol din New York.

Dar era Miami. Ceasul ei ticăia pe masă. Din inima supraîncălzită a televizorului se auzea vocea mică şi neplăcută a lui Cary Grant spunându-i lui Joan Fontaine că o iubeşte. Iar Joan Fontaine era foarte fericită. Fusese sigură că Cary Grant voia s-o ucidă.

Şi eu fusesem.

SOUTH BEACH. Din nou Neon Strip. Doar că, de data aceasta, mă plimbam departe de trotuarele ocupate, pe nisip, către mare.

Am mers iar şi iar până unde nu mai era nimeni — nici cei care vagabondează pe plajă sau înotătorii nocturni. Doar nisipul curăţat deja de urmele picioarelor de peste zi şi enormul ocean plumburiu, ridicând nesfârşitele valuri asupra răbdătorului ţărm. Cât de înalt se vede cerul, cât de plin de nori iuţi şi de stele îndepărtate.

Ce-am făcut? Am ucis-o pe ea, victima, cea pe care alergasem s-o salvez. M-am întors la ea şi m-am culcat cu ea, şi i-am luat viaţa, iar ea a tras prea târziu.

Şi-mi era sete din nou.

Am întins-o pe urmă pe patul ei simplu, pe anosta cuvertură matlasată de nailon, i-am încrucişat braţele pe piept şi i-am închis ochii.

Doamne sfinte, ajută-mă. Unde sunt sfinţii mei? Unde sunt îngerii înaripaţi care să mă ducă în infern? Sunt ei, atunci când vin, ultimul lucru frumos pe care îl ai în faţa ochilor? În timp ce te prăbuşeşti spre marea de flăcări, poţi totuşi să-i urmăreşti pe ei înaintând spre ceruri? Poţi spera la o ultimă licărire a trompetelor lor de aur şi a feţelor lor întoarse în sus, care reflectă strălucirea chipului lui Dumnezeu?

Ce ştiu eu despre cer?

Am rămas în picioare clipe lungi, privind îndepărtatul peisaj nocturn al norilor, apoi din nou scânteietoarele lumini ale noilor hoteluri, fulgerările farurilor.

Un muritor stătea singur pe faleză şi privea în direcţia mea, dar probabil că nici măcar nu-mi remarca prezenţa — o figură ştearsă la marginea mării. Probabil că se uita la ocean, aşa cum şi eu mă uitam, ca şi cum ţărmul ar fi fost miraculos, ca şi cum apa ar fi putut să ne cureţe sufletele.

Odinioară lumea era numai mare; plouase o sută de milioane de ani! Dar acum cosmosul mişună de monştri.

Era tot acolo, muritorul singur şi contemplativ. Mi-am dat seama treptat că, pe deasupra porţiunii pustii de plajă şi prin întuneric, ochii lui mă fixau intens. Da, se uita la mine.

M-am gândit vag la asta, uitându-mă la el doar fiindcă nu am catadicsit să-i întorc spatele. Apoi m-a străbătut o senzaţie curioasă, una pe care nu o simţisem niciodată înainte.

La început m-am simţit uşor ameţit, după aceea a urmat o vibraţie ţiuitoare, străbătându-mi trunchiul, apoi braţele şi picioarele. Mă simţeam ca şi cum măruntaiele mi se subţiau, iar

substanţa dinăuntrul lor se comprima încontinuu. Senzaţia era atât de puternică, încât mă simţeam ca stors din mine însumi. M-am minunat. Într-un fel, era delicios, mai ales pentru o persoană ca mine, atât de dură, de rece şi de impenetrabilă în materie de simţuri. Era copleşitor, în felul în care era copleşitor să bei sânge, deşi nu era ceva la fel de visceral. Dar abia începusem s-o analizez, că senzaţia şi dispăruse.

M-am înfiorat. Oare îmi imaginasem totul? Încă mă mai uitam la muritorul din depărtare — biet suflet care mă fixa fără să aibă habar cine sau ce eram.

Pe faţa lui tânără a răsărit un zâmbet, delicat şi plin de smintită uimire. Treptat mi-am dat seama că mai văzusem faţa aceea înainte. Ba, mai mult, am tresărit, descoperind în expresia ei o recunoaştere clară şi o neobişnuită atitudine de expectativă. Apoi muritorul a ridicat brusc braţul drept şi l-a fluturat.

De neînchipuit!

O, dar îl cunoşteam. Ba nu, ca să mă exprim mai precis, îl mai zărisem de câteva ori. Anumite amintiri m-au izbit din plin.

La Veneţia, dând târcoale prin Piazza San Marco, şi câteva luni mai târziu în Hong Kong, lângă Night Market; de ambele dăţi, îi acordasem o atenţie specială pentru că şi el îmi acordase aceeaşi atenţie. Da, stătea acolo, acelaşi tip înalt, cu trup puternic, cu acelaşi păr castaniu, des şi ondulat.

Nu-i cu putinţă. Sau vreau să spun probabil, pentru că uite-l acolo!

A făcut din nou micul gest de salut, apoi grăbit şi foarte stângaci a început să alerge către mine, apropiindu-se cu paşi greoi în timp ce îl priveam cu o uimire încăpăţânată şi rece.

I-am cercetat mintea. Nimic. Doar faţa surâzătoare din ce în ce mai clară pe când intra în lucirea luminoasă a mării. Mirosul fricii lui mi-a umplut nările laolaltă cu mirosul de sânge. Da, era îngrozit, şi totuşi puternic atras. Mi s-a părut dintr-o dată foarte ispititor — o altă victimă care mi se arunca în braţe.

Cum îi mai sclipeau ochii căprui. Şi ce dinţi strălucitori avea!

S-a oprit la trei paşi de mine, cu inima bubuind, şi mi-a întins, cu mâna umedă şi tremurătoare, un plic mototolit.

Continuam să-l privesc, fără să arăt nimic — nici mândrie jignită, nici respect pentru surprinzătoarea reuşită de a mă fi găsit, de a fi îndrăznit s-o facă. Îmi era doar destul de foame,

încât să-l golesc şi să mănânc din nou, fără să mă mai gândesc la altceva. Vedeam numai sânge.

Şi-a dat seama de asta, a simţit-o din plin şi m-a fixat o clipă furios, apoi a aruncat plicul la picioarele mele şi a luat-o frenetic la goană înapoi, prin nisip. Aproape a căzut când s-a întors s-o ia la fugă.

Setea m-a mai lăsat puţin. Poate că nu mă gândisem la nimic, dar ezitasem, şi asta m-a făcut să mi se pară că gândesc. Cine era oare ticălosul ăsta îndrăzneţ?

Am încercat din nou să-l cercetez. Nimic. Tare straniu. Dar sunt şi muritori care se ascund spontan, chiar dacă n-au habar că ar putea cineva să le pătrundă minţile.

Fugea mai departe, disperat şi greoi, dispărând în întuneric, pe o stradă laterală, continuând să se îndepărteze de mine.

Au trecut mai multe clipe.

Acum nu-i mai puteam simţi nici mirosul, în afară de cel emanat de plicul care zăcea pe jos.

Ce naiba însemnau toate astea? Ştia exact ce sunt, nu încăpea nici o îndoială. Veneţia şi Hong Kong nu fuseseră coincidenţe. Era limpede fie şi numai din frica lui bruscă. Dar nu mă puteam împiedica să zâmbesc, gândindu-mă la neobişnuitul lui curaj. Imaginaţi-vă, să urmăreşti o creatură de felul meu.

Să fi fost un admirator smintit, venit să bată la poarta templului, în speranţa că o să-i dau Sângele Negru doar din milă sau ca răsplată pentru temeritate? Brusc am simţit că mă înfurii şi mă înverşunez împotriva lui, apoi din nou nu mi-a păsat.

Am ridicat plicul şi am văzut că era fără adresă şi nelipit. Înăuntru am găsit o povestire scurtă care aparent fusese smulsă dintr-o carte ieftină.

Era un teanc de foi capsate laolaltă în colţul din stânga sus. Nu exista nici o însemnare personală. Autorul povestirii era o creatură simpatică pe nume H.P. Lovecraft, un scriitor care se ocupa de supranatural şi de macabru. De fapt, cunoşteam deja povestirea şi n-aş fi putut, oricum, să-i uit titlul: „Lucrul de pe prag." Mă făcuse să râd.

„Lucrul de pe prag." Am râs din nou. Da, îmi aduceam aminte, o poveste isteaţă şi nostimă.

Dar de ce să-mi fi dat mie ciudatul muritor o asemenea nuvelă. Era ridicol. Dintr-o dată m-am înfuriat din nou, atât de tare, cât mă lăsa tristeţea să mă înfurii.

Am băgat, absent, pachetul în buzunarul hainei. Am cercetat. Da, tipul plecase de tot. Nu puteam să-i depistez imaginea nici măcar în ochii celorlalţi.

Of, dacă măcar ar fi venit să mă ispitească într-o altă noapte, când sufletu-mi nu era bolnav şi scârbit, când mi-ar fi păsat cât de cât — măcar atât cât să vreau să descopăr ce era cu toate acestea.

Dar deja mi se părea că trecuseră milenii de când venise şi plecase. Noaptea era goală, măcinată doar de zumzetul marelui oraş şi de zbaterea valurilor. Chiar şi norii se subţiaseră şi dispăruseră. Cerul părea nesfârşit şi sfâşietor de nemişcat.

Mă uitam la stelele strălucitoare de deasupra, lăsând vuietul surd al valurilor să mă învăluie în linişte. Am aruncat o ultimă şi îndurerată privire luminilor din Miami, oraşul pe care îl iubeam atât de mult.

Apoi m-am ridicat uşor, ca gândul, atât de încet, încât nici un muritor nu m-ar fi văzut, un chip urcând tot mai sus prin vântul asurzitor, până ce oraşul mare şi întins nu mai părea decât o galaxie îndepărtată care se pierdea încet din raza privirii.

Era atât de rece vântul înălţimilor, cel care nu cunoştea anotimpurile. Sângele dinăuntrul meu fusese înghiţit, ca şi cum dulcea lui căldură n-ar fi existat niciodată, iar curând faţa şi mâinile mi s-au acoperit cu o pojghiţă de gheaţă, pojghiţă care s-a întins apoi şi pe hainele subţiri, acoperindu-mi toată pielea.

Dar nu-mi pricinuia nici un fel de suferinţă. Sau, hai să spunem, mai bine, că nu-mi pricinuia destulă suferinţă.

Mai degrabă înceta senzaţia de confort. Era doar jalnic şi trist, absenţa a ceea ce face existenţa valoroasă — căldura focului şi a mângâierilor, a sărutărilor şi a discuţiilor, a dragostei, a dorului şi a sângelui.

Ah, zeii azteci trebuie să fi fost vampiri lacomi dacă au reuşit să convingă sărmanele suflete omeneşti că universul ar înceta să existe când sângele n-ar mai curge. Imaginaţi-vă cum e să conduci un asemenea altar, chemând cu degetul pe unul şi pe altul, storcându-ţi pe buze, ca pe ciorchinii de struguri, inimile acelea tinere şi îmbibate de sânge.

M-am răsucit şi m-am întors cu vântul, căzând câţiva metri, apoi urcând din nou, cu braţele întinse vesel sau lăsate să atârne pe lângă mine. Apoi am stat pe spate, ca un înotător sigur de el, privind din nou stelele oarbe şi indiferente.

M-am îndreptat către est, doar cu ajutorul gândului. Deasupra Londrei încă era noapte, deşi ceasurile indicau ore mici. Londra.

Era momentul să-i spun adio lui David Talbot — prietenul meu muritor.

Trecuseră mai multe luni de la ultima noastră întâlnire din Amsterdam şi îl părăsisem brusc, ruşinat că îl necăjisem din nou. De atunci îl urmărisem, dar nu-l mai tulburasem. Acum ştiam că trebuie să mă duc din nou la el, indiferent de starea minţii mele. Nu era nici o îndoială că el ar fi vrut să vin. Era lucrul cel mai potrivit pe care îl aveam de făcut.

M-am gândit o clipă la dragul de Louis. Era, fără îndoială, în căsuţa dărăpănată din grădina mlăştinoasă din New Orleans, citind ca de obicei la lumina lunii sau, dacă noaptea era prea întunecată, la lumina pâlpâitoare a unei lumânări... Prea târziu să-mi iau rămas-bun de la Louis... Dar dacă era printre noi vreo fiinţă în stare să înţeleagă, aceea era Louis. Sau, cel puţin, aşa îmi spuneam mie însumi. Deşi, probabil, contrariul este mai aproape de adevăr...

Am plecat la Londra.

2

CONFRERIA TALAMASCA, lângă Londra, tăcută în enormul parc de stejari seculari, cu acoperişurile-i înclinate şi pajiştile largi acoperite de zăpada imaculată.

O clădire mândră de patru etaje, plină de ferestre oblonite şi de hornuri, trimiţând neîntrerupt în noapte fuioare şerpuite de fum.

Un loc al bibliotecilor şi al saloanelor întunecoase lambrisate cu lemn, şi al dormitoarelor cu plafoane din bârne şi covoare burgunde groase, al sufrageriilor la fel de tăcute ca şi cele ale unui ordin religios şi al membrilor la fel de devotaţi ca preoţii şi călugăriţele, în stare să-ţi citească mintea, să-ţi vadă aura, să-ţi spună viitorul după palmă şi să-ţi povestească cine s-ar putea să fi fost într-o viaţă anterioară.

Vrăjitori? Ei bine, probabil că unii dintre ei, da. Dar în majoritate sunt simpli eruditi — din categoria celor care şi-au

dedicat viaţa studiului ocultismului, în toate manifestările lui. Unii ştiu mai multe decât alţii. Unii cred mai mult decât alţii. De exemplu, în această confrerie — şi în altele, la Amsterdam, la Roma sau în adâncurile mlaştinilor din Louisiana — sunt unii membri care au pus ochii pe vampiri şi vârcolaci, care au simţit puterile fizice telecinetice, potenţial letale, ale muritorilor în stare să aprindă focuri sau să provoace moartea, care au vorbit cu spiritele şi au primit răspunsuri de la ele, care s-au luptat cu entităţi invizibile şi au câştigat — sau au pierdut.

Ordinul a rezistat mai bine de o mie de ani. De fapt, este chiar mai vechi, dar originile îi sunt învăluite în mister — sau, mai precis, David nu mi le-a explicat.

De unde îşi ia banii Talamasca? În beciurile ei este o abundenţă uimitoare de aur şi bijuterii. Investiţiile pe care le face în marile bănci ale Europei sunt legendare. Fie numai proprietăţile avute în oraşele de reşedinţa, şi ar putea ajuta Ordinul să se susţină, chiar fără să mai posede şi altceva. Sunt apoi diferitele comori de arhivă — picturi, statui, tapiserii, mobilier antic şi odoare — toate agonisite în legătură cu diverse cazuri oculte şi care nu pot fi evaluate în bani, deoarece valoarea lor istorică şi ştiinţifică depăşeşte cu mult orice preţ.

Biblioteca singură valorează o sumă fabuloasă în oricare monedă pământeană. Ea conţine manuscrise în toate limbile pământului, câteva din faimoasa Bibliotecă din Alexandria arsă cu secole în urmă, ba chiar şi unele din bibliotecile martirizaţilor catari, a căror cultură nu mai există. Sunt texte ale Egiptului antic pentru care arheologii ar omorî bucuroşi pe oricine doar ca să le arunce o privire. Sunt texte ale unor fiinţe supranaturale din câteva specii cunoscute, inclusiv vampiri. Sunt în arhive scrisori şi documente care au fost scrise chiar de mine.

Nu mă interesa nici una dintre aceste comori. Nici nu mă interesaseră vreodată. Mă rog, în momentele mele mai vesele mă jucasem cu ideea de a pătrunde în beciuri ca să recuperez câteva relicve care aparţinuseră odinioară unor nemuritori pe care i-am iubit. Ştiam că învăţaţii adunaseră şi lucruri pe care le abandonasem eu însumi — conţinutul camerelor mele din Paris de pe la sfârşitul secolului trecut, cărţile şi mobilierul casei bătrâneşti pe care o aveam în Garden District, sub care dormisem vreme de decenii, aproape uitat de către cei care mai călcau încă pe podelele putrede de deasupra. Şi Dumnezeu ştie

ce mai salvaseră ei din fălcile nimicitoare ale timpului.

Nu-mi păsa prea mult de lucrurile astea. Ceea ce salvaseră n-aveau decât să păstreze.

Mie îmi păsa doar de David, superiorul general al Ordinului, care îmi devenise prieten încă din noaptea de mult trecută, când intrasem insolent şi impulsiv prin fereastra apartamentului său particular de la etajul al patrulea.

Cât era de brav şi echilibrat! Şi cât îmi plăcuse să mă uit la el, un bărbat înalt, cu faţa brăzdată de riduri adânci şi cu părul cărunt de culoarea oţelului. Mă întrebam dacă un tânăr poate fi atât de frumos. Iar el mă recunoscuse, ştiuse ce eram — şi lucrul acesta mă fermecase cel mai tare.

Dacă te-aş face unul dintre noi? Aş putea, să ştii...

N-a şovăit niciodată în convingerile lui: „Nu voi accepta nici măcar pe patul de moarte", spusese. Dar simpla mea prezenţă îl fascinase şi nu putea s-o ascundă, deşi fusese în stare chiar de la început să-şi ascundă gândurile de mine.

Mintea lui devenise într-adevăr ca un seif pentru care nu exista cheie. Iar eu m-am mulţumit doar cu expresia strălucitoare şi plină de afecţiune a chipului şi cu vocea gravă, cultivată, care ar fi putut să-i ceară şi diavolului să devină bun.

Ajungând la confrerie dis-de-dimineaţă, prin zăpezile iernii englezeşti, am mers direct la ferestrele familiare ale lui David, găsind însă încăperile întunecoase şi goale.

M-am gândit la întâlnirea noastră precedentă. Să fi plecat din nou la Amsterdam?

Ultima călătorie fusese neaşteptată sau, cel puţin, asta am descoperit când am venit să-l caut, înainte ca grupul de parapsihologi al Ordinului să-mi simtă explorarea telepatică băgăcioasă — ceea ce reuşesc cu remarcabilă eficienţă — şi să mi-o reteze repede.

Părea că o însărcinare de mare importanţă impusese prezenţa lui David în Olanda.

Confreria olandeză era încă şi mai veche decât cea de lângă Londra şi avea beciuri ale căror chei nu le deţinea decât superiorul general. David găsise un portret de Rembrandt, una dintre cele mai importante comori ale Ordinului, îl copiase şi îi trimisese copia bunului său prieten Aaron Lightner, căruia îi trebuia în legătură cu o importantă cercetare paranormală întreprinsă în Statele Unite.

Îl urmasem pe David la Amsterdam şi am iscodit acolo după el, spunându-mi că n-ar trebui să-l deranjez, aşa cum făcusem de multe ori înainte.

Daţi-mi voie să vă povestesc acest episod acum.

L-am urmărit la o distanţă sigură în timp ce se plimba vioi seara târziu, având grijă să-mi ţin gândurile la adăpost, la fel de bine cum şi le ţinea el pe ale lui. Era o figură remarcabilă sub ulmii de pe Singelgracht şi se oprea iar şi iar ca să admire îngustele case vechi olandeze, de trei şi de patru etaje, cu frontoane înalte şi ferestre strălucitoare lăsate fără perdele, probabil pentru plăcerea trecătorului.

Am simţit că era schimbat. Purta baston, ca de fiecare dată, deşi era clar că încă nu avea nevoie, şi se lovea uşor cu el peste umăr, ca de obicei. Dar era ceva neatent în felul de a se plimba, un fel de insatisfacţie profundă; a hoinărit aşa ore în şir, ca şi cum timpul n-ar fi avut importanţă pentru el.

Curând mi-a fost clar că David se lăsa pradă amintirilor şi am reuşit să prind ici şi colo câteva imagini acute ale tinereţii lui la tropice, străluciri ale junglei înverzite, atât de diferite de acest oraş nordic şi rece, care, cu siguranţă, nu se încinsese niciodată. Încă nu avusesem visul despre tigri, încă nu ştiam despre ce este vorba.

Dar ce receptam era chinuitor de fragmentar. Pur şi simplu, dibăcia lui David în a-şi ascunde gândurile era de nedepăşit.

Se plimba mereu, uneori de parcă ar fi fost dirijat, iar eu îl urmăream neîntrerupt, simţindu-mă ciudat de bine doar la simpla lui vedere, câteva case mai încolo.

Dacă n-ar fi fost bicicletele care vâjâiau pe lângă el, ar fi arătat ca un tânăr. Dar bicicletele îl făceau să tresară. Era doar un bătrân neobişnuit de înspăimântat să nu fie trântit şi rănit. Privea plin de resentimente după tinerii biciclişti. Apoi se adâncea din nou în gânduri.

Aproape în zori trebuia inevitabil să se întoarcă la confrerie. Cu siguranţă că avea să doarmă cea mai mare parte a zilei.

Într-o seară, când m-am luat din nou după el, se plimba deja şi din nou părea să nu aibă o destinaţie precisă. Mai degrabă rătăcea pe străduţele pavate cu piatră ale Amsterdamului. Părea să-i placă la fel de mult pe cât ştiam că-i place Veneţia, şi nu fără motiv, căci oraşele, amândouă dense şi întunecat colorate, aveau, în ciuda diferenţelor specifice, un farmec

asemănător. Doar că unul era catolic, decăzut şi plin de ruine, iar celălalt, protestant — şi de aceea foarte curat şi eficient, lucru care, acum ca şi atunci, mă face să zâmbesc.

Noaptea următoare a decurs la fel, David se plimba iute, fluierând pentru sine — şi curând a devenit clar că evita confreria. De fapt, părea că evită orişice, şi când unul dintre vechii lui prieteni — englez şi el, şi membru al Ordinului — a reuşit să-l întâlnească pe neaşteptate lângă o librărie în Leidsestraat, a reieşit limpede din conversaţie că de la o vreme David nu mai era el însuşi.

Englezii sunt foarte politicoşi când discută şi când ridică o problemă. Dar iată ce am dedus din discuţia plină de diplomaţie. David îşi neglija îndatoririle de superior general. David petrecea tot timpul departe de confrerie. Cât timp stătea în Anglia, mergea la casa strămoşilor lui din Cotswolds din ce în ce mai des. Ce nu era în regulă?

David a ridicat uşor din umeri la toate remarcile, ca şi cum dialogul nu l-ar fi interesat. A spus în treacăt că Talamasca se poate descurca şi un secol fără superior general, atât era de disciplinată şi de adâncită în tradiţie, iar abnegaţia membrilor era deplină. Apoi a început să scotocească prin librărie, de unde a cumpărat o ediţie englezească ieftină a lui *Faust* de Goethe. Mai târziu a cinat singur într-un restaurant indonezian, cu cartea deschisă în faţă şi cu ochii alunecându-i peste pagini în timp ce mânca ospăţu-i condimentat.

În timp ce era ocupat cu cuţitul şi furculiţa, m-am întors la prăvălie şi am cumpărat aceeaşi carte. Ce operă bizară!

Nu pot avea pretenţia că am înţeles-o sau că mi-am dat seama de ce o citea David. De fapt, mi-a fost frică de motivul care părea atât de evident şi am îndepărtat ideea de la început.

Totuşi, mai departe mi-a plăcut, în special la sfârşit, când, bineînţeles, Faust merge în cer. Cred că în legendele vechi nu se întâmplă aşa. Faust ajunge întotdeauna în iad. Am pus soluţia lui Goethe pe seama romantismului său german şi a faptului că era deja atât de bătrân, când a scris sfârşitul. Operele celor foarte bătrâni sunt întotdeauna extrem de puternice, de interesante şi de bine cumpănite, şi asta cel mai probabil din cauză că puterea creatoare îi părăseşte pe atât de mulţi artişti înainte ca să fi îmbătrânit cu adevărat.

Dis-de-dimineaţă, după ce David dispăruse în confrerie, am

rătăcit singur prin oraş. Voiam să-l cunosc pentru că îl cunoştea el, pentru că Amsterdamul făcea parte din viaţa lui.

Am rătăcit prin enormul Rijksmuseum, examinând picturile lui Rembrandt, pe care l-am iubit întotdeauna. M-am strecurat ca un hoţ în casa lui Rembrandt din Jodenbreestraat, transformată peste zi în monument public, şi m-am plimbat pe o mulţime de străduţe din oraş, simţind pâlpâirea timpurilor de demult. Amsterdamul este un oraş interesant, doldora de tineri veniţi din toate părţile Europei recent omogenizate, un oraş care nu doarme niciodată.

Dacă n-ar fi fost David, probabil că n-aş fi venit aici niciodată. Acest oraş nu mi-ar fi câştigat iubirea niciodată. Acum îl găsesc şi mai agreabil, un oraş numai bun pentru vampiri, datorită mulţimii de noctambuli, dar, bineînţeles, eu mă găseam aici ca să-l văd pe David. Mi-am dat seama că nu puteam pleca fără să schimbam măcar câteva vorbe.

Până la urmă, la o săptămână de când sosisem, l-am găsit într-un Rijksmuseum golit de public imediat după apus, şezând pe o bancă în faţa marelui tablou „Membrii Breslei Postăvarilor".

Ştia oare David că fusesem acolo? Imposibil. Totuşi, iată-l!

Din conversaţia cu paznicul — care tocmai îşi lua rămas-bun de la David — era evident că venerabilul ordin de şarlatani bătrâni contribuia straşnic la spijinirea artei din oraşele în care îşi ducea traiul. Aşa că era o bagatelă pentru membri să obţină accesul în muzeu atunci când publicului îi era interzis.

Şi când te gândeşti că eu trebuie să pătrund în locurile astea ca un pungaş de doi bani!

Când am intrat, în holul înalt de marmură era complet linişte. David şedea pe banca lungă de lemn, ţinând, degajat şi indiferent, în mâna dreaptă, exemplarul din *Faust,* acum doldora de pagini îndoite şi de însemnări.

Se uita fix la tabloul care înfăţişa câţiva olandezi neaoşi adunaţi la o masă şi făcând, fără îndoială, negustorie, dar privind totuşi liniştiţi la spectator, pe sub borurile largi ale pălăriilor mari şi negre. Efectul global al acestei picturi este rar. Chipurile sunt grozav de frumoase, pline de înţelepciune, de blândeţe şi de o răbdare aproape îngerească. Negustorii aceia seamănă de fapt mai mult cu îngerii decât cu oamenii obişnuiţi.

Păreau să fie posesorii unui mare secret şi, dacă toţi oamenii ar afla acest secret, n-ar mai fi războaie şi vicii, şi răutate pe

pământ. Cum or fi ajuns asemenea persoane membri ai Breslei Postăvarilor din Amsterdam în secolul al şaptesprezecelea? Dar mă îndepărtez de povestea mea...

Am apărut, şi David a tresărit, desprinzându-se încet şi tăcut de umbrele din faţa lui. M-am aşezat pe bancă lângă el.

Nu-mi căutasem un adăpost adevărat în Amsterdam, aşa că eram îmbrăcat ca un vagabond, iar vântul îmi ciufulise părul.

Am stat foarte liniştit multă vreme, deschizându-mi mintea printr-un act de voinţă şi obţinând ceva care semăna mai degrabă cu o privire omenească în stare să-i transmită cât eram de îngrijorat de starea sa şi cât de mult încercasem, de dragul lui, să-l las în pace.

Inima îi bătea repede. Când m-am întors către el, chipul i s-a umplut de o căldură spontană şi generoasă.

A ridicat mâna dreaptă şi mi-a atins umărul.

— Ca de fiecare dată, sunt bucuros să te văd, foarte bucuros.

— Ah, dar ţi-am făcut rău. Ştiu că ţi-am făcut.

Nu voiam să-i spun că-l urmărisem, că trăsesem cu urechea la conversaţia pe care o purtase cu prietenul lui şi nici să stărui asupra lucrurilor pe care le văzusem cu ochii mei.

Făgăduisem să nu-l mai torturez cu vechea mea întrebare. Şi totuşi, când m-am uitat la el, am văzut moartea, poate tocmai pentru că ochii îi străluceau, plini de optimism şi vigoare.

Mi-a adresat o privire lungă şi gânditoare, apoi şi-a retras mâna, iar ochii i s-au întors la tablou.

— Există vampiri în lumea aceasta cu astfel de feţe? a întrebat, arătând către bărbaţii care se uitau la noi de pe pânză. Mă refer la înţelepciunea şi înţelegerea care zac sub chipuri. Mă refer la ceva mai specific nemuririi decât un trup supranatural, dependent anatomic de sângele uman băut.

— Vampiri cu asemenea chipuri? am răspuns. E nedrept, David. Nu există *oameni* cu astfel de chipuri. N-au existat niciodată. Uită-te la toate tablourile lui Rembrandt. E absurd să crezi că o asemenea lume a existat cu adevărat, că pe vremea lui Rembrandt era plin de oameni ca aceştia şi că fiecare bărbat sau femeie era un înger. Nu, în toate aceste feţe îl vezi pe Rembrandt, iar Rembrandt este nemuritor, bineînţeles.

A zâmbit.

— Nu-i adevărat ce spui. Şi ce singurătate disperată emană

din tine! Nu vezi că nu-ţi pot accepta darul? Şi, dacă aş face-o, ce-ai crede despre mine? Mi-ai mai implora tovărăşia? Sau ţi-aş implora-o eu pe a ta?

De-abia am auzit aceste vorbe. Mă uitam la tablou, la bărbaţii aceia care erau cu adevărat ca nişte îngeri. M-a cuprins o furie mută. N-am vrut să mai zăbovesc acolo. Jurasem să nu-l ispitesc, şi iată că el însuşi se apărase de mine. Nu, n-ar fi trebuit să vin.

Să-l urmăresc, da, dar nu mai mult. Din nou m-am îndepărtat repede.

Era furios că făceam asta. I-am auzit vocea răsunând în spaţiul gol:

— Nu-i cinstit să pleci aşa! Este absolut grosolan! Nu ai onoare? Sau măcar maniere, dacă onoare nu ţi-a mai rămas? Apoi s-a întrerupt, căci nu mai eram lângă el, ca şi cum aş fi dispărut, şi rămăsese un bărbat singur în muzeul uriaş şi rece, vorbind cu voce tare.

Îmi era ruşine, dar mă simţeam prea furios şi lovit ca să mă întorc la el, deşi nu ştiam de ce. Ce făcusem cu omul ăsta? Cum m-ar mai dojeni Marius!

Am hoinărit ore în şir prin Amsterdam, şterpelind nişte hârtie de scris tip pergament — care-mi place cel mai mult – şi un stilou. Apoi am căutat, în cartierul felinarelor roşii, o tavernă sinistră şi împuţită, plină cu femei vopsite şi tineri drogaţi, pentru că acolo puteam să stau şi să-i scriu lui David o scrisoare, nebăgat în seamă şi netulburat atâta timp cât aveam în faţă o halbă de bere. Nu ştiam frază cu frază ce voiam să-i scriu, doar că trebuia să-i spun într-un fel cât îmi părea de rău pentru cum mă comportasem şi că în sufletul meu ceva se frânsese când îi privisem pe bărbaţii din tabloul lui Rembrandt. Aşa că am scris, improvizat, grăbit şi la întâmplare — următoarea relatare:

Ai dreptate. Felul în care te-am părăsit a fost josnic. Mai rău chiar, a fost laş. Îţi promit că, atunci când ne vom întâlni, te voi lăsa să spui tot ce ai de spus.

Am eu însumi o teorie despre Rembrandt. Mi-am petrecut ore în şir studiindu-i picturile — la Amsterdam, Chicago, New York, oriunde le-am găsit — şi cred cu adevărat ceea ce ţi-am spus, că n-au putut exista atâtea suflete mari câte vor să ne

lase să credem picturile lui Rembrandt.

Aceasta este teoria mea şi te rog să ţii cont atunci când o citeşti că ea pune de acord toate elementele pe care le implică. Această punere de acord obişnuia să fie măsura şi eleganţa teoriilor... Înainte ca vorba „ştiinţă" să înceapă să însemne ceea ce înseamnă astăzi.

Cred că atunci când era tânăr, Rembrandt şi-a vândut sufletul diavolului. Era un simplu negustor. Diavolul i-a promis să-l facă cel mai mare pictor al timpului său. Tot diavolul i-a trimis mulţimi de oameni să-i picteze. I-a dat lui Rembrandt bogăţie, o casă încântătoare în Amsterdam, o nevastă, iar mai târziu o amantă — toate astea pentru că era sigur că la sfârşit îi va avea sufletul.

Dar întâlnirea cu diavolul l-a schimbat pe Rembrandt. Având o atât de certă evidenţă a existenţei răului, a devenit obsedat de întrebarea „Ce este binele?" A cercetat feţele modelelor, căutând divinitatea lăuntrică; şi, spre uimirea lui, a reuşit să vadă scânteia acestei divinităţi până şi în cei mai josnici dintre oameni.

Măiestria lui era atât de mare — şi înţelege, te rog, că talentul nu i-l dăduse diavolul, acesta fusese al lui dintru început — încât nu numai că putea să vadă bunătatea, ci putea s-o şi picteze; putea să afirme faptul că o cunoscuse, că credea în ea, putea s-o spună cu ajutorul vopselelor.

Cu fiecare portret înţelegea tot mai profund graţia şi bunătatea naturii umane. Înţelegea capacitatea de compasiune şi înţelepciune ce există în fiecare suflet. Pe măsură ce continua, măiestria creştea; comunicarea infinitului devenea tot mai subtilă. El însuşi devenea tot mai personal, iar fiecare operă, mai grandioasă, mai senina şi magnifică.

Până la urmă, feţele pe care le picta Rembrandt nu mai erau deloc feţe din carne şi sânge. Erau expresii ale spiritului, portrete a ceea ce zace în trupul fiecărui bărbat sau al fiecărei femei; erau viziuni a ceea ce era persoana respectivă în ceasul ei cel mai bun sau a ceea ce putea să devină.

Iată de ce negustorii din Breasla Postăvarilor arată aidoma celor mai bătrâni şi mai înţelepţi dintre sfinţii lui Dumnezeu.

Dar nicăieri nu se manifestă spiritualitatea mai profund şi mai pătrunzător decât în autoportretele lui Rembrandt. Şi ştii, desigur, că ne-a lăsat o sută douăzeci şi două.

De ce crezi că a pictat atâtea? Erau rugămintea lui personală către Dumnezeu să ţină cont de progresul acestui om pe care observarea apropiată a semenilor îl transformase complet sub aspect religios. „Aceasta este viziunea mea", îi spunea Rembrandt lui Dumnezeu.

Spre sfârşitul vieţii pictorului, diavolul a devenit bănuitor. Nu voia ca protejatul său să creeze asemenea magnifice tablouri, atât de pline de căldură şi bunătate. Crezuse că olandezul era un materialist, aşadar, un simplu pământean. Dar în picturile pline de lucruri scumpe strălucea incontestabila evidenţă că fiinţele omeneşti sunt întru totul neasemănătoare celorlalte vietăţi din cosmos — că sunt un preţios amestec de carne şi foc nemuritor.

Ei bine, Rembrandt a avut parte de toate pedepsele cu care l-a copleşit diavolul. Şi-a pierdut frumoasa casă din Jodenbreestraat. Şi-a pierdut amanta şi până la urmă şi fiul. Totuşi, a pictat mereu, fără urmă de amărăciune sau răutate. Iar şi iar, a insuflat tablourilor lui iubire.

Până la urmă a ajuns pe patul de moarte. Diavolul se fudulea încoace şi încolo bucuros, gata să-i înhaţe sufletul şi să-l prindă între degeţelele sale rele. Dar îngerii şi sfinţii i-au cerut lui Dumnezeu să intervină.

„Cine din lumea asta ştie mai multe despre bunătate? au întrebat ei, arătând către muribundul Rembrandt. Cine a arătat mai multă decât acest pictor? Când vrem să ştim ce este dumnezeiesc în om, ne uităm la tablourile lui!"

Şi astfel, Dumnezeu a rupt pactul dintre Rembrandt şi diavol. A luat la sine sufletul pictorului, iar diavolul, păcălit de curând în acelaşi fel şi de Faust, a înnebunit de furie.

Ei bine, diavolul avea să îngroape viaţa lui Rembrandt în obscuritate. Să aibă grijă ca toate bunurile personale ale omului şi documentele să-i fie înghiţite de uriaşa curgere a timpului. Desigur, acesta este motivul pentru care nu ştim aproape nimic despre viaţa adevărată a lui Rembrandt sau despre ce fel de om a fost.

Dar diavolul n-a putut controla soarta picturilor. Oricât a încercat, n-a reuşit să-i facă pe oameni să le ardă sau să le înlocuiască cu unele mai noi, ale unor artişti mai la modă. De fapt, s-a întâmplat un lucru curios, aparent fără un început precis. Rembrandt a devenit cel mai admirat dintre toţi pictorii

care au trăit vreodată; cel mai mare pictor al tuturor timpurilor.

Iată teoria mea despre Rembrandt şi despre acele chipuri.

Dacă aş fi muritor, aş vrea să scriu un roman despre Rembrandt, cu această temă. Dar nu sunt muritor. Nu-mi pot salva sufletul prin artă sau fapte bune. Sunt o creatură de felul diavolului, cu o singură diferenţă: iubesc picturile lui Rembrandt!

Totuşi, mi se rupe inima când le privesc. Mi s-a rupt inima să te văd acolo în muzeu. Şi ai perfectă dreptate, nu există vampiri cu feţe ca ale sfinţilor din „Breasla Postăvarilor".

Iată de ce te-am părăsit în muzeu atât de nepoliticos. N-a fost furia diavolului. A fost, pur şi simplu, durere.

Îţi promit din nou că, data viitoare, când ne vom întâlni, te voi lăsa să spui tot ce ai de spus.

AM SCRIS la sfârşitul scrisorii numărul agentului meu din Paris, alături de adresa poştei, aşa cum făcusem întotdeauna când îi scrisesem lui David, deşi el nu-mi răspunsese niciodată.

Apoi am plecat în pelerinaj la întâmplare, revizitând picturile lui Rembrandt din marile colecţii ale lumii. N-am văzut nimic care să-mi clintească credinţa în bunătatea pictorului. Pelerinajul s-a dovedit penitent, căci am rămas devotat imaginii mele despre Rembrandt. M-am hotărât din nou să nu-l mai necăjesc pe David.

Apoi am avut visul. *Tigru, tigru...* David în pericol. M-am trezit tresărind în scaunul meu din cocioaba lui Louis, ca şi cum m-ar fi scuturat o mână prevenitoare.

În Anglia noaptea era pe sfârşite. Trebuia să mă grăbesc. Până la urmă, am dat de David într-o tavernă pitorească din satul Cotswolds, la care se putea ajunge numai pe un drum îngust şi nesigur.

Era satul lui natal, nu departe de moşia strămoşilor. Am ghicit asta explorând în jur — un loc cu o singură stradă principală, cu clădiri din secolul al şaisprezecelea, cu prăvălii şi un han dependent de capriciile turiştilor, pe care David îl restaurase din banii lui şi îl vizita din ce în ce mai des, ca să scape de viaţa londoneză.

Un locşor absolut straniu!

Tot ce făcea David era să-şi soarbă scotch-ul preferat şi să mângâiască pe şerveţele crochiuri ale diavolului. Mefisto cu

lăuta? Încornoratul Satan dansând sub lumina lunii? I-am simţit deprimarea de la mai multe mile depărtare sau, mai degrabă, părerea celorlalţi despre el, căci ceea ce receptam era felul în care se oglindea în ochii altora.

Aş fi vrut atât de mult să-i vorbesc. N-am îndrăznit. Aş fi stârnit prea multă nelinişte în tavernă, unde bătrânul proprietar şi cei doi nepoţi mătăhăloşi şi tăcuţi ai lui rămăseseră treji să-şi fumeze pipele puturoase, numai din cauza prezenţei stăpânului local — care se îmbătase ca un lord.

Am stat prin preajmă un ceas, iscodind prin ferestruică. Apoi m-am îndepărtat.

Acum — multe, multe luni mai târziu — în timp ce ningea peste Londra, în timp ce fulgii tăcuţi căzeau peste faţada înaltă a Confreriei Talamasca, l-am căutat, extenuat, gândindu-mă că, în afară de el, nu mai exista nimeni pe lume pe care să trebuiască să-l văd. Am cercetat minţile membrilor Confreriei, adormiţi sau treji. I-am stârnit. Îi auzeam devenind atenţi la fel de limpede, de parcă ar fi sărit din pat şi ar fi aprins luminile.

Dar am obţinut ceea ce voiam înainte să mă poată contracara.

David se dusese undeva la conacul din Cotswolds, cu siguranţă, în vecinătatea sătucului şi a cârciumei sale pitoreşti. Ei bine, nu-i aşa că-l puteam găsi? M-am dus să-l caut acolo.

Ningea şi mai tare, iar eu mergeam aproape de pământ, rece şi supărat, cu orice amintire a sângelui pe care îl băusem deja pierdută.

Mi-au revenit în minte alte năluciri, aşa cum fac mereu în iarna aspră, imagini ale zăpezii zgrunţuroase şi sărace din copilăria mea muritoare, ale camerelor friguroase, de piatră, din castelul tatălui meu, ale focului şi ale câinilor mei mari fornăind în fân, lângă mine, adăpostindu-mă şi încălzindu-mă.

Aceşti câini fuseseră ucişi la ultima mea vânătoare de lupi.

Nu-mi plăcea să-mi aduc aminte, totuşi era atât de plăcut să mă gândesc că eram din nou acolo — cu mirosul focului şi al câinilor puternici culcaţi lângă mine, şi că eram viu, viu cu adevărat! — iar vânătoarea nu avusese loc niciodată. Că nu fusesem niciodată la Paris şi că nu-l fermecasem pe Magnus, vampirul puternic şi dement. Cămăruţa de piatră era plină de mirosul plăcut al câinilor, iar eu puteam dormi lângă ei, în siguranţă.

M-am oprit, în sfârşit, lângă conacul în stil elisabetan de la Cotswolds, o construcţie de piatră foarte frumoasă, cu acoperişuri foarte ascuţite şi cu frontoane înguste, cu ferestre de sticlă groasă, adâncite în zid, o clădire mult mai mică decât cea a Confreriei, totuşi foarte mare în genul ei.

Era luminat un singur rând de geamuri. M-am apropiat şi am văzut acolo biblioteca şi pe David aşezat în faţa unui foc care trosnea.

Avea în mână familiarul jurnal cu coperţi de piele şi scria foarte repede cu stiloul. Nu a simţit deloc că era privit. Consulta o altă carte legată în piele, aflată pe măsuţa din faţa lui. Am văzut uşor că era o Biblie creştină, cu tipăritură măruntă pe două coloane, cu marginile paginilor aurite şi cu o panglică drept semn de carte.

Cu un mic efort am observat că David citea *Cartea genezei* şi că, aparent, făcea însemnări după ea. Alături era traducerea din *Faust.* Ce naiba îl interesa din toate astea?

Camera era toată căptuşită cu cărţi. Doar o lampă îşi arunca lumina peste umărul lui David. O bibliotecă la fel ca multe altele din zona nordică — tihnită şi ispititoare, cu un tavan scund din bârne şi fotolii de piele mari şi confortabile.

Dar ceea ce o făcea neobişnuită erau relicvele unei vieţi trăite într-o altă climă, îndrăgitele amintiri ale acelor ani neuitaţi.

Capul pătat al unui leopard era cocoţat deasupra căminului. Pe peretele din dreapta era fixat capul negru al unui bour. Erau mai multe statuete hinduse de bronz, ici şi colo, în rafturi şi pe mese. Carpete indiene preţioase zăceau pe covorul maro, înaintea căminului, a uşii şi a ferestrelor.

Chiar în centrul camerei era întinsă pielea strălucitoare a tigrului bengalez, cu capul conservat cu grijă, cu ochii de sticlă şi labele imense, aşa cum le văzusem în îngrozitorul meu vis.

David şi-a îndreptat brusc atenţia asupra acestui din urmă trofeu, apoi, cu efort, şi-a ridicat ochii şi a început din nou să scrie. Am încercat să-i citesc mintea. Nimic. De ce mă mai oboseam? Nu puteam să prind nici măcar o cât de mică amintire a pădurii de manglieri în care fusese ucisă fiara. Totuşi, el s-a uitat din nou la tigru şi, uitând de stilou, s-a cufundat în gânduri.

Ca întotdeauna, îmi făcea bine măcar să-l urmăresc. Am zărit în umbră câteva fotografii înrămate — poze cu David tânăr,

cele mai multe făcute în India, în faţa unui bungalou cu terase largi şi tavan înalt. Apoi imagini ale mamei şi ale tatălui. Ale lui cu animalele ucise. Îmi explicau oare visul?

Nu-mi păsa de zăpada care cădea în jurul meu, acoperindu-mi părul, umerii şi braţele încrucişate. Până la urmă, m-am pus în mişcare. Mai era numai o oră până în zori.

Am înconjurat casa, am găsit o uşă de serviciu, am comandat zăvorului să se deschidă şi am pătruns în holul scund. Lemn vechi, uns iar şi iar cu lacuri sau ulei. Mi-am lăsat mâinile pe bârnele roşii şi am văzut, într-o străfulgerare, o pădure imensă de stejar plină de lumina soarelui, apoi doar umbra înconjurându-mă. Am inspirat aroma focului îndepărtat.

Mi-am dat seama că David stătea la celălalt capăt al holului şi-mi făcea semn să mă apropii. Dar ceva din înfăţişarea mea îl alarma. Ah, da, eram plin de zăpadă şi acoperit de o pojghiţă subţire de gheaţă.

Am mers împreună în bibliotecă şi m-am aşezat pe scaunul din faţa lui. M-a lăsat o clipă să mă uit la foc şi să simt cum se topeşte zăpada pe mine. Mă gândeam la motivul pentru care venisem şi cum aş putea să-l exprim în cuvinte. Mâinile îmi erau la fel de albe ca zăpada.

A apărut din nou, aducându-mi un prosop mare. L-am luat şi mi-am şters cu el faţa, părul, apoi mâinile. Ce bine era.

— Mulţumesc, am spus.

— Păreai o statuie.

— Da, aşa arăt acum, nu-i aşa? Voi pleca.

— Cum adică? S-a aşezat în faţa mea. Explică-mi.

— Mă duc într-un loc pustiu. Am găsit un mod în care pot s-o sfârşesc. Nu-i simplu deloc.

— De ce vrei să faci asta?

— Nu mai vreau să fiu viu. Pur şi simplu, mi-a ajuns. Nu aştept moartea în felul în care o faci tu. Nu-i vorba despre asta. În noaptea asta...

M-am oprit. Am văzut-o pe bătrână în patul ei simplu, în capotul înflorat, deasupra cuverturii de nailon. Apoi l-am văzut pe tipul straniu care mă urmărea, cel care venise la mine pe plajă şi-mi dăduse povestea pe care o aveam încă, îndesată, în haină.

Fără nici o noimă. Oricine-ai fi, vii prea târziu.

De ce să-mi dau osteneala să explic?

Am văzut-o brusc pe Claudia, de parcă stătea acolo, într-un alt tărâm, uitându-se la mine, aşteptând s-o observ. Ce bine că mintea noastră poate invoca imagini aparent atât de reale. Putea la fel de bine să fie chiar aici, la biroul din întuneric al lui David. Claudia, care-mi băgase cuţitul în piept. „Am să te bag în coşciug pe veci, tată." Dar acum o vedeam mereu pe Claudia, nu-i aşa? Vis după vis...

— Nu face asta, a spus David.

— A venit vremea, David, am şoptit, gândindu-mă vag cât de dezamăgit ar fi Marius.

Mă auzise David? Poate că vorbisem prea încet. În foc a pârâit ceva, o bucată de jar prăbuşindu-se în cenuşă sau poate seva încă umedă sfârâind într-un buştean. Am văzut din nou dormitorul rece din copilărie şi pe mine cu un câine în braţe, unul dintre aceia leneşi şi afectuoşi. Este monstruos să vezi un lup omorând un câine!

Trebuia să fi murit în ziua aceea. Nici chiar cei mai buni vânători n-ar fi în stare să omoare o haită de lupi. Poate că asta a fost o greşeală cosmică. Intenţionasem să plec, dacă într-adevăr există vreo continuitate, şi, forţându-mă, a apărut ochiul diavolului. „Ucigaşul de Lupi". Vampirul Magnus o spunea atât de drăgăstos în timp ce mă căra în vizuina lui.

David se lăsase pe spate în scaun, cu un picior pe grătarul vetrei şi cu ochii aţintiţi la flăcări. Era profund nefericit, chiar puţin înnebunit din cauza asta, deşi o ascundea foarte bine.

— Nu va fi dureros? m-a întrebat, privindu-mă.

Pentru o clipă n-am ştiut ce vrea să spună. Apoi mi-am amintit. Am pufnit în râs.

— Am venit să-mi iau rămas-bun de la tine, să te întreb dacă eşti sigur de hotărârea pe care ai luat-o. Mi s-a părut corect să-ţi spun că am să mă prăpădesc şi că este ultima ta şansă. Mi s-a părut corect. Mă crezi? Sau te gândeşti că e doar un nou pretext? De fapt, nu contează.

— Aşa cum povesteai că a făcut Magnus, a zis. Îţi laşi moştenitor, apoi te duci în foc.

— N-a fost numai o poveste, am spus, nedorind să fiu certăreţ şi întrebându-mă de ce totuşi păream aşa. Sau poate că aşa este. Sincer să fiu, nu ştiu.

— De ce vrei să te autodistrugi?

Părea disperat.

Cât de mult îl făcusem să sufere.

M-am uitat la tigrul strălucitor, la magnifica lui blană cu dungi negre pe fond oranj.

— A fost un mâncător-de-oameni, nu-i aşa? l-am întrebat.

A ezitat, ca şi cum n-ar fi înţeles întrebarea, apoi s-a dezmeticit şi a aprobat din cap.

— Da. S-a uitat la tigru, pe urmă la mine. Nu vreau s-o faci. Amân-o, pentru numele lui Dumnezeu. N-o face. De ce tocmai în noaptea asta?

În ciuda voinţei mele, m-a făcut să râd.

— Noaptea asta e o noapte numai bună, am spus. Am să mă duc. M-am înveselit brusc foarte tare, pentru că mi-am dat seama că intenţionam cu adevărat s-o fac! Nu era doar o glumă. N-aş fi vorbit niciodată astfel, dacă ar fi fost o simplă glumă. Mi-am imaginat şi cum. Am să urc cât de sus sunt în stare, înainte ca soarele să apară la orizont. Nu va mai exista nici o posibilitate să mă pun la adăpost. E foarte pustiu acolo.

Voi muri în flăcări. Nu în frig, ca atunci pe munte, când m-au înconjurat lupii. La căldură, cum murise Claudia.

— Nu, n-o face! a zis el.

Cât de onest era, cât de convingător. Dar nu ţinea.

— Vrei sângele? l-am întrebat. Nu durează mult. Nu suferi aproape deloc. Şi am convingerea că ceilalţi nu-ţi vor face nici un rău. Te voi face atât de puternic, încât vor da de dracu' dacă vor încerca ceva.

Magnus mă lăsase orfan, fără alt ajutor, avertizându-mă numai că Armând şi ai lui s-ar putea să vină după mine, să-mi întindă curse şi să încerce să pună capăt noii mele vieţi. Iar Magnus ştiuse că am să înving.

— Nu vreau sângele, Lestat. Dar vreau ca tu să rămâi aici. Uite, acordă-mi măcar câteva nopţi. Nu mai mult. În numele prieteniei, Lestat, rămâi acum cu mine. Nu-mi poţi acorda câteva ore? Şi pe urmă, dacă va trebui să pleci, n-am să mai protestez.

— De ce?

Părea copleşit. Apoi a zis:

— Lasâ-mă să-ţi vorbesc. Lasă-mă să-ţi schimb gândul.

— Ai ucis tigrul pe când erai foarte tânăr, nu-i aşa? În India. M-am uitat în jur, la celelalte trofee. Am văzut tigrul în vis.

Nu a răspuns. Părea îngijorat şi perplex.

— Te-am făcut să suferi, am spus. Te-am condus în adâncul amintirilor din tinereţe. Te-am făcut să fii conştient de timp, şi nu erai atât de conştient mai înainte.

S-a schimbat la faţă. Vorbele mele îl răniseră. Totuşi, a clătinat din cap.

— David, înainte să plec, primeşte de la mine sângele, i-am şoptit dintr-o dată, cu disperare. Nu ţi-a mai rămas nici măcar un an. O simt când sunt lângă tine. Îţi aud inima slăbind.

— Nu poţi şti asta, prietene, a rostit calm. Rămâi aici cu mine. Îţi voi spune totul despre tigru, despre zilele petrecute în India. Pe urmă, am vânat în Africa, şi altă dată în Amazon... Atâtea aventuri. Nu eram învăţatul ruginit care sunt acum...

— Ştiu. Am zâmbit. Nu-mi mai vorbise niciodată aşa, nu mai oferise niciodată atât de mult. E prea târziu, David.

Am văzut din nou visul. Am văzut lănţişorul de aur din jurul gâtului lui David. Oare tigrul venise pentru lănţişor? N-avea nici un sens. Şi cât de persistent simţeam pericolul.

M-am uitat din nou la blana fiarei. Cât de feroce îi era faţa.

— Ţi-a plăcut să omori tigrul? am întrebat.

A ezitat. Apoi s-a forţat să răspundă.

— Era un mâncător-de-oameni. Omorâse copii. Da, cred că a fost plăcut.

Am râs încetişor.

— Ei bine, atunci eu şi tigrul avem ceva comun. Iar Claudia mă aşteaptă.

— Nu crezi asta cu adevărat, nu-i aşa?

— Nu. Dacă aş crede-o, m-aş teme să mor.

Am văzut-o pe Claudia, ca vie... un portret oval de porţelan — păr auriu, ochi albaştri. Era ceva pătimaş şi viu în expresia ei, în ciuda culorii de zahăr şi a ramei ovale. Avusesem oare un asemenea medalion? Căci, fără îndoială, era un medalion. M-a străbătut un fior rece. Îmi aminteam moliciunea părului ei. Parcă era din nou lângă mine. Dacă m-aş întoarce, aş zări-o lângă mine în întuneric, cu mâna pe spătarul scaunului meu. M-am întors. Nimeni. Dacă mai rămâneam aici, aveam să-mi pierd minţile.

— Lestat! a zis David repede. Mă cercetase cu mintea, încercând cu disperare să mai găsească ceva de spus. A arătat spre haină. Ce ai în buzunar? Nişte însemnări ale tale? Voiai să mi le laşi? Dă-mi-le să le citesc acum.

— O, asta nu-i decât o povestioară ciudată, am zis, uite, ia-o. Se potriveşte mai bine într-o bibliotecă, înghesuită pe unul dintre rafturi. Am scos pachetul de foi împăturite şi l-am privit. Eu am citit-o. E destul de amuzantă. I-am aruncat pachetul în poală. Mi-a dat-o un muritor cam într-o doagă, un sărman suflet întunecat care, deşi ştia cine sunt, a avut destul curaj să mi-o arunce la picioare.

— Explică-mi, a zis David, răsfoind paginile. De ce o porţi cu tine? Dumnezeule — Lovecraft?

A clătinat uşor din cap.

— Tocmai ţi-am explicat. N-are rost, David, nu pot fi întors din drum. Mă duc. Povestirea asta nu înseamnă nimic. Bietul nebun.

Avea ochii straniu de strălucitori. Ce-o fi fost atât de ciudat în felul în care alerga către mine prin nisip? Sau în retragerea atât de neîndemânatică? Comportamentul lui părea să spună că totul era foarte important. Ei, dar era o nebunie. Nu-mi păsa şi ştiam că nu-mi pasă. Ştiam ce am de făcut.

— Lestat, stai, a zis David. Ultima oară când ne-am întâlnit, mi-ai promis că ai să mă laşi să spun tot ce am de spus. Mi-ai scris asta, Lestat, îţi aminteşti? N-o să-ţi iei cuvântul înapoi.

— Ei bine, sunt nevoit să mi-l iau, David. Şi tu ai să mă ierţi, din cauză că mă duc. Poate că nu există nici rai, nici iad, şi atunci ne vom vedea pe lumea cealaltă.

— Şi dacă există amândouă? Atunci?

— Ai citit prea mult din Biblie. Citeşte şi povestea lui Lovecraft. Am râs scurt, arătând către paginile pe care le ţinea. Sunt mai bune pentru liniştea ta. Şi ţine-te departe de *Faust,* pentru numele lui Dumnezeu! Crezi într-adevăr că la sfârşit vor veni îngerii şi ne vor lua cu ei? Pe mine cred că nu, dar pe tine?

— Nu pleca, a spus cu o voce atât de slabă şi de implora-toare, încât mi-a tăiat respiraţia. Dar deja plecasem. L-am auzit vag în urma mea: Lestat, am nevoie de tine. Eşti singurul meu prieten.

Ce cuvinte tragice! Voiam să-i spun că-mi pare rău pentru tot. Dar acum era prea târziu. De fapt, cred că ştia.

Am plonjat în întuneric, croindu-mi drum prin ninsoare. Întreaga viaţă îmi părea insuportabilă, atât ororile, cât şi splendorile ei. Acolo jos, căsuţa părea caldă, împrăştiind lumină pe câmpul alb şi scoţând fuioare de fum albăstrui pe coş.

M-am gândit din nou la David, cum se plimba prin Amsterdam de unul singur, apoi m-am gândit la chipurile lui Rembrandt. I-am revăzut chipul în lumina focului din bibliotecă. Arăta ca un om pictat de Rembrandt. Aşa arătase întotdeauna, de când îl cunoscusem. Şi cum arătam noi – îngheţaţi pentru totdeauna în forma pe care o avusesem când ne pătrunsese în vine Sângele Negru? Claudia fusese decenii în şir copila aceea pictată pe porţelan. Iar eu semănasem cu o statuie de Michelangelo, la fel de alb ca marmura. Şi la fel de rece.

Ştiam că mă voi ţine de cuvânt.

Dar ştiţi şi voi că în toate astea e o minciună enormă. Nu credeam cu adevărat că *voi putea* fi ucis de către soare. Ei bine, mă duceam însă să-l pun la încercare.

3

DEŞERTUL GOBI.

În urmă cu eoni, în era saurianã — cum au numit-o oamenii — şopârle uriaşe au murit cu miile în această parte ciudată a lumii. Nimeni nu ştie de ce veniseră aici, nici de ce au murit. Să fi fost un tărâm al arborilor tropicali şi al mlaştinilor fumegânde? Nu se ştie. Acum, aici, ştim numai de deşert şi de milioane şi milioane de fosile, care spun fragmente dintr-o poveste cu reptile uriaşe, sub ale căror paşi pământul tremura, cu siguranţă.

Deşertul Gobi este, aşadar, un cimitir imens şi locul potrivit pentru mine ca să privesc soarele în faţă. Înaintea răsăritului am zăcut multă vreme în nisip, adunându-mi ultimele gânduri.

Şmecheria era să mă ridic până la limita cea mai de sus a atmosferei, în întâmpinarea răsăritului, ca să zic aşa. Apoi urma să-mi pierd cunoştinţa şi să mă rostogolesc în jos prin căldura sufocantă şi să-mi zdrobesc trupul din cauza acestei teribile căderi.

În plus, dacă explozia de lumină era destul de puternică, încât să mă ardă, gol şi atât de departe de pământ, poate că aveam să mor înainte ca rămăşiţele mele să se înfigă în patul tare de nisip.

Părea o idee bună, ca să zic aşa. Nimic nu mă mai putea

opri. Mă întrebam totuşi dacă ceilalţi nemuritori— ştiau ce aveam de gând şi dacă le păsa sau nu. În mod cert, eu nu le trimiteam mesaje de adio. N-am lăsat să plece de la mine nici un fel de imagine întâmplătoare despre ceea ce intenţionam să fac.

Fierbinţeala zorilor s-a strecurat în sfârşit peste deşert. M-am ridicat în genunchi, m-am dezbrăcat şi am început să urc, cu ochii deja arşi de fărâma de lumină.

Am mers tot mai sus, depăşind mereu locurile unde trupul meu tindea să se oprească şi să se lase să plutească în voia lui. În cele din urmă, nu mai puteam respira, din cauza aerului atât de rarefiat, şi era nevoie de un mare efort ca să mă păstrez la înălţimea atinsă.

Apoi a apărut lumina. Atât de nemărginită, atât de fierbinte, atât de orbitoare, încât parcă auzeam şi un vuiet adăugându-se la ceea ce simţeam în ochi. Am văzut un foc galben şi portocaliu acoperind totul. Am privit fix către el, deşi parcă simţeam apă clocotită pătrunzându-mi sub pleoape. Cred că am deschis şi gura, ca şi cum aş fi vrut să înghit focul acela divin! Soarele a răsărit brusc. Îl vedeam; mă întindeam după el. Apoi lumina m-a acoperit ca plumbul topit, paralizându-mă şi chinuindu-mă peste limita suportabilului, iar propriile mele ţipete mi-au umplut auzul.

Aş fi vrut să nu mă uit în altă parte, aş fi vrut să nu cad încă!

Astfel te sfidez, cerule! Brusc nu au mai fost cuvinte, nici gânduri. Mă răsucisem, înotam în cer. Când au început să mă învăluie întunericul şi răceala — îmi pierdeam cunoştinţa, nimic altceva — mi-am dat seama că începusem să cad.

Se auzea aerul fâşâind pe lângă mine şi mi se părea că mă strigau vocile altora şi, în amestecul îngrozitor de zgomote, auzeam distingându-se vocea unei copile.

Apoi nimic...

Visam?

Eram într-un loc mic şi închis, un spital mirosind a boală şi a moarte şi arătam cu degetul spre pat şi spre copila care zăcea pe pernă, albă, mică, pe jumătate moartă.

S-a auzit un hohot ascuţit de râs. Mirosea a ulei de opaiţ — ca în momentul în care fitilul se termină.

— Lestat, a zis ea, şi cât îi era de frumoasă vocea.

Am încercat să-i explic despre castelul tatălui meu, despre

ninsoare şi despre câinii care mă aşteptau acolo. Acolo vrusesem să mă duc. Auzeam lătratul prelung al câinilor răsunând pe deasupra povârnişurilor acoperite cu zăpadă şi aproape că puteam vedea turnurile castelului.

Dar ea a spus:

— Încă nu.

CÂND m-am trezit, era noapte iar. Zăceam în deşert. Dunele răscolite de vânt îmi pudraseră membrele cu un strat subţire de nisip. Mă durea peste tot. Mă dureau chiar şi rădăcinile firelor de păr. Sufeream atât de mult, încât n-aş fi vrut să mă mişc.

Am zăcut mai multe ore. Când şi când mai scoteam un geamăt. Nu mai conta. Când mă mişcăm, oricât de puţin, simţeam nisipul sub spate, sub gambe şi sub călcâie, ca şi cum ar fi fost cioburi ascuţite de sticlă.

M-am gândit la toţi cei pe care aş fi putut să-i chem în ajutor. Nu i-am chemat. Treptat mi-am dat seama că, dacă rămâneam acolo, soarele ar fi răsărit, bineînţeles, din nou, deci m-ar fi prins şi m-ar fi ars iar şi iar. Nu reuşisem încă să mor.

Trebuia să rămân, nu-i aşa? Numai un laş ar fi căutat adăpost acum.

Era de-ajuns să-mi privesc mâinile în lumina stelelor, ca să văd că n-aveam să mor. Eram ars, desigur, pielea îmi era maronie, zbârcită şi măcinată de durere. Dar nu eram aproape de moarte.

În cele din urmă, m-am răsucit şi am încercat să-mi odihnesc faţa sprijinind-o de nisip, dar nu era cu nimic mai confortabil decât privitul în sus.

Am simţit apoi soarele venind. Plângeam în timp ce grandioasa lumină portocalie se revărsa asupra lumii. Durerea mi-a cuprins mai întâi spatele, apoi am simţit că-mi arde capul, de parcă stătea să explodeze, şi că focul îmi devora ochii. Când m-a ajuns întunericul uitării, eram nebun, absolut nebun.

Când m-am trezit în seara următoare, am simţit nisip în gură, nisip peste tot corpul în suferinţă. În nebunia mea, aproape că mă îngropasem de viu.

Am rămas aşa mai multă vreme, gândindu-mă doar că suferinţa mea era mai mare decât ar fi putut îndura orice creatură.

În cele din urmă, am ieşit la suprafaţă, scâncind ca un animal, m-am ridicat în picioare, fiecare gest răscolind durerea şi intensificând-o, apoi m-am avântat în aer şi am început călătoria nocturnă spre vest.

Puterile nu-mi scăzuserâ. Fusese profund vătămată numai suprafaţa trupului.

Vântul era infinit mai moale decât nisipul. Cu toate acestea, mă chinuia, ca nişte degete care îmi mângâiau toată pielea arsă şi trăgeau de rădăcinile firelor de păr. Îmi înţepa pleoapele şi îmi zgâria genunchii.

Am călătorit mai multe ore, îndreptându-mă încet către casa lui David, şi când am coborât pe zăpadă, am trăit câteva clipe de nemaipomenită uşurare.

În Anglia tocmai urma să se crape de ziuă.

Am intrat din nou pe uşa din spate şi fiecare pas îl simţeam ca pe o teribilă tortură. Aproape orb, am găsit biblioteca, m-am lăsat în genunchi, fără să-mi pese de durere, şi m-am prăbuşit pe blana de tigru.

Mi-am culcat capul lângă capul tigrului şi mi-am rezemat obrazul de fălcile-i deschise. Ce blană deasă şi fină! Mi-am întins braţele peste labele lui şi i-am simţit, sub încheieturile mâinilor, ghearele netede şi tari. Durerea mă străbătea în valuri. Blana era aproape mătăsoasă, iar camera era întunecoasă şi răcoroasă. În slabe străfulgerări de viziuni tăcute, am văzut pădurile de manglieri din India, am văzut chipuri întunecate şi am auzit voci îndepărtate. Şi, deodată, l-am văzut, preţ de o clipă, foarte clar, pe David tânăr, aşa cum îl văzusem în vis.

Părea un miracol acest bărbat tânăr, plin de sânge şi de ţesuturi şi de atâtea lucruri minunate — ochi, o inimă care bătea şi câte cinci degete la fiecare mână.

M-am văzut pe mine însumi plimbându-mă prin Paris, în zilele de demult, când eram viu. Purtam pelerina de catifea roşie, căptuşită cu blana lupilor pe care îi vânasem în Auvergne, ţinutul meu natal, fără să visez vreodată că există creaturi care te pândesc din umbră, creaturi care te pot vedea şi se pot îndrăgosti de tine numai pentru că eşti tânăr, care îţi pot lua viaţa numai pentru că te iubesc şi pentru că ai omorât o haită întreagă de lupi...

David vânătorul! În kaki, cu puşca aceea uriaşă.

Mi-am dat seama încet-încet că durerea începuse să scadă.

Bătrânul Lestat, zeul, se vindeca supranatural de repede. Durerea era ca o dogoare în jurul trupului meu. Mă imaginam luminând cald întreaga încăpere.

Am simţit miros de muritori. Un servitor intrase şi ieşise repede din cameră. Sărmanul. Îmi venea să râd, aşa pe jumătate adormit cum eram, gândindu-mă la ce văzuse — un bărbat gol, cu pielea înnegrită, cu un smoc ciufulit de păr blond, zăcând deasupra tigrului lui David din încăperea întunecată.

Am simţit brusc mirosul lui David şi am auzit zgomotul familiar al sângelui pulsând prin vene. Sânge. Eram atât de însetat de sânge. Pielea şi ochii mei arşi strigau după sânge.

A întins peste mine o pătură uşoară şi răcoroasă. Apoi s-au auzit câteva zgomote. David trăgea draperiile grele de catifea ca să acopere fereastra, lucru pe care toată iarna nu a catadicsit să-l facă. Se agita cu draperia, nu cumva să intre vreo rază de lumină înăuntru.

— Lestat, a şoptit el, lasă-mă să te duc în pivniţă, acolo vei fi absolut în siguranţă.

— Nu contează, David. Pot să rămân în camera asta?

— Sigur că poţi.

Câtă solicitudine.

— Mulţumesc, David.

Am adormit din nou. Zăpada pătrundea prin fereastra camerei mele din castelul părintesc, dar era cu totul diferit. Am văzut iar pătuţul de spital şi copila, şi — slavă Domnului – sora se dusese să-l potolească pe cel care plângea. Oh, ce zgomot teribil! Îl uram. Voiam să fiu... unde? Acasă, în miezul iernii franţuzeşti, bineînţeles.

De data aceasta, opaiţul lumina, fitilul nu se terminase.

„Ţi-am spus că nu era încă timpul." Rochia îi era de un alb imaculat şi, uite, ce butoni cu perle graţioşi! Şi ce cunună rumoasă de trandafiri în jurul capului!

— De ce? am întrebat.

— Ce-ai spus? a întrebat David.

— Vorbeam cu Claudia, i-am explicat.

Şedea în fotoliu, cu picioarele strânse la piept, cu degetele mari întoarse în sus. Dar de unde papucii aceia de satin? I-am luat glezna şi am sărutat-o, iar când mi-am ridicat privirea, i-am văzut bărbia şi genele în timp ce şi-a răsturnat capul pe spate şi a râs. Un râs exagerat, cu toată gura.

— Afară sunt alţii, a spus David.

Am deschis ochii, deşi mă dureau, mă durea să mă uit la formele nedesluşite din cameră. Soarele aproape că răsărea. Simţeam ghearele tigrului sub degete. Ah, animal preţios. David stătea la fereastră. Privea printr-o fantă dintre cele două falduri ale draperiei.

— Afară, a spus din nou. Au venit să vadă dacă te simţi bine. Ca să vezi!

— Cine sunt?

Nu-i auzeam, nu voiam să-i aud. Era şi Marius? Sigur, cei foarte bătrâni nu veniseră. De ce să le pese de un asemenea lucru?

— Nu ştiu. Dar sunt acolo.

— Ştii vechea poveste, am şoptit. Nu-i băga în seamă, şi vor pleca.

Oricum, vine răsăritul. Trebuie să plece. Sunt sigur că n-or să-ţi facă nici un rău, David.

— Ştiu.

— Nu-mi citi gândurile, dacă nu vrei să ţi le citesc şi eu, am spus.

— Nu fi supărat. Nu va intra nimeni în camera asta şi nu vei fi deranjat.

— Sigur, pot fi periculos chiar şi în somn...

Am vrut să spun mai multe, să-l avertizez, dar mi-am dat seama că era unul dintre muritorii care nu avea nevoie de aşa ceva. Talamasca. Erudiţi în ale paranormalului. Ştia.

— Acum dormi, mi-a spus.

Trebuia să râd de asta. Ce altceva pot face când răsare soarele? Chiar dacă îmi cade din plin pe faţă. Dar cuvintele sale sunaseră atât de hotărât şi de liniştitor.

Aveam coşciugul de mult şi, uneori, îl şlefuiam până ce lemnul devenea lucios, apoi lustruiam crucifixul de pe capac, zâmbind de grija cu care frecam trupuşorul răsucit al masacratului Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Îmi plăcea căptuşeala de satin a cutiei. Îmi plăcea forma ei şi crepuscularul gest al sculării din morţi. Dar nu mai mult...

Soarele răsărea cu adevărat, soarele rece al Angliei. O simţeam cu certitudine şi mi s-a făcut dintr-o dată frică. Puteam simţi lumina furişându-se pe deasupra pământului şi bătând în ferestre. Dar de partea aceasta a perdelelor de catifea

întunericul reuşea să-i reziste.

Am văzut lampa opaiţului mărindu-se. M-am speriat, pur şi simplu, pentru că eu eram tot o durere, iar ea era o flacără. I-am văzut degetele rotunde pe cheia de aur şi inelul acela, inelul pe care i-l dădusem cândva, cu garnitură de perle. Dar medalionul? S-o întreb despre medalion? *Claudia, a existat vreodată un medalion de aur... ?*

Flacăra devenea tot mai mare. Din nou mirosul acela. Mâna ei zbârcită. Mirosul de ulei se simţea în tot apartamentul din Rue Royale. Ah, tapetul acela vechi şi mobila lucrată de mână, şi Louis scriind la birou — mirosul ascuţit de tuş, plicticosul scârţâit al penei de gâscă...

Mânuţa ei îmi atingea obrazul, atât de plăcut răcoroasă, şi fiorul care mă străbate când mă atinge unul dintre ai noştri, *pielea noastră.*

— De ce-ar vrea cineva ca eu să trăiesc? am întrebat. Sau, cel puţin, am început să întreb..., apoi am alunecat în somn.

4

AMURG. Durerea era încă foarte mare. Nu voiam să mă mişc. Pielea de pe piept şi de pe picioare era întinsă şi mă ustura — ca o variaţie a durerii. Nici măcar setea dezlănţuită de sânge, nici mirosul sângelui servitorilor din casă nu putea să mă facă să mă mişc. Ştiam că David era acolo, dar nu i-am vorbit. Cred că, dacă aş fi încercat să o fac, aş fi plâns de durere.

Am dormit şi ştiu că am visat, dar, când am deschis ochii, nu-mi puteam aminti ce anume. Văzusem din nou opaiţul şi lumina lui încă mă mai speria. La fel şi vocea ei.

O dată m-am trezit vorbind cu ea în întuneric. „Dintre toţi oamenii, de ce tu? De ce tocmai tu îmi apari în vis? Unde ţi-e blestematul de cuţit?"

Am fost recunoscător ivirii zorilor. De câteva ori îmi încleştasem fălcile intenţionat, să nu ţip de durere.

Când m-am trezit a doua noapte, durerea nu mai era foarte mare. Trupul îmi era inflamat peste tot, într-un fel pe care muritorii cred că îl numesc jupuit. Dar agonia trecuse. Zăceam în continuare pe blana de tigru şi în cameră era puţin cam frig.

În cămin erau stivuiţi buşteni, aproape de cărămizile înnegrite. Fuseseră pregătite şi surcele de aprins focul, împreună cu nişte bucăţi de hârtie de ziar. Totul era gata. Hmmm. Cineva se apropiase de mine în timpul somnului, periculos de tare. M-am rugat cerului să nu fi reacţionat aşa cum ni se întâmplă nouă uneori în transă şi să fi înlănţuit sărmana creatură.

Am închis ochii şi am ascultat. Ningea pe acoperiş şi zăpada cădea prin horn. Am deschis din nou ochii şi am văzut fulgii strălucitori pe buştenii din cămin.

M-am concentrat şi am simţit energia ţâşnind din mine ca o limbă lungă şi subţire, apoi atingând surcelele şi aprinzându-le într-un dans de flăcări. Scoarţa groasă a buştenilor s-a încins şi curând a început să sfârâie. Focul ardea.

Am simţit brusc o durere violentă în obraji şi în creştet, în timp ce lumina devenea tot mai strălucitoare. Interesant. M-am întors pe genunchi şi m-am ridicat în picioare, singur în încăpere. M-am uitat la lampa de lângă biroul lui David şi, printr-un efort al minţii, am aprins-o.

Pe fotoliu erau haine — o pereche de pantaloni groşi de flanel negri, o cămaşă albă de bumbac şi o jachetă veche de lână, fără nici o formă. Toate îmi erau puţin cam mari. Fuseseră ale lui David. Chiar şi papucii îmblăniţi erau mari. Dar voiam să mă îmbrac. Mai era tot acolo un pieptene şi nişte lenjerie banală din bumbac, din aceea pe care în secolul al douăzecilea o poartă toată lumea.

M-am îmbrăcat încet; arsura pulsândă trebuia menajată. Pielea capului m-a durut când am încercat să mă pieptăn. Până la urmă, mi-am scuturat părul până ce nisipul şi praful au căzut pe covorul gros de pe jos. Mi-a plăcut mult să-mi pun papucii. Acum nu-mi mai doream decât o oglindă.

Am dat de una în hol — o oglindă veche, înnegrită, într-o ramă masivă, aurie. Prin uşa deschisă a bibliotecii pătrundea destulă lumină încât să mă pot vedea.

Pentru o clipă nu mi-a venit să cred ceea ce vedeam. Pielea îmi era netedă peste tot, la fel de nepătată cum fusese mereu. Doar că acum avea culoarea ambrei, culoarea aurie a ramei oglinzii, şi lucea mat, la fel cu a unui muritor obişnuit care ar fi petrecut o vacanţă luxoasă în mările tropicale.

Genele şi sprâncenele străluceau, aşa cum se întâmplă

întotdeauna cu blonzii bronzaţi, iar cele câteva cute pe care Darul Întunecat mi le săpase pe chip erau acum ceva mai adânc gravate decât înainte. Mă refer la cele două virgule din colţurile gurii, rezultatul faptului că zâmbisem prea mult în timpul vieţii, şi la cele două linii fine de la coada ochiului, şi la urma unui rid sau două de pe frunte. Era foarte plăcut să le am din nou, căci multă vreme nu le mai văzusem.

Mâinile înduraseră chiar mai mult. Erau mai întunecate decât faţa şi arătau foarte omeneşte, cu o mulţime de încreţituri mititele, ceea ce imediat mi-a reamintit cât de multe linii fine au mâinile muritorilor.

Unghiile străluceau însă într-un fel care i-ar fi alarmat pe muritori, dar nu era deloc greu să le frec cu puţină cenuşă. Cu ochii era însă altfel. Niciodată nu fuseseră atât de strălucitori şi de irizaţi. Dar n-aveam nevoie decât de o pereche de ochelari fumurii. Puteam să renunţ la masca ochelarilor mari şi negri, pentru că nu mai aveam de ascuns şi strălucirea pielii albe, ca mai înainte.

Mamă, este absolut minunat! mi-am zis, admirându-mi imaginea în oglindă. Arăt aproape ca un om! Aproape ca un om! Simţeam o durere surdă în ţesuturile arse, dar acum îmi făcea bine, pentru că îmi amintea de noua formă a trupului meu şi de limitele sale omeneşti.

Îmi venea să strig. Dar m-am rugat. Să fie pentru ultima oară şi să nu mai fie nevoie să trec prin toate astea.

Mi se întâmplase un lucru straşnic. În loc să mă autodistrug, îmi perfecţionasem apariţia, astfel încât mă puteam mişca mai bine printre oameni. Presupusesem că voi muri. Dar dacă nu reuşise s-o facă soarele deşertului Gobi... dacă nu-mi venise de hac toată ziua cât zăcusem în soare, nici cel de-al doilea răsărit...

Ah, laşule, m-am gândit, ai fi putut găsi un mod de-a rămâne la suprafaţa nisipului şi a doua zi! Sau n-ai fi putut?

— Slavă Domnului că te-ai hotărât să revii printre noi.

M-am întors şi l-am văzut pe David venind pe hol. De-abia se întorsese acasă, haina neagră era udă de zăpadă şi încă nu-şi scosese cizmele.

S-a oprit dintr-o dată şi m-a inspectat din creştet până în tălpi, străduindu-se să vadă în semiântuneric.

— Ei, va trebui să-ţi facem haine, a zis el. Dumnezeule, arăţi

ca unul dintre oamenii aceia care trăiesc pe plajă, ca tinerii care trăiesc veşnic în staţiuni, ca surfiştii.

Am zâmbit.

S-a întins, m-a luat plin de curaj de mână şi m-a condus în bibliotecă. Focul ardea zdravăn. M-a studiat din nou.

— A dispărut durerea, a zis cu titlu de încercare.

— Senzaţia mai există, dar nu-i exact ceea ce se numeşte durere. Am să ies puţin. Nu te îngrijora. Am să mă întorc. Mi-e sete. Trebuie să vânez.

S-a albit la faţă, dar nu într-atât, încât să nu-i văd sângele din obraji sau vinişoarele din ochi.

— Dar ce credeai? l-am întrebat. Că m-am lăsat?

— Nu, sigur că nu.

— Atunci vrei să vii să te uiţi?

Nu a spus nimic, dar l-am simţit speriindu-se.

— Trebuie să-ţi aduc aminte cine sunt, am adăugat. Când mă ajuţi, îl ajuţi pe diavol. Am făcut un gest către traducerea din *Faust* care zăcea în continuare pe masă. Mai era acolo şi povestea lui Lovecraft. Hmmm!

— Nu-i nevoie să iei vieţi ca s-o faci, nu-i aşa? m-a întrebat serios.

Ce întrebare necruţătoare!

Am râs scurt, dispreţuitor.

— Îmi place să iau vieţi. Am arătat spre tigru. Sunt un vânător, aşa cum ai fost cândva şi tu. Mi se pare distractiv.

M-a privit lung, mirat şi tulburat în acelaşi timp, apoi a dat încetişor din cap, ca şi cum ar fi fost de acord. Dar era foarte departe de asta.

— Cinează şi tu până mă întorc, am spus. Simt că ţi-e foame, iar mirosul îmi spune că undeva în casă se găteşte. Poţi fi sigur că nici eu nu am să mă întorc înainte să cinez.

— Eşti hotărât să mă faci să te cunosc, nu-i aşa? m-a întrebat. Fără sentimentalism sau confuzie.

— Exact.

Am strâns buzele şi mi-am arătat pentru o clipă colţii. De fapt, sunt foarte mici şi nu se pot compara cu ai leopardului sau ai tigrului cu care, era evident, David locuia de bunăvoie. Dar grimasa mea îi înspăimânta întotdeauna pe muritori. Îi şoca. Cred că le trimitea în trup un semnal primitiv de alarmă, ceva care nu avea nimic de-a face cu blazarea sau curajul.

S-a albit. A rămas nemişcat, uitându-se la mine, apoi căldura şi expresia i-au revenit pe chip.

— Foarte bine, a zis. Când te vei întoarce, mă vei găsi aici. Dar voi fi furios dacă n-ai să o faci! N-am să mai vorbesc niciodată cu tine, ţi-o jur. Dacă dispari şi în seara aceasta, nu vei mai avea de la mine nici un semn. O voi considera o crimă împotriva ospitalităţii. Ai înţeles?

— Bine, bine, am răspuns, ridicând din umeri, deşi mă bucuram în secret că mă dorea acolo. Nu fusesem cu adevărat sigur de asta şi mă purtasem cu el atât de grosolan. Mă voi întoarce. În plus, sunt curios să aflu.

— Ce?

— De ce nu ţi-e frică să mori.

— Ei bine, *ţie* nu ţi-e frică, nu-i aşa?

N-am răspuns. Am revăzut soarele, marele glob de foc devenind pământ şi cer — şi m-am cutremurat. Apoi am văzut opaiţul din vis.

— Ce este? m-a întrebat.

— Ei bine, *îmi este* frică să mor, am spus cu o înclinare a capului, pentru accentuare. Toate iluziile mele s-au spulberat.

— Ai iluzii? a întrebat el aproape sincer.

— Sigur că da. Una dintre ele era aceea că nici un om nu poate să refuze Darul Întunecat, cel puţin nu cu bună ştiinţă...

— Lestat, trebuie să-ţi mai aduc aminte că şi tu l-ai refuzat?

— David, eram doar un băiat. Fusesem forţat. M-am opus instinctiv. Dar asta n-are de-a face cu înţelegerea.

— Nu te păcăli. Cred că l-ai fi refuzat, chiar dacă l-ai fi înţeles pe deplin.

— Ei bine, acum vorbim deja despre iluziile tale, am răspuns. Mi-e foame. Dă-te la o parte din calea mea sau te voi ucide.

— Nu te cred. Mai bine te-ai întoarce.

— Am să mă întorc. De data aceasta, am să-mi respect promisiunea pe care ţi-am făcut-o în scrisoare. Ai să poţi spune tot ce ai de spus.

AM CĂUTAT străzile lăturalnice ale Londrei. Rătăcisem pe lângă Charing Cross Station, uitându-mă după vreun ucigaş oarecare bun de dat de duşcă, chiar dacă ambiţiile lui mărunte mi-ar fi strepezit sufletul. Dar n-a ţinut.

Am găsit, vagabondând acolo, o bătrână îmbrăcată într-o haină soioasă, târşâindu-şi picioarele înfăşurate în cârpe. Nebună cum era şi rătăcind prin ger, ar fi murit cu siguranţă până în zori. Se strecurase pe uşa din spate a unui local în care încercaseră să o închidă sau, cel puţin, aşa striga lumii întregi, hotărâtă să nu se mai lase prinsă niciodată.

Am devenit amanţi! Avea un nume pentru mine şi o tolbă de amintiri. Am dansat împreună în rigolă, ea şi eu, şi am ţinut-o în braţe îndelung. Era foarte bine hrănită, cum sunt atâţia cerşetori în acest secol, în care, în ţările vestice, e multă mâncare, şi am băut încet, oh, atât de încet, savurând şi simţind un adevărat iureş în pielea mea arsă.

Când am terminat, mi-am dat seama că receptasem răceala foarte profund şi peste tot. Simţisem toate fluctuaţiile de temperatură cu mare acuitate. Interesant.

Vântul mă şfichiuia şi nu-mi plăcea. Poate că ceva anume din carnea mea fusese ars de tot. Habar n-aveam. Am simţit umezeala de la picioare, iar mâinile mă dureau de frig atât de tare, încât a trebuit să le înfund în buzunare. Mi-a revenit din nou amintirea iernii franţuzeşti din timpul ultimului an pe care-l petrecusem acasă, amintirea tânărului moşier întins pe un pat de fân, întovărăşit numai de câini. Dintr-o dată mi s-a părut că nu îmi mai ajunge tot sângele din lume. Era vremea să mănânc iar şi iar.

Erau copii ai nimănui, pe care îi momeam să iasă în întunericul îngheţat, din bordeiele lor de gunoaie şi din cutiile de carton, sau, cel puţin, aşa îmi spuneam, mormăind şi ospătându-mă în putoarea de sudoare râncedă, de urină şi de scuipat. Dar sângele e sânge.

Eram încă însetat când ceasul a bătut ora zece, iar victime roiau peste tot, numai că obosisem şi nu mai conta.

Am mers câteva blocuri, până în mondenul West End şi acolo am intrat într-un magazin întunecos, plin de haine minunate pentru domni — ah, bunăstarea de-a gata a acestor ani — şi m-am echipat după gustul meu: pantaloni gri de tweed şi haină cu cordon, un pulover alb de lână groasă, ba chiar o pereche de ochelari verzui cu rame delicate de aur. Pe urmă am vagabondat din nou prin noaptea îngheţată, plină de fulgi rotitori, cântând de unul singur şi schiţând chiar un pas de dans sub felinare, aşa cum făceam pentru Claudia cândva, dar...

Poc! Bang! Un tânăr vânjos, pătimaş, aprins şi mirosind a vin a venit spre mine şi a scos un cuţit, să mă omoare pentru banii pe care nici măcar nu-i aveam, ceea ce mi-a adus aminte că nu eram decât un hoţ mizerabil, de vreme ce furasem un set întreg de haine bune, irlandeze. Hmmm. Dar iată-mă pierdut din nou în îmbrăţişarea strânsă şi fierbinte, zdrobindu-i ticălosului coastele, lăsându-l la fel de uscat ca un şobolan de mansardă încinsă, după care s-a prăbuşit uluit şi extaziat, cu o mână agăţată dureros, până la urmă, în părul meu.

Avea ceva bani în buzunar. Ce noroc. I-am dat negustorului pentru hainele pe care le luasem. După aritmetica mea părea mai mult decât suficient, dar n-am fost niciodată prea bun la socoteli, cu puteri preternaturale cu tot. I-am scris apoi un bilet de mulţumire, fără să semnez, fireşte. Am întors cheia în uşă cu mai multe răsuciri telepatice şi pe urmă am plecat.

5

CÂND m-am întors la conacul Talbot, bătea deja miezul nopţii. Mi s-a părut că nu văzusem cu adevărat locul mai înainte. Acum aveam timp să rătăcesc prin labirintul acoperit de zăpadă, să studiez modelul după care erau tunşi arbuştii şi să-mi imaginez cum trebuia să arate locul primăvara. Bâtrânul şi frumosul loc.

Pe urmă, iată, chiar cămăruţele, construite ele însele să reziste iernii aspre englezeşti, apoi ferestruicile îngropate în zid, unele dintre ele luminate, multe invitându-te în întunericul plin de zăpadă.

David îşi terminase cina, iar servitorii — un bătrân şi o bătrână — încă mai trebăluiau în bucătăria de la subsol, în timp ce stăpânul se schimba în dormitorul lui de la etajul al doilea.

L-am urmărit punându-şi peste pijama un halat negru, cu revere şi cordon de catifea care îl făcea să semene foarte mult cu un cleric, deşi modelul avea prea multe ornamente ca să fie chiar o rasă de călugăr, mai ales că David avea şi o eşarfă albă înnodată la gât.

A coborât apoi scările.

Am intrat pe uşa mea preferată, cea de la capătul culoarului,

şi am ajuns lângă el în bibliotecă în timp ce se apleca să scormonească în foc.

— Ah, te-ai întors, a zis, încercând să-şi ascundă încântarea. Doamne Dumnezeule, vii şi pleci fără să faci un zgomot!

— E foarte neliniştitor, nu-i aşa?

M-am uitat la Biblia de pe masă, la traducerea lui *Faust* şi la povestioara de Lovecraft, prinsă cu agrafe, dar de data aceasta netezită. Mai era acolo carafa de scotch a lui David şi un pahar de cristal cu fundul gros.

Uitându-mă la povestire, mi-am adus aminte de tânărul neliniştit care venise după mine. Cât de ciudat se mişca! M-a străbătut un fior la gândul că mă urmărise în trei locuri diferite. În ce mă priveşte, cred că nu-l observasem mai înainte. Pe de altă parte... Dar nu era acum vreme pentru ciuma asta de muritor. David îmi revenise deja în minte, împreună cu plăcuta conştiinţă a faptului că aveam toată noaptea în faţă, ca să stăm de vorba.

— De unde ai luat hainele astea aşa frumoase? m-a întrebat David.

Ochii lui m-au măsurat foarte încet, cu şovăială, şi părea să nu ia în seamă atenţia pe care o acordam cărţilor sale.

— Ei, dintr-o prăvălie oarecare. Nu fur niciodată hainele victimelor, dacă asta vrei să ştii. Şi, în plus, mă dedic mai ales celor de jos, iar ei nu se îmbracă destul de bine.

M-am aşezat pe fotoliul din faţa lui, care cred că devenise acum al meu. Adânc, din piele zbârcită, cu arcuri scârţâinde, însă foarte confortabil, cu un spătar cu aripi laterale şi braţe late, solide. Fotoliul lui David nu era perechea acestuia, dar era destul de bun, deşi scârţâia mai tare şi părea mai uzat.

A mai rămas în faţa focului, studiindu-mă. Apoi s-a aşezat şi el. A scos dopul de sticlă al carafei şi şi-a umplut paharul, pe care apoi l-a ridicat uşor în semn de salut.

A luat o înghiţitură şi, în timp ce lichidul îi ardea gâtul, s-a înfiorat uşor.

Mi-am amintit brusc, cu acuitate, senzaţia aceea deosebită. Mi-am amintit cum şezusem în podul grajdului meu din Franţa, bând coniac exact aşa, ba chiar făcând aceeaşi grimasă, în timp ce prietenul şi iubitul meu, Nicki, îmi smulgea, cu lăcomie, sticla din mână.

— Văd că eşti din nou tu însuţi, a zis David cu căldură,

coborând uşor vocea în timp ce mă cerceta cu privirea.

S-a lăsat pe spate, punând paharul pe braţul fotoliului. Arăta foarte demn, deşi mult mai stingher decât îl văzusem vreodată. Avea păr des şi ondulat, care începuse să devină cenuşiu.

— Par eu însumi? l-am întrebat.

— Ai privirea aceea răutăcioasă, a răspuns, şoptind în barbă, încă cercetându-mă intens. Ai pe buze un mic zâmbet. Nu-ţi dispare nici o secundă cât vorbeşti. Şi pielea — ce diferenţă remarcabilă! Mă rog să nu mai suferi. Nu te doare, nu?

Am făcut un gest de negare. Puteam să-i aud bătăile inimii. Erau încă şi mai slabe decât atunci, în Amsterdam. Ici şi colo răsunau neregulat.

— Cât timp o să-ţi rămână pielea atât de închisă la culoare? a întrebat el.

— Câţiva ani, probabil, cel puţin aşa mi-a spus cineva mai bătrân. N-am scris despre asta în *Regina damnaţilor?* Mă gândesc la Marius, la cât era de furios pe mine. Ce tare ar dezaproba ceea ce am făcut!

— Era vorba despre Maharet, strămoaşa ta roşcată, şi-a amintit David. În cartea pe care ai scris-o susţinea că făcuse un lucru asemănător numai ca să-şi înnegrească pielea.

— Cât curaj, am şoptit. Dar tu nu crezi în existenţa ei, nu-i aşa? Deşi sunt cu tine chiar acum, aici.

— Cum să nu. Sigur că cred. Cred tot ceea ce ai scris. Doar *te cunosc!* Acum spune-mi — ce s-a întâmplat cu adevărat în deşert? Chiar ai crezut că ai să mori?

— Trebuia să mă întrebi asta, David, şi încă fără zăbavă. Am oftat. Ei bine, nu pot să susţin că am crezut-o cu adevărat. Probabil că m-am jucat, ca de obicei. Dar jur pe Dumnezeu că nu-i mint pe ceilalţi. Însă probabil că mă mint pe mine. Nu cred că pot să mor acum, cel puţin nu într-un mod pe care să-l pot imagina eu însumi. I-a scăpat un lung oftat. Şi acum, David, *ţie* de ce nu ţie frică să mori? Nu vreau să te mai tulbur cu oferta cea veche. Sincer să fiu, nici nu mi te pot imagina cu mine. Tu nu te temi, cu adevărat nu te temi să mori, iar eu, pur şi simplu, nu înţeleg. Pentru că, evident, *poţi* muri.

Avea oare îndoieli? Nu mi-a răspuns imediat. Părea totuşi puternic stimulat de întrebare, puteam să-mi dau seama de asta. Puteam chiar să-i aud creierul lucrând, chiar dacă nu-i puteam auzi gândurile.

— De ce *Faust,* David? Sunt eu Mefisto? Eşti tu Faust?

A clătinat din cap.

— Eu poate că sunt Faust, a zis până la urma, luând o noua înghiţitură de scotch, dar tu nu eşti diavolul, este cât se poate de clar.

A oftat.

— Ţi-am stricat treburile, nu? Am ştiut de la Amsterdam. Nu mai stai la Confrerie decât dacă eşti obligat. Nu te-am înnebunit, dar am avut totuşi un efect foarte rău, nu-i aşa?

Din nou nu a răspuns imediat. M-a privit cu ochii lui albaştri mari şi bulbucaţi; era evident că se gândea la toate aspectele întrebării. Ridurile adânci de pe faţă — cutele de pe frunte, cele de la colţurile ochilor şi ale gurii — îi întăreau expresia deschisă, binevoitoare. Nu avea pe chip nici o urmă de acreală, dar în adânc era nefericire amestecată cu motive profunde ale unei vieţi întregi.

— S-ar fi întâmplat, oricum, Lestat, a spus într-un târziu. Există raţiuni pentru care nu mai sunt de multă vreme bun pentru funcţia de superior general. S-ar fi întâmplat, oricum. Sunt aproape sigur.

— Explică-mi şi mie. Credeam că erai chiar în miezul Ordinului, că el era viaţa ta.

A clătinat din cap.

— Am fost întotdeauna nepotrivit pentru Talamasca. Ţi-am spus deja cum mi-am petrecut tinereţea în India. Aş fi putut să-mi trăiesc viaţa în felul acela. Nu sunt un învăţat în sensul convenţional al termenului. N-am fost niciodată. Cu toate acestea, *sunt* ca Faust din piesă. Sunt bătrân şi n-am supus secretele universului. Chiar deloc. Când eram tânăr, credeam că am reuşit. Prima dată am avut... o viziune. Prima dată când am cunoscut o vrăjitoare, prima dată când am auzit vocea unui spirit, prima dată când am chemat un spirit şi l-am făcut să-mi asculte porunca. Credeam că am reuşit! Dar nu însemna nimic. Acestea sunt lucruri pământeşti... mistere lumeşti. Iar mistere adevărate nu voi rezolva niciodată, în nici un chip.

S-a oprit, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva mai mult, ceva anume. Dar nu a făcut altceva decât a ridicat paharul şi a băut, aproape absent, de data asta fără să se strâmbe, cum făcuse prima oară. Pe urmă s-a uitat la pahar şi l-a umplut din nou din carafă.

Mă scotea din minţi faptul că nu-i puteam citi gândurile, că nu prindeam nici măcar o licărire slabă a emanaţiilor din spatele vorbelor lui.

— Ştii de ce am devenit membru al Confreriei Talamasca? m-a întrebat. N-am absolut nimic de-a face cu erudiţia. N-am visat niciodată că voi fi ţinut în cadrul Ordinului, închis între hârtii în care să mă scald şi să introduc informaţii în computer sau să trimit faxuri în toată lumea. Câtuşi de puţin. Totul a început cu o expediţie de vânătoare, o nouă frontieră de depăşit, ca să zic aşa, o călătorie în îndepărtata Brazilie. Acolo am descoperit ocultismul, să ştii, în străduţele întortocheate din Rio, şi mi s-a părut la fel de excitant şi de periculos ca şi vechile vânători de tigri. Asta era ceea ce mă absorbea — pericolul. Cum am ajuns atât de departe, nu ştiu.

N-am răspuns, dar ceva devenise clar: în mod evident, faptul că mă cunoştea reprezenta un pericol. Trebuie să-i fi plăcut pericolul. Crezusem că fusese stăpânit de o naivitate de erudit, dar acum îmi dădeam seama că era vorba despre altceva.

— Da, a zis dintr-o dată, cu ochii măriţi şi zâmbind. Chiar aşa. Cu toate că nu pot să cred că mi-ai făcut rău vreodată.

— Nu te amăgi, i-am spus brusc. Ştii că o faci. Comiţi vechea greşeală. Crezi ceea ce vezi. Eu nu sunt ceea ce vezi.

— Cum aşa?

— Haide, lasă. Arăt ca un înger, dar nu sunt. Vechile reguli ale naturii nu se aplică şi unor creaturi ca mine. Suntem frumoşi — ca şarpele cu clopoţei sau tigrul dungat — dar suntem ucigaşi fără milă. Nu lăsa ochii să te mintă. Dar nu vreau să mă cert cu tine. Povesteşte. Ce s-a întâmplat la Rio? Abia aştept să aflu.

În timp ce vorbeam, devenisem mai trist. Voiam să zic, dacă nu te pot avea alături ca vampir, atunci lasă-mă să te cunosc ca muritor. Faptul că stăteam acolo unul lângă altul mă emoţiona.

— Bine, a zis, ţi-ai atins scopul, sunt de acord. Apropiindu-mă de tine acum mai mulţi ani, în sala în care cântai, văzându-te venind spre mine pentru prima oară — am simţit lucirea întunecată a pericolului. Este periculos şi că m-ai ispitit cu propunerea ta, pentru ca nu sunt decât un om, şi amândoi o ştim.

M-am lăsat pe spate, ceva mai fericit, ridicând picioarele şi îngropându-mi călcâiele în pielea bătrânului fotoliu.

— Îmi place ca oamenilor să le fie puţin frică de mine, am

spus, ridicând din umeri. Ce s-a întâmplat la Rio?

— Am dat ochii cu religia spiritelor. Candomble. Cunoşti cuvântul?

Din nou am ridicat din umeri.

— L-am auzit o dată, de două ori, am răspuns. Am să mă duc cândva acolo, poate curând.

M-am gândit o clipă la marile oraşe din America de Sud, la păduri şi la Amazon. Da, aveam chef de o asemenea aventură, iar disperarea care mă purtase în deşertul Gobi părea acum foarte departe. M-am bucurat că eram viu şi n-aveam nici un chef să mă ruşinez.

— O, dacă aş putea să văd Rio din nou, a spus încet, mai mult pentru sine. Desigur, nu mai e cum era pe vremuri. Acum este o lume de zgârie-nori şi de hoteluri de lux. Dar mi-ar plăcea să mai văd linia ondulată a ţărmului, muntele Sugar Loaf şi statuia lui Iisus de pe Corcovado. Nu cred că există în lume o zonă geografică mai uimitoare. De ce-am lăsat oare să treacă atâţia ani fără să mă întorc la Rio?

— De ce nu te duci când ai chef? am întrebat. M-am simţit dintr-o dată protector. Cu siguranţă, gaşca de călugări de la Londra nu te poate împiedica să pleci. În plus, tu eşti şeful?

A râs, în felul în care ar fi făcut-o un gentleman.

— Nu, ei nu m-ar opri. Problema este dacă mai am sau nu putere fizică şi mentală. Dar nu despre asta e vorba acum. Voiam să-ţi spun ce s-a întâmplat. Sau, cine ştie, poate chiar despre asta vorbim.

— Ai bani ca să te duci în Brazilia, dacă vrei?

— Oh, da, n-a fost niciodată o problemă. Tata era un om foarte deştept în probleme de bani. În consecinţă, eu n-am avut nevoie să-mi bat capul niciodată.

— Fac eu rost de bani pentru tine, dacă nu-i ai.

Mi-a acordat unul dintre zâmbetele lui calde şi înţelegătoare.

— Sunt bătrân, a zis. Sunt singur şi puţin scrântit, ca orice om care a fost cât de cât înţelept. Dar, slavă Domnului, nu sunt sărac.

— Aşadar, ce s-a întâmplat în Brazilia? Cum a început totul?

A început să vorbească, dar s-a oprit.

— Chiar ai chef să rămâi? Să asculţi ce am de spus?

— Da, am răspuns imediat. Te rog.

Mi-am dat seama că nu doream nimic mai mult pe lume. În

inima mea nu exista nici un plan, nici o ambiţie, nu mă gândeam la nimic altceva decât să fiu aici, cu el. Simplitatea asta mă cam ameţea.

Totuşi, el încă mai şovăia să aibă încredere în mine. Dar pe urmă a intervenit o schimbare, ca şi cum s-ar fi relaxat, ca şi cum ar fi găsit un punct de sprijin.

În cele din urmă, a început.

— Era după Cel de-al Doilea Război Mondial. India copilăriei mele dispăruse pur şi simplu. Pe deasupra, aveam chef de locuri noi. Am pus la cale cu prietenii o expediţie de vânătoare în jungla amazoniană. Eram obsedat de cercetarea Amazonului. Plecam după marele jaguar american... A arătat către o blană cu pete pe care mai înainte n-o văzusem, prinsă deasupra unui raft din colţul camerei. Cât de mult voiam să-i iau urma pisicii aceleia!

— S-ar părea că ai reuşit.

— Nu imediat, a râs el ironic. Am hotărât să prefaţăm expediţia cu o vacanţă luxoasă la Rio, două săptămâni de hoinăreală pe plaja de la Copacabana şi prin celelalte locuri vechi — mănăstiri, biserici, lucruri dintr-astea. Înţelege, centrul oraşului era diferit pe atunci, o îngrămădeală de străduţe înguste, de arhitectură veche! Eram înnebunit după ele şi după exotismul lor curat. De aceea merg englezii la tropice. Vrem să ne îndepărtăm de proprietăţi, de tradiţie — şi să ne cufundăm în asemenea culturi aparent sălbatice, pe care niciodată nu le îmblânzim şi nici măcar nu le înţelegem cu adevărat.

De când vorbea, înfăţişarea i se schimbase; devenise mai energic şi mai viguros, ochii îi străluceau şi vorbele se rostogoleau mai repede — cu accentul acela viu, englezesc care îmi place atât de mult.

— Ei bine, oraşul însuşi depăşea toate aşteptările. Dar şi mai încântători erau oamenii. Oamenii din Brazilia nu seamănă cu nici unii dintre cei pe care i-am văzut vreodată. Sunt extraordinari de frumoşi — nimeni nu ştie de ce, chiar dacă toată lumea este de acord cu asta. Vorbesc serios, a adăugat, văzându-mă că zâmbesc. Poate din cauza amestecului de sânge maur şi portughez, aruncat pe urmă în cel indian. Sincer, nu ştiu. Dar aşa stau faptele — sunt extraordinari de atrăgători şi au voci grozav de senzuale. Poţi să te îndrăgosteşti de vocile lor, poţi să vrei să le săruţi; şi muzica, bossa nova... este limbajul

potrivit pentru ei.

— Trebuia să fi rămas acolo.

— Oh, nu! a zis, sorbind iar din scotch. Dar să continuu. Chiar în prima săptamână am fost fermecat, ca să zic aşa, de un băiat, Carlos. Eram absolut absorbit; toată ziua şi toată noaptea nu făceam altceva decât să bem şi să ne iubim în apartamentul meu de la Palace Hotel. De-a dreptul obscen.

— Prietenii tăi te aşteptau?

— Nu, îmi explicaseră că, dacă nu merg cu ei, mă lasă baltă. Dar n-aveau nimic împotrivă să vină şi Carlos. A făcut un mic gest cu mâna dreaptă. Erau cu toţii nişte domni foarte sofisticaţi, evident.

— Evident.

— Dar hotărârea de a-l lua pe Carlos s-a dovedit o greşeală îngrozitoare. Maică-sa era o preoteasă Candomble, lucru despre care n-aveam nici cea mai vagă idee. Iar ea nu voia ca băiatul să plece în jungla Amazonului, îl voia la şcoală. Aşa că a trimis spiritele după mine.

S-a oprit şi m-a privit, ca şi cum mi-ar fi verificat reacţia.

— Trebuie că a fost grozav de nostim, am spus eu.

— Mă înghionteau prin întuneric. Îmi ridicau patul de pe podea şi mă răsturnau! Întorceau robinetele duşului şi aproape că m-am trezit opărit. Îmi umpleau ceştile de ceai cu urină. După o săptămână, eram scos din minţi. Oscilam între supărare, neîncredere şi teroare curată. Farfuriile zburau de pe masă şi-mi cădeau în cap. În urechi îmi răsunau clopote. Sticlele de pe poliţe se spărgeau. Oriunde mergeam, vedeam chipuri întunecate pândindu-mă.

— Ştiai că femeia aceea era de vină?

— La început, nu. Dar până la urmă Carlos n-a mai rezistat şi mi-a mărturisit totul. Maică-sa nu intenţiona să-mi dea pace până ce nu plecam. Ei bine, am plecat chiar în noaptea aceea.

M-am întors la Londra extenuat şi pe jumătate nebun. Dar n-a folosit la nimic. Au venit cu mine. Aceleaşi lucruri au început să se petreacă şi la Talbot Manor. Uşi trântite, mobilă mişcându-se, clopoţei sunând tot timpul în camera servitorilor de la subsol. Înnebunise toată lumea. Şi maică-mea — deşi fusese întotdeauna mai mult sau mai puţin o spiritistă şi alergase mereu prin Londra după tot felul de medii. Ea mi-a spus despre Talamasca. Le-am povestit lor totul, iar ei au

început să-mi explice despre Candomble şi spiritism.

— Au exorcizat demonii?

— Nu. Dar după o săptămână de studiu intens în biblioteca de la Confrerie şi după discuţii intense cu cei câţiva membri care fuseseră la Rio, am fost în stare să ţin eu însumi diavolii sub control. Toată lumea a fost destul de surprinsă. Pe urmă, când am hotărât să mă întorc în Brazilia, i-am uluit de-a dreptul. M-au avertizat că preoteasa cu pricina avea destulă putere încât să mă şi omoare.

„Tocmai de asta, le-am zis. Vreau şi eu puterea ei. Mă duc să-i devin ucenic. Să mă înveţe." M-au implorat să nu plec. Le-am promis că la întoarcere le voi face un raport scris. Nu poţi înţelege ce simţeam. Văzusem la lucru entităţile invizibile. Le simţisem atingându-mă. Văzusem obiectele ciocnindu-se prin aer. Credeam că marea lume a invizibilului se deschisese pentru mine. *Trebuia* să mă duc. Nimic n-ar fi putut să-mi taie elanul. Absolut nimic.

— Înţeleg, am spus. *Era* la fel de excitant ca vânătoarea de fiare.

— Exact. A clătinat din cap. Aşa erau vremurile. Cred că mă gândeam că, dacă războiul nu-mi venise de hac, nu-mi mai putea veni nimeni.

Brusc s-a cufundat în amintiri, excluzându-mă.

— Te-ai confruntat cu femeia?

A încuviinţat din cap.

— M-am confruntat şi am impresionat-o, iar după aceea am mituit-o mai mult decât în visele ei cele bune. I-am spus că aş vrea să-i devin ucenic. În genunchi, în faţa ei, am jurat că voiam să învăţ, că n-aş fi plecat fără să pătrund misterul şi să aflu tot ce se poate afla. A râs scurt. Nu sunt sigur că femeia întâlnise vreodată un antropolog, fie el şi amator, şi presupun că eu aşa ar fi trebuit să fiu numit. Am rămas la Rio un an. Crede-mă, a fost cel mai remarcabil an din viaţa mea. Până la urmă am plecat, pentru că mai târziu n-aş mai fi făcut-o. Englezul David Talbot n-ar mai fi existat.

— Şi ai învăţat să te supui spiritelor?

A încuviinţat din cap. Amintirile l-au năpădit din nou, vedea imagini pe care eu nu le puteam vedea. Era tulburat, aproape trist.

— Am scris totul, a spus într-un târziu. Totul este adunat în

dosarele de la Confrerie. De-a lungul timpului, mulţi au citit povestea mea.

— N-ai fost niciodată tentat s-o publici?

— Nu pot. Este o îndatorire a celor din Talamasca. Nu publicăm niciodată în exterior.

— Te temi că ţi-ai irosit viaţa, nu-i aşa?

— Nu, chiar nu... Cred că adevărul l-am spus mai devreme. N-am pătruns secretele universului. Nici măcar n-am depăşit punctul atins în Brazilia. După aceea am avut revelaţii şocante. Îmi amintesc de prima noapte în care am citit despre vampiri, cât de tare mă îndoiam, şi de clipele stranii când am coborât în subterane ca să le descopăr evidenţa. Dar, până la urmă, n-am pătruns mai departe de Candomble.

— David, crede-mă, lumea trebuie să rămână un mister. Dacă există vreo explicaţie, nu trebuie să o descoperim, sunt sigur.

— Poate că ai dreptate, a spus el trist.

— Şi mai cred că te temi de moarte mai mult decât eşti dispus să accepţi. Ai adoptat faţă de mine o poziţie încăpăţânată, una morală, şi nu te condamn. Poate că eşti destul de bătrân şi de înţelept, încât să ştii cu adevărat că nu vrei să fii unul de-al nostru. Dar nu vorbi despre moarte ca şi cum ea ţi-ar răspunde la întrebări. Eu bănuiesc că moartea este înspâimântătoare. Pur şi simplu, te opreşti şi nu mai există viaţă şi nici o şansă de a mai şti ceva.

— Cu asta nu pot fi de acord, Lestat, a zis. Pur şi simplu, nu pot. S-a uitat iar la tigru, apoi a vorbit: Cineva naşte teribila simetrie, Lestat. Trebuie să o facă cineva. Tigrul şi mielul, asta nu se poate întâmpla de la sine.

Am clătinat din cap.

— În crearea poemului lui Faust a fost pusa la bătaie mai multă inteligenţă decât în crearea lumii. Tu vorbeşti ca un episcopalian. Dar ştiu ce vrei să spui. M-am gândit şi eu uneori. E stupid, pur şi simplu. Trebuie să fie ceva cu toate acestea... Trebuie să fie! Atâtea piese lipsă! Cu cât reflectezi mai mult, cu atât ateii încep să semene cu fanaticii religioşi. Dar cred că e o amăgire. Totul este desfăşurare şi nimic mai mult.

— Piese lipsă, Lestat. Desigur! Imaginează-ţi o clipă că eu aş construi un robot, o replică perfectă a mea. Imaginează-ţi că îi dau toate informaţiile enciclopedice cu putinţă — ştii cum,

programându-le în creierul lui electronic. Ei bine, ar fi numai o chestiune de timp până să vină la mine şi să zică: „David, dar restul unde-i? Explicaţia. Cum a început totul? De ce ai lăsat deoparte explicaţia necesităţii existenţei unui big-bang la început sau ce s-a întâmplat exact când mineralele şi celelalte componente inerte au evoluat dintr-o dată în celule organice? Dar lacuna din evoluţia fosilelor?"

Am râs încântat.

— Iar eu i-aş tăia-o sărmanului individ, a adăugat, spunându-i că nu există nici o explicaţie. Că n-am avut piesele lipsă.

— David, nu are nimeni piesele lipsă. Şi nici n-o să le aibă.

— Nu fi atât de sigur.

— Deci asta speri? De aceea citeşti Biblia? N-ai reuşit să pătrunzi secretele oculte ale universului şi te-ai întors la Dumnezeu?

— Secretul ocult al universului este *Dumnezeu,* a zis gânditor, cu faţa destinsă şi părând aproape tânăr, ca şi cum asta punea la cale. S-a uitat la paharul pe care-l ţinea în mână, studiind, poate, cum se aduna lumina în cristal.

Trebuia să-l aştept pe el să vorbească. Cred că răspunsul poate fi în Geneză, a spus în cele din urmă. Chiar cred.

— Mâ uimeşti, David. Vorbim despre piesele pierdute. „Geneza" nu-i decât un mănunchi de fragmente.

— Da, dar fragmentele acelea le avem, Lestat. Dumnezeu a creat omul după chipul şi asemănarea lui. Bănuiesc că aici este cheia. Nimeni nu ştie ce înseamnă de fapt Dumnezeu. Evreii nu s-au gândit la el ca la un om.

— Şi cum poate asta să fie cheia?

— Dumnezeu este o forţă creatoare, Lestat, şi la fel suntem şi noi. El i-a spus lui Adam „creşte şi înmulţeşte-te". Este exact ceea ce au făcut primele celule. Au crescut şi s-au înmulţit. Nici măcar schimbându-şi forma, doar reproducându-se. Dumnezeu este o forţă creatoare. El a făcut întregul univers din sine însuşi, prin diviziune celulară. Asta invidiază diavolii — îngerii răi, vreau să spun. Ei *nu* sunt capabili de creaţie; ei nu au trupuri, nu au celule — sunt doar spirit. Şi bănuiesc că nu-i atât invidie, cât o suspiciune — că Dumnezeu a greşit făcând din Adam un alt motor al creativităţii, aşa ca el însuşi. Cred că îngerii resimţeau universul fizic drept destul de rău — cu toate celulele acelea

care se reproduceau — darmite să mai creezi şi fiinţe care să crească şi să se înmulţească? Cred că s-au simţit jigniţi de întregul experiment. Acesta a fost păcatul lor.

— Aşadar, susţii că Dumnezeu nu este spirit pur.

— Exact. Dumnezeu are trup. A avut întotdeauna. Secretul vieţii prin diviziune celulară zace în interiorul lui Dumnezeu. Oricare celulă vie are în ea o parte din spiritul lui Dumnezeu, Lestat; aceasta-i piesa lipsă din jocul care explică cum se întâmplă de există viaţă şi ce o deosebeşte de non-viaţă. Exact ca geneza voastră. Ai spus că spiritul lui Amel — o entitate rea — infuzează trupurile tuturor vampirilor... Ei bine, omul se împărtăşeşte din spiritul lui Dumnezeu în acelaşi fel.

— Doamne Dumnezeule, David, ţi-ai pierdut minţile. Noi suntem produsul unei mutaţii.

— Da, sigur, dar voi existaţi în universul nostru şi mutaţia voastră reflectă mutaţia al cărei produs suntem noi. De altfel, au mai ajuns şi alţii la această teorie. Dumnezeu este focul, iar noi suntem flăcările; când murim, fiecare flăcăruie se întoarce în focul lui Dumnezeu. Dar cel mai important este să-ţi dai seama că Dumnezeu este Trup *şi* Suflet! Categoric.

Civilizaţia occidentală a fost fondată pe o răstălmăcire. Dar cred sincer că în isprăvile noastre de zi cu zi noi ştim şi cinstim adevărul. Numai când discutăm religie spunem că Dumnezeu este spirit pur, că aşa a fost şi aşa va fi întotdeauna — iar râul este al cărnii. Adevărul este în „Geneză". Şi îţi voi spune ce a fost şi big-bang-ul, Lestat. A fost momentul în care celulele lui Dumnezeu au început să se dividâ.

— Asta e o teorie cu adevărat nostima, David. Şi Dumnezeu a fost surprins?

— El, nu, dar îngerii, da. Vorbesc serios. Uite în ce constă superstiţia: religia crede că Dumnezeu este perfect. Dar este evident că nu-i aşa.

— Ce uşurare, am spus. Asta explică multe.

— Acum râzi de mine. Nu te condamn. Dar ai perfectă dreptate. Aşa se explică totul. Dumnezeu a făcut câteva greşeli. Multe greşeli. Cu siguranţă că ştia şi el! Bănuiesc că îngerii au încercat să-l avertizeze. Diavolul a devenit Diavol pentru că a încercat să-l pună în gardă pe Dumnezeu. Dumnezeu este iubire, dar nu sunt sigur că este absolut sclipitor.

Am încercat să nu râd, dar n-am reuşit întru totul.

— David, dacă mai susţii aşa ceva, o să te lovească trăznetul.

— Prostii. Dumnezeu a vrut să pricepem asta.

— Nu, nu pot să accept.

— Vrei să spui că restul îl accepţi? a zis, râzând la rândul lui. Nu, stai, sunt serios. Religia este primitivă în concluziile ei ilogice. Imaginează-ţi un Dumnezeu perfect îngăduind existenţa Diavolului. Pur şi simplu, n-are sens.

Întreaga fisură a Bibliei este noţiunea că Dumnezeu e perfect. Ea reprezintă o lipsă de imaginaţie a primilor învăţaţi şi este răspunzătoare pentru toate întrebările teologice imposibile despre bine şi rău, cu care ne luptăm de secole. Da, Dumnezeu e iubire. Dar nici o forţă creatoare nu-i perfectă. E limpede.

— Şi Diavolul? Vreo informaţie despre el?

M-a privit o clipă cu o umbră de nerăbdare.

— Eşti o fiinţă tare cinică, a spus în şoaptă.

— Ba nu sunt, am răspuns. Vreau într-adevăr să ştiu. Ştii bine că sunt interesat de Diavol în mod special. Vorbesc despre el mai des decât despre Dumnezeu. Nu pot să înţeleg de ce îl iubesc muritorii atât de mult. Vreau să spun, ideea despre el.

— Pentru că nu cred în el, a spus David. Pentru că un Diavol absolut rău are şi mai puţin sens decât un Dumnezeu perfect. Imaginează-ţi-l pe Diavol neînvăţând nimic atâta amar de vreme, neschimbându-şi niciodată impresia despre ce înseamnă să fii Diavolul. O asemenea idee este o insultă adusă inteligenţei noastre.

— Şi care crezi tu că este adevărul?

— El nu este iremediabil pierdut. Este doar o parte din planul lui Dumnezeu. Un spirit căruia i s-a îngăduit să-i ispitească şi să-i încerce pe oameni. El nu-i de acord cu oamenii şi cu întregul experiment. Vezi, aici se află cauza căderii Diavolului, aşa cum am mai văzut. Diavolul n-a crezut că ideea o să ţină. Dar cheia, Lestat, constă în înţelegerea faptului că Dumnezeu este materie. Dumnezeu există fizic, Dumnezeu este Stăpânul Diviziunii Celulare, iar Diavolul detestă excesul care lasă această diviziune la voia întâmplării. A urmat din nou una dintre acele întreruperi exasperante, apoi ochii i s-au lărgit de uimire şi a continuat: Mai am o teorie despre Diavol.

— Spune-mi-o.

— Sunt mai mulţi. Nimănui nu-i place prea tare sarcina asta.

Vorbise încet, mai degrabă un murmur. Era cu gândul aiurea, ca şi curn ar fi vrut să spună mai mult, dar n-o făcea. Am râs deschis.

— *Aşa ceva* pot să înţeleg, am zis. Cui i-ar plăcea îndatoririle Diavolului? Şi nici nu are posibilitatea să iasă învingător. Mai ales luând în considerare faptul că Diavolul a fost un înger, probabil unul foarte deştept.

— Exact. A arătat cu degetul înspre mine. Mica ta poveste despre Rembrandt. Diavolul, dacă ar fi fost deştept, ar fi trebuit să înţeleagă geniul lui Rembrandt.

— Şi bunătatea lui Faust.

— A, da, m-ai văzut citind *Faust* la Amsterdam, nu-i aşa? Şi, în consecinţă, ai făcut şi tu rost de un exemplar.

— De unde ştii?

— Mi-a spus proprietarul librăriei a doua zi după-amiază. Un tânăr francez, blond şi ciudat, a intrat câteva clipe în urma mea, a cumpărat aceeaşi carte şi a rămas în stradă, citind nemişcat vreme de jumătate de oră. Omul nu mai văzuse niciodată o piele atât de albă. Trebuie să fi fost tu.

Am clătinat din cap.

— Fac prostii dintr-astea. E de mirare că nu m-a înhăţat vreun învăţat.

— Nu-i de glumă, prietene. Ai fost foarte imprudent acum câteva nopţi, la Miami. Două victime complet golite de sânge.

Am rămas atât de încurcat, încât la început n-am zis nimic, apoi am menţionat doar că era de mirare că veştile ajunseseră la el, dincolo de ocean. Simţeam vechea deznădejde atingându-mă cu aripa ei neagră.

— Omorurile ciudate sunt pe primele pagini ale ziarelor, a precizat el. În plus, Talamasca primeşte rapoarte despre tot soiul de lucruri. Avem oameni care fac fişe pentru noi în oraşele de pretutindeni şi ne transmit informaţii despre toate aspectele paranormale, pentru dosarele noastre. „Un vampir ucigaş atacă de două ori în Miami." Am primit note din mai multe surse.

— Dar ei n-au crezut cu adevărat că a fost un vampir, ştii că nu.

— Nu, dar ţine-o tot aşa şi ar putea ajunge s-o creadă. Asta voiai să se întâmple şi înainte, cu scurta ta carieră de muzician rock. Vrei să-i faci să-şi dea seama. Nu-i de neconceput. Şi distracţia ta cu ucigaşii în serie! Ai lăsat o urmă.

Mă uluia de-a dreptul. Vânătoarea mea de ucigaşi mă purtase de-a lungul şi de-a latul continentelor. Nu m-am gândit niciodată că cineva ar putea lega laolaltă morţile astea atât de împrăştiate. Sigur, cu excepţia lui Marius.

— Cum de-ai înţeles?

— Ţi-am spus. Asemenea istorii ajung întotdeauna în mâinile noastre. Satanism, vampirism, voodoo, vrăjitorie, vârcolaci; toate vin la mine pe birou. Evident, cele mai multe ajung la gunoi. Dar recunosc sâmburele de adevăr, atunci când dau de el. Iar omorurile tale sunt foarte uşor de reperat.

Te-ai luat de ucigaşii în masă acum câtva timp. Le lăsai trupurile în locuri deschise. Pe ultimul l-ai lăsat în hotel, unde a fost găsit la o oră după ce murise. Cu bătrâna ai fost la fel de imprudent. Fiul ei a găsit-o a doua zi. N-a fost nici o problemă pentru procuror să facă legătura cu cealaltă victimă. Eşti o celebritate fără nume în Miami, aproape că umbreşti notorietatea nenorocitului de la hotel.

— Puţin îmi pasă, am spus furios.

Dar îmi păsa. Mă deranja propria neglijenţă, însă nu făceam nimic să mă îndrept. Ei bine, asta trebuie să se schimbe. Dar astă-seară acţionasem mai bine? Părea o laşitate să caut scuze pentru asemenea lucruri.

David mă privea atent. Vigilenţa era o caracteristică dominantă a lui.

— N-ar fi imposibil să fii prins, a spus. Am râs dispreţuitor. Ar *putea* să te ferece într-un laborator, să te studieze într-o cuşcă de sticlă.

— Imposibil. Dar sună interesant.

— Ştiam eu! Vrei să se întâmple.

Am ridicat din umeri.

— Ar putea fi nostim o vreme. Uite, este clar că-i imposibil, în noaptea în care am apărut în calitate de cântăreţ rock s-au întâmplat tot felul de lucruri bizare. Lumea muritorilor abia dacă s-a preocupat după aceea. Cât despre bâtrâna din Miami, a fost ghinion. N-ar fi trebuit să se întâmple niciodată.

M-am oprit. Atunci ce să mai zic de cei care muriseră la Londra chiar în noaptea aceea?

— Dar îţi place să iei vieţi, a zis. Ai spus că-i distractiv.

M-a durut atât de tare, încât am vrut să plec. Însă promisesem că n-o fac. Am rămas acolo, uitându-mă la foc şi

gândindu-mă la deşertul Gobi, la oasele şopârlelor uriaşe şi la felul în care lumina soarelui umpluse întreaga lume. M-am gândit la Claudia şi am simţit mirosul fitilului de la opaiţ.

— Îmi pare rău. N-am vrut să fiu crud cu tine, a zis.

— Ei bine, de ce nu? Nu-mi pot imagina o cruzime mai bine aleasă. Şi, în plus, nici eu nu sunt întotdeauna bun cu tine.

— Ce vrei cu adevărat? Care este pasiunea ta cea mai mare?

M-am gândit la Marius şi la Louis, care mă întrebaseră acelaşi lucru mai înainte.

— Cum aş putea să răscumpăr ce am făcut? am întrebat. Intenţionam să pun capăt zilelor ucigaşului. Era un tigru-mâncător-de-oameni frate cu mine. Îl aşteptam. Dar bătrâna – ea nu era decât un copil rătăcit în pădure, numai atât. Ce contează? M-am gândit la creaturile nenorocite pe care le omorâsem chiar în seara aceea. Lăsasem un carnagiu pe străzile dosnice ale Londrei. Aş vrea să-mi pot aminti că nu contează, am spus. Intenţionam s-o salvez. Dar la ce-ar fi folosit o dovadă de milă pe lângă toate relele pe care le-am făcut? Dacă există Dumnezeu sau Diavolul, sunt deja condamnat. De ce nu continui discuţia despre religie? Ciudat, dar găsesc că este foarte odihnitor să vorbeşti despre Dumnezeu şi Diavol. Mai spune-mi despre Diavol. E schimbător, desigur. E deştept. Probabil că e în stare să simtă. Atunci de ce să rămână acelaşi pentru totdeauna?

— Exact. Ştii ce se spune în „Cartea lui Iov".

— Adu-mi aminte.

— Ei bine, Satana şi Dumnezeu sunt împreună în cer. Dumnezeu îl întreabă pe unde a mai umblat. Iar Satana răspunde că a colindat pământul. E o conversaţie obişnuită, încep să discute despre Iov. Satana crede că bunătatea lui Iov se datorează în întregime bunăstării lui. Dumnezeu consimte să-l lase pe Satana să-l pună la încercare. Este relatarea cea mai apropiată de adevăr pe care o avem. Dumnezeu nu ştie totul. Diavolul îi este un bun prieten. Întreaga poveste este un experiment. Acesta este foarte departe de a fi *Diavolul* pe care îl ştie acum o lume întreagă.

— Ai vorbit despre ei, ca şi cum ar fi vii...

— Cred că sunt, a zis el, şi vocea i s-a pierdut, în timp ce cădea pe gânduri. Pe urmă s-a însufleţit iar: Vreau să-ţi spun ceva. De fapt, ar fi trebuit s-o mărturisesc mai înainte. Într-un

fel, sunt la fel de superstiţios şi de religios ca primul om. Pentru că totul se bazează, în cazul meu, pe o viziune — ştii, genul acela de viziune care atinge înţelegerea cuiva.

— Nu, nu ştiu. Visez, dar revelaţii nu am, am răspuns. Te rog, explică-mi.

S-a cufundat din nou în meditaţie, privind la foc.

— Nu mă lăsa pe dinafară, am zis încet.

— Hmmm. Bine. Mă gândeam cum aş putea să o descriu. Ei bine, ştii că încă mai sunt preot Candomble. Vreau să spun că pot supune forţe invizibile: duhuri negre, vagabonzi cosmici, oricum s-ar numi... strigoi, fantome. Asta înseamnă că am avut întotdeauna o abilitate latentă de a vedea spiritele.

— Aşa presupun...

— Ei bine, o dată am văzut ceva, ceva inexplicabil, înainte chiar de a fi mers în Brazilia...

— Da?

— Înainte de Brazilia, nu i-am dat prea mare importanţă. De fapt, fusese atât de tulburător, atât de lipsit de înţeles, încât mi-am scos-o din minte înainte de a pleca la Rio. Totuşi, acum mă gândesc la asta tot timpul. Nu mă pot opri să o fac. Iată de ce m-am întors la Biblie şi am descoperit înţelepciune acolo.

— Povesteşte-mi.

— S-a întâmplat la Paris, chiar înainte de război. Mă dusesem acolo împreună cu mama. Şedeam într-o cafenea de pe malul stâng — nici măcar nu-mi amintesc care anume, doar că era o zi minunată de primăvară şi, pur şi simplu, un timp minunat de trăit la Paris, ca în cântece. Băusem o bere, citeam ziare englezeşti şi mi-am dat seama că trăgeam cu urechea la o conversaţie. Din nou a căzut pe gânduri. Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat cu adevărat, a murmurat abia şoptit.

S-a aplecat în faţă, a apucat vătraiul şi a scormonit în buşteni, ridicând o jerbă de scântei.

Jinduiam să-l aduc la realitate, dar am aşteptat. Până la urmă, a revenit.

— Eram în cafeneaua aceea, cum spuneam.

— Da.

— Şi mi-am dat seama că ascultam o conversaţie foarte stranie... nu era nici în engleză, nici în franceză... treptat am înţeles că nu era în nici o limbă reală, deşi pentru mine era absolut inteligibilă. Am lăsat ziarul şi m-am concentrat. Părea un

fel de ceartă. Şi brusc n-am mai ştiut dacă vocile erau sau nu audibile în sensul obişnuit. De fapt, nu eram deloc sigur că altcineva putea să le asculte! Am ridicat ochii şi m-am întors încet, privind în jur.

Erau acolo... două fiinţe, stând la masă şi vorbind — şi pentru o clipă mi s-a părut totul normal — doi bărbaţi care stăteau de vorbă. M-am uitat din nou în ziar şi m-a năpădit o senzaţie de leşin. Simţeam nevoia să mă ţin de ceva, m-am uitat fix la ziar, pe urmă la faţa de masă. Ameţeala a încetat, iar zgomotul cafenelei m-a izbit din nou, ca al unei orchestre. Am ştiut că tocmai mă uitasem la două entităţi care nu erau fiinţe umane.

M-am întors din nou, forţându-mă să fiu atent, să iau bine seama la toate lucrurile. Erau tot acolo, şi era dureros de clar că erau iluzorii. Pur şi simplu, nu erau din acelaşi material ca tot ce era în jur. Înţelegi ce vreau să spun? Să-ţi dau un exemplu. Nu erau luminaţi de aceeaşi lumină, ci existau într-un fel de tărâm unde lumina venea din altă sursă.

— Ca aceea din tablourile lui Rembrandt.

— Da, aproape ca aceea. Hainele şi chipurile lor erau mai netede decât cele ale oamenilor. Întreaga viziune avea parcă altă textură, iar această textură era uniformă în toate detaliile.

— Te-au văzut?

— Nu. Adică nu s-au uitat la mine, n-au dat nici un semn că m-ar fi observat. Se uitau unul la celălalt şi instantaneu am prins iar firul discuţiei. Era Dumnezeu care îi vorbea Diavolului, spunându-i că trebuie să-şi facă treaba mai departe. Şi Diavolul nu mai voia. Argumenta spunând că scadenţa lui venise de mult. Păţise şi el aceleaşi lucruri ca toţi ceilalţi. Dumnezeu spunea că îl înţelege, dar că Diavolul era dator să înţeleagă la rândul lui cât era de important, că nu putea, pur şi simplu, să se sustragă îndatoririlor, nu era aşa simplu, Dumnezeu avea nevoie de el şi îl dorea puternic. Toată discuţia era foarte prietenească.

— Cum arătau?

— Asta-i partea cea mai grea. Nu ştiu. Am văzut două forme vagi, mari, categoric bărbaţi — sau asumându-şi înfăţişarea bărbătească — arătând bine — adică nimic monstruos, nimic în afara realităţii. Nu mi-am dat seama să le fi lipsit vreun detaliu — culoarea părului, trăsăturile feţei, lucruri dintr-astea. Cele două figuri păreau complete. Când am încercat însă să îi

reconstitui după aceea, n-am putut să-mi amintesc nici un amănunt! Nu cred că fusese o *iluzie* atât de completă. Mă gândesc că aspectul lor mă mulţumise, dar că sensul desăvârşirii izvora din altă parte.

— De unde?

— Din conţinut, din semnificaţie, desigur.

— Şi ei nu te-au văzut deloc, nici n-au ştiut că erai acolo?

— Dragul meu, trebuie să fi ştiut că eram acolo. Trebuie chiar s-o fi făcut pentru mine. Altfel, cum mi-ar fi permis să-i văd?

— Nu ştiu, David. Poate că nu intenţionau să-i vezi. S-ar putea să existe oameni care sunt în stare să-i vadă şi oameni care nu sunt. Poate că era o breşă în substanţa celorlalte lucruri, a realităţii din cafenea.

— S-ar putea. Dar mă tem că nu. Mă tem că m-au lăsat intenţionat să-i văd şi că ar fi trebuit să aibă un anumit efect asupra mea. Şi abia asta-i îngrozitor, Lestat. Că n-a avut cine ştie ce efect.

— Adică revelaţia nu ţi-a schimbat viaţa.

— O, nu, câtuşi de puţin. Două zile mai târziu mă îndoiam că i-am văzut. Şi după ce vorbeam cu altcineva, după fiecare măruntă confruntare verbală — „David, îţi filează o lampă" – totul devenea mai vag şi mai nesigur. Nu, n-am fâcut nimic ca urmare a revelaţiei.

— Dar ce era de făcut? Ce poate face oricine, ca urmare a oricărei revelaţii, altceva decât să trăiască o viaţă bună? Sunt sigur, David, că le-ai vorbit despre viziune confraţilor tăi din Talamasca.

— Da, da, le-am vorbit. Dar mult mai târziu, după Brazilia, când mi-m fâcut raportul, ca un membru devotat. Le-am spus toată povestea, exact aşa cum se întâmplase.

— Şi ei ce-au spus?

— Lestat, la Talamasca nu se spunea niciodată mult despre nimic. Deviza este „Veghem şi suntem mereu acolo". Ca să fiu sincer, nu era o viziune atât de populară, încât să vorbeşti cu ceilalţi despre ea. Dacă vorbeam despre spiritele din Brazilia, aveam auditoriu. Dar despre Dumnezeul creştin şi Diavol? Nu, mă tem că Talamasca se depreciază şi se-nţepeneşte, ca oricare altă instituţie. Povestea a făcut numai să se ridice din câteva sprâncene. Nu-mi amintesc altceva. Cum altfel, când stai de

vorbă cu domni care au văzut vârcolaci, au fost seduşi de vampiri şi s-au luptat cu vrăjitoare, şi au stat la taclale cu fantomele — la ce te poţi aştepta?

— Păi, erau Dumnezeu şi Diavolul, am zis, râzând. David, a fost ceva memorabil. Poate confraţii te invidiază mai mult decât îţi dai seama.

— Nu, n-au luat-o în serios, a spus, apreciindu-mi umorul şi râzând la rândul lui. Ca să fiu sincer, sunt surprins că tu o iei.

S-a ridicat brusc agitat şi a traversat camera până la fereastră, a împins draperia cu mâna, încercând să privească în noaptea năpădită de ninsoare.

— David, ce ar fi vrut acele apariţii să faci?

— Nu ştiu, a răspuns cu o voce amară şi descurajată. Am şaptezeci şi patru de ani, şi nu ştiu. Voi muri fără să ştiu. Dacă nu există iluminare, atunci aşa să fie. Este şi ăsta un răspuns, fie că sunt sau nu în stare să-l înţeleg.

— Vino şi stai jos, te rog. Îmi place să-ţi văd faţa atunci când vorbim.

S-a supus automat, s-a aşezat şi s-a întins după paharul gol, cu privirea alunecându-i iar spre foc.

— Tu ce crezi, Lestat? În sinea ta. Există Dumnezeu sau Diavolul? Vreau să spun, ce crezi tu cu adevărat?

M-am gândit îndelung înainte să răspund.

— Cred că Dumnezeu există. Nu-mi place s-o spun, dar aşa cred. Şi probabil că există şi o formă de diavol. Aşa cum am discutat, este o problemă de piese lipsă. Se prea poate ca în cafeneaua aceea din Paris tu să-i fi văzut chiar pe Stâpânul Suprem şi pe Duşmanul lui. Dar face parte din jocul lor exasperant faptul că nu putem fi niciodată siguri de asta. Vrei o explicaţie plauzibilă a comportamentului lor? Vrei să ştii de ce te-au lăsat să-i întrezăreşti? Au urmărit să obţină de la tine o reacţie religioasă! Aşa se joacă ei cu noi. Lansează viziuni, miracole şi fragmente de revelaţie divină. Iar noi dăm fuga şi căutăm o biserică. Face parte din strategie, din discuţia lor scandaloasă şi fără sfârşit. Ştii ceva? Cred că punctul tău de vedere — un Dumnezeu imperfect şi un Diavol care învaţă din experienţă — este la fel de bun ca oricare altul. Cred că ai nimerit-o. S-a uitat atent la mine, dar nu a răspuns. Nu, am continuat. Nu suntem sortiţi să ştim răspunsurile. Nu suntem sortiţi să aflăm dacă sufletele noastre migrează din trup în trup

către reîncarnare. Dacă el este Allah sau Yahve, sau Shiva, sau Iisus. Sădeşte în noi îndoielile la fel cum împrăştie şi revelaţiile. Suntem cu toţii nătărăii lui. Tot nu a răspuns. Părăseşte Talamasca, David, am spus. Pleacă în Brazilia înainte să ajungi prea bătrân pentru asta. Întoarce-te în India. Du-te să vizitezi locurile pe care vrei să le vezi.

— Da, cred că aşa ar trebui să fac, a şoptit. Probabil ca vor avea grijă chiar ei. Superiorii Ordinului au pus deja în discuţie problema David şi a repetatelor absenţe de la confrerie. Mă vor pensiona — desigur, cu o pensie bună.

— Ei ştiu că te întâlneşti cu mine?

— Da. Face şi asta parte din problemă. Superiorii au interzis contactul. Este foarte amuzant, dacă te gândeşti cât de disperat doresc şi ei să pună mâna pe tine. Şi, bineînţeles, ştiu când dai târcoale Confreriei.

— Eram sigur, am răspuns. Dar ce vrei să spui cu „au interzis contactul"?

— Este vorba de avertismentul standard, a spus, privind în continuare buştenii în flăcări. Ceva foarte medieval, bazat pe o veche directivă: „Nu veţi încuraja această creatură şi nu vă veţi angaja într-o conversaţie prelungită; dacă insistă să vă viziteze, o veţi atrage într-un loc populat. Este bine cunoscut că fiinţele de acest gen se feresc să atace când sunt înconjurate de muritori. Nu încercaţi absolut niciodată să aflaţi secrete de la ele şi nu vă încredeţi măcar o clipă în sinceritatea emoţiilor pe care le manifesta, căci sunt capabile de mare abilitate în a le disimula şi, din motive imposibil de analizat, sunt în stare să-i înnebunească pe muritori. Au păţit-o atât cercetători cu pretenţii, cât şi ghinionişti nevinovaţi care au venit în contact cu vampiri. Vă atragem atenţia că trebuie să raportaţi superiorilor orice astfel de întâlniri, întrevederi etc. fără întârziere."

— Chiar o ştii pe de rost?

— Am scris-o eu însumi, a răspuns zâmbind. Şi de-a lungul anilor am transmis-o multora dintre membri.

— Ei ştiu că sunt aici?

— Nu, sigur că nu. Am încetat de mult să le mai raportez despre întâlnirile noastre. A căzut din nou pe gânduri, apoi a întrebat: Îl cauţi pe Dumnezeu?

— Sigur că nu, am răspuns. Nu-mi pot imagina o mai mare pierdere de vreme, chiar atunci când ai la îndemână secole. Am

terminat cu genul acesta de întrebări. Acum mă uit după adevăruri, adevăruri ştiinţifice şi estetice, adevăruri pe care le poţi înţelege pe deplin. Mă gândesc la viziunea ta, pentru că tu eşti cel care a avut-o, pentru că mi-ai împărtăşit-o şi pentru că te iubesc. Dar asta-i tot. S-a lăsat pe spate, privind iar ţintă umbrele încăperii. N-are importanţă, David. Peste o vreme, vei muri. Şi eu, probabil.

A zâmbit cu căldură, ca şi cum nu putea accepta o asemenea ipoteză decât ca pe un fel de glumă.

A urmat o lungă tăcere în timpul căreia şi-a mai turnat scotch şi l-a băut, mai încet decât înainte. Nu mai avea mult până la beţie. Mi-am dat seama că asta intenţiona. Când eram muritor, adesea beam şi eu ca să mă îmbăt. Dar pe-atunci eram foarte tânăr şi foarte sărac — cu sau fără castel — şi multe dintre băuturi erau proaste.

— Îl cauţi pe Dumnezeu, a zis, clătinând din cap.

— Pe naiba! Eşti prea plin de tine. Ştii foarte bine că nu sunt băiatul pe care-l vezi.

— Ah, trebuie să-mi aduc aminte că-i aşa, ai dreptate. Dar n-ai suportat niciodată răul. Dacă în cărţile tale spui măcar pe jumătate adevărul, este limpede că răul te-a scârbit de la început. Ai fi dat orice să descoperi ce vrea Dumnezeu de la tine şi să faci aşa cum vrea el.

— Ai dat în mintea copiilor. Fă-ţi testamentul.

— Ooo, ce cruzime, a zis, zâmbind senin.

Eram pe cale să-i mai spun ceva, dar atenţia mi-a fost atrasă în altă parte. Ceva mă distrăgea. Sunete. O maşină trecând foarte încet pe drumul îngust al satului din depărtare, prin zăpada orbitoare.

Am cercetat, dar, în afară de ninsoare şi de maşina care ajunsese la capătul drumului, n-am mai găsit nimic. Un sărman muritor care trebuia să circule la ora asta. Era patru.

— E foarte târziu, am zis. Trebuie să plec. Nu vreau să mai rămân aici încă o noapte, deşi ai fost atât de bun cu mine. Nu-i vorba că ar afla cineva. Pur şi simplu, prefer...

— Înţeleg. Şi când am să te mai văd?

— Poate chiar mai repede decât crezi. Spune-mi, David, în noaptea când am venit aici, hotărât să merg în deşertul Gobi şi să mă las ars, de ce ai spus că sunt singurul tău prieten?

— Pentru că eşti.

Am rămas o vreme tăcuţi.

— Şi tu eşti singurul meu prieten, David, am spus.

— Unde te duci?

— Nu ştiu, înapoi la Londra, poate. Am să-ţi spun când am să mă întorc peste ocean, bine?

— Da, să-mi spui. Să nu... să nu crezi vreodată că nu vreau să te văd şi să nu mă mai părăseşti niciodată.

— Am crezut că e mai bine pentru tine şi cred că e mai bine să pleci din cadrul Ordinului şi să călătoreşti din nou.

— Oh, dar chiar aşa este. Nu mai aparţin Confreriei Talamasca. Nici măcar nu sunt sigur dacă mai am încredere în ea, dacă mai am încredere în ceea ce urmăreşte.

Voiam să spun mai mult, să-i spun cât de mult îl iubesc, că nu voi uita niciodată că-mi găsisem adăpost în casa lui şi că avusese grijă de mine, că aş fi făcut orice ar fi dorit, absolut orice.

Dar părea inutil. Nu ştiu dacă ar fi crezut sau dacă ar fi însemnat ceva pentru el. Eram convins în continuare că nu era bine pentru el să mă întâlnească. Şi nu-i mai rămăsese mult de trăit.

— Ştiu toate astea, a zis liniştit, zâmbindu-mi din nou.

— David, am zis, ai aici vreo copie a raportului pe care l-ai făcut despre aventura din Brazilia? Aş putea s-o citesc?

S-a ridicat şi s-a apropiat de biblioteca cu geam de lângă birou. S-a uitat vreme îndelungată printre materialele pe care le avea acolo, apoi a scos două mape mari de piele.

— Iată viaţa mea în Brazilia — aşa cum am scris-o după aceea, în junglă, la o maşină hodorogită, pe o masă de campanie, înainte să mă întorc în Anglia. Pentru că, până la urmă, m-am dus după jaguar. Trebuia s-o fac. Chiar dacă vânătoarea n-a însemnat nimic faţă de experienţele pe care le-am încercat în Rio, absolut nimic. Acela a fost vârful, înţelegi. Cred că mult din ce-am scris reprezintă tentative de a redeveni un Englez, de a mă desprinde de oamenii Candomble, de viaţa trăită împreună cu ei. Raportul pentru Talamasca s-a bazat pe materialul de aici. Am luat mapa, recunoscător. Iar dincoace, a zis, ţinând-o în mână pe cealaltă, este o trecere în revistă a zilelor pe care le-am petrecut în India şi Africa.

— Mi-ar plăcea s-o citesc.

— Cele mai multe sunt vechi povestiri de vânătoare. Eram

tânăr când le-am scris. Pline de carabine şi de acţiune! Era înainte de război. Am luat şi a doua mapă. M-am ridicat încet, ca un gentleman. Am vorbit toată noaptea, a spus el dintr-o dată. A fost o impoliteţe. Poate că aveai şi tu ceva de zis.

— Nu, câtuşi de puţin. A fost exact cum îmi doream.

I-am întins mâna şi el a luat-o. Senzaţia pe care a resimţit-o carnea mea arsă a fost uimitoare.

— Lestat, povestioara asta... a lui Lovecraft. O vrei sau ţi-o păstrez eu?

— Ah, e o chestie interesantă — vreau să spun cum am ajuns în posesia ei.

Am luat-o şi am băgat-o în haină. Poate că aveam s-o recitesc. Îmi revenise curiozitatea, amestecată cu o bănuială plină de spaimă. Veneţia, Hong Kong, Miami. Cum reuşise oare muritorul cel ciudat să mă recunoască în toate cele trei locuri şi cum mă făcuse să-l recunosc!

— Vrei să-mi vorbeşti despre asta? m-a întrebat David.

— Când vom avea mai mult timp, am răspuns, am să-ţi povestesc.

Mai ales dacă am să-l mai văd pe tip, m-am gândit. Cum reuşise oare?

Am ieşit civilizat, adică făcând intenţionat un pic de zgomot atunci când am închis uşa din spate.

AM AJUNS la Londra aproape în zori. Pentru prima oară după multe nopţi, eram bucuros de imensele mele puteri şi de sentimentul de siguranţă care le însoţea. Nu aveam nevoie de coşciuge, nici de adăposturi tainice, doar de o încăpere ferită de razele soarelui. Puteam afla liniştea şi confortul într-un hotel cu draperii groase.

Mai aveam timp să stau la lumina unei veioze şi să încep, cu manuscrisul în faţă şi cu o neobişnuită bucurie, lectura aventurii braziliene a lui David.

Aproape că nu aveam bani la mine — graţie nepăsării şi tâmpeniei de care dădeam dovadă — aşa că m-am folosit de imensa putere de convingere şi i-am făcut pe funcţionarii venerabilului hotel Claridge's să accepte numărul meu de cont, deşi nu aveam carte de credit ca să-l verifice. După ce am semnat în registru — Sebastian Melmoth, una dintre identităţile

mele preferate — am fost condus într-un apartament stilat, doldora de încântătoarea mobilă Queen Anne şi înzestrat cu toare facilităţile de care aş fi avut nevoie.

Am agăţat afară cartonul prin care am cerut să nu fiu deranjat şi am lăsat vorbă la recepţie să nu mă caute nimeni până hăt după apus, apoi am încuiat pe dinăuntru toate uşile.

Nu mai aveam timp să citesc. În spatele cerului cenuşiu şi al fulgilor moi care cădeau neîntrerupt, dimineaţa venise deja. Am tras toate draperiile, mai puţin una, ca să pot să mă uit la cer, şi am stat acolo, aşteptând spectacolul sosirii luminii, încă speriat de furia ei, cu pielea durându-mă mai tare datorită acestei spaime mai mult decât oricărei alte cauze.

David nu-mi ieşea din minte. De când ne despărţiserâm, nu încetasem nici măcar o secundă să mă gândesc la discuţia pe care o avuseserăm. Îi auzeam vocea şi încercam să-mi imaginez viziunea lui fragmentară, cu Dumnezeu şi Diavolul în cafenea. Poziţia mea faţă de toate era simplă şi previzibilă, îl credeam pe David în posesia celor mai confortabile amăgiri. Şi curând aveam să-l pierd. Avea să devină al morţii. Şi nu avea să-mi rămână decât acest manuscris despre viaţa lui. Nu mă puteam convinge că avea să afle mai mult după ce va fi murit.

Cu toate acestea, turnura pe care o luase conversaţia, energia lui, lucrurile ciudate pe care le spusese erau cu adevărat surprinzătoare.

Mă simţeam bine cu gândurile mele, mă uitam la cerul plumburiu şi la zăpada strânsă pe frontoanele de dedesubt, când brusc m-a cuprins o ameţeală — un moment de dezorientare, de fapt, ca şi cum aş fi început să adorm. Era foarte plăcut, o senzaţie subtilă de vibraţie însoţită de pierderea greutăţii, de parcă aş fi părăsit domeniul fizic şi aş fi ajuns în vis. Apoi am resimţit presiunea pe care o încercasem şi la Miami — ca şi cum mi s-ar fi strâns mădularele, ca şi cum m-ar fi apăsat însăşi forma mea, strângându-mă şi înghesuindu-mă, şi, brusc, am simţit că mă zgudui până în creştetul capului.

De ce se întâmpla una ca asta? Tremuram, la fel cum mi se întâmplase pe plaja pustie şi întunecoasă din Florida. Dar senzaţia m-a părăsit brusc. Eram din nou eu însumi, vag neliniştit.

Să fi fost ceva în neregulă cu trupul meu arătos? Imposibil. Nu aveam nevoie de înţelepţi să mă asigure de un asemenea

lucru. Şi nu apucasem încă să mă hotărăsc dacă să-mi făc griji sau să uit incidentul, când o bătaie în uşă m-a smuls din gânduri.

Foarte supărător.

— Aveţi un mesaj, domnule. Un domn a insistat să vi-l înmânez.

Trebuia să fie o greşeală. Am deschis totuşi uşa.

Băiatul mi-a dat un plic. Mare, umflat. Preţ de o secundă, n-am fost în stare să mă uit la el. Mai aveam în buzunar o liră de la hoţul căruia îi făcusem felul mai devreme şi i-am dat-o comisionarului, pe urmă am încuiat uşa.

Era exact acelaşi tip de plic ca şi cel pe care îl primisem la Miami de la muritorul lunatic ce fugise peste plajă până la mine. Şi senzaţia! Încercasem exact senzaţia din clipa în care acolo îmi căzuseră ochii pe omul acela. Oh, dar nu era cu putinţă...

Am desfăcut plicul. Mâinile au început subit să-mi tremure. Era o nouă povestioară, ruptă dintr-o carte, ca şi prima, şi prinsă cu o agrafă în acelaşi fel, în colţul din stânga-sus.

Am rămas cu gura căscată! Cum dracu' îmi lua urma fiinţa asta? Nu ştia nimeni că eram aici! Nici măcar David! Sigur, lăsasem numărul cărţii de credit, dar, Dumnezeule, orice muritor ar fi avut nevoie de mai multe ore până să mă localizeze, folosindu-se de ea, dacă ar fi fost posibil, dar nu era.

Şi ce legătură avea senzaţia — vibraţia aceea curioasă şi presiunea care părea să-mi cuprindă măruntaiele?

Dar nu mai era vreme de analizat, era aproape dimineaţă!

Pericolul situaţiei mi s-a părut repede evident. Cum de nu-l băgasem în seamă înainte? Creatura avea, cu certitudine, mijloace prin care afla unde sunt — inclusiv unde hotâram să mă ascund pe timpul zilei! Trebuia s-o şterg din apartament. Ce revoltător!

Tremurând de încordare, m-am străduit să scanez povestirea, care avea numai câteva pagini. „Ochii mumiei", de Robert Bloch. O povestioară isteaţă, dar ce oare putea să însemne pentru mine? M-am gândit la nuvela lui Lovecraft, mai lungă şi la prima vedere cu totul diferită. Ce naiba însemnau toate astea? Aparenta neghiobie a lucrurilor aproape că mă scotea din minţi.

Era oricum prea târziu să mă mai gândesc. Am strâns manuscrisul lui David şi am părăsit apartamentul, ajungând

repede pe acoperiş prin ieşirea de serviciu. Am cercetat noaptea în toate direcţiile. Nu l-am depistat, ticălosul. Norocul lui. L-aş fi distrus cu siguranţă. Când e nevoie să-mi apăr culcuşul de peste zi, n-am nici răbdare, nici scrupule.

M-am înălţat, deplasându-mă apoi cu cea mai mare viteză de care eram în stare. Într-un târziu am coborât într-o pădure plină de zăpadă, departe, foarte departe de Londra, spre nord. Acolo mi-am săpat propria groapă în pământul îngheţat, ca de atâtea ori înainte.

Eram furibund că trebuie s-o fac. Absolut furibund. Am să-l omor pe ticălosul ăsta, mi-am spus, oricine ar fi! Cum de îndrăzneşte să mă urmărească şi să-mi arunce în faţă povestioarele acelea? Da, am s-o fac, cum pun mâna pe el, am să-l ucid.

După aceea m-a cuprins somnolenţa, amorţeala, şi foarte curând nimic nu mai conta...

Am visat-o din nou, era acolo, aprinzând opaiţul şi spunând „Ah, flacăra nu te mai sperie..."

„Îţi baţi joc de mine", am zis jalnic. Plângeam.

„Dar, Lestat, trebuie că ai un mijloc teribil de rapid prin care te eliberezi de aceste crize de disperare cosmică. Mai devreme dansai sub felinarele din Londra. Într-adevăr!"

Am vrut să protestez, dar plângeam şi nu puteam vorbi...

Într-o ultimă tresărire a conştiinţei, l-am văzut pe muritor în Veneţia — sub bolţile de la San Marco, unde îl remarcasem prima oară — i-am văzut ochii căprui şi gura tânară, netedă.

Ce doreşti? l-am întrebat.

Ah, dar este ceea ce doreşti tu, părea să răspundă.

6

CÂND m-am trezit, nu mai eram la fel de furios pe pisălog.

Rămăsesem însă teribil de intrigat. Apoi soarele a asfinţit. Aveam mână liberă.

M-am hotărât să fac un mic experiment. Să plec la Paris, singur şi foarte repde.

Daţi-mi voie acum să recurg la o digresiune şi să explic de ce am evitat din cale-afară Parisul în anii din urmă. Nu ştiam nimic

despre Parisul secolului al douăzecilea. Poate că motivele sunt evidente. Suferisem mult acolo în anii care trecuseră şi m-am ferit de viziunea cimitirului Père-Lachaise înconjurat de clădiri modeme sau a grădinilor Tuileries în care se învârt roţi gigantice luminate electric. Dar în secret doream fierbinte să mă întorc la Paris. Cum ar fi fost cu putinţă altfel?

Micul experiment îmi oferea un pretext perfect şi îmi dădea curaj. Inevitabila durere pe care mi-ar fi produs-o descoperirile modernizării ar fi fost mica, pentru că vizita avea un scop. Dar imediat ce am ajuns, mi-am dat seama că eram cu adevărat la Paris, fericit să păşesc pe marile bulevarde şi să trec — inevitabil — pe lângă locul unde fusese odinioară Teatrul Vampirilor.

Câteva teatre ale acelui timp rezistaseră, — impozante, ornamentate şi având încă public — înconjurate pe toate părţile de construcţii moderne.

În timp ce mă plimbam pe orbitor-iluminatul Champs Elysées — plin de maşini şi de mii de pietoni — mi-am dat seama că Parisul nu era un oraş-muzeu, ca Veneţia. Rămăsese la fel de viu cum fusese mereu în ultimele două secole. O capitală. Un loc al înnoirii şi al schimbărilor îndrăzneţe.

M-am minunat de splendoarea viguroasă a centrului Georges Pompidou, care se vedea printre venerabilele turnuri ale catedralei Notre Dame. Eram bucuros că venisem.

Dar aveam o treabă, nu-i aşa?

Nici un suflet, muritor sau nu, nu ştia că sunt acolo. Nu-mi sunasem nici măcar avocatul din Paris, ceea ce era un inconvenient. Am făcut rost de o mare sumă de bani în maniera uzuală, luându-i de la doi criminali dezgustători, dar bine garnisiţi — victimele mele pe străzile întunecoase.

Mai apoi m-am îndreptat spre Place Vendôme; acoperită de zăpadă, piaţa era înconjurată de exact aceleaşi hoteluri ca pe vremea mea. Sub numele de Baron van Kindergarten, m-am instalat la Ritz, într-un apartament somptuos.

Următoarele două nopţi am evitat oraşul, învăluit în luxul hotelului, al cărui stil ar fi fost demn cu adevărat de Versailles-ul Mariei Antoaneta. Îmi dădeau lacrimile văzând peste tot în jur decoraţiunea excesivă, tipic pariziană, fastuoasele fotolii Ludovic al XVI-lea şi lambriurile sculptate de pe pereţi. Ah, Paris! Unde în altă parte ar mai putea arăta bine lemnul vopsit cu

auriu?

Întins pe o canapea din epoca directoratului, am început din nou să citesc manuscrisul lui David, oprindu-mă doar ici şi colo, să mă plimb din salon în dormitor sau să deschid o veritabilă fereastră franţuzească cu minere ovale, încrustate, ca să mă uit afară, în grădina din spate a hotelului — atât de oficială, de liniştită, de mândrâ.

Însemnările lui David mă captivau. Curând m-am simţit mai legat de el decât oricând.

Era foarte clar că David fusese în tinereţe un om întru totul de acţiune şi că plăcerea cea mai mare o afla în vânătoare. Doborâse primul vânat când avea doar zece ani. Descrierea uciderii tigrului bengalez era pătrunsă de febra urmăririi şi a riscurilor asumate. Venea de fiecare dată foarte aproape de fiară înainte de a trage, aşa că de mai multe ori aproape că fusese omorât.

Îi plăcuse Africa la fel de mult ca India şi vânase elefanţi pe vremea când nimeni nu-şi închipuise măcar că speciile ar putea fi ameninţate cu dispariţia. Animalele uriaşe îl însemnaseră şi ele, de mai multe ori, înainte ca el să le doboare, înfruntase riscuri similare şi când vânase lei în câmpia Serengeti.

Se abătuse din drum ca să se caţere pe poteci aride de munte, să înoate în râuri periculoase, să atingă cu mâna pielea de crocodil, să-şi înfrângâ repulsia irepresibilă pentru şerpi, îi plăcuse să doarmă sub cerul liber; să facă însemnări în jurnal la lumina lanternei sau a luminărilor; să se hrănească numai cu carnea animalelor vânate — chiar când era foarte puţină — şi chiar să le jupoaie fără nici un ajutor.

Capacitatea lui de a descrie nu era prea mare. Nu avea răbdare cu cuvintele, mai ales când era tânăr. Şi totuşi, puteai, în rândurile lui, să simţi căldura tropicelor; puteai să auzi bâzâitul ţânţarilor. Părea de neconceput că un asemenea om se bucurase de confortul hibernal de la Talbot Manor sau de luxul sediilor Ordinului căruia acum îi era consacrat.

Dar mulţi alţi gentlemani britanici aleseseră în acelaşi fel, conformându-se poziţiei şi vârstei pe care le aveau.

Aventura din Brazilia putea însă la fel de bine să fi fost scrisă de altcineva. Stilul era la fel de liber şi de exact, avea, bineînţeles, acelaşi gust pentru pericol, dar cu o întoarcere către supranatural — un individ de departe mai deştept şi mai

cerebral decât cel dinainte. Vocabularul însuşi se schimbase, adăugându-şi o mulţime de cuvinte alunecoase, portugheze şi africane, folosite aici pentru gânduri şi senzaţii pe care David găsea că e inutil să le mai descrie.

Esenţa era că puterile telepatice profunde ale creierului lui David se dezvoltaseră printr-o serie de întâlniri terifiante cu preotese Candomble şi cu spirite. Şi că trupul lui ajunsese un simplu instrument pentru puterile psihice, deschizind calea pentru învăţatul care devenise în anii ce urmaseră.

Memoriile din Brazilia erau bogate în descrieri concrete. Se vorbea despre mici cămăruţe de lemn în care se adunau credincioşii Candomble, despre lumânări pâlpâind în spatele statuilor de ipsos ale sfinţilor catolici sau ale zeităţilor Candomble. Se vorbea despre tobe şi dans, despre inevitabilele transe în care diverşi membri ai grupului deveneau gazde inconştiente ale spiritelor şi preluau atributele unor zeităţi pentru lungi răstimpuri ale unori vremuri imemoriale.

Accentul nu cădea în totalitate pe invizibil — pe percepţia forţei lăuntrice şi a luptei acesteia cu forţele din afară. Tânărul aventuros care căutase adevărul numai în universul fizic — mirosul fiarei, potecile junglei, pocnetul puştii, doborârea prăzii — nu mai exista.

Când părăsise Rio de Janeiro, David era alt om. Deşi scrierea fusese ulterior şlefuită şi cu siguranţă scurtată pe alocuri, includea totuşi mult din jurnalul ţinut chiar atunci. Era neîndoielnic că David ajunsese până la marginea nebuniei, în sensul obişnuit al cuvântului. Nu mai vedea, oriunde s-ar fi uitat, străzi, clădiri sau oameni, ci numai spirite, zei, puteri invizibile emanate de alţii şi diverse niveluri de rezistenţă spirituală la toate acestea din partea oamenilor — conştient sau inconştient. Dacă nu s-ar fi dus în jungla Amazonului, dacă nu s-ar fi forţat să redevină un vânător britanic, ar fi fost probabil pierdut pe veci pentru această lume.

Luni în şir nu fusese decât o creatură slabă, arsă de soare, îmbrăcată în cămaşă fără mâneci şi pantaloni slinoşi, care vagabonda prin Rio în căutare de experienţe spirituale, fără să ia vreo legătură cu compatrioţii — indiferent cât îl băteau la cap aceştia. Dar pe urmă se îmbrăcase din nou în uniforma lui kaki, curată, luase puşca, pregătise o rezervă de provizii englezeşti şi plecase să se regăsească pe sine însuşi, doborând jaguarul

pătat, jupuindu-l şi curăţindu-l de măruntaie cu propriul lui cuţit.

Trup şi suflet!

Nici nu era, de fapt, atât de incredibil faptul că în toţi aceşti ani nu se întorsese la Rio de Janeiro, căci, dacă ar fi făcut-o, poate că n-ar mai fi părăsit Rio niciodată.

Era totuşi evident că viaţa de adept Candomble nu-i era de-ajuns. Eroii caută aventura, dar aventura nu-i absoarbe în întregime.

Cât de tare îl iubeam aflând prin ce trecuse — şi ce mult mă întrista gândul că de atunci îşi risipise viaţa în confreria Talamasca! Nu părea să i se potrivească, sau nu, mai degrabă nu părea lucrul cel mai potrivit ca să-l facă fericit, indiferent cât ar fi insistat ca era ceea ce dorea. Părea să fie lucrul cel mai greşit cu putinţă.

Cunoaşterea lui profundă mă făcea să-mi fie şi mai dor de el. M-am gândit din nou că în tinereţea mea preternaturală îmi făcusem tovarăşi care n-au putut niciodată să-mi fie tovarăşi adevăraţi — Gabrielle, care nu avea nevoie de mine; Nicolas, care înnebunise; Louis, care nu mă putea ierta pentru că-l atrăsesem pe tărâmul nemuririi, chiar dacă el o dorise.

Singura excepţie fusese Claudia — mica şi activa mea Claudia, camaradă de vânătoare şi ucigaşâ de victime întâmplătoare — vampir în toată puterea cuvântului. Până la urmă, forţa ei ademenitoare o făcuse să se întoarcă împotriva creatorului. Da, fusese singura care îmi semăna cu adevărat – aşa cum se spune în aceste vremuri. Acesta trebuie să fie motivul pentru care mă bântuia acum.

Era desigur ceva în legătură şi cu dragostea pe care o nutream pentru David! Nu reuşisem să-mi dau seama mai înainte. Cât de mult îl iubeam şi cât de adânc fusese golul pe care îl lăsase Claudia după ce se întorsese împotriva mea şi nu-mi mai era tovarăşă.

Manuscrisele m-au mai luminat într-o privinţă. David era exact omul care să refuze Darul Întunecat — şi s-o facă până în pânzele albe. Omul acesta nu se temea de nimic. Nu-i plăcea moartea, dar nu îi era frică de ea. Nu-i fusese niciodată.

Dar nu venisem la Paris doar ca să citesc memoriile. Aveam în minte alt scop. Am părăsit binecuvântata izolare a hotelului şi am început să rătăcesc — încetişor, la vedere — prin împrejurimi.

Pe Rue Madeleine mi-am cumpărat îmbrăcăminte, inclusiv o haină la două rânduri, albastru închis. Pe urmă am petrecut ore în şir pe malul stâng, intrând în cafenelele îmbietoare, gândindu-mă la ce povestise David despre Dumnezeu şi Diavol şi întrebându-mă ce naiba văzuse de fapt. Sigur că Parisul era un loc minunat pentru Dumnezeu şi Diavol, dar...

De câteva ori am călătorit cu metroul, studiindu-i pe ceilalţi călători şi încercând să-mi dau seama ce au parizienii atât de deosebit. Să fi fost vioiciunea, sprinteneala lor? Felul în care evitau să se uite în ochii celorlalţi? Habar n-aveam. Cu toate acestea, erau foarte diferiţi de americani — o văzusem pretutindeni — şi mi-am dat seama că-i înţelegeam. Îmi plăceau.

Parisul era un oraş atât de bogat, încât mă uluia: plin de haine de blană costisitoare, de bijuterii şi de nenumărate buticuri. Părea chiar mai bogat decât oraşele din America. Probabil că păruse la fel şi pe vremea mea, cu trăsurile lui închise, cu doamnele şi domnii purtând peruci albe. Dar avusese şi săraci, peste tot, uneori mureau chiar în mijlocul străzii. Pe când acum vedeam numai bogăţia, iar oraşul întreg, cu milioanele lui de automobile şi nenumăratele case de piatră, hoteluri şi palate părea aproape ireal.

Sigur că am vânat. Am mâncat.

A doua zi, în amurg, stăteam la ultimul etaj al Centrului Pompidou, sub un cer violet, curat — ca de atâtea ori în îndrăgitul meu New Orleans — şi urmăream cum învie luminile întinsului oraş. M-am uitat la Turnul Eiffel, care se înălţa ascuţit în întuneric.

Ah, Parisul, ştiam că mă voi întoarce aici, da, chiar repede. Cândva, într-o noapte viitoare, aveam să-mi fac o vizuină pe Île St. Louis, care mi-a fost dragă întotdeauna. La naiba cu casele mari de pe Avenue Foch. Aş fi găsit clădirea unde cândva Gabrielle şi cu mine am făcut împreună magie neagră — mama învăţându-şi fiul cum să şi-o facă fiică, iar viaţa muritoare se desprinsese de ea, ca şi cum i-aş fi luat-o din piept cu mâna.

Aş fi vrut să-l aduc cu mine pe Louis — Louis, care iubise enorm oraşul înainte să o fi pierdut pe Claudia. Da, trebuia invitat să-l iubească din nou.

Între timp mergeam încet pe lângă Café de la Paix până la hotelul în care Louis şi Claudia locuiseră în timpul tragicului an de sub domnia lui Napoleon al III-lea şi, pentru că mi-ar fi plăcut

să stau acolo, cu un pahar în faţă, intangibil, am făcut chiar aşa, străduindu-mă să mă gândesc calm la toate.

Ei bine, încercarea din deşert mă întărise, era limpede. Eram gata pentru orice avea să se întâmple...

... Şi până la urmă, dimineaţa devreme, când devenisem melancolic şi mă nemulţumeau clădirile de la 1780 pe jumătate ruinate, pe când mă sprijineam în coate pe parapetul de piatră al malului, foarte aproape de podul care ducea la île de la Cité, în timp ce ceaţa atârna deasupra fluviului pe jumătate îngheţat, mi-am văzut omul.

Mai întâi am avut din nou senzaţia aceea — şi de data aceasta am recunoscut-o imediat. Am analizat-o în timp ce o încercam — o ameţeală slabă, însă fără pierderea controlului; pe urmă strânsoarea care-mi cuprindea tot corpul — degetele de la mâini şi de la picioare, braţele, picioarele, trunchiul. Exact ca şi cum trupul meu, păstrându-şi proporţiile, s-ar fi tot micşorat, iar eu aş fi fost împins afară din forma aceasta împuţinată! Dar exact în clipa în care părea imposibil să mai rămân înăuntrul meu, capul mi s-a limpezit şi senzaţia a dispărut.

Era absolut la fel cum fusese şi în cele două daţi dinainte. Stăteam în picioare lângă pod, încercând să ţin minte detaliile.

Am zărit apoi o maşină hodorogită oprindu-se smucit pe malul celălalt, iar din ea a coborât tânărul cu păr castaniu – stângaci ca de obicei, încercând să se deşire pe toată înălţimea şi uitându-se la mine cu ochi extatici şi sclipitori.

Lăsase motorul maşinii mergând. Îi simţeam ca şi mai înainte mirosul fricii. Ştia, bineînţeles, că îl văzusem, nu încăpea îndoială. Stătusem aici două ore bune, aşteptând să mă găsească, şi cred că-şi dădea seama.

Şi-a adunat, în sfârşit, curajul şi a traversat podul prin ceaţă — o figură lesne observabilă, într-un palton lung, cu eşarfă albă la gât; jumătate mergea, jumătate alerga şi s-a oprit la câţiva metri de mine, care îl priveam rece, stând cu coatele pe balustradă. Mi-a întins iar un plic. L-am apucat de mână.

— Nu te pripi, domnule de Lioncourt, a şoptit el disperat.

Accent englezesc, aristocratic, foarte asemănător cu al lui David; pronunţa franţuzeşte aproape perfect. Era pierit de frică.

— Cine dracu' eşti? l-am întrebat.

— Vreau să-ţi fac o propunere! Ai fi nebun dacă nu m-ai asculta. E ceva ce-ţi doreşti foarte mult. Te asigur că nu ţi-o mai

poate face nimeni în lume!

I-am dat drumul şi a sărit înapoi, aproape răsturnându-se, cu mâna întinsă ca să apuce balustrada de piatră. Ce se întâmpla cu gesturile omului ăstuia? Era bine legat, dar se mişca de parcă ar fi fost un slăbănog. Nu-mi dădeam seama.

— Explică-mi chiar acum ce vrei să-mi propui! am zis şi am putut să-i aud inima oprindu-i-se în pieptul larg.

— Nu, a spus. Dar foarte curând vom sta de vorbă.

Ce voce cultivată!

Mult prea rafinat şi îngrijit pentru ochii căprui strălucitori şi faţa netedă şi robustă. Să fi fost vreo plantă de seră crescută în compania bătrânilor, fără să vadă niciodată pe cineva de vârsta lui?

— Nu te pripi! a strigat din nou, îndepărtându-se în fugă, poticnindu-se şi redresându-se, apoi şi-a înghesuit trupul mare în maşinuţă şi a demarat prin zăpada îngheţată.

A dispărut atât de repede în St. Germain, încât m-am gândit că ar putea muri într-un accident.

M-am uitat la plic. Încă o povestioară, fără îndoială. L-am desfăcut furios, neconvins că făcusem bine lăsându-l pe tip să plece; totuşi, jocul ăsta îmi plăcea, îmi plăcea şi cât eram de indignat pe iscusinţa cu care dădea de mine.

În plic era o casetă video cu un film recent, *Viceversa.* Ce naiba?... Am scos-o şi am citit prezentarea. O comedie.

M-am întors la hotel. Mă mai aştepta un pachet. Tot o casetă. Filmul se numea *Totul despre mine,* iar descrierea de pe cutia de plastic relata ce conţinea.

M-am dus în apartamentul meu. Videoplayer nu exista. Nici la Ritz. L-am sunat pe David, deşi era în zori.

— N-ai vrea să vii la Paris? Aranjez eu totul. Ne vedem la cină mâine la ora opt, în restaurantul de jos.

Apoi mi-am sunat agentul, trezindu-l din somnul lui de muritor, şi i-am lăsat instrucţiuni să se ocupe de biletele lui David, de maşină, apartament şi orice ar mai fi fost nevoie. Trebuia să-i pregătească bani lichizi, flori şi şampanie frapată. După ce am terminat, m-am dus să caut un loc sigur de dormit.

O oră mai târziu, în pivniţa umedă a unei case părăsite, mă întrebam dacă ticălosul de urmăritor nu mă putea vedea chiar şi acum, dacă nu cumva ştia unde dorm ziua şi ar fi putut să vină pe soare după mine, ca un vânător de vampiri ieftin dintr-un film

prost, fără pic de respect pentru mister.

Am săpat adânc în pivniţă. Nici un muritor n-avea cum să mă găsească singur acolo. L-aş fi sugrumat chiar şi în somn, fără să ştiu nimic.

— AŞADAR, ce crezi că înseamnă toate acestea? l-am întrebat pe David. Sala de mese era bogat decorată şi pe jumătate goală. Şedeam în lumina lumânărilor, în jachetă neagră şi cămaşă scrobită, cu braţele încrucişate, bucurându-mă că nu aveam nevoie decât de ochelarii vag violet ca să-mi ascund ochii. Cât de bine puteam să văd draperiile şi grădina neclară din spatele ferestrelor.

David mâncase cu poftă. Fusese absolut încântat să vină la Paris, apartamentul din Place Vendome îi plăcea şi îşi petrecuse toată după-amiaza la Luvru.

— Ei bine, îţi dai seama care este tema comună, nu-i aşa? a răspuns el.

— Nu sunt sigur, am spus. Îmi dau seama că sunt elemente comune, însă povestioarele astea sunt foarte diferite.

— Cum aşa?

— Păi, la Lovecraft, Asenath, o femeie diabolică, îşi schimbă trupul cu al soţului. Ea aleargă prin oraş folosindu-se de trupul de bărbat, în timp ce el rămâne acasă în corpul ei, mizerabil şi confuz. De fapt, cred că nu-i decât un caraghioslâc. Isteţ, desigur, pentru că, până la urmă, Asenath nu e Asenath, ci tatăl ei, care schimbase trupul cu al ei. Totul devine astfel foarte lovecraftian, cu demoni vicleni pe jumătate oameni, şi aşa mai departe.

— Partea asta nu-i importantă. Şi povestea egipteană?

— Complet diferită. Mortul în descompunere, care încă mai are o urmă de viaţă, ştii genul...

— Da, dar intriga?

— Sufletul mumiei reuşeşte să posede trupul arheologului în timp ce sufletul acestuia, sărmanul, este băgat în trupul putred al mumiei...

— Şi?

— Dumnezeule, înţeleg ce vrei să spui. Şi filmul *Viceversa* e despre sufletul unui băiat şi cel al unui bărbat care schimbă trupurile. Toate legăturile diavoleşti sunt rupte înainte să

reuşească să le schimbe înapoi. În *Totul despre mine* este vorba din nou despre schimbarea trupurilor. Ai perfectă dreptate. Toate cele patru poveşti se referă la acelaşi lucru.

— Exact

— Iisuse, David, dar totul devine limpede. Nu-mi dau seama de ce n-am văzut de la început. Dar...

— Omul acesta încearcă să te facă să crezi că ştie ceva despre schimbarea trupurilor. Încearcă să te ispitească, sugerându-ţi că un asemenea lucru se poate face.

— Doamne Dumnezeule, sigur că da. Aşa se explică felul în care se mişcă, merge, aleargă.

— Cum?

Şedeam buimac, revăzându-l pe ticălos, chemând în minte fiecare imagine cu el din toate unghiurile posibile — pe cât îmi îngăduia memoria. Da, fusese la fel de stângaci şi la Veneţia.

— *Poate* să o facă, David.

— Lestat, nu trage o concluzie atât de nebunească! Poate crede că e în stare să o facă. Poate doreşte să încerce. Poate trăieşte într-o lume de amăgiri...

— Nu. Aceasta este propunerea, David, propunerea despre care spunea că o să-mi placă s-o aud! Poate schimba trupurile!

— Lestat, nu poţi crede...

— David, cred că ştiu ce nu-i în regulă cu el! Am încercat să înţeleg de când l-am văzut pe plaja din Miami. Acela nu e trupul lui! De aceea nu-şi poate folosi musculatura sau... sau înălţimea. Din cauza asta aproape cade când aleargă. Nu poate controla picioarele acelea lungi şi puternice. Dumnezeule mare, tipul e în trupul altcuiva. Şi vocea, David, ţi-am spus de voce. Nu-i voce de tânăr. Oh, aşa se explică! Ştii ce cred? Cred că a ales anume acest trup din cauză că eu îl remarcasem. Şi să-ţi mai spun ceva. A încercat deja cu mine chestia asta cu schimbatul, şi nu i-a mers.

N-am putut continua. Posibilitatea mă uluia.

— Cum adică a încercat?

I-am descris ciudata senzaţie — vibraţia şi apăsarea, sentimentul că eram literalmente constrâns să ies din trupul meu.

Nu mi-a răspuns, dar puteam vedea ce efect avusese asupra lui. Stătea nemişcat, cu ochii aproape închişi, cu pumnul drept strâns pe jumătate, odihnindu-se lângă farfurie.

— M-a atacat, nu-i aşa? A încercat să mă dea afară din trupul

meu! Poate că aşa ar fi intrat el. Sigur, n-a putut. Dar de ce a riscat să mă jignească de moarte încercând?

— Te-a jignit de moarte? m-a întrebat David.

— Nu, mai degrabă m-a făcut curios, deosebit de curios!

— Uite răspunsul. Cred că te cunoaşte piea bine.

— Cum? Auzisem ce spunea, dar nu-i puteam răspunde imediat. Mă adâncisem în rememorarea senzaţiilor. A fost un sentiment foarte puternic. Îţi dai seama ce a făcut? Mi-a sugerat că se poate schimba cu mine. Mi-a oferit mie trupul acela frumos de tânăr muritor.

— Da, a zis David rece. Cred că ai dreptate.

— De ce ar sta altfel în corpul acela? am întrebat. E limpede că îl incomodează. Dar vrea să-l schimbe. A spus că poate s-o facă! De aceea îşi asumă atâtea riscuri. Trebuie să ştie că mi-ar fi foarte uşor să-l omor, să-l strivesc ca pe o ploşniţă. Nu-mi place deloc — felul lui, adică. Trupul e grozav. Nu, despre asta-i vorba. Poate s-o facă, David, ştie cum.

— Încetează. Nu poţi să-l pui la încercare.

— Cum? De ce nu? Pentru că-mi spui tu că nu se poate? Nu e consemnat în arhivele voastre?... David, eu ştiu că a făcut-o. Aproape că m-a silit şi pe mine. Dar ştiu că a intrat în trupul altui muritor.

— Lestat, când se întâmplă una ca asta, noi spunem că trupul este posedat. Este un accident psihic! Sufletul unui mort trece într-un trup viu; un spirit posedă o fiinţă omenească; trebuie să fie convins să plece. Cei vii nu umblă de colo-colo, făcând aşa ceva deliberat şi de bunăvoie. Nu, nu cred că este *cu putinţă.* Nu cred că avem vreun asemenea caz! Eu...

S-a întrerupt, plin de îndoială.

— Ştii bine că aveţi asemenea cazuri, am spus. Trebuie să aveţi.

— Este foarte periculos, Lestat, mai periculos decât orice altă încercare.

— Uite, dacă se poate întâmpla accidental, înseamnă că se poate întâmpla şi încercând. Dacă se poate s-o facă sufletul unui mort, de ce n-ar putea s-o facă şi un suflet viu? Ştiu ce înseamnă să călătoreşti în afara trupului. Ştii şi tu. Ai învăţat în Brazilia. Ai descris-o în cele mai mici detalii. Mulţi, foarte mulţi oameni o ştiu. Făcea parte din religiile vechi. Nu-i de neconceput ca un suflet să se poată întoarce într-un alt trup şi

să pună stăpânire pe el, în timp ce sufletul celălalt se străduieşte în zadar să-l recupereze.

— Ce gând înspaimântător!

I-am explicat din nou ce simţisem şi cât de puternice fuseseră senzaţiile.

— David, poate a furat trupul!

— Oh, ce încântător!

Am rememorat din nou apăsarea, sentimentul teribil şi neaşteptat de plăcut că eram stors din mine însumi prin creştetul capului. Ce puternic fusese! Din moment ce mă făcuse pe mine să simt aşa ceva, cu siguranţă ar fi putut face un muritor să iasă din sine, mai ales dacă omul n-ar fi avut nici cea mai mică idee ce i se întâmpla.

— Calmează-te, Lestat, a zis David cu un vag dezgust. A lăsat furculiţa în farfuria pe jumătate golită. Şi gândeşte-te la ceva. Poate că o asemenea schimbare ar reuşi pentru câteva minute. Dar să te stabileşti în noul trup, să rămâi în el şi să funcţionezi cu el zi şi noapte? Nu. Ar trebui să meargă şi când eşti treaz, şi când dormi. Ceea ce spui tu este altceva, complet diferit şi cu siguranţă periculos. Nu poţi încerca. Dacă reuşeşte?

— Despre asta-i vorba. Dacă ţine, atunci pot intra în trupul acela. M-am oprit. Abia puteam vorbi. Dar am spus-o. David, pot deveni muritor.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Un lung moment ne-am uitat unul la altul, tăcuţi. Privirea lui uşor înspăimântată nu mi-a potolit agitaţia.

— Eu aş şti să mă folosesc de trupul acela, am spus, pe jumătate în şoaptă. Aş şti să folosesc muşchii şi picioarele lungi. O, da, a ales corpul pentru că ştia că aş putea să iau în considerare posibilitatea, o posibilitate reală...

— Lestat, nu poţi face una ca asta. Schimbarea despre care vorbeşte el e un negoţ! Nu-l poţi lăsa pe individul acesta suspect să aibă în schimb trupul tău! E o idee monstruoasă. Tu în trupul tău e de-ajuns! Am căzut într-o tăcere buimacă. Uite, a continuat el, încercând să mă aducă înapoi. Iartă-mă dacă vorbesc ca superiorul general al unui ordin religios, dar, pur şi simplu, nu poţi face una ca asta! Mai întâi, el de *unde* a luat corpul? Cum a făcut, l-a furat? Cu siguranţă că nu i l-a dat un tânăr frumos, de bunăvoie şi fără remuşcari! Fiinţa aceasta este sinistră şi trebuie recunoscută ca atare. Nu-i poţi ceda un trup

atât de puternic ca al tău.

Auzeam tot ce spunea, înţelegeam, dar parcă vorbele treceau pe lângă mine.

— Gândeşte-te, David, am zis, conştient că păream nebun sau măcar incoerent. Aş putea fi un om muritor.

— N-ai vrea să te dezmeticeşti şi să fii atent, te rog? Nu-i o problemă de film comic sau de poveste de Lovecraft.

S-a şters la gură cu şervetul şi a luat o înghiţitură de vin, apoi s-a întins peste masă şi m-a apucat de piept.

Aş fi putut să-l las să mă ridice şi să-l strâng în braţe. Dar nu m-am clintit şi într-o secundă şi-a dat seama că nu mă putea mişca de la masă, la fel cum n-ar fi putut mişca o statuie de granit.

— Despre asta-i vorba! a afirmat el. Nu te poţi juca cu aşa ceva. Nu poţi risca să faci schimbul, şi monstrul, oricine-ar fi, să intre în posesia forţei tale.

Am clătinat din cap.

— Ştiu ce spui, dar gândeşte-te, David. Trebuie să stau de vorbă cu el! Trebuie să-l găsesc şi să aflu cum se poate face una ca asta. El nu contează. Procesul e important. Poate fi făcut?

— Te implor, Lestat. Nu merge mai departe pe drumul acesta. Eşti pe cale să faci încă o greşeală îngrozitoare!

— Cum adică?

Era prea greu să fiu atent la ce spunea. Unde era oare acum vicleanul ticălos? M-am gândit la ochii căprui, cât ar fi putut fi de frumoşi, dacă n-ar fi fost *el* cel care privea prin ei. Da, era un trup grozav pentru o asemenea încercare! *Cum* îl obţinuse? Trebuia să aflu.

— David, acum am să plec.

— Ba nu, n-ai s-o faci! Rămâi unde eşti sau Dumnezeu mi-e martor că voi trimite după tine o legiune de spiriduşi, toate spiritele scârboase cu care am avut de-a face la Rio de Janeiro! Şi ascultă-mă bine.

Am râs.

— Nu ridica tonul, am spus, altfel vom fi daţi afară de la Ritz.

— Foarte bine, vom face un târg. Am să mă întorc la Londra, să caut în computer. Voi scoate toate cazurile de trupuri schimbate din arhivele noastre. Cine ştie peste ce vom da? Poate că el a intrat în trupul acela care putrezeşte în jurul lui şi nu-l poate părăsi, nici nu poate opri putreziciunea. Te-ai gândit

la asta?

Am scuturat din cap.

— Nu putrezeşte. I-aş fi simţit mirosul. Nu-i nimic în neregulă cu trupul.

— În afară de faptul că poate a fost furat de la proprietarul lui legitim şi că bietul suflet al acestuia dă târcoale închis în trupul *lui,* iar noi n-avem nici o idee cum arată.

— David, calmează-te, te rog. Întoarce-te la Londra şi caută date, cum spuneai. Eu mă duc să dau de ticălos. Mă duc să ascult ce are de spus. N-avea grijă! N-am să fac nimic fără să mă consult cu tine. Şi dacă am să mă hotărăsc...

— N-ai să te hotărăşti! Nu înainte să stai de vorbă cu mine.

— Bine.

— Făgăduieşti?

— Da, pe onoarea mea de ucigaş băutor de sânge.

— Dă-mi un număr de telefon din New Orleans.

M-am uitat lung la el.

— Bine. E prima oară când o fac. Uite. I-am spus numărul de telefon al apartamentului mansardat pe care îl aveam în cartierul franţuzesc. Nu-l scrii?

— L-am reţinut

— Atunci rămâi cu bine.

M-am ridicat de la masă, făcând eforturi — agitat cum eram — să mă mişc omeneşte. Ah, să te mişti ca un om. Ia gândiţi-vă, să fii într-un trup de om. Să vezi soarele, să-l vezi cu adevărat. O minge în flăcări pe cerul albastru!

— O, David, uitam, totul e plătit deja. Sună-l pe omul meu. Va aranja cu avionul...

— Nu-mi pasă de asta, Lestat. Fii atent. Să fixăm o întâlnire ca să-mi spui ce-ai aflat, să o fixăm chiar acum. Dacă îndrăzneşti să o ştergi, niciodată nu voi mai...

Stăteam în picioare şi îi zâmbeam. Aş fi putut spune că-l fermecasem. Bineînţeles că n-ar fi rezistat să nu mai vorbească cu mine niciodată. Ce absurd!

— Groaznice greşeli, am zis, fără sa reuşesc să nu mai zâmbesc. Da, cam fac, nu-i aşa?

— Ce ţi-au făcut oare ceilalţi? Preţiosul tău Marius, bătrânii, ce ţi-au făcut de eşti în stare de una ca asta?

— S-ar putea să fii surprins. Dar poate că tot ce-şi doresc şi ei este să fie din nou oameni. Poate că asta vrem cu toţii, încă o

şansă.

M-am gândit la Louis, în casa lui din New Orleans. Dumnezeule mare, ce va spune Louis când îi voi povesti?

David a mormăit ceva în barbă, mânios şi nerăbdător, deşi faţa îi radia de afecţiune şi înţelegere.

I-am trimis o bezea şi am plecat.

A TRECUT o oră până mi-am dat seama că nu-l puteam găsi pe vicleanul ticălos. Dacă mai era în Paris, atunci se ascunsese atât de bine, încât nu-i simţeam nici cea mai slabă urmă. Şi nici nu reuşeam să-i prind imaginea în mintea altcuiva.

Asta nu însemna însă că nu era în Paris. Telepatia reuşeşte sau nu. Iar Parisul era un oraş plin de cetăţeni ai tuturor statelor lumii.

În cele din urmă, m-am întors la hotel. David plecase deja, lăsându-mi o grămadă de numere — pentru telefon, fax, computer.

Lăsase şi un bilet: „Te rog să mă cauţi mâine seară. Până atunci voi avea nişte informaţii pentru tine."

Am urcat să mă pregătesc pentru lunga călătorie către casă. Nu puteam să aştept să-l văd din nou pe muritorul cel lunatic. Şi Louis — trebuia să-l pun pe Louis la curent. Bineînţeles, primul lucru pe care l-ar spune ar fi că nu poate să creadă că aşa ceva ar fi posibil. Dar ar înţelege tentaţia. O, da, ar înţelege-o.

N-am stat în cameră decât un minut, cât să verific dacă aveam ceva de luat cu mine. A, da — manuscrisul lui David. Dar pe masa de lângă pat am văzut un plic. Era sprijinit de o vază cu flori şi adresat „Contelui van Kindergarten", cu un scris destul de bărbătesc.

Am ştiut de cum l-am văzut că mă anunţa ceva. Mesajul era scris tot de mână, în acelaşi stil ferm, apăsat.

Nu te pripi. Şi nu-i da ascultare nebunului de la Talamasca. Ne vedem mâine noapte la New Orleans. Nu mă dezamăgi. Ne întâlnim în Jackson Square. Vom putea aranja să facem pe urmă puţină alchimie în folosul propriu. Cred că acum înţelegi miza.

Al dumitale, sincer,

Raglan James.

„RAGLAN JAMES." Am şoptit tare numele. Raglan James. Nu-mi plăcea. Îi semăna.

Am sunat la recepţie. Am spus în franceză:

— Aveţi aici sistemul acela de fax, nou inventat? Explicaţi-mi cum funcţionează, vă rog.

Aşa cum bănuisem, puteam trimite prin telefon, de la hotel la biroul lui David, un facsimil complet al biletului. Astfel, David avea şi scrisul de mână, nu numai informaţia, în caz că i-ar fi folosit la ceva.

Am luat manuscrisul care rămăsese pe birou, am aranjat să fie trimis biletul prin fax, l-am luat înapoi, apoi am mers la Notre Dame să-mi iau rămas-bun de la Paris cu o mică rugăciune.

Eram nebun. Absolut nebun. Nu mai cunoscusem o fericire atât de pură! Am rămas în mijlocul catedralei — încuiată acum din cauza orei — şi m-am gândit la prima dată când intrasem aici, acum multe, multe decenii. Pe atunci nu existau scuarurile mari din faţa uşilor, doar micuţa Place de Grève, înconjurată de clădiri strâmbe; şi nici marile bulevarde, numai nişte străzi late, pline de noroi, pe care le consideram grozave.

M-am gândit la toate zilele cu cer albastru şi la cum era să-ţi fie foame — foame adevărată, de pâine şi de carne — şi să te îmbeţi cu vin bun. M-am gândit la Nicolas, prietenul meu muritor, la cât de mult îl iubisem şi cât de rece devenise în cămăruţa noastră mansardată. Pe vremuri discutam cu Nicki aşa cum discutam acum cu David. Chiar aşa.

Mi se părea că tot ceea ce trăisem de-atunci fusese un coşmar, un coşmar năvalnic, plin de giganţi, de monştri, de măşti oribile care acopereau feţele celor care mă ameninţau din noptea eternă. Tremurasem. Plânsesem. Să fii om, m-am gândit. Să fii om din nou. Cred că rosteam vorbele cu voce tare.

M-a izbit apoi, brusc, un râset şoptit. Undeva, în întuneric, era un copil, o fetiţă.

M-am uitat în jur. Eram aproape sigur că reuşisem s-o văd — o nălucă cenuşie ţâşnind din stranã spre altar, apoi dispărând. Paşii de-abia se auziseră. Dar cu siguranţă mă înşelasem. Nici un miros. Nici o prezenţă reală. Numai iluzie.

Cu toate acestea, am strigat:

— Claudia!

Vocea s-a întors la mine într-un ecou strident. Nu era nimeni acolo, cu siguranţă.

M-am gândit la David: „Eşti pe cale să faci încă o greşeală îngrozitoare!"

Da, făcusem greşeli îngrozitoare. Cum aş fi putut nega? Erori teribile. M-a cuprins atmosfera ultimelor vise — numai atmosfera — şi mi-a rămas senzaţia imperceptibilă că eram cu ea. Un opaiţ şi faptul că râdea de mine.

M-am gândit iar la execuţia ei — aerul închis, apropierea soarelui, ce mică fusese; apoi s-a amestecat cu toate astea durerea reînviată din deşertul Gobi şi n-am mai putut suporta. Mi-am dat seama că încrucişasem braţele pe piept şi că tremuram, cu trupul ţeapăn, ca străbătut de un curent electric. Dar ea nu suferise, desigur. Pentru o fiinţă atât de delicată şi de mică, moartea fusese, în mod cert, instantanee. Praf şi pulbere...

Era un supliciu. Nu vremurile astea voiam să mi le amintesc, indiferent cât zăbovisem mai devreme la Café de la Paix sau cât de puternic îmi imaginam că am devenit. Mă interesa Parisul meu, cel dinainte de Teatrul Vampirilor, vremea când fusesem inocent şi viu.

Am mai rămas o vreme în întuneric, uitându-mă, pur şi simplu, la arcurile care se ramificau deasupra mea. Ce biserică maiestuoasă şi minunată era — chiar şi acum, când pătrundea până aici huruitul automobilelor de afară. Era ca o pădure dăltuită în piatră.

I-am trimis o bezea, ca lui David, apoi am plecat să întreprind lunga călătorie către casă.

7

NEW ORLEANS. Am ajuns seara destul de devreme, căci mă întorsesem în timp, călătorind împotriva rotaţiei pământului. Era frig, fără să fie muşcător, deşi se apropia un curent de aer nordic. Pe cer — nici un nor, doar o mulţime de stele mici şi foarte vizibile.

M-am dus mai întâi la apartamentul mansardat din cartierul franţuzesc, fermecător şi nu foarte înalt, deasupra unui bloc de patru etaje construit mult înainte de Războiul Civil. Avea o perspectivă destul de personală asupra fluviului şi a minunatelor

sale poduri gemene şi se puteau auzi — când se deschideau ferestrele — zgomotele populatei Café du Monde, a magazinelor aglomerate şi a străzilor de lângă Jackson Square.

Mai era încă până a doua zi seara, când domnul Raglan James intenţiona să mă întâlnească. Oricât aş fi fost de grăbit, data întâlnirii îmi convenea, căci voiam să-l văd degrabă pe Louis.

Mi-am îngăduit mai întâi plăcerea omenească a unui duş fierbinte, apoi m-am îmbrăcat într-un costum curat de catifea neagră, foarte neted şi îngrijit, asemănător celui din Miami, şi am încălţat o pereche nouă de cizme negre. Fără să ţin cont de oboseală — dacă aş fi rămas în Europa, la ora aceea ar fi trebuit să dorm îngropat în pământ — am ieşit la plimbare prin oraş, ca un muritor.

Pentru motive de care nu prea eram sigur, am dat o raită pe la vechea adresă din Rue Royale, unde pe vremuri locuisem împreună cu Claudia şi Louis. O făceam destul de des, deşi nu-mi îngăduiam să mă gândesc la asta decât după jumătate de drum într-acolo.

Rezistaserăm împreună în acest apartament mai bine de cincizeci de ani. Faptul ar trebui luat în considerare atunci când voi fi condamnat pentru greşelile mele — de mine însumi sau de altcineva. Louis şi Claudia au fost creaţi amândoi de mine şi pentru mine, admit. Şi am dus o existenţă comună incandescentă şi plină de satisfacţii până când Claudia a hotărât că ar trebui să plătesc cu viaţa pentru că-i creasem.

Până şi uşile fuseseră decorate cu toate ornamentele imaginabile şi disponibile în vremea aceea. Păstraserăm o caleaşcă, un atelaj, servitori care locuiau în curtea din dos. Acum însă, clădirile vechi de cărămidă ajunseseră decolorate şi nefolosite, cu apartamentele neocupate în anii din urmă – poate numai de stafii, cine ştie — în timp ce magazinul de la parter fusese închiriat de un librar care nu se obosea niciodată să şteargă de praf cărţile din vitrină sau măcar pe cele de pe rafturi. Uneori îmi făcea rost de cărţi — volume despre natura răului de istoricul Jeffrey Burton Russell, minunatele scrieri filozofice ale lui Mircea Eliade sau ediţii rare ale romanelor care îmi plăceau.

Bătrânul era înăuntru şi acum, citea. M-am uitat câteva minute la el pe fereastră. Ce diferiţi erau oamenii din New

Orleans faţă de ceilalţi americani! Pentru bătrânul cu păr cărunt, profitul nu însemna nimic.

M-am tras înapoi şi m-am uitat la balustrada de fier forjat de sus. Mă gândeam la visele acelea tulburătoare — opaiţul, vocea ei... De ce mă bântuia acum mai mult decât înainte?

Am închis ochii şi am auzit-o iar; îmi vorbea, dar cuvintele nu se înţelegeau. M-am surprins gândindu-mă din nou la viaţa şi la moartea ei.

Cocioaba în care o văzusem prima oară, în braţele lui Louis, era definitiv dispărută. Fusese o locuinţă blestemată. Numai un vampir ar fi intrat în ea. Nu s-ar fi încumetat nici un hoţ să pătrundă acolo şi să fure lanţul de aur de la gâtul mamei ei moarte. Şi cât de ruşinat fusese Louis că alesese drept victimă un copil! Dar eu îl înţelesesem. N-a mai rămas nimic din spitalul în care o duseseră după aceea. Străbătusem o străduţă îngustă şi mocirloasă, cu povara aceea caldă şi vie în braţe, în timp ce Louis alerga după mine, încercând să afle ce aveam de gând.

O rafală de vânt îngheţat m-a făcut brusc să tresar.

Puteam să aud muzica stridentă şi răguşită din tavernele de pe Rue Bourbon; şi oameni plimbându-se prin faţa catedralei — râsul unei femei din vecinătate. Un claxon sunând în întuneric. Ţiuitul electronic al unui telefon modern.

Bătrânul din librărie se juca la radio, trecând de la jazz-dixieland la muzică clasică şi, în cele din urmă, la vocea melancolică a unui poet ce intona versuri pe muzica unui compozitor englez...

De ce venisem oare până la clădirea aceasta veche, părăsită şi indiferentă ca o piatră funerară de pe care s-au şters literele?

Nu voiam să mai întârzii acolo.

Mă jucam cu propria mea emoţie, exact aşa cum făcusem şi la Paris. M-am îndreptat spre periferie, să-l caut pe Louis şi să-i mărturisesc totul.

Am preferat din nou să merg pe jos. Îmi plăcea să simt pământul, să-l măsor cu piciorul.

PE VREMEA noastră — la sfârşitul secolului al optsprezecelea — periferia oraşului nu exista cu adevărat. Pe atunci era ţinutul din susul fluviului; acolo se găseau plantaţii, iar drumurile erau înguste, greu de folosit şi pavate numai cu scoici sfărâmate.

Mai târziu, în secolul al nouăsprezecelea, după ce mica noastră asociaţie se destrămase, iar eu am fost rănit şi distrus am plecat la Paris să-i caut pe Louis şi Claudia, periferia şi micile suburbii s-au contopit cu marele oraş şi au fost construite multe dintre clădirile din lemn în stil victorian.

Unele dintre ele sunt spaţioase, la fel de mari, în stilul lor amestecat, ca şi casele în stil neogrec dinainte de război, din Garden District, care îmi amintesc mereu de temple sau de casele urbane din chiar cartierul franţuzesc.

Dar cea mai mare parte a periferiei, fie ea cu gospodării acoperite cu şindrilă sau clădiri mari, păstrează pentru mine impresia că sunt la ţară: stejari enormi şi magnolii răsar de peste tot şi se înalţă deasupra acoperişurilor, o mulţime de străzi nu au trotuare, iar rigolele nu sunt decât nişte şanţuri, pline, în ciuda frigului iernii, de o mulţime de flori sălbatice.

Chiar şi străduţele comerciale — cu prăvăliile nimic altceva decât nişte anexe ici şi colo ale caselor — amintesc nu de cartierul franţuzesc, cu faţadele lui de piatră şi plin de ifose demodate, cât de „strada mare" a orăşelelor americane de provincie.

E un loc minunat unde să te plimbi seara; păsările cântă cum nu le poţi auzi niciodată în Vieux Carré, iar amurgul durează o veşnicie peste acoperişurile magaziilor şi de-a lungul meandrelor fluviului, strălucind printre ramurile viguroase ale arborilor. Poţi da peste conace splendide, pline de coridoare întortocheate şi decoraţiuni de turtă dulce, peste case cu foişoare şi frontoane, şi terase pe acoperişuri. Balcoane mari de lemn atârnă în spatele parmalâcurilor vopsite proaspăt. Stâlpii gardurilor sunt albi. Străzile sunt largi, iar peluzele curate sunt bine tunse.

Căsuţele sunt nesfârşit de variate; unele sunt pictate în culorile adânci şi strălucitoare ale modei de acum; altele, cele mai multe părăsite, au culoarea cenuşie a lemnului ţinut în apă, situaţie în care o casă poate uşor să ajungă în condiţiile tropicale de aici.

Ici şi colo sunt fundături atât de năpădite de verdeaţă, încât cu greu ar crede cineva că mai este încă în oraş. Zorele sălbatice şi barba-împăratului acoperă gardurile care delimitează proprietăţile; ramurile stejarilor se încovoaie atât de jos, încât îl silesc pe călător să-şi plece capul. New Orleans

rămâne înverzit chiar şi în iernile cele mai friguroase. Gerul nu reuşeşte să omoare cameliile, chiar dacă uneori le învineţeşte. Iasomia galbenă de Carolina şi purpuria bougainvillea acoperă gardurile şi zidurile.

Într-o asemenea fundătură umbroasă îşi făcuse Louis casa de taină, în spatele unui şir de magnolii uriaşi.

Conacul victorian din spatele porţilor ruginite, cu zugrăveala lui galbenă aproape jupuită, nu era locuit. Doar Louis se plimba din când în când pe acolo, cu o lumânare în mână. În fundul curţii era o căsuţa, acoperită de un munte enorm şi încâlcit de viţă purpurie; aceea era, de fapt, casa lui, plină de diverse cărţi şi de obiecte pe care le strânsese peste ani. Ferestrele aproape că nu se vedeau din stradă. De fapt, mă îndoiesc că ştia cineva de existenţa căsuţei. Vecinii n-o puteau vedea din cauza zidurilor înalte, a desişului de copaci bătrâni şi a oleandrilor care o înconjurau. Iar prin iarba înaltă nu se observa nici o cărare.

Când am ajuns, toate uşile şi ferestrele celor câtorva cămăruţe erau deschise. Louis şedea la birou şi citea la lumina unei singure luminări.

L-am pândit o vreme. Îmi plăcea s-o fac. Îl urmăream adesea când pleca la vânătoare, numai ca să-l văd mâncând. Lumea modernă nu înseamnă nimic pentru el. Merge pe străzi ca o fantomă, fără zgomot, lăsându-se atras de cei care aşteaptă moartea sau par s-o aştepte. (Nu sunt sigur că oamenii întâmpină vreodată moartea cu plăcere.) Iar când mănâncă, o face rapid, delicat, fără dureri. Întotdeauna ia vieţi când se hrăneşte. Nu era niciodată destul de puternic pentru „băuturica" pe care eu o practicam atâtea nopţi; sau o practicam înainte de a deveni un zeu nesăţios.

Poartă întotdeauna haine de modă veche. Ca mulţi dintre noi, alege veşminte în stilul celor din viaţa lui muritoare. Îi plac cămăşile largi, cu mâneci încreţite şi manşete late, şi pantalonii strâmţi. Când, foarte rar, îmbracă o haină, preferă una strâmtă, ca şi cele pe care le aleg eu — o jachetă de călărie, foarte lungă şi largă la poale.

Îi fac cadou astfel de veşminte, aşa că nu e silit să poarte îmbrăcămintea până ajunge zdrenţe. Fusesem tentat să-i fac ordine în casă, să agăţ tablouri pe pereţi şi să o umplu de tot felul de podoabe, să-l atrag astfel către lux, aşa cum făcusem în trecut.

Cred că ar fi vrut s-o fac, dar n-o recunoştea. Trăia fără electricitate, fără încălzire, bâjbâind prin harababură şi pretinzând că era pe deplin mulţumit.

Câteva dintre ferestre rămăseseră fără sticlă şi doar ici şi colo fixase jaluzele demodate. Nu părea să-i pese că ploua înăuntru, peste bunurile lui, pentru că nu erau cu adevărat bunuri. Doar vechituri îngrămădite ici şi colo.

Cred într-adevăr că aştepta să întreprind ceva. Mă vizita uimitor de des în apartamentul supraâncălzit şi puternic luminat pe care îl aveam în centru. Se uita ore în şir la televizorul meu uriaş. Uneori aducea chiar el filme, pe disc sau casetă video. Unul dintre cele pe care le revedea iar şi iar era *Adunarea lupilor.* Îi plăcea grozav *Frumoasa şi Bestia,* un film franţuzesc de Jean Cocteau. Mai era *Moartea,* un film de John Huston făcut după o nuvelă de James Joyce. Vă rog să înţelegeţi că filmul din urmă nu avea nimic de-a face cu specia noastră; este vorba despre un grup cât se poate de obişnuit de muritori din Irlanda primei jumătăţi de secol, care se adună la o cină sărbătorească în noaptea de Crăciun. Mai avea şi alte filme care-l fermecau. Vizitele nu erau niciodată cerute de mine şi nu durau niciodată prea mult. Deplângea adesea „Materialismul nemăsurat" în care mă „bălăceam" şi întorcea spatele pernelor de catifea, covoarelor groase de pe jos şi băii somptuoase din marmură. Pleca iarăşi în bordeiul lui solitar, acoperit cu viţă.

Astă-seară şedea acolo, în plină glorie a mizeriei, cu o pată de cerneală pe obrazul alb, cufundat într-o voluminoasă biografie a lui Dickens scrisă de curând de către un romancier englez. Întorcea paginile încet, căci nu citea mai repede decât majoritatea muritorilor. Într-adevăr, era cel mai asemănător oamenilor dintre noi, toţi ceilalţi supravieţuitori. Şi rămăsese astfel de bunăvoie.

I-am oferit de mai multe ori sângele meu puternic. Refuzase. Soarele din deşertul Gobi l-ar fi transformat în cenuşă. Simţurile îi sunt foarte fine şi de vampir, dar nu ca cele ale unui Copil al Mileniului. Nu poate nici să citească gândurile altuia cu prea mare succes. Dacă lasă în transă vreun muritor, este totdeauna din greşeală.

Nu-i pot citi gândurile pentru că eu l-am creat. Gândurile ucenicului şi ale maestrului sunt inaccesibile pentru fiecare din ei — nimeni dintre noi nu ştie de ce! Eu bănuiesc că ştim multe

despre ce simte şi gândeşte celălalt, dar că amplificarea e prea joasă pentru a distinge o imagine clară. Teorie! Cândva probabil că ei ne vor studia în laboratoare. Ne vom ruga pentru viaţă prin zidurile de sticlă groasă ale închisorii noastre, în timp ce ei ne vor copleşi cu întrebări şi ne vor recolta eşantioane de sânge din vene. Ei, dar cum o să-i facă una ca asta lui Lestat, când el este în stare să transforme pe cineva în cenuşă numai cu ajutorul unui gând hotărât?

Louis nu m-a auzit în iarba înaltă de lângă casă.

M-am strecurat în încăpere, ca o umbră, şi m-am aşezat în fotoliul meu favorit, de catifea roşie — pe care îl adusesem mai demult special pentru mine. Abia după aceea m-a văzut.

— Ah, tu! a zis, închizând cu un pocnet cartea.

Faţa lui, desenată fin de natură, un chip cu trăsături delicate, era splendid îmbujorată. Tocmai mâncase. Preţ de o secundă m-am simţit făcut praf. Pierdusem ocazia.

Era chinuitor să-l văd atât de înviorat de pulsaţia adâncă a sângelui omenesc. Simţeam până şi mirosul sângelui şi mă făcea să mă simt ciudat alături de el. Frumuseţea lui mă înnebunise întotdeauna. Cred că atunci când nu eram împreună, îl idealizam în minte; dar pe urmă îl vedeam din nou şi eram copleşit.

Frumuseţea fusese cea care mă atrăsese la el şi prima oară, în primele mele nopţi în Louisiana, pe când ţinutul nu era decât o colonie sălbatică şi fără legi, iar el un neghiob îndrăzneţ şi nechibzuit care juca pocher şi se bătea în taverne, făcând tot ce se putea să-şi găsească moartea. Ei bine, într-un fel, a avut parte de ceva ce credea că vrea.

O clipă n-am înţeles expresia de groază de pe faţa lui, în timp ce mă privea, nici de ce s-a ridicat şi a venit lângă mine, şi s-a aplecat să-mi atingă faţa. Pe urmă mi-am amintit. Era vorba despre pielea mea arsă de soare.

— Ce-ai păţit? a şoptit el.

A îngenuncheat, uitându-se la mine de jos în sus, ţinând mâna uşor pe umărul meu. Ce intimitate plăcută! Dar nu intenţionam să o accept. Am rămas liniştit în scaun.

— Nimic, am spus, s-a terminat. Am fost în deşert, voiam să ştiu ce se va întâmpla...

— Voiai să ştii ce se va întâmpla? S-a ridicat, s-a dat un pas înapoi şi m-a privit fix. Adică să te autodistrugi, nu-i aşa?

— Nu chiar, am răspuns. Am zăcut în lumină o zi întreagă. A doua zi de dimineaţă a trebuit, într-un fel sau altul, să mă îngrop în nisip.

M-a fixat îndelung, ca şi cum ar fi explodat de dezaprobare, apoi s-a retras la birou, s-a aşezat — cam zgomotos pentru o fiinţă atât de plină de graţie — a încrucişat mâinile pe cartea închisă şi s-a uitat la mine furios şi cu răutate.

— De ce-ai făcut asta?

— Louis, am ceva mai important să-ţi spun. Uită chestia asta, am zis, arătând către faţă. S-a întâmplat ceva deosebit şi vreau să-ţi relatez totul.

M-am ridicat în picioare, nestâpânit. Am început sa măsor încăperea în lung şi în lat, cu grijă să nu mă poticnesc de mormanele dezgustătoare de gunoi care zăceau peste tot. Lumina slabă a lumânării mă înnebunea, nu din cauză că n-aş fi văzut, ci pentru că era chioară şi mie-mi plăcea să fie multă lumină.

I-am spus totul: cum îl văzusem pe tip — Raglan James – la Veneţia, în Hong Kong şi apoi în Miami, cum îmi trimisese mesajul la Londra şi apoi mă urmărise la Paris, aşa cum presupusesem că va face. Că urma să ne întâlnim în noaptea următoare în Jackson Square. I-am relatat povestioarele şi înţelesul lor. I-am explicat cât era de straniu omul însuşi şi că, probabil, nu era în trupul lui, ca urmare a unei schimbări.

— Ţi-ai pierdut minţile, a spus Louis.

— Nu te pripi, am răspuns.

— Îmi spui mie cuvintele idiotului aceluia? Distruge-l. Fă-l să dispară. Găseşte-l în noaptea asta şi termină cu el.

— Louis, pentru numele lui Dumnezeu...

— Lestat, nu-i aşa că individul te găseşte când vrea? Înseamnă că ştie unde stai. Este inamicul cel mai periculos cu putinţă. Mon Dieu, de ce o cauţi cu luminarea? Nu te poate distruge nimic în lume, nu pot s-o facă nici măcar Copiii Mileniului, nici soarele din deşertul Gobi — iar tu îi faci curte singurului inamic care are putere asupra ta. Un muritor care poate umbla la lumina zilei. Un om care te poate lua în stăpânire atunci când tu eşti inconştient şi incapabil de un dram de voinţă. Nu, distruge-l. E mult prea periculos. Dacă-l văd, îl voi distruge chiar eu.

— Louis, omul acesta îmi poate da un trup omenesc. Ai

înţeles ce ţi-am spus?

— Un trup omenesc! Lestat, nu poţi deveni om doar intrând în corpul unui om! Nu ai fost nici când trăiai! Te-ai născut un monstru, şi o ştii! Cum naiba te poţi amăgi astfel?

— Dacă nu taci, am să încep să plâng.

— Plângi. Mi-ar plăcea să te văd plângând. Am scris mult despre plânsul tău, dar eu nu te-am văzut niciodată cu ochii mei.

— Aha, eşti un mincinos perfect, am zis furios. Mi-ai descris plânsul în mizerabilele tale de memorii, într-o scenă despre care ştim amândoi că n-a avut loc!

— Lestat, ucide creatura asta! Eşti nebun dacâ-l laşi să se apropie de tine şi să spună trei vorbe.

Eram dezorientat, absolut dezorientat. M-am prăbuşit în scaun şi am privit în spaţiu. Noaptea de-afară părea că respiră, iar parfumul viţei se amesteca uşor cu aerul umed şi rece. Chipul lui Louis şi mâinile încrucişate pe masă păreau slab incandescente. Se învăluise în tăcere, aşteptându-mă probabil să-i răspund, deşi nu înţelegeam ce.

— Nu m-am aşteptat la una ca asta de la tine, am spus, descurajat. Mă aşteptam la o lungă diatribă filozofică, în genul gunoiului de memorii, dar nu la aşa ceva.

Stătea tăcut şi mă cerceta necontenit, lumina strălucind o clipă în ochii lui verzi, visători. Părea tulburat într-un fel adânc, ca şi cum vorbele mele l-ar fi rănit. Desigur, nu faptul că-i insultasem scrierile. O făceam tot timpul. Era o glumă. Mă rog, un fel de glumă.

Nu-mi imaginam ce spun sau ce fac. Mă călca pe nervi. Când a vorbit, vocea îi era foarte domoală.

— Nu vrei cu adevărat să fii om, a zis. Nu crezi în aşa ceva, nu-i aşa?

— Ba da, cred! am răspuns, umilit de cât sentiment avea în voce. Cum se poate ca tu să nu crezi?

M-am ridicat şi am reînceput să mă plimb. Am înconjurat casa şi am ieşit în grădina sălbăticită, dând la o parte din calea mea cârceii elastici de viţă. Eram atât de tulburat, încât nu mai puteam vorbi cu el.

M-am gândit la viaţa mea de muritor, încercând zadarnic să nu o transform în mit, dar nu puteam fugi de acele amintiri — ultima vânătoare de lupi, câinii mei murind în zăpadă. Paris.

Teatrul de bulevard. Neterminat! *Nu vrei cu adevărat să fii om.* Cum putea să spună una ca asta?

Părea un veac de când eram în grădină. Până la urmă, la bine sau la rău, m-am întors înăuntru. L-am găsit tot la birou, privindu-mă într-un mod disperat şi aproape sfâşietor.

— Uite, am spus, sunt numai două lucruri în care cred. Primul: nici un muritor nu poate refuza Darul Întunecat o dată ce ştie cu adevărat ce este. Să nu-mi spui că David Talbot mă refuză. David nu-i un om obişnuit. Al doilea lucru în care cred este că noi am dori cu toţii să fim iar oameni, dacă s-ar putea. Acestea sunt pricipiile mele.

A făcut un gest de încuviinţare şi s-a lăsat pe spate în scaun. Lemnul a scârţâit uşor sub greutatea lui. A ridicat istovit mâna dreaptă — deloc conştient de cât era de seducător gestul — şi şi-a trecut degetele prin părul negru.

Mi-a venit brusc în minte amintirea nopţii în care îi dădusem sângele, cum se certase cu mine până în ultima clipă că nu trebuie s-o fac, iar apoi îl luase. Îi explicasem totul dinainte — pe când era plantatorul tânăr, agitat şi neliniştit, zâcând bolnav în pat, cu rozariul răsucit în jurul stâlpului de la pat. Dar cum să explici un asemenea lucru! Şi fusese atât de convins că voia să vină cu mine, atât de sigur că viaţa de muritor nu însemna nimic pentru el — atât de înverşunat şi de ardent, şi de tânăr!

Ce ştia el atunci? Citise vreodată vreun poem de Milton sau ascultase o sonată de Mozart? Numele lui Marc Aureliu ar fi însemnat ceva pentru el? După toate probabilităţile, s-ar fi gândit că e un nume nostim pentru un sclav negru. Ah, tinerii stâpâni de plantaţii, cu floretele şi cu pistoalele lor cu minere de sidef! Le plăcea excesul; le voi da aceasta retrospectiv.

Dar acum era departe de zilele acelea, nu-i aşa? Autorul *Interviului cu un vampir* şi al tuturor acelor titluri fără noimă! Am încercat să mă liniştesc. Îl iubeam prea mult ca să n-am răbdare, ca să nu-l aştept să vorbească din nou. Îl modelasem din carne omenească şi din sânge, ca să fie călăul meu preternatural, nu-i aşa?

— Nu se poate desface atât de uşor ce s-a făcut, a spus, smulgându-mă din amintiri, readucându-mă în camera plină de praf. Vocea îi era intenţionat amabilă, aproape împăciuitoare şi imploratoare. Nu poate fi aşa de simplu. Nu poţi schimba trupul cu un muritor. Să fiu sincer, eu tot nu cred că se poate, dar,

dacă da...

N-am răspuns. Voiam să-i spun „Dar dacă se poate? Dacă aş putea să ştiu din nou ce înseamnă să fii viu?"

— Şi apoi, e vorba despre trupul tău, a continuat, stăpânindu-şi abil mânia şi jignirea. Fireşte, nu poţi pune puterile tale la dispoziţia acelei creaturi, a acelui vraci sau ce-o fi el. Ceilalţi mi-au spus că ei nici măcar nu sunt în stare să-ţi estimeze puterile. O, nu. E o idee înfricoşătoare. Spune-mi, de unde ştie cum să te găsească? Este lucrul cel mai important.

— Este lucrul cel mai puţin important, am replicat. E limpede, dacă omul poate schimba trupuri, atunci înseamnă că şi-l poate părăsi pe al lui. Poate naviga ca un spirit suficient de mult cât să-mi ia urma şi să mă găsească. Ţinând cont că sunt ceea ce sunt, trebuie să fiu foarte vizibil pentru el când e în starea aceea. Nu e nici un miracol, înţelege.

— Înţeleg. Am citit şi am auzit. Cred că ai dat peste o fiinţă foarte periculoasă. Este mai rău decât noi.

— De ce atât de rău?

— Implică altă încercare disperată de nemurire, schimbarea trupurilor! Crezi că tipul, oricine ar fi, plănuieşte să îmbătrânească în trupul acesta ori în altul şi apoi să moară?

Trebuie să mărturisesc că îi urmăream gândul. I-am vorbit despre vocea insului, despre accentul aspru englezesc, despre faptul că părea cultivat şi că nu suna deloc ca o voce de tânăr.

S-a cutremurat.

— Probabil că provine din Talamasca, a zis. Probabil că acolo a aflat despre tine.

— Nu era nevoie să facă altceva decât să ia un roman ieftin, ca să afle despre mine.

— Dar nu şi să *creadă,* Lestat, nu să creadă că e adevărat.

I-am povestit ce vorbisem cu David. David avea să afle dacă omul făcea parte din Ordinul lui, dar eu eram de părere că nu. Erudiţii aceia n-ar fi făcut niciodată una ca asta. Tipul avea ceva sinistru, pe când membrii Confreriei erau aproape exasperant de normali. Oricum, nu conta. Voiam să vorbesc cu omul şi să aflu singur totul.

A devenit iarăşi meditativ şi foarte trist. Aproape că-mi făcea rău să mă uit la el. Îmi venea să-l apuc de umeri şi să-l scutur, dar n-aş fi reuşit decât să-l înfurii.

— Te iubesc, a spus încet. Eram uluit. Cauţi întotdeauna o

cale să ieşi învingător, a continuat. Nu te dai bătut niciodată. Dar aici nu există cale să învingi. Tu şi cu mine suntem în purgatoriu. Tot ce ne stă în puteri e să fim recunoscători că nu suntem încă în iad.

— Nu, nu cred, am răspuns. Uite, nu contează ce spui tu sau ce spune David. Am să stau de vorbă cu Raglan James. Vreau să ştiu despre ce-i vorba.. Numic nu mă poate opri.

— Aha, deci David Talbot te-a avertizat şi el.

— Nu-ţi căuta aliaţi printre prietenii mei!

— Lestat, dacă acest muritor se apropie de mine, dacă mi se pare că mă pune în pericol, îl voi distruge. Înţelege.

— Sigur că înţeleg. Dar nu s-ar apropia de tine. A pus ochii pe mine, şi nu fără motiv.

— A pus ochii pe tine, pentru că eşti lipsit de griji, atrăgător şi vanitos. Nu spun asta ca să te rănesc. Sincer, nu. Năzuieşti să fii văzut, aprobat, înţeles şi să dai de bucluc, să faci agitaţie şi să vezi dacă nu arde şi dacă Dumnezeu nu cumva o să coboare să te ia de păr. Ei bine, nu există Dumnezeu. Ai vrea tu să fie.

— Tu şi cu David... aceeaşi melodie, aceeaşi dojană, chiar dacă el afirmă că l-a văzut pe Dumnezeu, iar tu nu crezi că există.

— David l-a văzut pe Dumnezeu? a întrebat plin de consideraţie.

— Nu chiar, am murmurat, cu un gest dispreţuitor. Dar mă bateţi la cap în acelaşi fel.

— Sigur, vocile care te ceartă sunt pe alese. Le-ai ales întotdeauna, în felul în care îi alegi pe cei care se vor întoarce împotriva ta şi îţi vor înfige cuţitul în inimă.

Se referea la Claudia, dar nu suporta să-i rostească numele. Ştiam că aş fi putut să-l rănesc, dacă aş fi făcut-o eu, ca şi cum l-aş fi înjurat în faţă. Aş fi vrut să-i spun: „Eşti şi tu amestecat. Erai acolo când am creat-o şi erai şi când a ridicat cuţitul!"

— Nu vreau să te mai ascult, am zis. Ai cântat melodia cu limitele toţi anii aceştia mohorâţi de când eşti pe lume, nu-i aşa? Ei bine, eu nu sunt Dumnezeu. Şi nu sunt nici Diavolul, deşi uneori pretind că sunt. Nu sunt perfidul Iago. Nu pun la cale teribile scenarii ale răului. Şi nu-mi pot reprima curiozitatea sau spiritul. Da, vreau să ştiu dacă tipul chiar poate să facă ce spune. Vreau să ştiu ce se va întâmpla. Şi nu voi renunţa.

— Tu cânţi mereu cântecul victoriei, deşi nu-i nimic de

câştigat acum.

— Ba este. Trebuie să fie.

— Nu. Cu cât aflăm mai mult, cu atât ştim mai mult că nu există victorii. Nu putem oare să ne întoarcem la natură şi să nu facem altceva decât să îndurăm totul?

— E cea mai lamentabilă definiţie a naturii pe care am auzit-o vreodată. Uită-te bine, nu în poezie, ci în lumea din jur. Ce vezi în natură? Ce fac păianjenii când se târâsc pe sub tavanele igrasioase? Ce fac moliile, cu aripile lor multicolore care arată în întuneric ca nişte flori ale răului? De ce există rechinul în mare? M-am apropiat şi mi-am pus mâinile pe biroul lui, privindu-l în ochi. Eram sigur că poţi înţelege. Şi, apropo, nu m-am născut un monstru! M-am născut un copil muritor ca şi tine. Mai puternic decât tine! Mai dornic de viaţă decât tine! A fost o cruzime din partea ta să spui una ca asta!

— Ştiu, a fost o greşeală. Uneori mă sperii atât de rău, că-mi vine să arunc în tine cu ce găsesc la îndemână. E o nebunie. Mă bucur să te văd, deşi mă tem s-o admit. Tremur la gândul că ar fi putut cu adevărat să-ţi pui capăt zilelor acolo, în deşert! Nu pot suporta gândul unei existenţe fără tine! Mă scoţi din fire! De ce nu râzi de mine? Ai mai făcut-o.

M-am îndreptat şi m-am întors cu spatele. Am privit afară, la iarba ce se legăna uşor în bătaia vântului de pe fluviu şi la cârceii care se întindeau să învăluie uşa deschisă.

— Nu râd, am spus. Dar n-am să renunţ, n-are nici un rost să te mint. Doamne Dumnezeule, nu-ţi dai seama? Cât aş învăţa, dacă aş fi măcar cinci minute într-un trup muritor?

— Bine, a zis cu disperare. Sper să descoperi că omul acela te-a momit cu minciuni, că tot ce vrea este Sângele Negru şi că o să-l trimiţi direct în iad. Te avertizez din nou, dacă îl văd şi dacă mă ameninţă, îl voi ucide. N-am puterea ta. Mă bizui pe anonimatul meu, că mica mea biografie, cum o numeşti tu, a fost atât de îndepărtată de lumea acestui secol, încât nimeni n-o ia în seamă.

— Nu-l voi lăsa să-ţi facă râu, Louis, am spus. M-am întors şi i-am aruncat o privire rea. Nu aş fi lăsat niciodată pe cineva să-ţi facă rău.

După aceea am plecat.

BINEÎNŢELES, fusese o acuzaţie şi o încasase din plin, am văzut asta cu satisfacţie înainte să mă întorc din nou şi să plec.

În noaptea în care Claudia se ridicase împotriva mea, el stătuse acolo, martor neajutorat, scârbit, dar fără să-i treacă prin cap să intervină, nici chiar atunci când îl strigasem.

Pe urmă luase ceea ce credea că era trupul meu neînsufleţit şi îl dusese în mlaştină. Ah, ageamiul, să creadă că se putea descotorisi de mine aşa uşor!

Dar de ce mă gândesc la asta? Mă iubise, fie că o ştia sau nu; cât despre dragostea mea pentru el sau pentru sărmana copilă furioasă, nu mă îndoisem niciodată.

Se supărase pe mine. Dar se pricepe atât de bine să se supere! Se înveşmântează în durere la fel cum alţii se înveşmântează în catifea; mâhnirea îl desfată la fel ca lumina luminărilor; lacrimile sunt pentru el bijuterii.

Ei bine, mofturile astea nu ţin la mine.

M-AM înapoiat în apartamentul mansardat, am aprins toate luminile, complăcându-mă în materialismul meu nemăsurat vreme de vreo două ore, zâcând şi urmărind o paradă nesfârşită de imagini defilând pe ecranul gigantic al televizorului, apoi am adormit puţin pe sofaua moale, înainte de a ieşi la vânătoare.

Eram obosit de cât hoinărisem. Şi-mi era sete.

SUB luminile cartierului şi ale zgârie-norilor din centru era linişte. New Orleans-ul se cufundă repede în întuneric, atât străzile pastorale pe care le-am descris deja, cât şi clădirile abandonate din oraş.

Hoinăream către un loc fermecător de lângă fluviu, care poate nu înseamnă nimic pentru altcineva, printre zone comerciale pustii, uzine închise, depozite şi căsuţe decolorate gen vagon.

Era un câmp pustiu de lângă debarcader, înghesuit între pilonii uriaşi ai autostrăzii care duce către podurile gemene de peste râu, poduri pe care, din primul moment când le-am văzut le-am numit Dixie Gates.

Trebuie să vă spun că pentru lumea oficială podurile se numeau altfel, mai puţin încântător. Dar eu acord puţină atenţie

lumii oficiale. Pentru mine, podurile vor fi întotdeauna Dixie Gates, şi după ce mă întorc acasă nu aştept prea mult până să mă duc să le admir, cu miile lor de luminiţe cu tot.

Înţeleg că nu sunt o creaţie de nivelul estetic al podului Brooklyn, care a stârnit devoţiunea poetului Hart Crane. Nu au nici grandoarea solemnă pe care o arată Golden Gates din San Francisco.

Dar sunt poduri, iar podurile sunt frumoase toate şi invită la meditaţie, când sunt luminate din plin, nervurile şi grinzile lor devin tainice.

Daţi-mi voie să adaug că acelaşi miracol al luminii se petrece noaptea şi cu rafinăriile de petrol şi staţiile de înaltă tensiune dinspre sud, care-şi înalţă neaşteptat splendoarea din câmpia invizibilă. Lor li se adaugă coşurile de fum şi flăcările nestinse ale gazelor. Până şi Turnul Eiffel nu mai este acum o schelărie de oţel, ci o sculptură de lumină electrică.

Dar vorbim despre New Orleans, iar acum hoinăream pe malul pustiu, mărginit într-o parte de căsuţe cafenii, în cealaltă, de depozite goale, terminându-se la nord cu minunate cimitire de maşinării defecte şi garduri de sârmă, acoperite inevitabil de viţa bogată şi frumos înflorită.

Ah, câmpuri ale meditaţiei şi ale disperării. Îmi plăcea să mă plimb pe aici, să calc pe pământul neroditor, printre desişurile de buruieni şi cioburile împrăştiate pe jos, să ascult pulsaţia profundă a fluviului, deşi nu-l vedeam, şi să mă uit la vâlvătaia trandafirie a oraşului.

Locul acesta înspăimântător, arid şi uitat, părea esenţa însăşi a lumii moderne, o spărtură în pitorescul clădirilor vechi, unde numai când şi când se strecura câte o maşină pe străzile pustii şi, probabil, periculoase.

Daţi-mi voie să precizez că zona, în ciuda potecilor întunecoase prin care se ajunge la ea, nu era niciodată lipsită complet de lumină. Un flux neîntrerupt se revărsa dinspre becurile autostrăzii şi se adăuga celor câtorva lumini ale străzilor, dând naştere acelui fel de beznă modernă uniformă şi aparent fără cauză.

De-abia aşteptaţi să vă avântaţi încoace, nu-i aşa? Nu v-aţi da viaţa pentru o plimbare pe-aici, prin gunoi?

Serios, este divin de trist să stai acolo, o figură mititică pierdută în cosmos, tresărind la zgomotele înfundate ale

oraşului, ale maşinilor impresionante care gem în îndepărtatele zone industriale, ale camioanelor huruind când îţi trec pe deasupra capului.

Nu-i decât o aruncătură de băţ de acolo şi până la o chiţimie acoperită cu scânduri unde am găsit, în încăperile pline de mizerie, o pereche de ucigaşi cu minţile înfierbântate, tâmpite de droguri. M-am hrănit din ei încet şi în tăcere, lăsându-i lipsiţi de cunoştinţă, dar vii.

Apoi m-am întors pe câmpul singuratic şi gol, hoinărind cu mâinile în buzunare, dând cu piciorul în cutiile de conserve şi învârtindu-mă multă vreme pe sub autostrada propriu-zisă. Pe urmă m-am înălţat şi am luat-o spre braţul nordic al podurilor gemene.

Ce adânc şi întunecat era fluviul! Deasupra lui aerul rămânea întotdeauna rece; în ciuda ceţii mohorâte care spânzura peste tot, puteam vedea totuşi un belşug de stele.

Am hoinărit mult timp, cumpănind ce-mi spusese Louis, tot ce-mi spusese David; eram în continuare înnebunit să-l întâlnesc în noaptea următoare pe Raglan James.

Până la urmă, m-am plictisit chiar şi de fluviu. Am cercetat oraşul, în căutarea spionului muritor, dar n-am reuşit să dau de el. Nu l-am găsit nici în suburbii. Dar tot nu eram sigur.

Noaptea trecea, şi m-am întors la casa lui Louis. Acum era întunecată şi goală, aşa că m-am învârtit pe străduţele înguste; într-un fel sau altul, tot îl mai căutam pe spionul muritor şi am rămas de pază. Desigur, Louis era în siguranţă în sanctuarul lui secret, adăpostit în coşciugul în care se retrăgea mereu înainte de ivirea zorilor.

După aceea m-am înapoiat iarăşi pe câmp, cântând de unul singur şi gândindu-mă cât de tare îmi aduceau aminte luminile de pe Dixie Gates de vapoarele cu aburi din secolul al nouăsprezecelea, care arătau ca nişte torturi de nuntă garnisite cu luminări. Am comis o metaforă combinată? Nu-mi pasă. Îmi răsuna în cap muzica vapoarelor.

Încercam să-mi imaginez secolul viitor, formele de viaţă ce aveau să se dezvolte după noi şi cum aveau să amestece şi ele violent urâtul cu frumosul — lucru de care nu scapă nici un veac. Am studiat pilonii autostrăzii, arcurile graţios avântate din oţel şi beton, netede ca nişte sculpturi, simple şi monstruoase, îndoind uşor firele decolorate de iarbă.

Într-un târziu a trecut şi trenul, huruind pe şinele îndepărtate din faţa depozitelor, cu şiragul lui greoi de vagoane de marfă, afumate, urâte şi roase, semănând panică în sufletul meu prea omenesc, cu fluieratul lui strident.

După ce bubuitul şi huruitul s-au stins, noaptea a redevenit la fel de goală. Pe poduri treceau maşini nevăzute, iar deasupra fluviului plutea tăcută pâcla, ascunzând vederii stelele palide.

Plângeam iar. Mă gândeam la Louis şi la avertismentele lui. Dar ce puteam face? Nu ştiam să mă resemnez. Nu ştiusem niciodată. Dacă Raglan James n-avea să vină în noaptea următoare, aveam să răscolesc pământul ca să dau de el. Nu mai voiam să vorbesc cu David, nu mai voiam să-i ascult avertismentele, nu mai eram în stare să-l ascult. Ştiam că ar trebui să fac cum spune el.

Mă uitam în continuare la Dixie Gates. Nu mă puteam dezlipi de frumuseţea luminilor pâlpâitoare. Râvneam să văd o biserică plină de lumânări — o mulţime de lumânări micuţe, ca acelea pe care le văzusem la Notre Dame. Cu fumul urcând din ele către cer, ca nişte rugăciuni.

Mai era o oră până la răsărit. Timpul ajungea. M-am îndreptat alene către centru.

Catedrala St. Louis se încuia noaptea, dar asta nu însemna nimic pentru mine.

M-am oprit chiar la intrare, în vestibulul întunecos, şi m-am uitat la şirul de lumânări de la picioarele statuii Sfintei Fecioare. Credincioşii îşi dădeau obolul într-o cutie de alamă din faţa lumânărilor. Ei le numeau lumini de veghe.

Stătusem adesea în piaţă, seara devreme, ascultându-i pe oamenii care veneau şi plecau. Îmi plăcea mirosul cerii; îmi plăcea bisericuţa umbroasă care părea să nu se fi schimbat nici un pic mai bine de un secol. Am tras aer în piept, m-am căutat prin buzunare, am scos două bancnote ponosite de un dolar şi le-am pus în cutia de alamă.

Am ridicat o lumânare şi am aprins-o de la una veche, uitându-mă cum se înalţă flacăra portocalie şi strălucitoare.

Ce minunăţie, m-am gândit. O flăcăruie putea să aprindă atâtea altele; o flăcăruie ar putea da foc lumii. Cu acest gest simplu sporisem, de fapt, suma totală a luminii din univers, nu-i aşa?

Ce minunăţie... pentru aşa ceva nu va exista niciodată

explicaţie şi nu va exista nici un Diavol stând de vorbă cu Dumnezeu într-o cafenea pariziană. Când m-am smuls din reverie, mi-am dat seama că teoriile nebuneşti ale lui David îmi aduceau alinare.

„Creşteţi şi vă înmulţiţi", spusese Dumnezeu, Marele Dumnezeu, Yahve — adică faceţi din două trupuri o mulţime de copii, aşa cum doar din două flăcărui se poate face un foc mare...

Brusc s-a auzit un zgomot ascuţit, distinct, ca un mers apăsat, răsunând de-a lungul bisericii. Am îngheţat, surprins că nu-mi dădusem seama că mai era cineva acolo. Mi-am amintit de Notre Dame şi de zgomotul paşilor de copil pe pardoseala de piatră. M-a cuprins frica. Era ea, nu-i aşa? Dacă m-aş fi uitat după colţ, aş fi reuşit s-o văd de data asta, poate descoperită, ciufulită de vânt, cu mâinile acoperite de mănuşi de lână fără degete, uitându-se la mine cu ochi enormi. Păr auriu şi ochi minunaţi.

Zgomotul s-a auzit din nou. Cât uram spaima aceasta!

M-am întors încet-încet şi am văzut silueta inconfundabilâ a lui Louis răsărind din umbră. Doar Louis. Lumina lumânărilor lăsa să i se ghicească faţa blajină şi uscăţivă.

Purta o haină ponosită şi prăfuită, cămaşa îi era desfăcută la guler şi arăta cam înfrigurat. S-a apropiat încet şi m-a apucat de umăr cu o mână hotărâtă.

— O să ţi se întâmple iarăşi ceva înspăimântător, a zis; lumina îi juca în ochii verzi. Ai să te întâlneşti cu el, o ştiu.

— Voi învinge, am răspuns, râzând puţin forţat, ameţit de fericire la vederea lui. Apoi am ridicat din umeri. Învinge întotdeauna, nu ţi-ai dat seama până acum?

Eram uimit că mă găsise, că ieşise atât de aproape de ora ivirii zorilor. Şi încă mai tremuram din cauză că îmi imaginasem că venise chiar ea — ca în vis — şi că încercasem să aflu pentru ce.

Eram dintr-o dată îngrijorat din cauza lui; pielea palidă şi mâinile lungi, delicate, îl făceau să pară atât de fragil. Totuşi, simţeam emanând din el, ca întotdeauna, o forţă calmă, forţa gânditorului care nu face nimic din impuls, care analizează toate aspectele şi îşi alege cu grijă cuvintele. Care nu se joacă niciodată cu răsăritul.

S-a îndepărtat brusc şi s-a strecurat tăcut pe uşă. M-am luat

după el, uitând să încui uşa, ceea ce era de neiertat, căci pacea bisericilor n-ar trebui tulburată niciodată. L-am urmărit prin întunericul dimineţii, mergând întâi pe trotuarul de pe lângă Pontalba Apartaments, apoi traversând piaţa.

Se grăbea în felul lui elegant, mergând cu paşi mari şi uşori. Lumina se apropia, cenuşie şi mortală, fâcând vitrinele de sub acoperişuri să licărească mat. Eu aş fi putut să mai rămân vreo jumătate de oră. El, nu.

Mi-am dat seama că nu ştiam unde şi-a ascuns coşciugul şi cât de mult are de mers până să ajungă acolo. N-aveam nici cea mai mică idee.

Înainte de colţul de lângă fluviu, s-a întors. Mi-a făcut semn, şi în acest gest era mai multă afecţiune decât în tot ceea ce spusese.

M-am dus înapoi să încui biserica.

8

NOAPTEA următoare am ieşit numaidecât în Jackson Square.

Teribilul front atmosferic din nord ajunsese până la urmă în New Orleans, aducând cu el un vânt îngheţat. În lunile de iarnă se putea oricând întâmpla aşa ceva, deşi de câţiva ani nu se întâmplase niciodată. Mă oprisem în apartamentul mansardat şi îmbrăcasem un palton gros de lână, încântat cât era de sensibilă acum pielea mea bronzată.

Câţiva turişti sfidau iarna, vizitând cafenelele şi patiseriile încă deschise de lângă catedrală. Traficul serii era gâlăgios şi grăbit. În spatele uşilor, murdara şi străvechea Café du Monde era plină de lume.

L-am văzut imediat. Ce noroc!

Porţile scuarului fuseseră legate cu lanţuri, ca în fiecare seară — un obicei plicticos — aşa că stătea lângă ele, cu faţa spre catedrală, privind neliniştit în jur.

Am avut vreme să-l studiez o clipă, înainte să-şi dea seama că eram acolo. Ceva mai înalt decât mine, şase picioare, cred, şi, aşa cum văzusem şi mai înainte, foarte bine făcut. Cât despre vârstă, avusesem dreptate. Trupul nu putea avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Era îmbrăcat în haine scumpe — un

pardesiu îmblănit, impecabil croit, şi un fular gros, de culoarea purpurei.

Când m-a văzut l-a străbătut un fior — spaimă pură şi încântare nebună. Şi-a recăpătat zâmbetul înfiorător şi a încercat în zadar să-şi controleze panica; m-am apropiat încet, ca un om, în timp ce mă privea fix.

— Ah, domnule de Lioncourt, arăţi ca un înger, a şoptit, iar pielea ţi-e splendid bronzată. Ce îmbunătăţire minunată! Iartă-mă că nu ţi-am spus-o mai devreme.

— Iată-te, aşadar, domnule James, am spus, ridicând din sprâncene. Ce ai să-mi propui? Nu-mi placi. Vorbeşte repede.

— Nu fi grosolan, domnule de Lioncourt. Ar putea fi o greşeală îngrozitoare să mă superi, chiar ar putea.

Da. Vocea era exact ca a lui David. Aceeaşi generaţie, probabil. Avea şi ceva care amintea neîndoielnic de India.

— Ai perfectă dreptate, a zis. Am petrecut mulţi ani în India. Şi câţiva în Australia şi Africa.

— Aha, deci poţi să-mi citeşti gândurile foarte uşor, am spus.

— Nu, nu atât de uşor pe cât ai crede, iar acum cred că nu mai pot deloc.

— Am să te omor dacă nu-mi spui cum ai reuşit să mă urmăreşti şi ce doreşti.

— Ştii ce doresc, a râs el, posac şi neliniştit, privindu-mă şi apoi mutându-şi mereu ochii de la mine. Ţi-am spus-o prin intermediul povestirilor, dar nu pot vorbi aici, în ger. E mai rău decât în Georgetown. Apropo, acolo locuiesc. Speram să scap de o astfel de vreme. De ce m-ai cărat la Londra şi Paris în anotimpul ăsta? Au urmat mai multe spasme neliniştite de râs. Era evident că nu se putea uita la mine mai mult de un minut fără ca privirea să nu-i alunece într-o parte, ca şi cum aş fi fost o lumină orbitoare. Era nesuferit de frig la Londra. Urăsc frigul. Dar aici suntem la tropice, nu-i aşa? Ah, dumneata şi visele dumitale sentimentale despre zăpada iernii...

Ultima remarcă m-a buimăcit înainte să fiu în stare s-o ascund. O clipă m-am simţit furibund, pe urmă am reuşit să mă controlez.

— Hai în cafenea, am spus, arătând către hala franţuzească de dincolo de scuar.

Am luat-o înainte. Eram prea confuz şi prea agitat ca să mai risc vreo vorbă.

În cafenea era extrem de multă gălăgie, dar era cald. Mi-am făcut drum spre o masă din colţul cel mai îndepărtat de uşă, am comandat pentru amândoi faimoasa cafea cu lapte şi am rămas într-o tăcere severă, amuzat vag de măsuţa lipicioasă şi fascinat de el. Tremura. Şi-a scos fularul şi pe urmă l-a pus la loc, şi-a scos mă nuşile, le-a băgat în buzunar, le-a scos din nou; şi-a pus una, lăsând-o pe cealaltă pe masă, pe urmă a luat-o şi a pus-o şi pe aceea.

Era ceva absolut oribil în el, în felul în care trupul splendid şi atrăgător era chinuit de către spiritul viclean şi agitat şi de hohotele acelea de râs. Şi totuşi, nu-mi puteam lua ochii de la el. Într-un fel drăcesc îmi plăcea să mă uit la el. Şi cred că ştia.

În spatele chipului frumos, fără cusur, se ascundea o inteligenţă sfidătoare. Mă făcea să-mi dau seama cât de intolerant devenisem faţă de oricine era tânăr cu adevărat.

Cafeaua a fost lăsată curând în faţa noastră, şi mi-am lipit palmele de ceaşca fierbinte. Am lăsat aburul să-mi mângâie faţa. Mă urmarea, cu ochii căprui, mari şi limpezi, ca şi cum ar fi fost fascinat; încerca să-mi susţină privirea calm şi continuu, dar se dovedea foarte greu. Gură delicioasă, gene lungi, dantură perfectă.

— Ce naiba se întâmplă cu tine? am întrebat.

— Ştii ce. Ţi-ai imaginat. Nu prea mi-e la îndemână în trupul acesta, domnule de Lioncourt. Ştii, un hoţ de trupuri are şi el mici dificultăţi.

— Asta eşti?

— Da, un hoţ de trupuri de mâna întâi. Dar o ştiai deja când ai acceptat să te întâlneşti cu mine, nu-i aşa? Trebuie să-mi ierţi ocazionalele stângăcii. Toată viaţa mea am fost un tip slab, aproape sfrijit. Niciodată într-o asemena formă. A oftat, şi chipul i s-a întristat o clipă. Dar acum e un capitol închis, a zis cu o jenă bruscă. Să trecem imediat la subiect, având în vedere enormul dumitale intelect preternatural şi vasta experienţă.

— Nu-ţi bate joc de mine, lepădătură! Dacă te joci cu mine, una-două te fac bucăţi. Ţi-am spus că nu-mi placi. Nu-mi place nici mica nobleţe pe care ţi-o atribui.

L-am făcut să tacă. S-a potolit de-a binelea. Poate că se pierduse cu firea sau îngheţase de frică. Cred că era uşor însă să-i treacă spaima şi să devină din nou furios şi rece.

— Bine, a spus moale şi serios, fără pic de frenezie. Vreau să

fac schimb de trupuri cu dumneata. Vreau corpul dumitale pentru o săptămână. Voi avea grijă să ai în schimb corpul meu de acum. E tânăr şi perfect sănătos. E limpede că-ţi place cum arată. Dacă vrei, îţi pot arăta diverse certificate de sănătate. A fost testat şi examinat chiar înainte de a intra în posesia lui. Adică înainte să-l fur. E destul de puternic, vezi şi dumneata. De fapt, este chiar remarcabil de puternic.

— Cum poţi s-o faci?

— O vom face împreună, domnule de Lioncourt, a spus cât se poate de politicos, tonul devenindu-i mai civilizat şi mai curtenitor cu fiecare vorbă pe care o rostea. Nu poate fi vorba despre un furt de trupuri când am de-a face cu o creatură ca dumneata.

— Dar ai încercat, nu-i aşa?

M-a studiat o clipă, nesigur de cum ar trebui să răspundă.

— Ei bine, nu poţi să-mi faci o vină din asta, nu-i aşa? a zis implorator. Aşa cum nici eu nu te pot condamna pentru că bei sânge. A zâmbit când a rostit cuvântul „sânge". De fapt, am încercat doar să-ţi atrag atenţia, ceea ce nu-i lucra uşor. Părea gânditor şi deosebit de sincer. Şi apoi, la nivelul nostru este întotdeauna nevoie de cooperare.

— Da, am spus, dar care este mecanismul, dacă nu-i prea dur cuvântul. Cum anume trebuie să cooperăm! Fii mai concret. Eu nu cred că aşa ceva se poate.

— Haide, lasă, cum să nu crezi, a intervenit el blând, ca un profesor răbdător. Părea aproape o întruchipare a lui David, dar fără vigoarea acestuia. Cum aş fi reuşit altfel să devin stăpân pe trupul pe care-l vezi? A făcut un mic gest ilustrativ şi a continuat. Ne vom întâlni într-un loc potrivit. Vom ieşi fiecare din trupul lui — lucru pe care ştii prea bine cum să-l faci şi pe care l-ai descris atât de elocvent în scrierile dumitale — apoi vom intra fiecare în posesia trapului celuilalt. Nu-i nevoie decât de curaj absolut şi de un act de voinţă. A ridicat ceaşca — mâna îi tremura violent — şi a băut o înghiţitură din cafeaua fierbinte. Pentru dumneata va fi doar o încercare a curajului, nimic mai mult.

— Şi ce o să mă ţină ancorat în noul trup?

— Domnule Lioncourt, nu va fi nimeni înăuntru care să te împingă afară. Este complet diferit decât în cazul posedaţilor, înţelegi. Posesia e o bătălie. Când vei intra în acest trup, nu vei

întâmpina nici o rezistenţă. Şi poţi rămâne până când hotărăşti să renunţi.

— E prea încurcat, am replicat neliniştit. Ştiu că s-au scris despre asta maldăre de hârtii, dar ceva nu este chiar...

— Lasă-mă să încerc să te lămuresc, a spus cu voce liniştită şi aproape minunat acordată. Avem de-a face cu o ştiinţă, dar cu una necodificată pe deplin de minţile cercetătorilor. De aceea ne rămân numai memoriile poeţilor şi ale aventurierilor oculţi, aproape incapabili să analizeze cum se petrec faptele.

— Exact. Aşa cum ai spus, am călătorit şi eu în afara trupului. Totuşi, nu ştiu ce se întâmplă atunci. De ce nu moare corpul când îl părăsim? Nu înţeleg.

— Sufletul, ca şi creierul, nu-i alcătuit dintr-o singură parte. După cum sunt convins că ştii, un copil se poate naşte fără cerebel, dar poate trăi dacă are ceea ce se numeşte trunchi cerebral.

— Ce lucru îngrozitor!

— Se întâmplă mereu, te asigur. Victime ale unor accidente, al căror creier este deteriorat iremediabil, pot să respire şi chiar să caşte în somn, dacă le mai funcţionează creierul mic.

— Şi poţi să pui mâna pe asemenea trupuri?

— O, nu. Pentru o posesie deplină am nevoie de un creier sănătos, cu toate celulele în ordine, apte să lucreze şi apte să păstreze înăuntru *mintea* invadatorului. Fii atent la ce spun, domnule de Lioncourt. Creierul nu înseamnă minte. Şi îţi atrag din nou atenţia că nu este vorba despre posesie, ci despre ceva infinit mai subtil. Dă-mi voie să continuu, te rog.

— Da-i drumul.

— Aşa cum spuneam, sufletul are mai multe părţi, la fel ca şi creierul. Partea cea mai mare — identitatea, personalitatea, conştiinţa, dacă vrei — se desprinde şi călătoreşte; rămâne însă un mic suflet rezidual. El păstrează viu trupul vacant, ca să zic aşa, căci o desprindere completă ar însemna, desigur, moartea.

— Înţeleg. Sufletul rezidual animă trunchiul cerebral; asta vrei să spui.

— Da. Când ieşi din trupul tău, laşi acolo sufletul rezidual. Exact acela peste care dau când iau în posesie trupul. Şi el se va contopi nerăbdător şi repede cu oricare suflet superior; el chiar doreşte să se întregească cu sufletul superior. Fără el se simte incomplet.

— Adică moartea înseamnă plecarea ambelor suflete?

— Exact. Pleacă amândouă o dată evacuate violent — sufletul rezidual şi sufletul superior — iar trupul rămâne atunci o simplă carcasă neînsufleţită şi începe să se descompună. A aşteptat, urmărindu-mă cu ceva ce părea răbdare sinceră, apoi a continuat: Crede-mă, forţa morţii este mult mai mare. În ceea ce propun eu nu-i nici un pericol.

— Dar dacă sufletul rezidual este atât de al naibii de sensibil, de ce nu pot eu, cu puterea mea, să dau afară din carapacea lui un suflet muritor şi să mă mut în locul lui?

— Din cauză că sufletul muritor ar încerca să-şi recapete trupul, domnule de Lioncourt, chiar dacă procesul scapă înţelegerii, ar încerca mereu. Sufletele nu vor să fie fără corp. Şi chiar dacă sufletul rezidual îl primeşte bine pe invadator, îl va recunoaşte întotdeauna pe cel din care a făcut parte odată. Îl va alege pe acela şi va avea loc o luptă. Chiar şi un suflet rătăcit poate încerca din toate puterile să-şi recapete învelişul muritor. N-am spus nimic. Deşi încă îl bănuiam şi eram în gardă, trebuie să recunosc că ceea ce spunea avea sens. Posesia este întotdeauna o înfruntare sângeroasă, a reluat. Uită-te ce se petrece cu spiritele rele, cu stafiile, şi aşa mai departe. Sunt eliminate întotdeauna, chiar dacă învingătorul nu ştie pe cine a înlocuit. Când preoţii încep cu litaniile şi cu descântecele cu apă sfinţită, ei îi cer, de fapt, sufletului rezidual să dea afară intrusul şi să primească înapoi vechiul suflet.

— Dar, dacă schimbarea se face de comun acord, ambele suflete capătă trupuri noi.

— Exact. Crede-mă, dacă te gândeşti că poţi intra într-un trup muritor fără ajutorul meu, n-ai decât să încerci şi ai să vezi ce înseamnă. Nu vei avea parte de cele cinci simţuri ale viilor atâta timp cât înăuntru va continua bătălia. A început să vorbească mai cu grijă, mai confidenţial. Uită-te din nou la acest corp, domnule de Lioncourt, a zis el ispititor. Poate fi al dumitale, cu adevărat şi pe deplin al dumitale. A făcut o pauză la fel de bruscă pe cât vorbise. L-ai văzut pentru prima oară acum un an, la Veneţia. În tot acest timp m-a găzduit ca intrus, fără întrerupere. Te va găzdui şi pe dumneata.

— De unde îl ai?

— L-am furat, ţi-am spus. Fostul proprietar e mort.

— Fii mai clar.

— Oh, chiar trebuie? îmi displace să mă învinovăţesc.

— Nu sunt acuzator public, domnule James. Sunt vampir. Vorbeşte astfel încât să înţeleg.

A râs cu uşoară ironie.

— Trupul a fost ales cu grijă, a spus. Fostul proprietar nu era în toate minţile. Oh, nimic organic, absolut nimic. Cum ţi-am spus, a fost analizat cu grijă. Devenise un fel de animal de laborator mare şi liniştit. Nu se mişca. Nu vorbea. Raţiunea i se spulberase fără speranţă, chiar dacă celulele creierului continuau să pârâie şi să zbârnâie după tipic. Am înfăptuit schimbul în etape. Era uşor să-l scot din trup. L-am momit în corpul meu bătrân şi l-am părăsit acolo cum scrie la carte.

— Unde-i acum vechiul tău corp?

— Domnule de Lioncourt, pur şi simplu, nu există nici o cale ca vechiul suflet să revină vreodată şi să ridice probleme, te asigur.

— Vreau să văd o fotografie de-a celuilalt trup.

— Pentru ce?

— Pentru că-mi va spune o mulţime de lucruri despre tine, poate chiar mai multe decât îmi poţi spune tu însuţi. Îţi cer asta. Altfel, nu voi fi de acord.

— Nu vei fi? Şi-a reţinut zâmbetul politicos. Dar dacă mă ridic şi plec de-aici?

— Îţi voi omorî splendidul trup de-acum imediat ce vei încerca. Nimeni nu va băga de seamă. Vor crede că eşti beat şi că mi-ai căzut în braţe. Fac mereu astfel de lucruri.

A rămas tăcut, dar se vedea că socotea cu înverşunare; mi-am dat seama că toate astea îi plăceau, că îi plăcuseră tot timpul. Era ca un mare actor, implicat până în gât în partea cea mai palpitantă a carierei lui.

Mi-a zâmbit surprinzător de seducător, apoi şi-a scos grijuliu mânuşa dreaptă şi a tras afară din buzunar un obiect pe care mi l-a pus în mână. O fotografie veche a unui bărbat slab, cu părul alb, des şi ondulat. Să fi avut vreo cincizeci de ani. Purta un fel de uniformă albă şi, în loc de cravată, avea o fundă neagră.

Era un bărbat arătos, în aparenţă mult mai delicat decât David, dar avea acelaşi gen de eleganţă britanică şi zâmbea destul de plăcut. Se sprijinea de o balustradă pe ceva ce trebuie să fi fost puntea unui vas. Da, era un vas.

— Ştiai că am să ţi-o cer, nu-i aşa?

— Mai devreme sau mai târziu, a răspuns.

— Când a fost făcută?

— N-are importanţă. De ce naiba vrei să ştii? Trăda puţină nelinişte, dar pe urmă s-a stăpânit. Acum zece ani, a zis, coborând vocea. Ce are a face?

— Aşadar, asta face... cât? Şaizeci şi cinci, poate?

— Urmează să-i împlinesc, a răspuns, zâmbind larg şi intim.

— Cum ai învăţat toate astea? De ce alţii n-au reuşit să stăpânească trucul?

M-a privit rece de sus până jos; simţeam că-şi va pierde cumpătul. Dar a revenit la maniera politicoasă.

— Au făcut-o mai mulţi, a rostit deosebit de confidenţial. Prietenul dumitale David Talbot ar fi trebuit să ţi-o spună. N-a vrut. Minte, ca toţi vrăjitorii de la Talamasca. Sunt religioşi. Cred că pot ţine oamenii sub control; îşi folosesc cunoştinţele ca să-i ţină sub control.

— Ce ştii despre ei?

— Am fost membru al Ordinului, a zis, zâmbind din nou, cu ochii jucăuşi. M-au dat afară. M-au acuzat că profit de pe urma puterilor mele. Păi, cum altfel, domnule de Lioncourt? La ce sunt bune puterile, dacă nu să profiţi de pe urma lor?

Deci Louis avusese dreptate. N-am spus nimic. Am încercat să-i cercetez mintea, dar s-a dovedit inutil. Îi resimţeam puternic prezenţa fizică, dogoarea trupului, izvorul sângelui. Era un trup suculent, ăsta-i cuvântul cel mai potrivit, indiferent ce suflet adăpostea. Nu-mi plăcea ce simţeam, căci îmi venea să-l ucid pe loc.

— La Talamasca am aflat despre dumneata, a continuat, pe acelaşi ton confidenţial. Desigur, scrierile dumitale îmi erau cunoscute. Citesc tot felul de chestii de genul ăsta. De aceea am şi folosit povestioarele acelea ca să comunic cu dumneata. Dar în arhivele de la Talamasca am descoperit că operele dumitale de ficţiune nu erau deloc nişte ficţiuni.

Eram furios că Louis îşi imaginase lucrurile corect.

— Bine, am spus. Am înţeles cum e cu împărţirea creierului şi a sufletului, dar ce se întâmplă dacă nu vrei să-mi mai înapoiezi trupul după ce facem schimbul şi eu nu sunt destul de puternic cât să-l redobândesc? Ce te-ar putea împiedica s-o ştergi cu trupul meu?

A tăcut o clipă, pe urmă a spus măsurat:

— Un preţ foarte mare.

— Ah.

— Zece milioane de dolari într-un cont bancar care să mă aştepte când îţi recapeţi trupul.

A băgat din nou mâna în buzunar şi a scos un tichet de plastic cu o fotografie cât unghia a noii sale înfăţişări. Mai era acolo o amprentă digitală, numele Raglan James şi o adresă din Washington.

— Sunt sigur că poţi aranja. O avere care să poată fi cerută de tipul cu faţa şi amprenta de pe cartea de identitate. Doar nu crezi că aş pierde o asemenea avere, nu-i aşa? Şi pe urmă, n-am nevoie de corpul tău pentru totdeauna. Nici chiar *tu* nu-l vrei pentru vecie, nu-i aşa? Ai fost deosebit de elocvent în legătură cu suferinţele, cu angoasele, cu descinderile dumitale prelungite şi zgomotoase în iad, şi aşa mai departe. Nu. Îţi vreau trupul numai puţină vreme. Mai există o mulţime de trupuri care mă aşteaptă să le iau în stăpânire, o mulţime de aventuri.

Am studiat cartea de identitate.

— Zece milioane, am spus. E un preţ.

— Pentru dumneata nu înseamnă nimic şi o ştii. Ai miliarde azvârlite în băncile internaţionale sub pseudonime pitoreşti. Cineva cu puterile dumitale incredibile poate dobândi toate avuţiile lumii. Doar vampirii de prost gust din filmele de mâna a doua vagabondează prin eternitate, trăind de pe o zi pe alta. Şi-a şters dezgustat buzele cu o batistă de in şi a luat o gură de cafea. Am fost teribil de intrigat, a zis, de felul în care l-ai descris pe vampirul Armand din *Regina damnaţilor* — cum îşi folosea puterile ca să adune avere şi să clădească întreprinderea aceea mare, „Insula nopţii", ce nume adorabil. Aproape că mi-a tăiat respiraţia. A zâmbit, iar când a continuat, vocea îi era amabilă şi calmă ca şi mai înainte. Nu mi-a fost greu să-ţi adnotez afirmaţiile, îţi dai seama, deşi, după cum ştim amândoi, misteriosul dumitale tovarăş a abandonat de mult „Insula nopţii" şi a dispărut din fişierele computerelor — cel puţin, pe cât am putut eu afla. N-am spus nimic. Şi apoi, zece milioane sunt un fleac pe lângă ceea ce-ţi ofer. Ţi-a mai propus cineva aşa ceva? Nu există nimeni pe lume — cel puţin, acum — care s-o poată face sau să vrea.

— Şi dacă *eu* nu vreau să schimbăm la loc la sfârşitul săptămânii? am întrebat. Să presupunem că vreau să rămân

muritor pentru totdeauna.

— Mie-mi convine, a spus binevoitor. Pot să mă debarasez când vreau de trupul dumitale. Sunt multe altele care îmi vor cădea în mână.

Mi-a zâmbit respectuos şi admirativ.

— Ce intenţionezi să faci cu trupul meu?

— Să mă bucur de el. Să mă bucur de forţa lui, de putere! Am avut tot ce era în stare să-mi ofere un corp omenesc – tinereţe, frumuseţe, energie. Am fost chiar şi într-unul de femeie, să ştii. Apropo, nu-ţi recomand. Acum vreau ceea ce-mi poţi oferi *dumneata. A* ridicat capul şi şi-a îngustat ochii. Dacă ar exista şi corpuri de înger, mi-aş însuşi unul.

— La Talamasca nu există documente despre îngeri?

A ezitat, apoi a schiţat un râs stăpânit.

— Îngerii sunt spirite pure, domnule de Lioncourt. Noi vorbim despre trupuri, nu? Sunt dăruit plăcerilor cărnii. Iar vampirii sunt monştri din carne, nu-i aşa? Îşi trag puterile din sânge.

Când a rostit „sânge" i-au lucit din nou ochii.

— Ce urmăreşti? l-am întrebat. Vreau să spun, ce vrei cu adevărat? Ce te interesează? Nu pot fi banii. Ce vrei să-ţi cumperi cu ei? Experienţe pe care nu le-ai avut?

— Da, aş putea spune că despre asta-i vorba. Experienţe pe care nu le-am avut. Sunt un senzual, ca să folosesc un cuvânt mai potrivit, dar, dacă vrei să ştii adevărul — şi nu văd de ce-ar fi loc de minciună între noi — sunt un hoţ în toată puterea cuvântului. Nu mă bucur de un lucru, dacă nu mă tocmesc, dacă nu înşel pe cineva pentru el sau daca nu-l fur. Ai putea să spui că este modul meu de a ieşi din nimicnicie şi de a fi asemenea lui Dumnezeu!

S-a oprit, ca şi cum ceea ce îmi spusese îl impresionase atât de mult, încât i se tăiase respiraţia. Ochii îi jucau în cap. Apoi s-a uitat în ceaşca de cafea pe jumătate goală şi a zâmbit rezervat.

— Înţelegi ce vreau să spun, nu-i aşa? m-a întrebat. Hainele de pe mine sunt furate. În casa mea din Georgetown totul este de furat — fiecare piesă de mobilier, fiecare tablou, fiecare obiect de artă. Aş putea spune că până şi casa este furată, căci mi-a fost cedată datorită unor înscrisuri false şi a unor promisiuni mincinoase. Cred că asta se numeşte escrocherie, nu-i aşa? E acelaşi lucru. A zâmbit mândru şi aparent atât de superficial, încât m-a uimit. Toţi banii pe care îi am sunt furaţi.

La fel maşina cu care circul în Georgetown şi biletele de avion de care am avut nevoie ca să te urmăresc în jurul lumii.

N-am răspuns. Cât era de straniu, mă gândeam, intrigat şi dezgustat de el, de presupusa şi binevoitoarea lui onestitate. Era un fapt, dar un fapt aproape perfect. Faţa lui fermecătoare părea să devină mai mobilă, mai expresivă şi mai mlădioasă cu fiecare nouă mărturisire. M-am dezmeticit. Voiam să ştiu mai mult.

— Cum ai reuşit să te ţii după mine? Cum ai ştiut unde sunt?

— Ca să fiu sincer, în două feluri. Primul este evident. Pot să-mi părăsesc trupul pentru perioade scurte şi în timpul acela pot să cercetez unde te afli, pe distanţe mari. Dar nu-mi plac deloc călătoriile în afara trupului. Şi, bineînţeles, nu eşti uşor de găsit. Te ascunzi perioade lungi, te plimbi aproape nevăzut şi îţi schimbi locul fără să urmezi vreo regulă. Adesea te localizam, dar, până să-mi aduc trupul la locul cu pricina, nu mai erai.

Apoi mai există un mod, aproape la fel de magic — sistemul de computere. Foloseşti multe nume false. Am reuşit să descopăr patru dintre ele. Deseori nu sunt atât de rapid, încât să te pot găsi cu ajutorul calculatorului. Pot însă să-ţi studiez urmele. Când te întorci, ştiu încotro să mă îndrept.

N-am spus nimic, minunându-mă iarăşi cât de mult îl bucurau toate acestea.

— Îmi place cum alegi oraşele, a spus. Îmi place gustul pentru anumite hoteluri — Hassler la Roma, Ritz la Paris, Stanhope la New York. Şi, desigur, micuţul şi drăgălaşul Park Central din Miami. Oh, nu fi atât de bănuitor. E o nimica toată să mituieşti slujbaşii ca să-ţi arate ce carte de credit au primit sau pe neruşinaţii de funcţionari bancari ca să spună lucruri pe care nu au voie să le spună. Şmecheriile astea funcţionează perfect aproape întotdeauna. Nu-i nevoie să fii un ucigaş preternatural ca s-o faci. Câtuşi de puţin.

— Furi şi cu ajutorul computerului?

— Când pot, a răspuns, strâmbând uşor din gură. Fur oricum. Nu-i nimic sub demnitatea mea. Dar nu sunt în stare să fur zece milioane de dolari prin nici un fel de mijloace. Altfel, n-aş fi acum, aici, nu-i aşa? Nu sunt destul de deştept. M-au prins de două ori. Am stat la închisoare. Acolo mi-am perfecţionat mijloacele de călătorie în afara trupului, deoarece altă posibilitate nu era.

A zâmbit sarcastic şi dezgustat.

— De ce-mi spui toate astea?

— Pentru că ţi le va spune, oricum, prietenul dumitale David Talbot. Şi deoarece cred că noi doi ne-am putea înţelege. M-am plictisit să risc. Iată marele motiv, trupul dumitale — şi zece milioane de dolari când ţi-l înapoiez.

— Ce se întâmplă cu tine? l-am întrebat. Sună atât de meschin, de lumesc.

— Zece milioane sunt ceva lumesc?

— Da. Ai schimbat un trup vechi cu unul nou. Eşti din nou tânăr! Iar pasul următor, dacă accept, va fi trupul meu, puterile mele. Cu toate acestea, pentru tine contează banii. Doar banii şi nimic altceva.

— Ba amândouă, a spus, acru şi sfidător. Sunt două lucruri foarte asemănătoare. A făcut un efort şi a reuşit să-şi recapete calmul. Nu-ţi dai seama, pentru că dumneata ai obţinut simultan şi averea, şi puterea. Nemurirea laolaltă cu o casetă plină de aur şi bijuterii. N-a fost aşa? Ai ieşit din turnul lui Magnus nemuritor şi răsplătit regeşte. Sau povestea este o minciună? Dumneata eşti adevărat, e limpede. Nu ştiu însă ce să cred despre lucrurile pe care le-ai scris. Trebuie să înţelegi ce-ţi spun. Dumneata însuţi eşti un hoţ.

Am simţit că mă năpădeşte furia. Devenise brusc la fel de dezgustător ca la început, când ne aşezaserăm aici şi era în starea aceea de nervozitate înspăimântată.

— Nu sunt hoţ, am spus liniştit.

— Ba eşti, a răspuns cu uimitor de multă simpatie. Întotdeauna furi de la victime. Ştii că e adevărat.

— Nu, n-o fac niciodată decât... dacă trebuie.

— Ăsta-i felul tău. Cred că eşti un hoţ. S-a aplecat înainte, cu ochii strălucitori, şi a continuat, vorbind liniştit, cu cuvinte măsurate: Furi sângele pe care îl bei, nu poţi să negi.

— Ce ţi s-a întâmplat de fapt la Talamasca? l-am întrebat.

— Ţi-am spus. M-au dat afară. Am fost acuzat că-mi folosesc înzestrările ca să obţin informaţii de uz personal. Am fost acuzat de înşelăciune. Şi de hoţie, desigur. Erau tare nătărăi şi obtuzi, prietenii dumitale din Talamasca. M-au subestimat complet. Ar fi trebuit să mă preţuiască. Ar fi trebuit să mă studieze. Ar fi trebuit să mă roage să-i învăţ ceea ce ştiu.

În loc de asta, mi-au dat papucii. Şase luni de izolare. O

pensie de mizerie. Şi mi-au refuzat ultima dorinţă... un bilet de clasa întâi pentru America, pe vasul *Queen Elisabeth 2.* Ar fi fost atât de simplu pentru ei să mi-o îndeplinească. Îmi datorau atât de mult, după tot ce le arătasem. Ar fi trebuit s-o facă. A oftat, s-a uitat la mine, apoi la cafea. În lumea noastră contează astfel de lucruri mărunte. Contează chiar foarte mult.

N-am spus nimic. M-am uitat din nou la fotografie, la figura de pe puntea vasului, dar nu sunt sigur că băgase de seamă. Privea în jur la strălucirea ieftină a cafelei şi ochii treceau de la pereţi şi tavan la turiştii ocazionali, fără ca, de fapt, să vadă nimic.

— Am încercat să negociez cu ei, a zis, cu vocea măsurată ca mai înainte. Adică, dacă vor să le înapoiez nişte obiecte sau să le răspund la nişte întrebări, înţelegi. Dar nici n-au vrut s-audă! Erau prea spiritualizaţi ca să se gândească la una ca asta. Mi-au dat un bilet de avion clasa turist şi un cec cu plata pe şase luni. Şase luni! Oh, am obosit de toate suişurile şi coborâşurile astea mărunte!

— Ce te-a făcut să crezi că puteai să-i tragi pe sfoară?

— Dar *i-am tras* pe sfoară, a spus, cu ochii străbătuţi de un zâmbet. Nu sunt prea atenţi cu inventarele. Nici măcar n-au idee câte din bunurile lor am reuşit să mi le însuşesc. Nici nu vor ghici vreodată. Bineînţeles, cel mai mare furt ai fost tu – secretul că exişti. Am dat o lovitură tare norocoasă descoperind pivniţa ticsită de relicve. Să ne înţelegem, n-am luat nimic din vechile dumitale bunuri — redingote putrezite din tainiţele din New Orleans, pergamente cu semnătura dumitale nostimă, ei, era chiar şi un medalion cu un portret în miniatură al blestematei aceleia de copile...

— Ţine-ţi gura, am şoptit.

A tăcut.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te supăr, crede-mă.

— Ce medalion? l-am întrebat.

Putea oare să audă că inima începuse să-mi bată nebuneşte? Am încercat să mă liniştesc şi să nu las căldura să-mi urce pe chip. Ce blajin părea când mi-a răspuns!

— Un medalion de aur cu lănţişor şi cu o miniatură înăuntru. Oh, nu l-am furat. Îţi jur. L-am lăsat acolo. Întreabă-l pe Talbot. A rămas în pivniţă.

Am aşteptat, poruncindu-i inimii să stea liniştită şi

îndepărtându-mi din minte orice imagine despre medalion. Pe urmă am spus:

— Important este că tipii de la Talamasca te-au prins şi te-au dat afară.

— Nu trebuie să continui să mă insulţi, a rostit umil. Este cât se poate de posibil să facem micul nostru târg fără atâtea neplăceri. Îmi pare foarte rău că am pomenit de medalion, n-am...

— Vreau să mă gândesc la propunerea ta, am spus.

— S-ar putea să fie o greşeala.

— De ce?

— Foloseşte şansa! Acţionează rapid. Acţionează acum. Şi adu-ţi aminte, te rog, că, dacă îmi faci vreun rău, pierzi ocazia pentru totdeauna. Sunt singura cheie a acestei experienţe; foloseşte-mă sau nu vei şti niciodată cum e să fii din nou om. S-a apropiat de mine, atât de aproape, încât îi simţeam răsuflarea pe obraz. Nu vei şti niciodată cum e să te plimbi în lumina soarelui, să te bucuri de o masă bună, cu mâncare adevărată, să faci dragoste cu o femeie sau cu un bărbat.

— Vreau să pleci acum. Şterge-o din oraş şi să nu te mai întorci niciodată. Voi veni eu la adresa din Georgetown când voi fi gata. Şi nu vom schimba pentru o săptâmână. În nici un caz de prima dată. Va fi...

— Îmi permit să sugerez două zile?

N-am răspuns.

— Ce-ar fi dacă am începe cu două zile? a reluat. Dacă îţi place, aranjăm pe urmă pentru mai mult...

— O zi, am spus, şi propria-mi voce mi s-a părut foarte stranie. O perioadă de douăzeci şi patru de ore... pentru început.

— O zi şi două nopţi, a spus liniştit. Dă-mi voie să-ţi propun miercurea care vine, imediat după apus. Iar a doua schimbare o vom face vineri dimineaţă, înainte de ivirea zorilor. N-am răspuns. Poţi să te pregăteşti în seara aceasta şi mâine seară, a continuat linguşitor. După ce schimbăm, vei avea la dispoziţie toată noaptea de miercuri şi întreaga zi de joi. Bineînţeles, şi noaptea de joi până... să zicem, două ore înainte de răsăritul de vineri? Ar trebui să-ţi convină. M-a studiat cu atenţie şi a devenit ceva mai îngrijorat. Oh, şi adu cu dumneata un paşaport. Nu-mi pasă pe ce nume. Dar vreau un paşaport, o carte de credit şi bani în buzunare, în afara celor zece milioane. Înţelegi? N-am

spus nimic. Ştii că o să meargă. Tot n-am răspuns. Crede-mă, tot ce ţi-am spus este adevărat. Întreabâ-l pe Talbot. Nu m-am născut frumosul pe care-l ai în faţă. Iar acest trup te aşteaptă chiar acum, chiar în clipa asta. Tăceam. Caută-mă miercuri, a zis. Vei fi foarte bucuros după ce o vei face. A făcut o pauză, apoi a vorbit şi mai încet. Uite, simt... simt că te cunosc. Vocea i-a coborât până la şoaptă. Ştiu ce vrei! E îngrozitor să doreşti ceva şi să nu poţi avea. Dar acum ştii că stă în puterea dumitale. M-am uitat în ochii lui. Faţa frumoasă era liniştită, lipsită de orice urmă de expresie, iar ochii păreau miraculos de fragili şi de precişi. Pielea era suplă, şi cred că la atingere aş fi simţit-o ca satinul. Pe urmă a vorbit din nou, pe jumătate în şoaptă, seducător, cu tristeţe. Numai dumneata şi cu mine o putem face. Într-un fel, e un miracol pe care numai dumneata şi cu mine îl putem înţelege.

Brusc, frumuseţea liniştită a chipului mi s-a părut monstruoasă; chiar şi vocea, cu timbrul ei plăcut, mi s-a părut monstruoasă, atât de plină de înţelegere, de afecţiune, poate chiar de dragoste.

Am simţit nevoia să-l înşfac de gât; am simţit nevoia să-l zgâlţâi până şi-ar fi pierdut cumpătul şi aparenţa de trăire profundă. Dar nici nu-mi trecea prin cap s-o fac de-adevăratelea. Eram vrăjit de ochi şi de voce. Îmi permisesem să fiu vrăjit, la fel cum îmi permisesem mai devreme să mă las cuprins de impulsul de a-l ataca. Mi se întâmpla una ca asta, pur şi simplu, pentru că el părea cu adevărat fragil şi nătâng, în timp ce eu eratn sigur de forţa mea.

Mă minţeam. Voiam să fac schimbul! Voiam să-l fac.

După ce a trecut o vreme şi-a lăsat privirea să se plimbe prin cafenea. Aşteptase? Ce se petrecea oare în sufletul lui deştept, tainic şi ascuns? O fiinţă care putea să fure trupuri! Care putea trăi în carnea altuia.

A scos încet un stilou din buzunar, a rupt un şerveţel de hârtie şi a scris numele şi adresa unei bănci. Mi l-a dat. L-am luat şi l-am băgat în buzunar. N-am spus nimic.

— Înainte de schimb îţi voi da paşaportul meu, a zis, studiindu-mă la fiecare cuvânt. Cel cu fotografia corectă, bineînţeles. Te voi instala în casa mea. Presupun că vei avea bani în buzunar. Ai întotdeauna. O să vezi că am o casă destul de agreabilă. O să-ţi placă în Georgetown. Cuvintele lui erau ca

nişte degete care mi-ar fi atins dosul palmei, neliniştitor şi palpitant. E un loc destul de civilizat, un loc cu tradiţie. Şi, bineînţeles, cu zăpadă. Îţi dai seama. Este foarte frig. Dacă nu vrei cu adevărat s-o faci într-un climat friguros...

— Nu-mi pasă de zăpadă, am mormăit în barbă.

— Da, sigur. Am să-ţi las nişte haine de iarnă, ca să fiu mai sigur, a rostit în acelaşi mod conciliant.

— Detaliile astea n-au nici o importanţă, am spus.

Ce nebunie, să se gândească la asemenea lucruri! Simţeam inima bâtând să-mi spargă pieptul.

„Poate că pentru tine contează, m-am gândit. Dar pentru mine e important doar să fiu în trupul acesta şi să fiu viu." Am revăzut cu ochii minţii zăpada ultimei ierni pe care o trăisem în Auvergne. Am văzut soarele coborând deasupra munţilor... Am văzut preotul de la biserica din sat tremurând în holul cel mare şi plângându-mi-se că lupii coboară noaptea până în localitate. Sigur că eram de acord să-i vânez. Era de datoria mea.

Nu-mi păsa dacă el îmi citea gândurile sau nu.

— Ah, dar nu vrei să mănânci mâncare bună? Nu vrei să bei vin bun? O femeie sau un bărbat, nici asta nu contează? Vei avea nevoie de bani şi de facilităţi, cu siguranţă.

N-am răspuns. Vedeam soarele pe zăpadă. Mi-am lăsat privirea să se plimbe pe faţa lui. Mă gândeam cât de ciudat de graţios părea când încerca să mă convingă, cât de tare semăna cu David.

Era gata să vorbească mai departe despre lux când i-am făcut semn să tacă.

— Bine, am spus. Cred că ai să mă vezi miercuri. Să zicem o oră după ce se întunecă. Oh, trebuie să te previn. Averea de zece milioane de dolari. Îţi va sta la dispoziţie s-o ridici vineri dimineaţă, numai două ore. Va trebui s-o ceri în persoană. I-am atins uşor umărul. Evident, această persoană.

— Evident. Aştept cu nerăbdare.

— Vei avea nevoie de o parolă ca să faci tranzacţia. Şi vei afla parola de la mine doar când îmi vei da trupul înapoi, aşa cum ne-am înţeles.

— Nu. Fără parolă. Transferul fondurilor trebuie să fie făcut complet şi irevocabil înainte ca banca să se închidă miercuri după-amiază. Tot ce voi avea de făcut vineri va fi să mă prezint, să accept să mi se ia amprenta — dacă insişti — iar

împuternicitul va semna că pot să ridic banii. Am rămas tăcut, gândindu-mă. La urma urmei, frumosul meu prieten, a zis el, dacă nu-ţi place ziua petrecută ca om? Dacă o să crezi că nu merită banii?

— Va merita banii, am şoptit, mai mult pentru mine însumi.

— Nu, a spus răbdător, dar insistent. Fără parolă.

L-am studiat. Îmi zâmbea şi părea nevinovat, şi cu adevărat tânăr. Doamne Dumnezeule, trebuia să însemne *ceva* şi pentru el vigoarea aceea tinerească. Cum se putea să nu-l uluiască, măcar pentru o vreme? Poate că la început se gândise şi el că obţinuse tot ceea ce ar fi putut să-şi dorească vreodată.

— Nu pentru multă vreme, a spus brusc, ca şi cum n-ar fi fost în stare să-şi reţină vorbele. Nu m-am putut împiedica să rid. Dă-mi voie să-ţi spun un secret despre tinereţe, a rostit cu răceală. Bernard Shaw spunea că tânărul nu ştie să-şi folosească tinereţea, îţi aduci aminte de remarca asta atât de apreciată?

— Da.

— Ei bine, nu-i aşa. Tânărul ştie cât de dificilă şi de îngrozitoare poate fi tinereţea. Tinereţea lui se risipeşte din cauza altora, ceea ce-i îngrozitor. Un tânăr n-are autoritate şi nu este respectat.

— Eşti nebun. Cred că nu ştii să foloseşti ceea ce furi. Cum de nu te înfioară puterea creatoare? Cum de nu te bucură frumuseţea care se reflectă în ochii celor care se uită la tine oriunde te-ai duce?

A clătinat din cap.

— Ai să te bucuri dumneata de asta, a zis. Trupul e tânăr, iar dumneata ai fost mereu tânăr. Te va înfiora puterea creatoare de care vorbeai. Vei fi fericit să te reflecţi în privirile acelea iubitoare. S-a oprit. A luat ultima gură de cafea şi a privit în ceaşcă. Fără parolă, a spus politicos.

— Foarte bine.

— Bun, a rostit cu un zâmbet cald şi uimitor de strălucitor. Aminteşte-ţi că ţi-am oferit o săptămână pentru banii pe care ţi-i cer. Ai hotărit singur că vrei numai o zi. Poate că, după ce dai de gust, ai să vrei o perioadă mai lungă.

— Poate, am spus.

Fusesem din nou distras de vederea lui, de vederea mâinilor mari şi calde peste care îşi trăgea acum mănuşile.

— O altă schimbare te va costa o altă sumă frumuşică, a zis vesel, numai zâmbet, în timp ce-şi aranja fularul sub revere.

— Bineînţeles.

— Banii chiar nu î*nseamnă* nimic pentru dumneata, nu-i aşa?

— Nimic.

„Ce tragic, m-am gândit, că pentru tine înseamnă atât de mult."

— Ei bine, cred că acum trebuie să-mi iau rămas-bun şi să te las să te pregăteşti. Ne vedem miercuri.

— Nu încerca să fugi de mine, am spus grav, aplecându-mă înainte şi atingându-i faţa cu mâna.

Gestul l-a uimit; a rămas nemişcat, ca un animal care a simţit brusc pericolul acolo unde înainte nu fusese. Dar expresia i-a rămas calmă, şi mi-am lăsat degetele să zăbovească pe pielea netedă şi bărbierită.

Le-am mişcat apoi încet în jos, simţind fermitatea bărbiei, până mi-am oprit mâna pe gâtul lui. Briciul trecuse şi pe-aici, lăsând o urmă mai întunecată; pielea era întinsă, surprinzător de musculoasă, iar atunci când sudoarea i-a cuprins fruntea a răspândit o mireasmă tinerească şi curată. I-am văzut buzele mişcându-se şi zâmbind nemaipomenit de plăcut.

— Trebuie să te bucuri măcar un pic că eşti tânăr, am mormăit.

A zâmbit, ca şi cum ar fi ştiut cât de radios şi de seducător îi era zâmbetul.

— Am visele tinerilor, a spus. Ei visează mereu să fie mai bătrâni, mai bogaţi, mai înţelepţi şi mai puternici, nu crezi? Am râs. Am să te aştept miercuri noaptea, a rostit cu aceeaşi elocventă sinceritate. Poţi fi sigur. Vino. O vom face, îţi promit. S-a aplecat în faţă şi a şoptit: Vei intra în acest trup. Ai să vezi.

A zâmbit iarăşi, cât de fermecător şi de insinuant era în stare.

— Vreau să pleci chiar acum din New Orleans.

— O, da, imediat, a replicat. S-a ridicat fără vorbă şi s-a îndepărtat, încercând să-şi ascundă teama. Mi-am luat deja biletul. Nu-mi place aerul stătut al Caraibelor. A râs autoironic şi aproape plăcut. A continuat, ca şi cum ar fi fost un profesor înţelept care dojeneşte un student. Mai vorbim când ai să vii la Georgetown. Între timp nu încerca să mă spionezi. Voi şti. Sunt foarte bun la aflat lucruri din astea. Chiar şi la Talamasca erau

uimiţi de puterile mele. Ar fi trebuit să mă păstreze! Ar fi trebuit să mă studieze!

— N-am să te spionez, am răspuns grijuliu şi cu aceeaşi tonalitate joasă. Nu pentru că mi-ar păsa dacă ştii sau nu.

A râs iar, mocnit, înăbuşit, apoi a înclinat din cap şi s-a îndreptat către uşă. Era din nou fiinţa stângace şi dizgraţioasă, plină de o agitaţie smintită. Părea cu atât mai tragic cu cât trupul s-ar fi putut mişca la fel de elegant ca o panteră, dacă înăuntru ar fi fost alt suflet.

L-am ajuns pe trotuar, uluindu-l şi aproape înspăimântându-l, în ciuda puterilor sale de mediu. Eram aproape ochi în ochi.

— Ce vrei să faci cu trupul meu? l-am întrebat. Vreau să spun altceva decât să te ascunzi în fiecare dimineaţă ca un fluture de noapte sau ca un limax uriaş.

— Ce crezi? a răspuns, jucând din nou rolul gentlemanului englez deosebit de sincer. Vreau să beau sânge. Ochii i s-au mărit şi s-a apropiat. Vreau să iau şi viaţa când îl beau. E lucrul cel mai important, nu-i aşa? Nu le furi numai sângele, ci şi viaţa. Eu n-am furat niciodată până acum ceva atât de preţios de la nimeni. A zâmbit viclean. Trupul, da, dar nu sângele şi viaţa.

I-am dat drumul, trăgându-mă înapoi de lângă el, la fel de repede cum făcuse şi el înainte. Inima mea o luase razna şi am simţit un fior străbătându-mă în timp ce mă uitam la faţa lui frumoasă şi aparent inocentă.

Continua să zâmbească.

— Eşti hoţ prin excelenţă, a spus. Fiecare suflare pe care o iei e furată! O, da, trebuie să am trupul tău. Trebuie să încerc şi această experienţă. Să răsfoiesc dosarele despre vampiri de la Talamasca a fost un triumf, darmite să-ţi iau în stăpânire trupul şi să fur sânge! Ah, asta depăşeşte aşteptările mele cele mai grozave! Eşti hoţul de pe cea mai înaltă treaptă!

— Pleacă din calea mea, am şoptit.

— Ei, haide, nu fi atât de mofturos, a zis. Nu-ţi place când ţi-o fac ceilalţi. Eşti un privilegiat, eşti Lestat de Lioncourt. Ai descoperit ceea ce căuta Diogene. Un om cinstit! Un alt zâmbet larg, apoi o salvă de hohote de râs, ca şi cum nu s-ar mai fi putut abţine. Ne vedem miercuri. Şi să vii devreme. Vreau să mă bucur cât mai mult de noapte.

S-a întors şi a ieşit grăbit în stradă, fiuturând frenetic din mână ca să cheme un taxi. A ţâşnit în plin trafic ca să-şi facă loc

într-un taxi care tocmai oprise pentru altcineva. A urmat o mică ceartă, dar a plecat imediat, trântind uşa în nasul celuilalt în timp ce maşina demara. Mi-a făcut cu ochiul prin fereastra murdară. Apoi şi el, şi taxiul s-au făcut nevăzuţi.

Eram absolut încurcat. Am rămas acolo, incapabil să mă mişc. În ciuda frigului, noaptea era însufleţită şi plină de vocile amestecate ale turiştilor şi de maşinile care începeau să-i lase să traverseze. Fără să vreau, am încercat să-mi imaginez locul în lumina soarelui; am încercat să-mi imaginez cerul de deasupra, emoţionant de albastru.

După aceea mi-am ridicat gulerul de la palton.

M-am plimbat ore întregi. Încă îmi mai răsuna în urechi vocea frumoasă şi cultivată.

Nu le furi numai sângele, ci şi viaţa. Eu n-am furat niciodată ceva atât de preţios, de la nimeni. Trupul, da, dar nu sângele şi viaţa.

N-aş fi putut să dau ochii cu Louis. N-aş fi putut să stau de vorbă cu David. Iar dacă ar fi aflat Marius, totul s-ar fi terminat înainte să înceapă. Cine ştie ce-ar fi fost în stare să-mi facă Marius pentru că nutream o asemenea idee? Şi totuşi, el, cu vasta lui experienţă, ar fi ştiut dacă era o posibilitate adevărată sau o aiureală. Dumnezeule, dar oare Marius nu dorise niciodată aşa ceva?

Până la urmă, m-am întors acasă, am stins luminile şi m-am întins pe sofaua de catifea, uitându-mă la oraşul de dedesubt prin peretele de sticlă neagră.

Adu-ţi aminte, te rog, că, dacă îmi faci vreun rău, pierzi ocazia pentru totdeauna... Ucide-mă sau nu vei şti niciodată cum e să fii din nou om... Nu vei şti niciodată cum e să te plimbi în lumina soarelui, să te bucuri de o masă bună, cu mâncare adevărată, să faci dragoste cu o femeie sau cu un bărbat.

M-am gândit la puterea de a te desprinde de forma materială. Nu-mi plăcea această putere, şi proiecţia astrală – cum se numea această rătăcire a sufletului — nu mi se întâmpla în mod spontan. De fapt, o foloseam atât de rar, încât puteam număra ocaziile pe degetele unei singure mâini.

Nu încercasem să-mi părăsesc trupul nici măcar atunci când suferisem în deşert; nu fusesem expulzat din el şi nici nu mă gândisem la o asemenea posibilitate.

Ideea de a mă dezlipi de propriul corp şi de a pluti deasupra,

incapabil să găsesc o uşă — fie către rai, fie către iad — mă îngrozea. Călătorind astfel, sufletul neîntrupat nu era în stare să treacă stadiul spre moarte — îmi era clar că aşa este încă de prima oară, când încercasem şmecheria. Dar să intri în trupul unui muritor! Să rămâi acolo, să mergi, să vezi, să simţi ca un muritor, ah, nu-mi puteam stăpâni emoţia. Devenea suferinţă pură.

După schimbare vei avea la dispoziţie toată noaptea de miercuri şi întreaga zi de joi. Întreaga zi de joi, întreaga zi...

În cele din urmă, înainte să se facă dimineaţă, mi-am sunat agentul din New York. Omul habar n-avea de cel din Paris. Mă ştia numai sub două nume. Nu mai folosisem nici unul de mai multe luni. Era neverosimil ca Raglan James să-mi cunoască aceste identităţi şi diversele lor posibilităţi. Părea calea de urmat cea mai simplă.

— Am o treabă pentru dumneata, una foarte complicată. Trebuie făcută imediat.

— Da, sir, oricând, sir.

— Bine, iată numele şi adresa unei bănci din districtul Columbia. Vreau să-i notifici...

9

ÎN SEARA următoare am completat toate hârtiile necesare pentru transferul a zece milioane de dolari americani şi le-am trimis prin curier băncii din Washington, împreună cu cartea de identitate a domnului Raglan James şi cu un rezumat al instrucţiunilor scris chiar de mâna mea, şi cu semnătura lui Lestan Gregor, care, din diverse motive, era cel mai bun nume spre a fi folosit pentru întreaga afacere.

Agentul din New York mă mai cunoştea şi sub alt nume, şi am convenit că acesta nu trebuie cu nici un chip să figureze în tranzacţie, iar dacă era cumva nevoie să iau legătura cu agentul, numele de rezervă şi două parole noi îl împuterniceau să transfere bani numai pe baza instrucţiunilor verbale.

Cât despre Lestan Gregor, numele avea să dispară din înregistrări imediat ce milioanele aveau să intre în posesia domnului James. Toate bunurile aparţinând domnului Gregor

erau transferate pe celălalt nume — Stanford Wilde.

Toţi agenţii mei sunt obişnuiţi cu asemenea instrucţiuni bizare — schimbări de fonduri, dispariţii de identităţi, autorizaţia de a-mi vira fonduri oriunde în lume pe baza unui simplu telefon. De data aceasta, întărisem sistemul. Stabilisem parole bizare şi greu de pronunţat. Pe scurt, făcusem tot ce se putea ca să-mi asigur anqnimatul identităţilor şi să fixez clar termenii transferului celor zece milioane.

Miercuri la prânz banii aveau să fie într-un cont sigur la banca din Washington, de unde puteau fi ceruţi numai de domnul Raglan James şi numai între orele zece şi douăsprezece ale zilei de vineri. Domnul James urma să-şi dovedească identitatea prin confruntarea cu fotografia, prin amprentă şi prin semnătură, înainte ca banii să fie trecuţi în contul său. Dacă nu îndeplinea condiţiile, un minut după ora douăsprezece tranzacţia devenea nulă şi neavenită, iar banii se întorceau la New York. Domnul James avea să fie încunoştiinţat de termenii în cauză până cel mai târziu miercuri după-amiază, cu precizarea că transferul nu avea să fie împiedicat de nimic, dacă toate condiţiile erau respectate întru totul.

Părea un aranjament blindat, pe cât puteam să-mi dau seama, numai că, în ciuda a ceea ce credea domnul James, eu nu eram hoţ. Şi, amintindu-mi cine era, examinam tranzacţia iar şi iar, încercând să fac în aşa fel, încât să-i neg superioritatea.

Dar de ce mă amăgeam în continuare, m-am întrebat, că n-aş vrea să încerc experimentul? Era limpede că exact asta intenţionam să fac.

Între timp, telefonul din apartamentul meu suna mereu – David încerca disperat să ia legătura cu mine — iar eu stăteam şi mă gândeam în întuneric, refuzând să răspund, neliniştit la fiecare sonerie. Până la urmă, l-am scos din priză.

Ceea ce intenţionam să fac era o mârşăvie. Imbecilul o să-mi folosească trupul — nu încăpea îndoială — pentru cele mai sinistre şi mai crude crime. Iar eu aveam să permit să se întâmple una ca asta numai pentru că astfel puteam deveni om? Era imposibil de justificat aşa ceva, în faţa celor care mă cunoşteau, indiferent cum aş fi întors-o.

De fiecare dată când mă gândeam că ceilalţi ar putea descoperi adevărul — *oricare* dintre ei — tresăream şi eliminam gândul din minte. Mă rugam să fie ocupaţi cu treburile lor în

lumea largă.

Era mult mai bine să mă gândesc la propunere. Domnul James avusese dreptate în privinţa banilor. Zece milioane nu însemnau absolut nimic pentru mine. De-a lungul secolelor adunasem o avere mare şi o sporisem prin diverse mijloace lipsite de scrupule, de nu mai ştiam nici eu cât valora cu adevărat.

Înţelegeam tot mai mult cât era de diferită lumea pentru o fiinţă muritoare, însă tot nu-mi dădeam seama de ce erau banii atât de importanţi pentru James. În definitiv, noi eram preocupaţi de probleme privind puterea magiei, a darurilor preternaturale, a priceperii potenţial devastatoare în materie de spirite, de fapte demonice, poate chiar eroice. Dar era limpede că ticălosul voia bani. Spre ruşinea lui, ticălosul nu vedea dincolo de bani. Şi poate că nici nu era aşa de rău.

Gândiţi-vâ cât ar fi putut fi de periculos, dacă ar fi avut ambiţii cu adevărat mari. Dar nu avea.

Iar eu *doream* trupul acela omenesc. Şi asta era treapta de jos.

În rest nu era vorba decât de deducţii logice. Şi cu cât trecea timpul, cu atât „comiteam" mai multe.

De exemplu, cedarea puternicului meu trup era oare cu adevărat atât de josnică? Micul arivist nu reuşea să se folosească nici măcar de trupul omenesc pe care îl avea. La masa din cafenea se transformase pentru o jumătate de oră într-un gentleman perfect, iar apoi gâfâise şi îşi reluase gesturile stângace şi dizgraţioase imediat ce se ridicase în picioare. N-ar fi fost în stare niciodată să se folosească de forţa mea fizică. N-ar fi fost în stare nici să dirijeze puterile telekinetice de care dispuneam, indiferent cât de bun mediu se pretindea a fi. Poate că s-ar fi descurcat cu telepatia, dar, dacă ne gândim la transă şi la vrăjitorie, cred că aceste daruri nici n-ar fi fost măcar în stare să înceapă să le folosească. Aveam îndoieli că ar fi reuşit să se mişte foarte repede. Ar fi fost mai degrabă greoi, lent şi ineficace. Despre zburat, cred că nici nu s-ar fi putut pune problema. Şi ar fi intrat singur într-un bucluc teribil.

Da, era foarte bine şi frumos că era doar un intrigant meschin şi mizerabil. Mult mai bine decât să fi fost un zeu al escrocilor. Cât despre mine, ce aveam de gând să fac?

Casa din Georgetown, maşina, lucrurile astea nu însemnau

nimic! Îi spusesem adevărul. Voiam să fiu viu! Sigur că aş fi avut nevoie de nişte bani pentru mâncare şi băutură. Dar nu te costă nimic să te bucuri de lumina zilei. Într-adevăr, experienţa nu cerea în nici un fel mare confort sau lux. Doream numai să încerc senzaţia spirituală şi fizică de a fi din nou carne muritoare. Mă vedeam pe mine însumi atât de neasemănător cu mizerabilul Hoţ de Trupuri!

Îmi mai rămânea însă o îndoială. Dacă zece milioane nu erau de-ajuns ca omul să-mi aducă trupul înapoi? Poate că ar fi trebuit să dublez suma. Pentru o persoană atât de josnică, o avere de douăzeci de milioane de dolari ar fi fost cu adevărat o ispită. Pe vremuri găsisem că e folositor întotdeauna să dublezi suma pe care ţi-o cereau oamenii pentru serviciile aduse, obţineam în felul acesta din partea lor o loialitate la care nici nu se gândiseră.

Am sunat din nou la New York. Am dublat suma. Agentul meu, destul de explicabil, a crezut că îmi pierdusem minţile. Am folosit noile parole ca să confirm valabilitatea tranzacţiei. Apoi am închis.

Acum trebuia să vorbesc cu David sau să plec la George-town. Îi făgăduisem totuşi ceva lui David. Am stat foarte liniştit, aşteptând să sune telefonul, şi când a sunat, l-am ridicat.

— Slavă Domnului că eşti acolo.

— Ce este? l-am întrebat.

— Am recunoscut imediat numele de Raglan James şi ai perfectă dreptate. Tipul nu e în interiorul propriului său trup! Persoana cu care ai negociat are şaizeci şi şapte de ani. S-a născut în India, a crescut la Londra şi a stat la închisoare de cinci ori. Este un hoţ cunoscut în toată Europa, ceea ce voi în America numiţi un escroc. Este, de asemenea, un mediu puternic şi un specialist în magia neagră — unul dintre cei mai iscusiţi despre care am aflat vreodată.

— Aşa mi-a spus şi el. A lucrat în cadrul Ordinului?

— Da. Asta e una dintre cele mai mari greşeli pe care le-am făcut vreodată. Lestat, omul acesta ar fi în stare s-o seducă pe Sfânta Fecioară şi să-i fure ceasul Mântuitorului. Şi totuşi, s-a ruinat în câteva luni. Asta-i problema despre care vreau să-ţi vorbesc. Ascultă-mă, te rog. Vrăjitorii de felul lui atrag întotdeauna răul asupra lor! Cu darurile pe care le are ar fi trebuit să fie în stare să ne înşele pe veci; în loc de asta, şi-a

folosit măiestria ca să stoarcă bani de la ceilalţi membri şi să fure din pivniţe!

— Mi-a spus. Dar ce-i cu povestea schimbării trupurilor? Poate fi vreo îndoială în legătură cu ea?

— Descrie bărbatul pe care l-ai văzut.

Am făcut-o. Am pus accent pe înălţimea şi pe natura robustă a învelişului fizic. Păr bogat şi lucios, piele neobişnuit de netedă şi mătăsoasă. O excepţională frumuseţe.

— Chiar acum mă uit la o fotografie a acestui om.

— Explică-mi.

— A fost închis, scurt timp, într-un spital londonez pentru nebuni criminali. Mamă anglo-indiană, ceea ce poate să explice excepţionala frumuseţe pe care ai descris-o şi pe care o văd şi eu aici destul de clar. Tatăl — taximetrist din Londra, mort în închisoare. Tipul lucra într-un garaj, tot în Londra, specializat în maşini extrem de scumpe. Intermediar în vânzări de droguri, ca activitate suplimentară. Într-o noapte şi-a ucis toată familia — soţie, doi copii, cumnat şi mamă — şi s-a predat poliţiei. I s-a găsit în sânge un amestec înspăimântător de droguri halucinogene laolaltă cu o mare cantitate de alcool. Erau exact aceleaşi droguri pe care le vindea adesea tinerilor din vecini.

— Simţurile deranjate, dar nimic în legătură cu creierul.

— Exact. Pe cât şi-au putut da seama autorităţile, întregul acces de furie a fost provocat de droguri. După incident, omul n-a mai scos o vorbă. A rămas inert, imun la orice stimul, până când, după trei săptămâni de la internare, a evadat în mod misterios, lăsând în cameră trupul unui sanitar asasinat. Ghici cine se întâmpla să fie sanitarul?

— James.

— Exact. Identificat cu certitudine post-mortem, după amprente, lucru confirmat de Interpol şi Scotland Yard. James lucrase în spital sub alt nume, începând cu o lună înainte de incident şi, fără îndoială, aşteptând să sosească un asemenea corp.

— Apoi şi-a ucis deliberat propriul trup. Un ticălos cu nervi de oţel.

— Ei bine, trupul lui era foarte bolnav — cancer, ca să fiu concret. Autopsia a arătat că n-ar fi supravieţuit mai mult de şase luni. Lestat, din datele pe care le avem reiese că este posibil ca James să fi contribuit la crimele care i-au pus la

dispoziţie trupul tânărului. Dacă nu-l fura, ar fi trebuit să descopere altul în aceeaşi stare. Şi o dată ce ar fi dat lovitura mortală vechiului său corp, acesta ar fi intrat în mormânt, înţelegi, luând cu el tot cazierul lui James.

— Şi mie de ce mi-a spus numele adevărat? De ce mi-a mărturisit că a făcut parte din Talamasca?

— Pentru că eu aş fi putut verifica toată povestea. Lestat, tot ce face el e calculat. Nici nu-ţi dai seama cât e de deştept. Vrea ca tu să ştii că poate face ceea ce spune că poate să facă! Şi că fostul proprietar al trupului tânăr nu este în stare să se amestece.

— David, mai sunt totuşi câteva aspecte neclare. Sufletul celuilalt. A murit în trupul bătrânului. De ce... nu s-a desprins?

— Lestat, sărmanul om probabil că habar nu avea că aşa ceva era cu putinţă. Fără îndoială, James e cel care a înfăptuit schimbul. Uite, am aici mărturiile altor membri ai Ordinului care afirmă că personajul nostru îi scotea din propriul lor fizic şi intra în posesia trupurilor pentru perioade scurte de timp. Este vorba exact despre senzaţiile pe care le-ai încercat şi tu — vibraţie, presiune. Dar aici avem de-a face cu membri educaţi ai ordinului Talamasca. Mecanicul londonez nu era obişnuit cu astfel de lucruri. Singura lui experienţă în legătură cu preternaturalul erau drogurile. Şi Dumnezeu ştie ce idei o mai fi avut în cap. În plus, James a făcut târgul cu un om într-o severă stare de şoc.

— Ceea ce seamănă cu o păcăleală inteligentă, am spus. Descrie-mi-l pe James, aşa cum l-ai cunoscut tu.

— Zvelt, aproape uscat, ochii aprinşi, păr alb şi bogat. Nu era un bărbat urât. Şi, din câte îmi amintesc, avea o voce frumoasă.

— Ăsta-i omul nostru.

— Lestat, biletul pe care mi l-ai trimis prin fax de la Paris nu lasă nici o îndoială. Este scrisul lui James şi semnătura lui. Nici nu-ţi dai seama câte a aflat despre tine prin intermediul Ordinului! Pentru mine aspectul cel mai tulburător este că a dat peste arhiva noastră.

— Mi-a spus.

— A intrat în ordin tocmai ca să aibă acces la asemenea secrete. A spart sistemul de calculatoare. Nici nu se poate spune ce-ar fi putut afla. Şi totuşi, n-a rezistat şi a furat un ceas de argint al unuia dintre membri şi un colier de diamante din pivniţe. Făcea tot felul de lucruri nesăbuite. Le-a jefuit celorlalţi

camerele. Nu se poate să mai stai de vorbă cu o astfel de persoană! Nici nu se pune problema.

— Acum vorbeşte superiorul general, David.

— Lestat, este vorba despre schimbul de trupuri! Asta înseamnă să-ţi pui trupul, cu toate înzestrările lui, la dispoziţia acestui individ.

— Ştiu.

— Nu poţi s-o faci. Şi dă-mi voie să-ţi fac o propunere şocantă. Dacă tot îţi place să iei vieţi, aşa cum mi-ai spus, de ce nu-l omori pe acest tip revoltător cât de repede poţi?

— David, discuţia noastră devine jignitoare. Chiar *sunt* şocat.

— Nu te juca cu mine. N-avem vreme. Îţi dai seama că James este destul de deştept, încât să conteze în afacerea lui şi pe firea ta uşuratică? A pus ochii pe tine pentru schimb, exact la fel cum a pus ochii pe bietul mecanic londonez. Ţi-a studiat impulsivitatea, curiozitatea, neînfricarea. Şi a presupus în mod corect că nu vei asculta nici unul dintre avertismentele mele.

— Interesant.

— Vorbeşte mai tare, nu te aud.

— Ce altceva îmi mai poţi spune?

— Ce mai vrei să ştii?

— Vreau să înţeleg.

— De ce?

— David, înţeleg punctul tău de vedere în legătură cu mecanicul cherchelit; cu toate acestea, de ce sufletul lui nu s-a ridicat repede şi n-a ieşit din trupul canceros când James i-a dat acestuia o lovitură zdravănă în cap?

— Ai spus-o chiar tu. Lovitura a fost în cap. Sufletul era deja prins în mrejele noului creier, iar acesta n-a mai avut parte de nici un moment de claritate sau de voinţă care l-ar fi lăsat să ţâşnească liber. Chiar şi când este vorba despre un vrăjitor deştept ca James, dacă ţesuturile creierului sunt vătămate tare înainte ca sufletul să aibă şansa să se desprindă, n-o mai poate face. Urmează moartea, care ia întreg sufletul pe lumea cealaltă. Dacă te decizi să pui capăt zilelor mizerabilului, ia-l prin surprindere şi ai să-ţi dai seama tu însuţi ce se întâmplă când îi striveşti craniul ca pe un ou.

Am râs.

— Nu te-am auzit niciodată atât de furios.

— Din cauză că te cunosc şi cred că intenţionezi să accepţi

schimbul, deşi nu trebuie s-o faci!

— Mai răspunde-mi la nişte întrebări. Vreau să mă gândesc până la capăt.

— Nu.

— Experienţele apropierii de moarte, David. Ştii, sărmanele suflete care suferă un atac de cord trec printr-un tunel, văd o lumină şi pe urmă revin la viaţă. Ce se întâmplă de fapt cu ele?

— Mă întreb şi eu.

— Nu te cred. I-am relatat ce-mi povestise James despre trunchiul cerebral şi sufletul rezidual, cât de bine m-am pri-ceput. În cazul acestor experienţe rămâne în urmă o părticică de suflet?

— Poate. Sau poate că indivizii înfrunta moartea — de fapt, se intersectează cu ea — şi sufletul, întreg şi nevătămat, este trimis înapoi. Nu ştiu.

— Dar, în orice caz, nu poţi, pur şi simplu, să mori ieşind din trup, nu-i aşa? Dacă eu în deşertul Gobi m-aş fi desprins de trupul meu, n-aş fi găsit poarta, aşa este? N-ar fi fost acolo. Poarta se deschide numai pentru sufletul întreg.

— Da. Pe cât ştiu eu, da. S-a oprit, apoi a spus: De ce mă întrebi aşa ceva? Încă mai visezi să mori? Nu cred. Prea doreşti cu disperare să fii viu.

— Am fost mort vreme de două secole, David. Dar cu stafiile şi cu spiritele pământene cum s-a întâmplat?

— Ele n-au reuşit să găsească poarta despre care vorbeşti, chiar dacă era deschisă. Sau n-au vrut să treacă prin ea. Uite, putem sta de vorbă despre lucrurile astea într-una din nopţile viitoare, hoinărind pe aleile din Rio sau de oriunde vrei. Important este să juri că nu vei mai trata în continuare cu vrăjitorul nostru — asta dacă nu cumva n-ai de gând să-mi urmezi sugestia şi să-l extermini cât de curând.

— De ce ţi-e aşa frică de el?

— Lestat, trebuie să înţelegi cât de distructiv şi de vicios poate fi individul. Nu se poate să-i dai trupul tău! Şi tu tocmai asta vrei să faci. Uite, dacă ai intenţiona să posezi un trup muritor pentru o vreme, aş fi împotrivă, pentru că e un lucru diavolesc şi împotriva firii! Darmite să-ţi cedezi trupul acestui nebun! Dumnezeule, vrei să vii, te rog, aici, la Londra? Dă-mi voie să-ţi vorbesc. Nu mă face să mă simt atât de vinovat!

— David, aţi făcut cercetări în legătură cu el înainte de a-l

primi în Ordin, nu-i aşa? Ce fel de om e... vreau să spun, cum a ajuns un asemenea vrăjitor?

— Ne-a păcălit cu materiale pregătite dinainte şi cu dosare contrafăcute la o scară incredibilă. Îi place genul ăsta de complicitate. Şi e un fel de geniu al computerelor. Cercetările noastre adevărate au avut loc de fapt abia după ce a plecat.

— Şi? Cum a început totul?

— Familie bogată de negustori. Ruinată înainte de război. Mama — mediu faimos, legitim şi devotat — primeşte o pensioară pentru serviciile ei. O cunoştea toată lumea din Londra. Îmi amintesc că auzisem şi eu de ea, chiar înainte ca lucruri de acest gen să mă intereseze. Talamasca i-a proclamat de mai multe ori originalitatea, dar ea a refuzat să fie cercetată. Era o creatură fragilă care îşi iubea foarte mult unicul fiu.

— Raglan, am spus.

— Da. A murit de cancer. Suferinţă teribilă. Singura ei fiică a devenit croitoreasă şi încă mai lucrează pentru un magazin de rochii de mireasă din Londra. Numai lucru de calitate. Adânc mâhnită, dar uşurată de moartea dificilului ei frate. Am vorbit cu ea azi-dimineaţă. Spunea că el fusese distrus de tânăr de moartea mamei.

— E de înţeles.

— Tatăl a lucrat aproape toată viaţa pentru Liniile Maritime Cunard, ajungând în ultimii ani stevard la clasa întâi pe *Queen Elisabeth 2.* Foarte mândru de performanţă. Mare scandal şi ruşine acum câţiva ani, când James, angajat datorită intervenţiei tatălui, a jefuit prompt pe unul dintre pasageri de patru sute de lire. Tatăl l-a renegat, după care a fost repus în drepturi de Cunard, înainte de a muri. N-a mai vorbit niciodată cu fiul lui.

— Aha, fotografia de pe vas, am zis.

— Poftim?

— Când l-aţi alungat, a vrut să se întoarcă în America exact cu această navă... la clasa întâi, bineînţeles.

— Ţi-a spus el asta? Se poate. Nu ştiu amănunte.

— Nu contează. Continuă. Cum a ajuns la ocultism?

— A fost bine educat şi a petrecut mai mulţi ani la Oxford, deşi pe vremea aceea trebuia să trăiască în sărăcie. A început să aibă preocupări de mediu chiar înainte de moartea mamei. N-a intrat în posesia bunurilor sale până în anii cincizeci, la Paris, după care a strâns repede în jurul lui o suită enormă şi a

început să-şi păcălească clienţii în modurile cele mai sălbatice şi mai bătătoare la ochi, aşa că a sfârşit prin a fi închis.

Oarecum, acelaşi lucru s-a întâmplat şi mai târziu, la Oslo. După un şir de munci ocazionale, unele dintre ele destul de înjositoare, a iniţiat un fel de biserică spiritistă, pe urmă a pungăşit o văduvă de economiile ei de o viaţă şi a fost deportat. A urmat Viena, unde, înainte de a deveni consilierul bogaţilor în probleme de puteri ale psihicului, a fost chelner într-un hotel de prim rang. A ţinut câteva săptămâni. Plecare precipitată — abia a scăpat să nu fie arestat. În Milano a stors mai multe mii de la un membru al vechii aristocraţii, înainte să fie descoperit. A fugit din oraş în plină noapte. S-a oprit la Berlin, unde a fost arestat şi a aranjat să fie eliberat. S-a întors la Londra şi a ajuns din nou la închisoare.

— Suişuri şi coborâşuri, am spus, amintindu-mi de vorbele lui.

— Mereu aceeaşi schemă. Porneşte de la nivelul cel mai de jos, ajunge apoi să trăiască extravagant de luxos şi să cheltuiască sume exorbitante pentru haine, motociclete, excursii cu avionul peste tot, ca apoi să se prăbuşească din cauza unor delicte mărunte, a unor trădări şi înşelătorii. Nu reuşeşte să spargă circuitul. *Întotdeauna* se prăbuşeşte.

— Aşa se pare.

— Lestat, cu omul ăsta se întâmplă ceva absolut imbecil. Vorbeşte opt limbi, poate intra în orice program de calculator, poate stăpâni trupurile altora destul încât să le prade seifurile — apropo, e obsedat de seifurile încastrate în zid într-un fel aproape erotic! — şi totuşi, se amestecă în înşelătorii mărunte şi sfârşeşte cu cătuşe la mâini! Obiectele pe care le-a luat din subteranele noastre erau aproape imposibil de vândut. Până la urmă, le-a plasat pe piaţa neagră la un preţ de nimic. Suferă, într-adevăr, de o nebunie fără leac!

Am râs în barbă.

— David, furturile sunt simbolice. E o creatură impulsivă şi obsedata. E un joc. Iată de ce nu se poate mulţumi cu ceea ce fură. Mai mult decât orice, pentru el contează procesul.

— Dar e un joc distructiv şi fără sfârşit.

— Înţeleg. Mulţumesc pentru informaţie. Te voi suna curând.

— Stai o clipă, nu poţi să închizi, nu-ţi dau voie, tu nu-ţi dai seama...

— Ba da, David.

— Lestat, în lumea ocultismului există o vorbă. Leşurile ademenesc leşuri. Ştii ce înseamnă?

— Cum ai vrea să mă pricep la ocultism, David? E teritoriul tău.

— Nu-i momentul pentru sarcasm.

— Iartă-mă. Ce înseamnă?

— Că atunci când un vrăjitor îşi foloseşte puterile într-un mod meschin şi egoist, vraja se întoarce întotdeauna împotriva lui.

— E o superstiţie.

— E un principiu la fel de vechi ca magia însăşi.

— David, el nu-i un magician, e numai o creatură cu puteri psihice definite şi măsurabile. Poate să intre în alţi oameni. Şi în cazul despre care ştim, a operat chiar un schimb.

— E totuna! Dacă-ţi foloseşti puterile ca să faci rău altcuiva, răul se întoarce împotriva ta.

— Dragul meu, sunt cea mai bună dovada că o astfel de opinie este falsă. Data viitoare o să-mi explici conceptul karma, iar eu voi adormi.

— James este vrăjitorul rău prin excelenţă. Deja a sfidat o dată moartea, pe socoteala altcuiva; trebuie oprit.

— Pe *mine* de ce nu ai încercat să mă opreşti atunci când ai avut ocazia? La Talbot Manor eram la dispoziţia ta. Puteai găsi o cale.

— Nu mă îndepărta cu acuzaţii!

— Te iubesc, David. Te voi căuta curând. Eram pe punctul să închid, dar mi-a trecut ceva prin cap. Aş vrea să mai ştiu ceva, am spus.

— Da, ce anume?

Cât era de uşurat că mai eram încă la telefon!

— Aveţi relicvele acelea ale noastre — bunurile pe care le ţineţi în pivniţe...

— Da.

Nu era în largul lui. Părea să-i fie jenă.

— Caut un medalion, am zis, un medalion cu portretul Claudiei, ai dat peste aşa ceva?

— Cred că da, a răspuns. Am verificat inventarul tuturor obiectelor după ce ai venit la mine prima oară. Cred că era şi un medalion. Sunt aproape sigur. Ar fi trebuit să-ţi fi spus mai

demult, nu?

— Nu. Nu contează. Era un medalion cu lănţişor, cum poartă femeile?

— Da. Vrei să-l caut? Dacă îl găsesc, ţi-l dau.

— Nu, nu-l căuta acum. Poate mai târziu. La revedere, David. Ne vedem curând.

Am închis şi am scos telefonul din priză. Aşadar, existase un medalion, unul de damă. Dar pentru cine fusese oare făcut? Şi de ce mi se arăta în vis? Claudia n-avea de ce să poarte un medalion cu propria ei imagine. Dacă l-ar fi avut, mi-aş fi adus aminte. Pe când încercam să-l vizualizez sau să mi-l amintesc, am simţit o combinaţie specială de tristeţe şi de teamă. Parcă aş fi fost foarte aproape de un lăcaş negru, de un loc al morţii. Şi am auzit râsete, ca adesea. Doar că, de data aceasta, nu râdea Claudia. Eu râdeam. Am avut o senzaţie de tinereţe preternaturală şi posibilităţi fără sfârşit.

Cu alte cuvinte, mi-am amintit de vampirul tânăr care fusesem la începutul secolului al optsprezecelea, înainte să fi avut parte de loviturile timpului.

Ei bine, ce-mi pasă mie de blestematul de medalion? Poate că numai James mi-l băgase în cap şi de aceea mă urmărea. Sau o fi fost numai ca să mă ademenească, şi, de fapt, eu nu văzusem niciodată un asemenea medalion. Mai bine ar fi pomenit despre altă bijuterie, despre vreuna care îmi aparţinuse.

Nu, explicaţia era simplistă. Imaginea fusese prea vie. Şi îmi apăruse în vis înainte ca James să-mi fi ieşit în cale. M-am înfuriat. Aveam alte lucruri la care să mă gândesc acum, nu-i aşa? Lasă-mă-n pace, Claudia! Ia-ţi, te rog, medalionul, ma chérie, şi du-te.

AM RĂMAS multă vreme în întuneric, ascultând ceasul ticăind pe cămin şi zgomotul întâmplător al traficului din stradă.

Am încercat să meditez la spusele lui David. Am încercat. Dar nu eram în stare să gândesc decât un lucru: „Aşadar, James chiar poate s-o facă! El este omul cu părul alb din fotografie şi şi-a schimbat trupul cu al mecanicului din spitalul de la Londra. Deci este cu putinţă!"

Când şi când îmi revenea în minte medalionul şi vedeam

portretul Claudiei pictat atât de meşteşugit. James o poate face! Pot trăi şi respira în trupul acela! Iar când soarele va răsări peste Georgetown dimineaţa, îl voi vedea cu ochii aceia.

AM AJUNS la Georgetown la unu după miezul nopţii. Ninsese toată seara şi străzile erau pline de mormane de zăpadă, curată şi frumoasă. Se adunase deasupra uşilor, îmbrăcase în alb gardurile de fier şi marginile ferestrelor.

Oraşul era imaculat şi încântător — alcătuit din clădiri graţioase în stil federal, cele mai multe din lemn; aveau linia curată a secolului al optsprezecelea, cu slăbiciunea lui pentru ordine şi echilibru, chiar dacă multe fuseseră construite în primele decenii ale celui de-al nouăsprezecelea. Am hoinărit multă vreme pe pustia M Street, cu edificiile ei comerciale, apoi prin campusul liniştit al universităţii şi pe străduţele luminate de pe coasta dealului.

Casa lui Raglan James era o construcţie din cărămidă roşie, deosebit de frumoasă, aşezată chiar la stradă. Avea uşa în centru, cu un ciocănel robust pe post de sonerie, şi două felinare luminoase. Ferestrele erau împodobite cu obloane de modă veche, iar deasupra uşii era o încântătoare fereastra semicirculară.

Geamurile erau curate, în ciuda zăpezii de pe pervaz, şi se vedea prin ele în camerele strălucitoare şi ordonate dinăuntru. Era un interior arătos — mobilier cochet din piele albă, simplu, modern şi, evident, scump. Pe pereţi, numeroase tablouri — Picasso, de Kooning, Jasper Johns, Andy Warhol — se amestecau cu fotografii costisitor înrămate ale unor vapoare moderne. În hol erau şi câteva casete de sticlă cu replicile în miniatură ale unor transatlantice. Podelele erau lăcuite. Peste tot fuseseră râspândite covoare orientale mici, cu desen geometric, iar pe măsuţele de sticlă şi comodele încrustate din lemn de tek erau bibelouri chinezeşti.

Grijuliu, modern, scump şi special — aşa arăta locul. Îmi părea la fel cum îmi păruseră întotdeauna locuinţele muritorilor: ca o înşiruire de decoruri de teatru. Era aproape imposibil de crezut că aş putea fi muritor şi aş locui într-o asemenea casă, fie şi pentru o oră.

Camerele arătau atât de curate, încât părea cu neputinţă să

le locuiască într-adevăr cineva. Bucătăria era plină de vase de aramă strălucitoare, de dispozitive de tot soiul cu uşiţe negre de sticlă, de dulapuri parcă imposibil de deschis şi de farfurii de faianţă roşie.

În ciuda orei înaintate, James nu era nicăieri.

Am intrat în casă.

La etaj am găsit dormitorul, cu un pat modern — nimic altceva decât o ramă de lemn şi o saltea — acoperit cu o cuvertură cu desen geometric şi nenumărate perne albe — la fel de austere şi elegante ca restul. Şifonierul era ticsit de haine scumpe, la fel ca şi sertarele scrinului sau lada sculptată a patului.

Celelalte încăperi erau goale, dar nu se vedea nicăieri vreun semn de neglijenţă. N-am văzut nici un calculator. Fără îndoială că le ţinea în altă parte.

Am lăsat într-una din camere o mare sumă de bani, ascunzându-i în şemineul folosit.

Am mai ascuns bani şi într-una din băi, în spatele oglinzii.

Erau simple precauţii. Nu-mi dădeam seama cum e să fii om. M-aş fi putut trezi destul de neajutorat. Pur şi simplu, nu se ştie niciodată.

Am terminat micile aranjamente şi am ieşit pe acoperiş. James era la poalele dealului, tocmai dăduse colţul ieşind de pe M Street, cu o grămadă de pachete în braţe. Le furase, fără îndoială, la ora asta n-avea unde să facă cumpărături. A început să urce, şi l-am pierdut din vedere.

Însă şi-a făcut apariţia fără nici un zgomot un vizitator straniu. Era un câine mare şi părea că se materializaze în curtea din dos.

Se apropia şi îi puteam simţi mirosul, dar nu l-am văzut până ce n-am trecut pe acoperişul din spate. Mă aşteptam să-l aud, pentru că, fără îndoială, mă adulmecase şi el şi ştia instinctiv că nu miros a om, aşa că trebuia să dea alarma, mârâind şi lătrând.

Câinii reacţionau astfel la mine de secole, chiar dacă nu întotdeauna. Uneori reuşeam să-i vrăjesc şi să-i fac să mă asculte. Dar mă speriam din instinct, iar ei simţeau întotdeauna că mi-e frică.

Câinele acesta nu lătrase şi nu dăduse nici un semn că ar fi ştiut că sunt acolo. Se uita nemişcat la uşa din spate a casei şi la pătratele de lumină galbenă ce cădeau din geamul uşii pe

zăpadă.

Aveam posibilitatea să-l studiez în linişte; pur şi simplu, era unul dintre cei mai frumoşi câini pe care îi văzusem vreodată.

Avea o blană moale, pătată cu auriu şi gri, şi o hăinuţă subţire de lână neagră, cu fire mai lungi. Întreaga lui înfăţişare amintea de un lup, dar era prea mare ca să fie lup şi nu avea, ca aceştia, nimic ascuns sau prefăcut. Dimpotrivă, aşa cum stătea nemişcat în faţa uşii, părea de-a dreptul maiestuos.

Examinându-l mai atent, mi-am dat seama că semăna mai ales cu un ciobănesc german, cu botul negru caracteristic şi faţa atentă.

Când m-am apropiat de marginea acoperişului şi s-a uitat la mine, inteligenţa ascuţită ce se citea în ochii migdalaţi m-a înfiorat.

Nu a lătrat, nu a mârâit. Părea înţelegător ca un om. Dar cum se explica tăcerea? Nu îi făcusem nici un fel de farmece şi nu-i subjugasem mintea. Nu. Pur şi simplu, nu nutrea nici un fel de aversiune.

Am sărit în zăpadă în faţa lui, iar el a continuat să se uite la mine cu ochii lui misterioşi şi expresivi. Era atât de mare, de calm, de sigur pe el, încât am râs eu însumi încântat. N-am rezistat să nu mă întind şi să-i mângâi blana moale dintre urechi.

A lăsat capul pe o parte şi a continuat să mă privească, apoi, spre uimirea mea, a ridicat laba enormă şi mi-a atins haina. Avea oase mari şi grele şi mi-a adus aminte de câinii mei de odinioară. Avea aceeaşi graţie înceată în mişcări. M-am întins să-l iau în braţe, plăcându-mi forţa şi greutatea lui, iar el s-a ridicat pe picioarele dinapoi şi mi-a pus labele uriaşe pe umeri, apoi m-a lins pe faţă cu limba-i rozalie.

M-a emoţionat până la lacrimi şi mi-a venit parcă să râd, într-un fel nechibzuit. L-am mirosit, l-am ţinut, l-am mângâiat — îmi plăcea mirosul de blană curată — apoi l-am sărutat pe bot şi m-am uitat la el.

Ah, cam aşa ceva trebuie să fi văzut Scufiţa Roşie când a găsit lupul cu scufiţa bunicii şi în capot. Avea o expresie extraordinară de agerime şi era nostim.

„Cum de nu-ţi dai seama ce sunt?" am întrebat. S-a aşezat maiestuos în fund şi m-a privit supus; m-a fulgerat ideea că era un semn, nu un câine.

„Semn" nu-i cel mai potrivit cuvânt. Era un dar care nu venea de nicăieri. Era mai degrabă ceva care mă întărea în hotărârea de a face ceea ce aveam de gând şi mă făcea să-mi dau seama cât de puţin îmi păsa de riscuri.

Am rămas în picioare în faţa câinelui, răsfăţându-l şi mângâindu-l. Era o grădină mică, şi ningea din nou, acoperindu-ne; pielea mă durea acum mai tare. Copacii îndurau viforul mut, goi şi negri. Chiar dacă ar fi fost iarbă şi flori, nu s-ar fi văzut; câteva statui întunecate de beton şi câteva tufişuri ascuţite şi groase marcau clar desenul dreptunghiular al întregului.

Ţineam câinele cam de trei minute; mâna mea a dat, în sfârşit, de discul argintiu atârnat de zgarda metalică. L-am ridicat în lumină.

Mojo. Cunoşteam cuvântul. Mojo. Era ceva în legătură cu voodoo, abracadabra, descântece. Mojo era un descântec bun, protector. Mi se părea potrivit ca nume de câine; era chiar splendid. Când l-am strigat, Mojo a devenit puţin mai agitat şi m-a atins din nou nerăbdător, cu laba.

„Mojo, nu-i aşa? am zis iar. E un nume foarte frumos." L-am sărutat şi i-am simţit vârful neted al botului. Mai scria ceva pe disc, şi anume adresa casei.

Brusc, câinele a înţepenit; s-a ridicat încet şi elegant şi a trecut în poziţie de pândă. Venise James. I-am auzit paşii scrâşnind în zăpadă. Am auzit zgomotul cheii de la uşa din faţă. L-am simţit dându-şi seama că eram pe-aproape.

Câinele a mârâit furios şi s-a apropiat mai mult de uşa de serviciu. S-a auzit duşumeaua scârţâind sub picioarele greoaie ale lui James. Câinele a lătrat. James a deschis uşa, s-a uitat la mine cu ochii lui nebuni, a zâmbit, apoi a aruncat în câine cu ceva de care animalul s-a ferit cu uşurinţă.

— Îmi pare bine că te văd, a zis. Dar ai venit mai devreme.

N-am răspuns. Câinele mârâia ameninţător, iar el a fost din nou atent, îngrijorat.

— Scapă de el! a zis absolut furibund. Omoară-l!

— Cu mine vorbeşti? am întrebat cu răceală.

Mi-am lăsat mâna pe capul animalului, l-am mângâiat şi i-am şoptit să stea liniştit. A venit chiar lângă mine, frecându-mă cu coastele, apoi s-a aşezat alături.

James se uita tensionat şi tremura. A ridicat brusc gulerul

hainei şi a încrucişat braţele. Ninsoarea îl acoperise ca o pudră albă, lipindu-i-se de sprâncene şi de păr.

— Este câinele casei, nu-i aşa? am întrebat. Al casei pe care ai furat-o.

M-a privit cu nedisimulată ură şi m-a fulgerat cu unul dintre zâmbetele sale rele, înspăimântătoare. Aş fi vrut să redevină gentlemanul britanic. Ar fi fost mai uşor pentru mine. Mi-a trecut prin cap că era absolut nedemn să am de-a face cu el. Mă întrebam dacă Saul o găsise pe Vrăjitoarea din Endor la fel de dezgustătoare. Dar trupul, ah, cât era de splendid trupul!

Chiar plin de resentimente, cu ochii aţintiţi asupra câinelui, nu reuşea să desfigureze frumuseţea trupului.

— Se pare că ai furat şi câinele, am spus.

— Am să scap de el, a şoptit, privindu-l dispreţuitor. Dar cu dumneata cum stau lucrurile? Nu vreau să te mai ascunzi. Nu mi-ai dat nici un răspuns sigur. Vreau să-mi răspunzi acum.

— Du-te mâine dimineaţă la bancă, am spus. Ne vedem după lăsarea întunericului. Ah, dar mai am o condiţie.

— Care? a întrebat cu dinţii clănţănind.

— Hrăneşte câinele. Dă-i nişte carne.

Am dispărut atât de iute, încât el nu m-a putut vedea, iar când am aruncat o privire îndărăt, l-am zărit pe Mojo uitându-se după mine prin ninsoare. Am zâmbit la gândul că mişcarea mea fusese observată de câine, deşi fusese rapidă. Ultimele zgomote pe care le-am mai auzit au fost vocea lui James, înjurând oribil, şi trântitul uşii.

O oră mai târziu zăceam în întuneric, aşteptând răsăritul şi gândindu-mă din nou la tinereţea mea din Franţa, la câinii culcaţi lângă mine, la plecarea la vânătoare şi la drumul pe care eu şi cei doi câini uriaşi ni-l croiam prin zăpadă.

Şi la faţa vampirului cercetându-mă din întunericul parizian şi numindu-mă „Ucigaş de Lupi" cu atâta nebunească deferentă, înainte de a-şi înfinge colţii în gâtul meu.

Mojo, un semn.

Ajungem într-un haos furios, culegem nişte zorzonele, ne agăţăm de ele şi ne spunem că ele sunt importante, că lumea e bună, că noi nu suntem răi şi că, până la urmă, vom pleca acasă cu toţii.

Mâine noapte, m-am gândit, dacă ticălosul m-a minţit, am să-i despic pieptul, am să-i smulg inima încă bătând şi am să i-o

dau frumosului câine s-o mănânce.

Orice s-ar întâmpla, am să păstrez clinele.

Chiar aşa am făcut.

Până să înaintăm în poveste, daţi-mi voie să vă spun ceva despre câine.

N-are nimic de făcut în carte. Nu va salva un copil de la înec şi nu se va avânta într-o clădire în flăcări, ca să-i trezească pe locatari din fatalul lor somn. Nu e posedat de spiritul răului. Nu-i un câine-vampir. Există în povestire numai pentru că l-am găsit în zăpadă în spatele casei din Georgetown, pentru că l-am iubit şi pentru că, din prima clipă, mi s-a părut că mă iubeşte şi el. Totul s-a petrecut în conformitate cu legile oarbe şi nemiloase în care cred — legile naturii, cum le spun oamenii; sau legile Grădinii Sălbatice, cum le spun eu. Mojo îmi iubea forţa; eu îi iubeam frumuseţea. Şi nimic altceva n-a contat vreodată cu adevărat.

10

— VREAU amănunte, am spus, despre cum l-ai scos din trupul lui şi despre cum ai reuşit să-l forţezi să intre în al tău.

Miercuri, în sfârşit. Nu trecuse nici o jumătate de oră de la asfinţit. Îl speriasem când apărusem pe scările din spate.

Acum şedeam împreună în bucătăria albă, imaculată — o încăpere ciudat de lipsită de mister pentru o asemenea întâlnire ezoterică. Un singur bec prins într-o montură frumoasă de aramă inunda masa dintre noi cu o lumină slabă, trandafirie, împramutând întregii scene un aer tihnit.

Continua să ningă, iar caloriferul de la subsol bâzâia îacontinuu. Adusesem şi câinele, mai mult ca să-l necăjesc pe stăpânul casei, şi după ce îl făcusem să stea liniştit, acum zăcea ca un sfinx şi se uita în sus la noi, cu labele întinse în faţă, pe podeaua cernită. James îl privea din când în când cu îndreptăţită nelinişte. Câinele se uita la el, ca şi cum l-ar fi avut înăuntru pe diavol, iar diavolul ştia despre ce era vorba.

James era acum mult mai relaxat decât fusese în New Orleans. Părea întru totul gentlemanul englez, lucru care îi avantaja trupul înalt şi tânăr. Purta un pulover gri, mulat

seducător pe pieptul larg, şi o pereche de pantaloni negri.

Pe degete avea inele de argint. Şi un ceas ieftin la încheietura mâinii. Obiecte de care nu-mi aminteam. Mă cerceta cu o licărire în ochi, mult mai uşor de suportat decât scârboasele zâmbete forţate. Nu-mi puteam dezlipi privirea de la el, de la trupul care urma să fie curând al meu.

Simţeam mirosul de sânge al corpului şi asta aprindea în mine o pasiune înăbuşită. Cu cât mă uitam mai mult, cu atât mă întrebam cum ar fi dacă i-aş bea sângele, aici, acum. Ar fi încercat oare să scape din trup, lăsându-mi în braţe doar o coajă dându-şi duhul.

I-am privit ochii şi am gândit: „este vrăjitor", şi o emoţie rară, neobişnuită a acoperit complet banala foame. Şi totuşi, nu eram sigur că putea s-o facă. Îmi spuneam că seara s-ar putea să se termine cu un ospăţ şi nimic mai mult.

L-am întrebat mai clar:

— Cum ai găsit trupul? Cum i-ai făcut sufletul să intre în corpul tău?

— Am căutat exact un asemenea specimen — un om şocat psihologic, incapabil de voinţă şi de raţiune, dar cu mădularele şi creierul nevătămate. Telepatia mi-a venit în ajutor, căci numai un telepat ar fi putut ajunge la resturile de inteligenţă îngropate încă în el. Trebuia să-l conving într-un fel profund inconştient — dacă se poate spune aşa — că am venit să-l ajut, că am ştiut că cun om bun şi că sunt de partea lui. O dată atins miezul acesta rudimentar, a fost destul de uşor să-i şterpelesc amintirile şi să-l manipulez astfel încât să mă asculte. A ridicat din umeri. Săracul. Răspunsurile lui erau în întregime superstiţioase. Cred că se gândea că sunt îngerul lui păzitor.

— Şi l-ai ademenit să iasă din trup?

— Da, printr-un şir de sugestii bizare şi împopoţonate, chiar aşa am făcut. M-a ajutat din nou telepatia. Trebuie să ai într-adevăr puteri de mediu ca să-i manipulezi pe alţii. Prima dată s-a ridicat cel mult o jumătate de metru, apoi a căzut înapoi în carne. Mai mult un reflex decât o hotărâre. Dar am fost răbdător, oh, foarte răbdător. Şi când, în sfârşit, l-am ademenit în spaţiu pentru câteva secunde, a fost îndeajuns ca să intru eu înlăuntrul lui şi să-mi concentrez toată energia să-l împing în ceea ce fusese înainte bâtrânul meu trup.

— Ce drăguţ!

— Ei bine, suntem trup şi suflet acum, a zis, zâmbind liniştit. Dar ce nevoie ai de toate acestea? Ştii cum să ieşi din trup. Pentru *dumneata nu* are de ce să fie dificil.

— S-ar putea să-ţi fac o surpriză. Ce s-a întâmplat cu el după ce a ajuns în trupul tău? Şi-a dat seama ce se petrecuse?

— Deloc. Trebuie să înţelegi că omul era profund mutilat psihic. Şi, în plus, fusese un ignorant.

— Şi nu l-ai lăsat nici o clipă, nu-i aşa? L-ai ucis.

— Domnule de Lioncourt, ceea ce am făcut a fost o binecuvântare pentru el. Ce îngrozitor ar fi fost să-l părăsesc, aşa confuz cum era, în trupul acela! Nu s-ar fi vindecat, îţi dai seama, indiferent în ce trup s-ar fi adăpostit. Îşi omorâse întreaga familie. Chiar şi pe pruncul din leagăn.

— Te-ai amestecat şi tu în povestea aceea?

— Ce părere proastă ai despre mine! Câtuşi de puţin. Aşteptam să apară la spital un asemenea specimen. Ştiam că, până la urmă, o să sosească unul. Dar de ce mă întrebi aşa ceva? Nu ţi-a spus David Talbot că în arhivele de la Talamasca sunt numeroase cazuri de schimbări de trupuri?

Nu, David nu-mi spusese. Dar n-aş fi putut să-i fac vreo vină.

— Şi toate au implicat vreo crimă? am întrebat.

— Nu. Unele au necesitat o tranzacţie ca aceea încheiată între noi.

— Mă mir. Noi doi suntem o pereche ciudată.

— Ciudată, dar potrivită, trebuie să fii de acord. Am pentru dumneata un trup foarte frumos, a zis, punând palma deschisă pe pieptul său larg. Nu la fel de minunat ca al dumitale, desigur. Dar foarte frumos! Exact ceea ce căutai. Cât despre trupul dumitale, ce să mai spun? Sper că n-ai plecat urechea la ce ţi-a înşirat despre mine David Talbot. A comis atâtea tragice greşeli.

— Ce vrei să spui?

— Nu-i decât un sclav al acelei mizerabile organizaţii, a spus cu sinceritate. Îl controlează în întregime. Dacă măcar aş fi putut sta de vorbă cu el, ar fi văzut importanţa lucrurilor pe care le puteam eu oferi, pe care le-aş fi putut arăta şi altora. Ţi-a povestit de escapadele lui din vechiul Rio? E un om excepţional, un om pe care mi-ar fi plăcut să-l cunosc. Dar pot să-ţi spun sigur că nu-i omul să se opună.

— Adică, n-o să te oprească să mă ucizi imediat după ce vom schimba trupurile? Aşa cum ai făcut cu cel pe care l-ai

ademenit în trupul tău bătrân şi apoi l-ai lichidat cu o lovitură încap?

— Ah, aşadar, ai vorbit cu Talbot, a răspuns, fără să pară uimit. Sau ai făcut cercetări de unul singur? Douăzeci de milioane de dolari mă vor opri să te ucid. Am nevoie de trup ca să merg la bancă, îţi aminteşti? Absolut minunat din partea dumitale să dublezi suma. Dar aş fi respectat târgul şi pentru zece milioane. Îmi oferi libertatea, domnule de Lioncourt. Începând de vineri, chiar de la ora când Hristos a fost ţintuit pe cruce, nu va mai trebui niciodată să fur.

A luat o înghiţitură din ceaiul fierbinte. Indiferent de aparenţe, devenise din ce în ce mai neliniştit. Şi ceva asemănător, enervant simţeam şi eu. *Şi dacă reuşim?*

— Oh, vom reuşi, a zis din inimă. Mai sunt şi alte motive pentru care n-aş încerca să-ţi fac vreun rău. Hai să vorbim despre ele.

— Neapărat.

— Ei bine, dacă te-aş ataca, dumneata ai putea să ieşi din trupul muritor. Ţi-am explicat deja cum trebuie să cooperăm.

— Şi dacă eşti mai iute?

— E elementar. N-aş încerca să-ţi fac vreun rău. Prietenii dumitale ar afla. Atâta vreme cât dumneata, Lestat, eşti aici, în corpul sănătos al unui om, prietenii dumitale nu vor încerca să-ţi distrugă trupul preternatural, chiar dacă este controlat de mine. Nu ţi-ar face una ca asta, nu-i aşa? Dar dacă te ucid — adică îţi strivesc faţa sau altceva înainte să te poţi elibera... şi, Dumnezeu ştie, e o posibilitate de care sunt pe deplin conştient, te asigur! — prietenii dumitale vor descoperi mai devreme sau mai târziu că sunt un impostor şi mă vor înlătura rapid. Probabil că ei ar simţi, dacă ai muri. Nu crezi?

— Nu ştiu. Dar ar putea descoperi totul.

— Sigur.

— E obligatoriu să te ţii departe de ei atâta timp cât eşti în trupul meu; să nu te apropii de New Orleans; să te fereşti de oricare dintre băutorii de sânge, chiar şi de cei mai slabi. Trebuie să-ţi foloseşti priceperea de a te ascunde, înţelegi...

— Sigur că da. M-am gândit la toate, fii convins.. Dacă m-aş duce să-l prăjesc pe frumosul dumitale Louis de Pointe du Lac, ceilalţi ar afla imediat, nu-i aşa? Şi aş putea fi eu următoarea torţă a morţii arzând în noapte.

N-am răspuns. Simţeam furia urcând în mine ca un lichid rece, alungând toate precauţiile şi curajul. Dar voiam asta! O voiam şi aproape că se împlinea!

— Nu te nelinişti cu asemenea prostii, a spus. Se comporta atât de asemănător cu David Talbot! Poate că o făcea intenţionat. Sau poate că David era un model. Dar părea mai mult decât o asemănare de maniere şi avea în plus faţă de David o instinctivă putere de convingere. De fapt, nu sunt un ucigaş, a continuat cu o neobişnuită intensitate. Tot ceea ce contează este să am. Vreau să fiu înconjurat de confort şi frumuseţe, de tot luxul din lume, şi vreau să am posibilitatea să mă duc să trăiesc unde-mi place.

— Doreşti unele instrucţiuni?

— Despre ce?

— Despre ce să faci când o să fii în trupul meu.

— Mi le-ai dat deja, băiete dragă. Ţi-am citit cărţile. Mi-a adresat un zâmbet larg, a aplecat uşor capul şi m-a privit ca şi cum ar fi vrut să mă ademenească în patul lui. Am citit şi documentele de la Talamasca.

— Care documente?

— Oh, descrieri detaliate ale anatomiei vampirilor – despre limite, lucruri dintr-astea. Ar trebui să le citeşti şi dumneata. Poate că ţi-ar veni să râzi. Cele mai vechi au fost scrise în evul mediu şi sunt pline de prostii caraghioase care l-ar fi făcut să plângă şi pe Aristotel. Dar cele mai noi sunt destul de ştiinţifice şi de precise.

Nu-mi plăcea subiectul. Nu-mi plăcea nimic din ce se petrecea. Eram tentat să termin acum. Dar am ştiut brusc că voi continua ceea ce începusem. Am ştiut.

M-a învăluit un calm ciudat. Da, aveam să o facem în câteva minute. Şi avea să reuşească. Am simţit culoarea dispărându-mi din obraji — o imperceptibilă răcire a pielii, care mă durea încă din cauza terbilului chin îndurat la soare.

Nu cred că el băgase de seamă schimbarea, nici faptul că trăsăturile mi se înăspriseră, căci a continuat să vorbească la fel ca înainte.

— Cele mai interesante sunt observaţiile din 1970, scrise după ce a apărut *Interviu cu un vampir.* Apoi capitolele cele mai recente, inspirate din istoria bizară şi întreruptă pe care o relatezi dumneata despre specie. Nu, ştiu totul despre trupul

dumitale. Poate că ştiu mai mult chiar decât dumneata. Ştii oare ce vrea Talamasca? O mostră de ţesut, un specimen al celulelor dumitale vampirice! Ar trebui să afli dacă nu au deja un asemenea specimen. Ai fost prea liber cu Talbot. Poate că ţi-a tăiat unghiile sau vreo şuviţă de păr în timp ce dormeai sub acoperişul lui.

Şuviţă de păr. Nu era o şuviţă de păr blond în medalion? Păr de vampir! Părul Claudiei. M-am înfiorat, adâncindu-mă în mine însumi. Cu secole în urmă, într-o noapte înspăimântătoare, Gabrielle, fosta mea mama muritoare şi nou-născuta mea ucenică, îşi tăiase părul de vampir. În lungile ore ale zilei, în timp ce zăcea în coşciug, părul crescuse în întregime la loc. Nu voiam să-mi amintesc ţipetele ei când descoperise că are din nou plete bogate şi lungi până dincolo de umeri. Nu voiam să mă gândesc la ea şi la ce mi-ar fi spus acum despre ceea ce intenţionam să fac. Trecuseră ani de când n-o mai văzusem. S-ar putea să treacă secole înainte s-o văd iarăşi.

M-am uitat din nou la James; era în aşteptare, radios, încercând să pară răbdător, cu faţa lucind în lumina caldă.

— Lasă Talamasca, am şoptit. De ce te descurci atât de greu cu trupul de acum? Eşti neîndemânatic. Eşti în largul tău doar când stai pe scaun şi îţi poţi stăpâni complet vocea şi faţa.

— Cât spirit de observaţie, a răspuns, cu o demnitate de nezdruncinat.

— Nu cred. E destul de evident.

— Pur şi simplu, e un corp prea mare, a zis calm. Prea musculos, prea... cum să spun, atletic? Dar perfect pentru dumneata.

S-a oprit, s-a uitat gânditor la ceaşca de ceai, apoi din nou la mine. Ochii păreau atât de deschişi, de inocenţi.

— Haide, Lestat, a zis. De ce pierdem vremea discutând? Nu intenţionez să dansez în Baletul Regal când voi fi în trupul dumitale. Vreau, pur şi simplu, să mă bucur de încercare, să experimentez, să văd lumea prin ochii dumitale. S-a uitat la ceas. Ţi-aş putea oferi ceva de băut ca să-ţi stimulez curajul, dar ar putea să se dovedească stânjenitor pentru lunga călătorie, nu crezi? Oh, apropo, paşaportul. Ai reuşit să-l obţii? Ţi-am cerut să-mi faci rost de un paşaport, îţi aminteşti? Sper că da. Am şi eu un paşaport pentru dumneata, bineînţeles. Mă tem însă că nu vei putea să te duci nicăieri, pe viforniţa asta.

Am pus paşaportul pe masa, în faţa lui. A căutat şi el sub pulover, l-a scos pe al său din buzunarul cămăşii şi mi l-a dat în mână.

L-am cercetat. Era american şi era fals. Era falsă până şi data emiterii — înainte cu doi ani. Raglan James. Douăzeci şi şase de ani. Fotografie corectă. Una bună. Adresa din Georgetown.

Studia la rândul lui paşaportul american pe care i-l dădusem — tot un fals.

— Ah, piele bronzată! L-ai pregătit special... Probabil ieri noapte. Nu m-am obosit să-i răspund. Ce inteligent din partea dumitale, a zis, şi ce fotografie bună. S-a uitat cu atenţie. Clarence Oddbody. Unde te-ai pricopsit cu un nume ca ăsta?

— O glumă. Ce contează? O să-l porţi doar în noaptea asta şi cea de mâine.

Am ridicat din umeri.

— Adevărat. Foarte adevărat.

— Te voi aştepta să te întorci vineri dimineaţa, devreme, între orele trei şi patru.

— Excelent. A dat să pună paşaportul în buzunar, apoi s-a oprit, zâmbind. Pe urmă m-a privit, plin de încântare. Eşti gata?

— Încă nu.

Am scos din buzunar un portofel, l-am deschis, am tras afară cam jumătate din bancnote şi i le-am dat.

— A, da, mărunţişul, ce grijuliu din partea dumitale să ţii minte, a spus. Eu am uitat, de emoţie, toate amănuntele importante. E de neiertat, iar dumneata eşti un gentleman perfect.

A luat bancnotele şi a vrut să le pună în buzunar, dar şi-a dat din nou seama că n-are rost şi s-a abţinut. Le-a pus înapoi pe masă şi a zâmbit.

Am pus mâna peste portofel.

— Restul este pentru mine. Cred că îţi convine suma şi că hoţul din tine nu va fi ispitit să-şi însuşească şi ce-a mai rămas.

— Mă voi strădui să fiu cuminte, a spus cu blândeţe. Vrei cumva să-mi schimb hainele? Pe cele de pe mine le-am furat special pentru dumneata.

— Sunt bune.

— Să-mi golesc vezica? Sau să-ţi las dumitale plăcerea?

— Mai bine.

A încuviinţat din cap.

— Mi-e foame. M-am gândit că ţi-ar conveni. În josul străzii este un restaurant excelent. La „Paolo". Spaghetti carbonara, foarte bune. Poţi să mergi până acolo chiar şi prin zăpadă.

— Minunat. Mie nu mi-e foame. M-am gândit că aşa are să-ţi fie mai uşor. Ziceai ceva de o maşină. Unde e maşina?

— A, da, maşina. Afară, în stânga scărilor din faţă. Un Porsche sport, roşu, m-am gândit că ţi se potriveşte. Cheile sunt aici. Dar fii atent...

— La ce?

— Păi, cu zăpada asta, s-ar putea să nu reuşeşti s-o urneşti din loc.

— Mulţumesc că m-ai prevenit.

— Nu vreau să fii rănit. Dacă nu vei fi aici vineri, aşa cum am plănuit, ar putea să mă coste douăzeci de milioane. Carnetul de conducere, cu poza corectă, este în biroul din living. Ce s-a întâmplat?

— Haine, am zis. Am uitat să-ţi procur alte haine decât cele de pe mine.

— Oh, m-am gândit la asta demult, când am dat târcoale prin camera dumitale de hotel de la New York. Am o garderobă, nu trebuie să-ţi faci griji, şi costumul ăsta de catifea neagră îmi place. Te îmbraci minunat. Întotdeauna ai făcut-o, nu-i aşa? Vii dintr-un timp al hainelor somptuoase. Prezentul trebuie să ţi se pară teribil de plicticos. Butonii sunt vechi? Ei bine, voi avea tot timpul să-i cercetez.

— Unde ai să te duci?

— Unde o să am chef, bineînţeles. Îţi pierzi cumpătul?

— Nu.

— Ştii să conduci o maşină?

— Da. Dacă nu, îmi imaginez.

— Crezi? Crezi că vei avea aceeaşi inteligenţă preternaturală şi când vei fi în trupul ăsta? M-aş mira. Nu cred. Micile sinapse dintr-un creier muritor s-ar putea să nu ia foc atât de repede.

— Nu ştiu nimic despre sinapse, am spus.

— Bine. Să-i dăm drumul.

— Da, acum.

Inima mi s-a făcut ghem, iar el a devenit dintr-o dată autoritar şi a început să comande.

— Ascultă bine, a spus. Vreau să ieşi din trup, dar nu înainte

să termin de vorbit. Ai să te înalţi. Ai mai făcut-o. Când vei fi lângă tavan şi vei privi în jos către noi doi, la masă, te vei concentra să intri în trupul meu. Nu trebuie să te gândeşti la nimic altceva. Nu trebuie să laşi spaima să-ţi întrerupă concentrarea. Nu trebuie să te întrebi cum se petrec lucrurile. Vrei să cobori în acest trup şi vrei să te conectezi, complet şi dintr-o dată, cu toate fibrele şi celulele lui. Imaginează-ţi că o faci! Imaginează-ţi că eşti deja înăuntru.

— Da, te urmăresc.

— Aşa cum ţi-am spus, înăuntru este ceva invizibil, lăsat de ocupantul iniţial, iar acest ceva este avid să fie din nou întreg — să se completeze cu sufletul dumitale. Am încuviinţat. A continuat. S-ar putea să fii invadat de o diversitate de senzaţii neplăcute. Când vei aluneca în el, trupul ţi se va părea foarte dens, foarte compact. Nu şovăi. Imaginează-ţi spiritul cuprinzând fiecare deget de la mâini, fiecare deget de la picioare. Priveşte prin ochii lui. Este foarte important. Ochii sunt o parte a creierului. Când priveşti prin ei, te ancorezi în creier. Nu vei fi dat afară, poţi fi sigur. O dată înăuntru, va fi nevoie de ceva efort ca să mai fii scos.

— Te voi vedea ca spirit atunci când vom face schimbul?

— Nu. Ar fi posibil, dar ar însemna să te concentrezi în afara scopului tău imediat. Nu trebuie să vrei să vezi nimic altceva decât acest trup. Trebuie să vrei să intri în el, să începi să te mişti cu el, să respiri prin el, să vezi prin el, aşa cum îţi spuneam.

— Da.

— Un lucru care te va speria va fi vederea propriului tău trup, neînsufleţit sau încă nelocuit de mine. Nu-i permite să te afecteze. E nevoie de o anumită încredere şi chiar de un fel de umilinţă. Crede-mă când spun că voi intra în posesia trupului dumitale fără să-l lezez în vreun fel şi că voi pleca imediat, ca să te eliberez de amintirea permanentă a ceea ce am făcut împreună. Nu mă vei vedea din nou decât vineri dimineaţă, aşa cum am convenit. Nu-ţi voi vorbi, pentru că vocea mea ieşind din gura ta te-ar nelinişti şi ţi-ar distrage atenţia. Înţelegi?

— Cum va suna vocea ta? Şi cum va suna vocea mea?

S-a uitat din nou la ceas, apoi înapoi la mine.

— Vor fi nişte diferenţe, a zis. Dimensiunea cutiei de rezonanţă e alta. Corpul acesta, de exemplu, conferă vocii mele

o gravitate pe care în mod obişnuit nu o avea. Dar ritmul, accentul, particularităţile vorbirii vor fi aceleaşi. Doar timbrul va fi diferit. Da, timbrul, ăsta-i cuvântul potrivit.

L-am privit îndelung, cu atenţie.

— Este important ca eu să cred că treaba se poate face?

— Nu, a răspuns, zâmbind larg. Nu e o şedinţă de spiritism. Nu-i nevoie să întreţii focul mediului cu credinţa dumitale. Vei vedea imediat. Ce mai e de spus?

S-a încordat, lăsându-se în faţă în scaun.

Câinele a lătrat brusc.

L-am liniştit, întinzând mâna către el.

— Hai! a zis James brusc, vocea coborându-i într-o şoaptă. Ieşi din trupul dumitale, acum!

M-am lăsat pe spate, făcându-i încă o dată semn câinelui să stea liniştit. Apoi mi-am impus să mă înalţ şi am simţit dintr-o dată o vibraţie profundă în întreg învelişul meu de carne. Apoi a venit senzaţia minunată că reuşisem să mă desprind cu adevărat, un spirit, liber şi uşor, păstrând încă mâinile şi picioarele formei mele de bărbat, lungit chiar dedesubtul tavanului alb. M-am uitat în jos şi am văzut spectacolul uluitor al trupului meu şezând liniştit în scaun. O, ce sentiment extraordinar, ca şi cum aş fi putut să mă duc oriunde aş fi vrut într-o clipă! Ca şi cum nici n-aş fi avut nevoie de trup, ca şi cum faptul că fusesem înlănţuit de el ar fi fost o înşelătorie încă din clipa naşterii.

Corpul fizic al lui James se prăbuşea încetişor în faţă, iar degetele au început să-i alunece de pe tăblia mesei. Nu trebuia să mă las distras. Scopul era schimbul!

— Jos, coboară în trupul acela! am zis tare, dar nu aveam o voce care să poată fi auzită, aşa că, fără o vorbă, m-am străduit să mă îngreuiez şi să mă contopesc cu noua carne, cu forma aceea corporală.

Un vuiet puternic mi-a umplut auzul, apoi am resimţit o tensiune puternică, de parcă întregul meu eu ar fi fost înghesuit într-un tub strimt, întunecos. Înfiorător! Voiam să fiu liber. Dar în acelaşi timp mă simţeam pe mine însumi umplând braţele şi picioarele acelea, carnea grea şi usturândă închizându-se în jurul meu, în timp ce o mască îmi acoperea faţa, provocându-mi senzaţii asemănătoare.

Mă străduiam să deschid ochii, chiar înainte să-mi fi dat

seama ce făceam, că flexam pleoapele acelui trup muritor, că, într-adevăr, clipeam, că priveam prin ochi muritori în încăperea slab luminată, uitându-mă la vechiul meu trup de dincolo de masă, la foştii mei ochi albaştri care mă cercetau prin ochelarii cu lentile violete, la fosta mea piele închisă la culoare.

Simţeam că mă sufoc — trebuia să scap de asta! — când mi-am dat seama că eram înăuntru! Eram în trupul acela! Schimbul reuşise. Am respirat zdravăn, horcăind, punând în mişcare monstruosul înveliş de carne, apoi mi-am trântit palma pe piept, îngrozindu-mă de grosimea lui şi ascultând pulsaţia şuvoiului de sânge din inimă.

— Doamne Dumnezeule, sunt înăuntru, am strigat, străduindu-mă să împrăştii întunericul din jurul meu, să înlătur vălul de umbră ce mă împiedica să văd clar forma strălucitoare din faţa mea, care acum revenea şi ea la viaţă.

Fostul meu trup s-a smuci în sus, cu braţele ridicate ca de groază, izbind cu o mână becul din faţă şi spărgându-l, în timp ce scaunul pe care stătuse se izbea de podea. Câinele a sărit în picioare şi a dat drumul unui şir ameninţător de lătrături groase.

— Nu, Mojo, jos, băiete, m-am auzit strigând prin gâtul gros şi vânjos al muritorului, încă străduindu-mă să văd prin întuneric — deşi incapabil s-o fac — şi dându-mi seama că mâna *mea* era aceea care apuca zgarda câinelui şi îl trăgea înapoi, înainte ca el să fi apucat să atace trupul de vampir, care se uita uluit la câine, cu ochii albaştri lucindu-i aprig, foarte goi şi inexpresivi.

— Da, omoară-l, s-a auzit vocea lui James, răsunând oribil de tare în gura pretematuralâ care fusese a mea.

Mâinile mi s-au repezit să-mi acopere urechile, ca să le protejeze de sunet. Câinele s-a năpustit iar înainte, iar eu, din nou, l-am apucat de zgardă, cu degetele încolăcite dureros de lanţ, îngrozit de forţa câinelui şi de slăbiciunea braţelor mele. Dumnezeule, trebuia să pun în mişcare trupul acesta! Nu era totuşi decât un câine, iar eu eram un bărbat puternic!

— Stai, Mojo! l-am implorat, în timp ce mă răsturna din scaun şi mă trântea în genunchi. Şi tu, pleacă de aici! am zbierat. Genunchii mă dureau îngrozitor. Ieşi afară! am strigat din nou.

Creatura care mai devreme fusesem eu a dansat pe deasupra mea, fâlfâind din braţe, şi s-a izbit de uşa de serviciu, spărgând ochiurile de geam şi lăsând să pătrundă înăuntru o

rafală îngheţată de vânt. Câinele înnebunise, şi-mi era imposibil să-l mai ţin.

— Ieşi afară! am urlat iarăşi, privind consternat cum creatura s-a izbit cu spatele de uşă, făcând fărâme lemnul şi ce mai rămăsese din sticlă, şi a ieşit, înălţându-se în noaptea plină de ninsoare.

L-am mai zărit doar o clipă, suspendat deasupra scării din spate, o apariţie hidoasă, învârtejind zăpada din jur, cu membrele coordonându-se acum într-o mişcare ca a unui înotător într-o mare invizibilă. Ochii lui albaştri erau încă goi şi fără expresie, ca şi cum n-ar fi reuşit încă să dea un înţeles cărnii preternaturale din jurul lui, şi străluceau ca două nestemate incandescente. Gura — fosta mea gură — era strânsă într-o grimasă fără rost.

Apoi a dispărut.

Suflul mi-a revenit. Încăperea era îngheţată şi vântul şuiera în fiecare ungher, făcând vasele de aramă să se ciocnească în rastele şi zgâlţâind uşa sufrageriei. Câinele a tăcut brusc.

Mi-am dat seama că şedeam alături de el pe podea, înlănţuindu-i gâtul cu braţul drept şi cuprinzându-l cu stângul peste pieptul îmblănit. Fiecare răsuflare mă durea. Zăpada îmi intra în ochi şi mă orbea, eram închis ca într-o capcană în trapul care părea căptuşit cu plumb şi cu perniţe, iar gerul îmi înţepa mâinile şi faţa.

— Doamne Dumnezeule, Mojo, am şoptit în urechea rozalie a câinelui. Doamne Dumnezeule, s-a întâmplat. Sunt un om muritor.

11

— BINE, am zis prosteşte, încă uluit de sunetul slab, înăbuşit şi grav al vocii. A început, de-acum dă-i bătaie.

Ideea aceasta m-a făcut să râd.

Partea cea mai rea era vântul îngheţat. Îmi clănţăneau dinţii. Înţepăturile pe care le simţeam erau cu totul altfel decât cele din pielea mea de vampir. Trebuia să repar uşa, dar habar n-aveam cum.

Mai rămăsese oare ceva din ea? N-aş fi putut spune. Parcă

încercam să văd printr-un nor de fum. M-am ridicat încetişor în picioare, simţind dintr-o dată că am o greutate mult mai mare şi că sunt foarte instabil.

Din încăpere dispăruse orice urmă de căldură. Vântul pătrunsese peste tot şi îl auzeam vâjâind în întreaga casă. Încet şi cu grijă, am ieşit pe verandă. Gheaţă. Picioarele mi-au alunecat spre dreapta, trântindu-mă cu spatele de tocul uşii. M-a cuprins panica, dar am reuşit să apuc lemnul ud cu degetele mari şi tremurânde şi să nu mă prăvălesc pe scări. Am încercat din nou să văd prin întuneric, dar n-am reuşit deloc.

„Calmează-te, mi-am spus, conştient că degetele mi se udaseră şi în acelaşi timp înţepeniseră de frig, la fel ca şi picioarele. Aici nu-i lumină artificială, asta-i tot, iar tu priveşti prin ochii unui muritor. Aşa că fă acum ceva inteligent." Păşind foarte grijuliu, mai mult alunecând, am intrat înapoi în casă.

Am reuşit să văd conturul neclar al lui Mojo care stătea şi se uita la mine, gâfâind zgomotos, iar în unul din ochii săi negri lucea o aşchie de lumină. I-am vorbit încetişor:

— Eu sunt, Mojo, băiete, OK? Eu sunt!

I-am mângâiat uşurel părul moale dintre urechi. Am ajuns lângă masă şi m-am aşezat foarte neîndemânatic pe scaun, surprins din nou de slăbiciunea desâvârşită a cărnii mele şi de mizeria ei. Apoi mi-am încleştat mâna peste gură.

„S-a întâmplat cu adevărat, nebunule, m-am gândit. Nu-i nici o îndoială. E un miracol nemaipomenit, asta e. Eşti eliberat cu adevărat din trupul acela pretematural! Eşti o fiinţă omenească. Eşti un bărbat. Aşa că isprăveşte cu panica. Gândeşte ca eroul care te mândreşti că eşti! Întâi problemele practice. Zăpada vine peste tine. Pentru numele lui Dumnezeu, trupul ăsta muritor o să îngheţe. Fă ceea ce trebuie!"

Dar tot ce-am făcut a fost să deschid mai tare ochii şi să mă holbez la ceea ce părea să fie zăpadă adunându-se în cristale sclipitoare pe suprafaţa albă a mesei, aşteptând momentul când aveam să pot vedea mai clar, ceea ce, evident, nu se întâmpla.

Era ceai vărsat, nu-i aşa? Şi sticlă spartă. Nu cumva să te tai în cioburi, nu te poţi vindeca! Mojo a venit mai aproape, şi picioarele mele tremurânde s-au bucurat să se lipească de blana lui caldă. Dar de ce oare ceea ce simţeam părea atât de îndepărtat, de parcă aş fi fost înfofolit în pături? De ce nu-i puteam simţi mirosul de blană curată? Aha, simţurile sunt

limitate. Ar fi trebuit să te aştepţi la asta.

Acum du-te şi te uită în oglindă, să vezi minunea. Da, nu mai sta în încăperea friguroasă.

— Hai, băiete, i-am zis câinelui şi am trecut din bucătărie în sufragerie.

Fiecare pas făcut îl simţeam neîndemânatic, moale, greoi, iar cu degete şovăitoare am orbecăit şi am închis uşa. Vântul s-a izbit în ea, s-a strecurat pe la încheieturi, dar uşa a rămas închisă.

M-am întors, pierzându-mi pentru o clipă echilibrul, apoi îndreptându-mă. Pe toţi sfinţii, n-ar trebui să fie atât de greu să te deprinzi cu mersul. M-am înfipt pe picioare, apoi m-am uitat în jos la ele, uimit de cât erau de mari, apoi la mâini – mari şi ele. Dar nu urâte, deloc urâte. Nu intra în panică! Ceasul era incomod, dar aveam nevoie de el. Bine, păstrează-l. Dar inelele? Categoric, nu le voiam pe degete. Îmi produceau mâncărimi. Am încercat să le scot. Imposibil! Nu voiau să iasă. Dumnezeule!

Hai, ajunge. Eşti gata să înnebuneşti, pentru că nu-ţi poţi trage inelele de pe degete. E o prostie! Linişteşte-te. Ştii, există şi săpun. Dă-ţi cu săpun pe mâinile astea mari, întunecate şi îngheţate, şi inelele vor ieşi.

Am încrucişat braţele şi mi-am lipit palmele de coaste, simţind îngrozit sudoarea alunecoasă de sub cămaşă — fără asemănare cu sudoarea de sânge — apoi am respirat adânc, făcând abstracţie de greutatea pe care o simţeam în piept şi de senzaţia aspră pe care mi-o producea simplul act al inspiraţiei şi expiraţiei, străduindu-mă în acelaşi timp să mă uit la încăpere.

Nu era momentul să urlu de groază. Nu, hai să ne uităm acum prin cameră.

Era puţină lumină. Într-un colţ îndepărtat ardea o veioză, mai era una micuţă şi pe cămin, totuşi era încă teribil de întuneric. Parcă aş fi fost sub o apă întunecată, plină de cerneală.

E normal. E omeneşte. Aşa văd muritorii. Totul arăta sinistru şi fragmentat, fără nici o legătură cu spaţiile deschise ale încăperilor prin care se mişcă un vampir.

Ce oribil de posomorâte erau scaunele întunecate, masa abia vizibilă, lumina chioară care se insinua prin colţuri, modelele de ipsos din susul pereţilor pierzându-se în umbră, impenetrabilă umbră, şi ce înspăimântător era golul negru al holului.

Orice putea să pândească ascuns în umbră — un şobolan, orice. Chiar şi un alt om ar fi putut să fie în hol. M-am uitat în jos, la Mojo, uimit din nou de cât de neclar se vedea, de cât de misterios şi diferit arata. Într-o întunecime ca asta, lucrurile îşi pierd conturul. Imposibil să apreciezi cu adevărat cât sunt de mari sau ce textură au.

Ah, dar deasupra căminului era o oglindă!

M-am dus la ea, încurcat de greutatea membrelor şi de spaima să nu mă împiedic, de nevoia de a mă uita mereu la picioare. Am tras lămpiţa sub oglindă şi mi-am privit faţa.

O, da. În spatele ei eram eu, şi cât de uimitor de diferit. Nu mai păream impenetrabil, nu mai aveam teribila lucire nervoasă din ochi. Din oglindă mă privea un tânăr destul de speriat.

Am ridicat mâna şi mi-am pipăit gura, sprâncenele, fruntea, ceva mai înaltă decât a mea, apoi părul moale. Faţa era plăcută, infinit mai plăcută decât îmi dădusem seama, netedă, fără riduri, foarte bine proporţionată şi cu ochi adânci. Nu-mi plăcea însă lucirea de frică din ochi. Nu, nu-mi plăcea deloc. Am încercat să capăt o expresie diferită, să cer trăsăturilor să exprime încântarea pe care o simţeam. Nu era uşor. Şi nu sunt sigur că ceea ce simţeam era îneântare. Pe chipul ăsta nu puteam vedea nimic răsfrânt dinăuntru.

Am deschis încet gura să vorbesc. Am spus în franceză că trupul acela îl adăpostea pe Lestat de Lioncourt şi că totul eră în regulă. Experimentul reuşise! Nu trecuse nici o oră de atunci, diavolul de James plecase şi totul reuşise! Ceva din impetuozitatea mea se vedea acum în ochi; iar când am zâmbit, am zărit pentru câteva secunde ceva din natura mea rea, apoi zâmbetul a pălit şi am continuat să arăt stingher şi uluit.

M-am întors şi m-am uitat la câinele din dreapta mea, care mă privea, ca de obicei, perfect mulţumit.

— De unde ştii că sunt eu? am întrebat. Că sunt înăuntrul lui James? A ridicat capul şi a ciulit uşor o ureche. Bine, am zis. Ajunge atâta slăbiciune şi atâta nebunie, hai să mergem!

Am pornit înainte către holul întunecat, piciorul drept a fugit brusc de sub mine şi am căzut greoi, cu mâna stângă alunecând pe duşumea ca să amortizeze izbitura, cu capul lovind marmura căminului şi înfigând cotul în marmura din vatră, într-o explozie violentă de durere. Instrumentele de lângă cămin s-au prăbuşit zăngănind peste mine, dar asta nu era nimic. Îmi strivisem

nervul cotului şi durerea era ca un foc ce-mi cuprindea braţul.

M-am întors cu faţa în jos şi am stat liniştit o clipă, aşteptând să treacă durerea . De-abia atunci mi-am dat seama cum îmi pulsa capul de la izbitură. Am întins mâna şi am simţit în păr umezeala sângelui. Sânge!

O, minunat. Ce s-ar mai fi distrat Louis! M-am ridicat, şi durerea s-a deplasat spre dreapta până a ajuns sub frunte, ca şi cum ar fi fost o greutate care aluneca prin cap. M-am rezemat, apucându-mă de poliţa căminului.

Jos, în faţa mea, zăcea una dintre carpetele acelea nostime. Vinovatul. Am dat-o la o parte cu piciorul, apoi m-am întors şi, încet şi cu grijă, am ieşit în hol.

Dar unde mă duceam? Ce voiam să fac? Am descoperit imediat răspunsul. Vezica îmi era plină şi mă deranja şi mai tare de când căzusem. Trebuia să fac pipi.

Nu era pe-aici, pe undeva, o baie? Am găsit întrerupătorul şi am aprins luminile candelabrului din hol. Un lung moment am căscat ochii la beculeţe — şi trebuie să fi fost vreo douăzeci — dându-mi seama că nu era cine ştie ce lumină, dar că nimeni nu-mi spusese că nu puteam aprinde toate becurile din casă.

M-am apucat s-o fac. Am trecut pe rând prin living, prin bibliotecă, prin holul din spate. Iar şi iar, lumina mă dezamăgea, senzaţia de semiîntuneric nu mă părăsea, iar neclaritatea lucrurilor mă alarma uşor şi mă făcea să mă simt confuz.

În cele din urmă, mi-am croit drum în sus, pe scări, grijuliu, speriat că puteam în orice clipă să-mi pierd echilibrul sau să calc strâmb, şi nelinişti de durerea surdă din picioare. Nişte picioare atât de lungi!

Când m-am uitat în jos, pe scări, am rămas cu gura căscată. „De-aici poţi să cazi şi să mori", mi-am zis.

M-am întors şi am intrat în baia strâmtă, găsind repede lumina. Trebuia să urinez, pur şi simplu, trebuia, şi nu mai făcusem aşa ceva de două sute de ani.

Am tras fermoarul pantalonilor, am scos mădularul şi am rămas imediat surprins de moliciunea şi de mărimea lui. Mărimea era convenabilă, evident. Cine nu vrea să fie mare? Şi era circumcis, ceea ce părea drăguţ. Dar moliciunea mă îngreţoşa straşnic, şi nu voiam să ating aşa o chestie. Însă trebuia să-mi aduc aminte că mădularul acela era al meu. Nostim!

Şi ce să mai vorbim despre mirosul pe care-l răspândea, el şi părul din jurul lui? Ei bine, dragule, e şi el al tău! Hai, dă-i drumul.

Am închis ochii, scremându-mă foarte imprecis şi probabil prea tare; un arc puturos de urină a ţâşnit din chestia aceea, ratând vasul closetului şi împroşcând scaunul alb.

Revoltător. M-am dat înapoi, am corectat direcţia şi m-am uitat, scârbit şi fascinat, cum urina umplea closetul, în timp ce la suprafaţă se formau bule, iar mirosul era din ce în ce mai puternic şi mai greţos, insuportabil chiar. Până la urmă, vezica s-a golit. Am băgat lucrul acela flasc şi dezgustător înapoi în pantaloni, am tras fermoarul şi am trântit capacul closetului. Am tras apa. Urina s-a dus, cu excepţia stropilor care împroşcaseră colacul şi podeaua.

Am încercat să respir adânc, dar în jurul meu mirosea dezgustător. Am ridicat mâinile şi mi-am dat seama că şi ele miroseau. Am dat drumul la apă în chiuvetă, am înşfăcat săpunul şi m-am pus pe treabă. Mi-am clăbucit mâinile iar şi iar, dar fără să fiu convins ca erau într-adevăr curate. Pielea era mult mai poroasă decât cea preternaturală. Mi-am dat seama că părea murdară; apoi am încercat să scot inelele.

Cu tot clăbucul, nu voiau să iasă. Am reflectat. Da, ticălosul le furase probabil la New Orleans. Nu reuşise nici el să le scoată şi acum mă lăsase pe mine împodobit cu ele! Muream de nerăbdare, dar nu era nimic de făcut până ce nu aveam să caut un bijutier care să ştie să le scoată cu vreo pilă, un fierăstrău sau orice altă sculă. Numai când mă gândeam, deveneam atât de neliniştit, încât muşchii mi se încordau, străbătuţi de spasme dureroase. Mi-am impus să încetez.

Mi-am spălat mâinile iar şi iar, caraghios, apoi le-am şters cu prosopul, scârbit din nou de textura lor poroasă şi de murdăria din jurul unghiilor. Dumnezeule mare, de ce nu avea grijă nebunul să-şi cureţe mâinile?

M-am privit apoi în peretele de oglinzi de la capătul băii şi m-am găsit dezgustător. Aveam în faţă, pe pantaloni, o pată mare de umezeală. Organul acela tâmpit nu fusese uscat când îl băgasem înăuntru!

Ei bine, pe vremuri nu-mi pasase niciodată de aşa ceva, nu-i aşa? Dar pe atunci eram un moşier jegos care făcea baie numai vara sau când îi trăsnea să se arunce într-un izvor de munte.

Nici nu se punea problema să rămân cu pata aceea de urină pe pantaloni! Am ieşit din baie, am trecut pe lângă răbdătorul Mojo, mângâindu-l încet pe cap, şi am intrat în dormitorul stăpânului, am deschis dulapul şi am găsit altă pereche de pantaloni — unii chiar mai buni, de lână, gri — apoi m-am descălţat şi m-am schimbat.

Şi acum, ce trebuia să mai fac? „Să merg să caut ceva de mâncare", m-am gândit. Mi-am dat seama ce foame îmi era! Da, iată cauza precisă a disconfortului pe care îl simţeam, pe lângă vezica plină şi moleşeala generală, de la începutul întregii poveşti.

Mănâncă. Dar, dacă mănânci, ştii ce se va întâmpla? Va trebui să te duci din nou la baie — asta sau alta — şi să te uşurezi de mâncarea digerată. Gândul m-a lăsat cu gura căscată.

Eram atât de îngreţoşat numai imaginându-mi excrementele ieşind din trupul meu, încât am crezut că o să vomit. Am stat liniştit, la picioarele patului scund, modern, şi am încercat să mă controlez.

Mi-am spus că nu erau decât aspectele cele mai simple ale omenescului; nu trebuia să le îngădui să copleşească chestiunile importante. Mă comportam ca un laş şi nu ca eroul întunecat care pretindeam că sunt. Să ne înţelegem, nu cred cu adevărat că *sunt* un erou, dar am decis, cu mult timp în urmă, că trebuie să trăiesc ca şi cum aş fi — că trebuie să trec prin toate dificultăţile care-mi ies în cale, pentru că ele nu sunt decât inevitabilele mele cercuri de foc.

Ei bine, acesta era un cerc de foc mic şi josnic. Şi trebuia să încetez cu laşitatea. Să mănânc, să gust, să simt, să văd – aşa se numea încercarea! Şi ce încercare avea să fie!

Pânp la urmă, m-am ridicat în picioare, încercând un pas ceva mai lung, ca să mă acomodez cu noile mele picioare, şi m-am întors la şifonier. Spre uimirea mea, nu erau prea multe haine. Două perechi de pantaloni de lână, două jachete subţiri, tot de lână, noi, şi un teanc de vreo trei cămăşi pe unul dintre rafturi.

Hmmm. Ce se întâmplase cu restul? Am deschis sertarul de sus al scrinului. Gol. Toate sertarele erau goale. La fel şi lada patului.

Ce putea să însemne asta? Că luase hainele cu el, că le

trimisese undeva unde avea să se ducă? De ce? Trupului său nou nu i s-ar fi potrivit, şi spusese că avusese grijă de tot. Eram tulburat. Să *fi însemnat că nu intenţiona să se mai întoarcă?*

Era absurd. N-ar fi renunţat la cele douăzeci de milioane. Iar eu nu-mi puteam irosi preţiosul timp ca muritor îngrijorându-mă ceas de ceas de un asemenea lucru!

Am purces la coborârea periculoasei scări, cu Mojo păşind încet lângă mine. Acum controlam trupul cel nou cu mai puţin efort, aşa greoi şi incomod cum era. Am deschis dulapul din hol. Pe un umeraş rămăsese un trenci vechi. Şi o pereche de galoşi. Altceva nimic.

M-am dus la biroul din living. Îmi spusese că găsesc acolo permisul de conducere. Am deschis încet sertarul de sus. Gol. Totul gol. Ba nu, într-un sertar erau nişte hârtii. Păreau să aibă legătură cu casa şi nu apărea pe nici una numele lui Raglan James. Am încercat să le înţeleg. Dar exprimarea oficială mă năucea. Nici măcar nu reuşeam să-mi fac o impresie imediată despre înţelesul lor, aşa cum mi se întâmpla când aveam ochi de vampir.

Mi-am amintit ce spusese James despre sinapse. Într-adevăr, gândeam mai lent. Era greu să citesc fiecare cuvânt.

Ei bine, ce însemna asta? Nu era nici un permis de conducere. Dar nu-mi trebuia decât bani. Ah, da, bani. Lăsasem banii pe masă. Dumnezeule, probabil că zburaseră în curte.

M-am întors în bucătărie. Era ger, iar masa, plita şi vasele de aramă din rastel erau acoperite cu o pojghiţă subţire de gheaţă. Portofelul nu era pe masă. Nici cheile maşinii nu erau pe masă. Iar lumina, bineînţeles, se făcuse ţăndări.

M-am lăsat în genunchi şi am început să pipăi duşumeaua. Am găsit paşaportul. Portofelul, nu. Nici cheile. Doar cioburi din becul explodat, care m-au înţepat şi mi-au intrat în două locuri în piele. Picături de sânge pe mâini. Fără miros. Fără gust. Am încercat să văd, fără să mai pipăi. Nici urmă de portofel. Am ieşit din nou în capul scărilor, grijuliu să nu mai alunec. Portofelul, ioc. Nu puteam vedea în zăpada groasă din curte.

Inutil, nu-i aşa? Portofelul şi cheile nu erau atât de uşoare, încât să fi zburat afară. Le luase el! Poate chiar se întorsese după ele! Ce monstru meschin! Mi-am dat seama că locuia acum în trupul meu, în splendidul meu trup preternatural, şi am paralizat de furie.

Ei bine, credeai că aşa putea să se întâmple, nu? Era în firea lui. Şi ai îngheţat din nou, tremuri. Treci înapoi în sufragerie şi închide uşa.

Chiar aşa am şi făcut, deşi a trebuit să-l aştept pe Mojo, absolut indiferent la viscol. Acum era frig şi în sufragerie, pentru că lăsasem uşa deschisă. În timp ce urcam la etaj, mi-am dat seama că, în timpul excursiei în bucătărie, scăzuse temperatura în toată casa. Trebuia să-mi aduc aminte să închid toate uşile.

Am intrat în prima dintre încăperile nefolosite, unde ascunsesem banii. M-am întins după ei, dar n-am găsit plicul pe care-l lăsasem, ci doar un petic de hârtie. L-am luat, deja furios, chiar înainte să aprind lumina şi să citesc cele câteva cuvinte:

Eşti un biet tâmpit dacă crezi că un om cu talentele mele nu-ţi poate găsi ascunzătoarea. Nu-i nevoie să fii vampir ca să depistezi pete trădătoare de umezeală pe duşumea şi pe perete. Îţi doresc o aventură plăcută. Ne vedem vineri. Ai grijă de dumneata! Raglan James.

O CLIPĂ am fost prea furios ca să mă pot mişca. Pur şi simplu, scoteam foc. Pumnii mi se încleştaseră. „Secătură măruntă!" am zis cu vocea aceea mizerabilă, groasă, nedesluşită, arţăgoasă.

M-am dus în baie. Bineînţeles, nici al doilea pachet cu bani nu era în ascunzătoarea de după oglindă. Doar un alt bilet.

Ce este viaţa omenească fără piedici? Trebuie să înţelegi că nu pot rezista ispitei unor asemenea descoperiri. E ca şi cum ai înconjura un alcoolic cu sticle de vin. Ne vedeni vineri. Te rog, mergi cu grijă pe trotuarele îngheţate. N-aş vrea să-ţi rupi vreun picior.

N-AM putut să mă opresc şi am izbit cu pumnul în oglinda. Ei bine, numai o rană în plus. Nu o spărtura în zid, cum ar fi fost dacă ar fi făcut-o Lestat. Doar o grămadă de cioburi. Şi ghinion, şapte ani de ghinion!

M-am întors, m-am dus în bucătărie — de data asta am închis uşa după mine — şi am deschis frigiderul. Înăuntru nu era

nimic. Nimic.

Ah, drăcuşorul, ce-aveam de gând să-i fac! Cum credea că poate să scape? îşi imagina că, dacă îi dau douăzeci de milioane, nu pot să-i sucesc gâtul după aceea? Ce naiba credea...

Hmmm.

Era atât de greu să-ţi închipui? N-avea să se mai întoarcă, nu-i aşa? Sigur că nu.

M-am întors în sufragerie. Porţelanurile şi argintăria din dulapul-vitrină dispăruseră. Eram sigur că noaptea trecută acolo fuseseră porţelanuri şi argintărie. M-am dus în hol. Pe pereţi nu mai era nici o pictură. Am cercetat şi în living. Nici urmă de Picasso, Jasper Johns, de Koonig sau Warhol. Dispăruseră. Dispăruseră până şi fotografiile cu vapoare.

Sculpturile chinezeşti dispăruseră şi ele. Rafturile de cărţi erau goale. Nu mai erau nici covoarele. Rămăseseră numai câteva dintre cele preţioase — unul în sufragerie, care mă făcuse aproape să mă omor! Şi unul la piciorul scării.

Casa fusese golită de tot ceea ce fusese cu adevărat valoros! Lipsea şi jumătate din mobilier! Ticălosul n-avea să se mai întoarcă. Nu-şi propusese niciodată aşa ceva.

M-am aşezat în fotoliul de lângă uşă. Mojo, care mă urmase cu credinţă, a profitat de ocazie ca să se întindă la picioarele mele. Mi-am îngropat adânc mâna în blana lui şi am tras de ea, apoi l-am mângâiat, gândindu-mă ce bine că măcar câinele era aici.

Bineînţeles, James era nebun să împingă lucrurile într-atât. Nu se gândise că i-aş putea chema pe ceilalţi?

Hmmm. Să-i chem pe ceilalţi în ajutor — ce idee îngrozitoare. N-aveam nevoie de prea multă imaginaţie ca să ghicesc ce-ar fi avut de spus Marius când i-aş fi mărturisit ce-am făcut. Foarte probabil că ştia deja şi că mocnea de dezaprobare. Cât despre cei mai bătrâni, m-am înfiorat gândindu-mă la ei. Cel mai bine era să sper că schimbarea de trupuri trecuse neobservată. Îmi dădusem seama de la început.

Dar ceea ce conta era că James nu ştia cât de furioşi ar fi ceilalţi pe mine datorită experimentului. N-avea de unde. Aşa cum nu ştia nici limitele puterii pe care o deţinea acum.

Ah, dar totul era prematur. Furtul banilor, golirea casei – nu era nici mai mult, nici mai puţin decât o glumă drăcească de-a

lui James. N-avea cum să lase pentru mine haine sau bani. Nu-i permitea firea lui de hoţ. Trebuia, pur şi simplu, să mă pungăşească puţin. Desigur, plănuia să se întoarcă şi să pretindă cele douăzeci de milioane. Şi conta pe faptul că n-aveam să-i fac rău, pentru că aş fi vrut să reiau experimentul, iar el era singura fiinţă care putea îndeplini schimbarea cu succes.

Da, avea un as în mânecă, îmi imaginasem bine — şi anume că nu puteam să-i fac rău singurului muritor în stare să mă ajute să fac schimbul, dacă aş mai fi vrut.

Să-l mai fac o dată! Îmi venea să rid. Chiar am râs, şi ce straniu a sunat! Am închis strâns ochii şi am stat o clipă, urând sudoarea care mi se prelingea pe coaste, urând durerea din pântece şi din cap, urând umplutura greoaie pe care o simţeam în mâini şi picioare. Când i-am deschis din nou, tot ce am văzut a fost lumea aceasta împăienjenită, cu contururi greu de distins şi cu culori palide...

Să-l mai fac o dată? Oooh! Ţine-te bine, Lestat! Ţi-ai încleştat dinţii aşa de tare, că te-ai rănit! Ţi-ai retezat limba! Ai să-ţi însângerezi gura! Şi sângele are gust de apă cu sare, nimic altceva decât apă cu sare, apă cu sare! Pe toţi dracii, ai grijă. Opreşte-te!

După câteva momente, m-am ridicat şi am început să caut, sistematic un telefon.

Nu era nici unul în toată casa.

Minunat!

Ce nebun fusesem că nu plănuisem destul toată experienţa. Fusesem atât de vrăjit de chestiunile spirituale majore, încât nu-mi făcusem nici un fel de pregătiri. Ar fi trebuit să-mi rezerv un apartament la „Willard", să las bani în seiful hotelului! Ar fi trebuit să pregătesc o maşină.

Maşina. Să vedem maşina.

M-am dus la dulapul din hol, am luat haina, am observat o ruptură în căptuşeală — probabil că de aceea rămăsese nevândută — am îmbrăcat-o, disperat că în buzunare n-am găsit mănuşi, şi am mers în spate, după ce am închis cu grijă uşa sufrageriei. L-am întrebat pe Mojo dacă rămâne sau vine cu mine. Evident, voia să mă însoţească.

Zăpada de pe alee avea cam un picior grosime. Trebuia să-mi croiesc drum prin ea. Când am ajuns în stradă, mi-am dat

seama că acolo era încă şi mai mare.

Bineînţeles, nici vorbă de vreun Porsche roşu. Nici în stânga scărilor din faţă, nici prin preajmă. Ca să fiu sigur, m-am dus până la colţ, am dat un tur şi pe urmă m-am întors. Picioarele îmi îngheţaseră, ca şi mâinile, de altfel, iar pielea feţei mă durea.

Ei bine, trebuia să merg pe jos, cel puţin până la un telefon public. Zăpada cădea peste mine, ca un fel de binecuvântare, numai că nu vedeam pe unde merg.

Lui Mojo părea să-i placă vremea, ara neîntrerupt omătul, iar fulgii cădeau şi străluceau pe haina lui gri de pluş. M-am gândit o clipă că ar fi trebuit să schimb trupul cu al câinelui. Ideea cu Mojo în trupul meu de vampir m-a făcut să râd. Am râs şi am râs, şi am râs, învârtindu-mă în cerc, apoi, în cele din urmă, m-am oprit, pentru că muream din cauza frigului.

Totul era grozav de nostim. Iată, eram o fiinţă omenească — un lucru nepreţuit pe care-l dorisem mereu de când murisem — totuşi, uram până-n fundul măduvei oasele astea omeneşti! Am simţit că stomacul mi se agită zgomotos, chinuit de foame. Un spasm, pe urmă altul — cel mai potrivit nume ar fi fost „crampe de foame".

„Paolo", trebuie să ajung la „Paolo", dar cum să fac să mi se dea ceva de mâncare? Am *nevoie* de hrană, nu-i aşa? Fără să mănânc, pur şi simplu, nu pot să merg. Dacă nu manânc, mă va copleşi slăbiciunea.

Am ajuns la colţul lui Wisconsin Avenue şi am văzut la poalele colinei lumini şi lume. Strada fusese curăţată de zăpadă şi deschisă traficului. Puteam vedea oamenii mergând preocupaţi încolo şi încoace sub luminile felinarelor, bineînţeles, totul extrem de neclar.

M-am grăbit, picioarele îmi amorţiseră dureros, ceea ce, dacă aţi mers vreodată prin zăpadă, ştiţi că nu-i o contradicţie în termeni, şi, în cele din urmă, am văzut vitrina luminată a unei cafenele. „Martini". Bun. Uită-l pe „Paolo". „Martini" să fie. În faţă se oprise o maşină; o pereche de tineri au ieşit din spate, s-au grăbit spre uşă şi au intrat. M-am apropiat şi eu încet de uşă şi am văzut o tânără destul de frumuşică la o tejghea de lemn, luând meniul pentru cei doi tineri şi apoi conducându-i în penumbra din spate. Am zărit luminări şi feţe de masă în carouri. Brusc mi-am dat seama că duhoarea groaznic de

greţoasă care-mi umplea nările era miros de brânză arsă.

Ca vampir, nu-mi plăcuse mirosul ăsta, nu, câtuşi de puţin; dar nu-mi făcea atât de rău. Era cumva în afara mea. Acum însă îl simţeam legat de propria mea foame; părea că zvâcneşte chiar în muşchii gâtului meu. Ziceai că duhoarea era chiar în măruntaiele mele şi mă îngreţoşa ca o apăsare, mai mult decât ca un miros.

Curios. Da, trebuia să reţin toate aceste lucruri. Iată ce înseamnă a fi viu.

Tânăra cea drăguţă se întorsese. I-am văzut profilul palid în timp ce se uita în jos la hârtia de pe tejgheaua de lemn şi ridica stiloul să fac un semn. Avea păr lung, negru, ondulat şi o piele foarte palidă. Aş fi vrut s-o pot vedea mai bine. Am încercat să-i simt mirosul, dar n-am reuşit. N-am simţit decât mirosul brânzei arse.

Am deschis uşa, făcând abstracţie de duhoarea care m-a izbit, şi am înaintat prin ea până ce am ajuns în faţă femeii; căldura binecuvântată a locului m-a învăluit, cu miros cu tot. Fata era grozav de tânără, cu trăsături mai degrabă mici şi ascuţite, cu ochi negri, înguşti. Avea gura mare, rujată exagerat, şi un gât frumos. Corpul era demn de secolul al douăzecilea — tot numai oase sub rochia neagră.

— Mademoiselle, am zis, îngroşând deliberat accentul franţuzesc, mi-e foarte foame, iar afară e foarte frig. Aş putea să fac ceva ca să obţin o farfurie cu mâncare? Am să spăl pe jos, dacă vreţi, sau am să lustruiesc paharele şi geamurile, orice doriţi.

S-a uitat la mine fără expresie. Apoi şi-a îndreptat spatele, a scuturat părul buclat şi a rotit ochii.

— Ieşi afară, a zis, privindu-mă cu răceală.

Vocea suna şters şi banal. Sigur că nu era aşa, era de vină numai auzul meu de muritor. Eu nu puteam detecta rezonanţa pe care reuşea s-o depisteze un vampir.

— Mi-aţi putea da o bucată de pâine? am întrebat. Doar o bucată de pâine.

Mirosul de mâncare, aşa rău cum părea, mă ameţea. Pur şi simplu, nu-mi puteam aduce aminte ce gust are mâncarea. Nu-mi puteam aduce aminte de gust şi consistenţă împreună. Dar ceva mult mai omenesc le luase locul. Mi-era disperat de foame.

— Dacă nu pleci, a zis, cu vocea tremurând, am să chem poliţia.

Am încercat să-i citesc gândurile. Nimic. M-am uitat în jur, scrutând întunericul. Nimic. În trupul acesta nu aveam nici o putere. M-am uitat din nou la ea. Nimic. Nici măcar o fărâmă din vreun gând al ei. Nici măcar o intuiţie despre ce fel de om era.

— O, foarte bine, am zis, adresându-i cel mai drăguţ zâmbet de care eram în stare, fără să am habar cum se vedea sau ce efect putea să aibă. Sper că pentru lipsa de milă ai să arzi în flăcările iadului. Dar, Dumnezeu mi-e martor, nici eu nu merit mai mult.

M-am întors şi, când să plec, mi-a atins mâneca.

— Uite, a spus, tremurând de furie şi neplăcere, nu se poate să vii aşa aici şi să aştepţi să ţi se dea de mâncare.

Sângele îi inundase obrajii albi. Nu-i simţeam mirosul. Simţeam însă urcând dinspre ea un fel de parfum de mosc – jumătate omenesc, jumătate din comerţ. Dintr-o dată am văzut două sfârcuri mici întinzând materialul rochiei. Ce uimitor! Am încercat din nou să-i citesc gândurile. Mi-am zis că trebuie să reuşesc, că aveam o putere înnăscută. Degeaba.

— Ţi-am spus că aş putea munci pentru mâncare, am precizat, încercând să nu-i privesc sânii. Aş face orice doreşti. Uite, îmi pare rău, nu vreau să arzi în iad. A fost îngrozitor să spun aşa ceva. Numai din cauză că nu-mi merge deloc bine acum. Mi s-au întâmplat nişte lucruri rele. Uite, e şi câinele meu aici. Cum am să-l hrănesc?

— Câinele acela! S-a uitat pe geam la Mojo, care şedea maiestuos în zăpadă. Glumeşti!

Ce voce stridentă avea! Absolut fără personalitate. Toate sunetele care veneau spre mine erau la fel. Metalice şi subţiri.

— Ba nu, e câinele meu, am rostit, vag indignat. Ţin foarte mult la el.

A râs.

— Câinele ăsta mănâncă aici în fiecare seară, la uşa bucătăriei.

— O, minunat. Măcar unul din noi o să mănânce. Sunt atât de fericit s-o aflu, mademoiselle. Poate că aş putea să mă duc şi eu la uşa bucătăriei. Poate că Mojo mi-ar lăsa şi mie ceva.

A râs, rece şi fals. Mă observa într-un mod destul de evident, privindu-mi cu interes faţa şi hainele. Cum oi fi arătat pentru ea?

Nu ştiam. Trenciul negru nu era unul ieftin, dar nici la modă. Părul castaniu îmi era plin de zăpadă.

Avea la rândul ei un fel de senzualitate uscăţivă, potolită. Nas îngust, ochi fin modelaţi. Oase foarte frumoase.

— Bine, a zis, stai aici la tejghea. Am să-ţi aduc ceva. Ce doreşti?

— Orice. Nu-mi pasă. Mulţumesc pentru bunătate.

— Bine, stai jos. A deschis uşa şi a strigat la câine: Du-te în spate.

I-a arătat şi cu mâna.

Mojo nu s-a clintit, un munte de blană răbdător. Am ieşit în vântul îngheţat şi i-am spus să meargă la uşa bucătăriei. I-am arătat aleea. S-a uitat lung la mine, s-a ridicat, a luat-o încet pe alee şi a dispărut.

Am intrat înapoi, recunoscător pentru a doua oară că scap de frig, deşi mi-am dat seama că aveam pantofii plini de zăpadă topită. M-am dus către întunecimea dinăuntrul restaurantului, împiedicându-mă de o bancă pe care n-o văzusem, gata să cad, apoi m-am aşezat pe un taburet. Pe tejgheaua de lemn fusese deja pusă masa, un şervet albastru, o furculiţă grea de oţel şi un cuţit. Mirosul de brânză era sufocant. Mai erau şi altele — ceapă prăjită, usturoi, untură arsă. Revoltătoare.

Mă simţeam şi mai prost stând pe taburet. Marginea rotundă de lemn îmi tăia picioarele, iar faptul că nu puteam vedea în întuneric mă stânjenea din nou. Restaurantul părea foarte adânc, de fapt mai multe încăperi dispuse în şir. De aici nu le puteam vedea. Auzeam, în schimb, zgomote înspăimântătoare, linguri enorme bubuind pe metal, şi ele îmi răneau într-un fel auzul, după cum le resimţeam.

Tânăra a apărut din nou, zâmbind, în timp ce punea jos un pahar mare cu vin roşu. Mirosea acru şi părea greţos.

I-am mulţumit. După aceea am ridicat paharul şi am luat o gură de vin, înghiţind-o. Am simţit imediat că mă sufoc. Nu-mi imaginam ce se întâmplase — fie că înghiţisem greşit, fie aveam gâtul iritat din cine ştie ce motiv. Ştiu doar că am început să tuşesc furios şi că am smuls un şerveţel de lângă furculiţă şi l-am pus la gură. Totuşi, nişte vin mi-a ieşit pe nas. Cât despre gust, era prost şi acid. O nemulţumire teribilă a crescut în mine.

Am închis ochii şi mi-am sprijinit capul de pumnul stâng, strâns în jurul şerveţelului.

— Poftim, mai încearcă o dată, a zis ea.

Am deschis ochii şi am văzut că-mi umplea din nou paharul dintr-o carafă mare.

— Bine, am spus, mulţumesc.

Îmi era sete, grozav de sete. Iar gustul vinului îmi sporise setea şi mai tare. De data asta, mi-am spus, n-o să mai înghit atât de mult. Am ridicat paharul, am luat o gură mică, încercând s-o savurez, deşi nu părea să fie nimic de savurat, apoi am înghiţit-o încet, iar vinul a coborât pe calea cea bună. Slab, foarte slab, şi atât de diferit de savoarea bogată a unei înghiţituri de sânge. Dar trebuia să înţeleg până la capăt despre ce e vorba. Am băut ce mai era în pahar. Apoi am ridicat carafa, l-am umplut din nou şi din nou l-am băut.

Pentru moment, n-am simţit decât nemulţumire. Apoi, treptat, a început să mi se cam facă rău. „Va veni mâncarea", m-am gândit. Ah, dar uite mâncare — o cutie de tablă cu beţişoare de pâine sau, cel puţin, asta păreau să fie.

Am luat unul, l-am mirosit cu grijă, asigurându-mă că era pâine, apoi am muşcat foarte repede câte puţin, până când s-a terminat. Părea nisip până la ultima firimitură. Exact ca nisipul din deşertul Gobi care îmi intrase în gură. Nisip.

— Cum mănâncă muritorii aşa ceva? am întrebat.

— Mai încet, a spus frumuşica, râzând încet. Tu nu eşti muritor? De pe ce planetă eşti?

— Venus, am răspuns, zâmbind din nou. Planeta dragostei.

S-a uitat la mine fără să se ferească şi obrajii albi şi ascuţiţi i s-au înroşit.

— Ei, stai pe aici până ce termin, de ce nu? Poţi să mă conduci acasă.

— Aşa am să fac, am spus.

Înţelesul vorbelor s-a abătut asupra mea şi mi-a luat piuitul. Aş putea să mă culc cu femeia asta. Ah, da, ea, cel puţin, se gândise la o atare posibilitate. Ochii mei au coborât către cele două sfârcuri ce împungeau ispititor mătasea neagră a rochiei. Da, să mă culc cu ea, mi-am spus, şi ce netedă îi este pielea de pe gât!

Mădularul dintre picioarele mele s-a neliniştit. „Ei bine, ceva tot funcţionează", mi-am zis. Dar cât de curios de localizată era senzaţia, cum se întărea şi se umfla mădularul, în ce fel ciudat îmi absorbea toate gândurile. Nevoia de sânge nu era niciodată

localizată. Mă uitam indiferent în faţă. N-am plecat privirea nici când o farfurie de spaghetti cu sos de carne a fost aşezată înaintea mea. Mirosul fierbinte mi-a umplut narile — brânză frământată, carne arsă şi grăsime.

„Coboară, i-am zis mădularului. Nu-i momentul pentru aşa ceva."

În cele din urmă, mi-am lăsat privirea în farfurie. Foamea mă măcina de parcă cineva mi-ar fi luat intestinele cu amândouă mâinile şi le-ar fi răsucit. Îmi aminteam oare de o senzaţie asemănătoare? Dumnezeu mi-e martor că-mi fusese adesea foame în viaţa mea de muritor. Foamea era viaţa însăşi. Dar amintirea părea atât de îndepărtată, atât de lipsită de importanţă. Am apucat încet furculiţa — pe vremuri nu o folosisem niciodată, pentru că nu aveam decât linguri de lemn şi cuţite în lumea noastră necivilizată — şi i-am înfipt colţii în vârful maldărului de spaghetti umede, ducând-o pe urmă la gură.

Chiar înainte să pun limba, am ştiut că sunt prea fierbinţi, dar nu m-am putut opri destul de repede. M-am fript zdravăn şi am lăsat furculiţa să cadă. „Curată tâmpenie", m-am gândit, şi probabil că era al cincisprezecelea gest absolut prostesc pe care îl comiteam. Ce-ar fi trebuit să fac să mă apropii de lucruri cu mai multă inteligenţă, răbdare şi calm?

M-am aşezat pe scaunul incomod, cât puteam mai bine, fără să mă prăbuşesc pe podea, şi m-am străduit să gândesc.

Încercasem să dirijez un trup nou, plin de slăbiciuni şi senzaţii neobişnuite — în clipa asta picioare îngheţate şi dureroase, picioare ude în curentul care vâjâia de-a lungul podelei — şi făcusem greşeli de înţeles, dar prosteşti. Ar fi trebuit să-mi pun galoşii. Ar fi trebuit să caut un telefon înainte de a intra aici şi să-mi sun agentul din Paris. Necugetat, încăpăţânat, ca şi cum aş fi fost vampir, când, de fapt, nu mai eram.

Mâncarea aburindă din faţa mea nu m-ar fi ars, dacă aş fi fost în pielea mea de vampir, era limpede. Dar nu eram în pielea mea. Uite de ce ar fi trebuit să iau galoşii. Gândeşte!

Dar ce departe era experienţa de ceea ce îmi închipuisem! Oh, Doamne. Iată-mă aici, spunându-mi să gândesc, când, de fapt, ar fi trebuit să mă bucur. Ah, crezusem că o să mă scufund în senzaţii, în amintiri, în descoperiri; şi tot ce fac este să mă

gândesc cum să mă abţin!

Adevărul este că-mi imaginasem plăceri, o diversitate de plăceri — mâncare, băutură, o femeie în pat, apoi un bărbat. Dar nimic din ceea ce încercasem până acum nu fusese nici măcar pe-aproape atât de plăcut.

Ei bine, trebuia să-mi asum vina situaţiei ruşinoase în care mă găseam şi să o fac să se schimbe. M-am şters la gură cu prosopul, făcut dintr-o fibră artificială grosolană şi la fel de incapabil să absoarbă pe cât ar fi fost o bucată de nailon, apoi am apucat paharul şi l-am umplut din nou. M-a străbătut un val de greaţă. Gâtul mi s-a încleştat şi m-am simţit chiar ameţit. Dumnezeule, mă îmbătasem oare din trei pahare de vin?

Am ridicat din nou furculiţa. Amestecul cleios era acum mai rece; am băgat în gură o îmbucătură. Aproape că m-am sufocat din nou. Gâtul mi se închidea convulsiv, ca şi cum ar fi vrut să împiedice masa de lături să mă înăbuşe. A trebuit să mă opresc, să trag încet aer pe nas, să-mi spun că nu era otravă, că eu nu eram vampir, apoi să mestec mâncarea grijuliu, să nu-mi muşc limba.

Dar mi-o muşcasem ceva mai devreme, iar acum bucăţica rănită începea să mă doară. Durerea mi-a umplut gura, mai pregnantă decât mâncarea. Cu toate acestea, am continuat să mestec spaghetti, gândindu-mă la lipsa lor de gust, la cât erau de acre şi de sărate, la oribila lor consistenţă, apoi le-am înghiţit, simţind un spasm dureros, după aceea un nod coborându-mi în piept.

Dacă toate acestea i s-ar întâmpla lui Louis — dacă tu ai fi fostul vampir şi ai sta în faţa lui, privindu-l, l-ai condamna pentru tot ce face şi ce gândeşte, l-ai dispreţui pentru timiditate, pentru lipsa de experienţă, pentru neputinţa de a percepe.

Am ridicat iarăşi furculiţa. Am mestecat o nouă îmbucătură, am înghiţit-o. Avea totuşi un fel de gust. Dar, pur şi simplu, nu era gustul pregnant şi delicios al sângelui. Era mult mai searbăd, mai fibros, mai cleios. Nu-i nimic, încă o înghiţitură. Poţi să faci să-ţi placă. Şi pe urmă, poate că nu-i nici o mâncare foarte bună. Altă înghiţitură.

— Hei, las-o mai moale, a zis frumuşica. Se sprijinise de mine, dar nu-i puteam simţi moliciunea prin haină. M-am întors şi am privit-o în ochi, minunându-mă de genele lungi, negre, întoarse, şi de cât era gura de drăguţa când zâmbea. Înghiţi pe

nerăsuflate.

— Ştiu. Sunt foarte flămând, am spus. Ascultă, ştiu că sună groaznic de nerecunoscător. Dar n-ai ceva care să nu fie o masă cleioasă ca asta? Ştii, ceva mai tare — poate carne?

A râs.

— Eşti un om foarte straniu, a zis. De fapt, de unde eşti?

— Din Franţa, de la ţară.

— Bine, am să-ţi aduc altceva.

Imediat ce a plecat am mai băut un pahar de vin. Mă ameţisem definitiv şi simţeam un soi de căldură oarecum plăcută. Îmi venea să râd din senin şi ştiam că, în cele din urmă, aproape mă îmbătasem.

M-am hotărât să-i studiez pe ceilalţi oameni din încăpere. Era tare caraghios că nu reuşeam să le simt mirosul, să le aud gândurile. Nu reuşeam, de fapt, să le aud nici vocile, doar un fel de larmă. Şi era tare caraghios că părea să fie şi cald, şi frig — capul îmi plutea în aerul supraîncălzit, în timp ce picioarele îmi îngheţau din cauza curentului care vâjâia deasupra podelei.

Femeia a pus în faţa mea o farfurie cu carne — viţel, spunea ea. Am luat cu mâna o feliuţă, ceea ce părea s-o uimească — ar fi trebuit să folosesc cuţitul şi furculiţa — am muşcat din ea şi mi s-a părut mai fără gust decât spaghetele; dar era mai bine. Adică părea mai curată. Am mestecat-o, savurând-o.

— Mulţumesc, ai fost foarte bună cu mine, am zis. Eşti tare drăguţă, îmi pare rău de cuvintele aspre de mai devreme, chiar îmi pare rău.

Părea fascinată; evident, jucam teatru într-un fel. Mă prefăceam blând, fără să fiu.

M-a lăsat ca să ia plata unei perechi care pleca, iar eu m-am întors la cina mea — prima mea cină: nisip, clei şi bucăţi de piele sărata. Am râs în sinea mea. „Mai mult vin, am gândit, parcă nu bei nimic, dar un efect tot are."

După ce am terminat, a luat farfuria din faţa mea şi mi-a adus o carafă plină. Am stat acolo, cu pantofii şi ciorapii uzi, înfrigurat şi incomodat de scaunul de lemn, încercând să văd în întuneric, din ce în ce mai beat, pe măsură ce trecea timpul, până când a venit ora ei de plecare.

Nu eram mai în largul meu acum decât la început. Imediat ce m-am ridicat în picioare, mi-am dat seama că nu puteam să merg decât cu greu. Nu-mi simţeam deloc picioarele. Trebuia să

mă uit în jos ca să fiu sigur că sunt acolo.

Frumuşica găsea că-i foarte nostim. Eu nu eram la fel de sigur. M-a susţinut pe aleea înzăpezită, strigându-l pe Mojo — căruia îi spunea, cu mare respect, Câine — şi asigurându-mă că locuia „doar la câţiva paşi în susul străzii". Singurul aspect pozitiv era că-mi păsa mai puţin de frig.

Nu mai aveam echilibru deloc. Membrele îmi erau în întregime de plumb. Nu reuşeam să-mi fixez privirea nici pe obiectele luminate orbitor. Mă durea capul. Eram sigur că am să cad. Până la urmă, spaima că o să cad s-a transformat în panică.

Slavă Domnului, am ajuns la uşă. M-a ajutat să urc nişte trepte înguste, acoperite cu un covor; urcarea m-a extenuat într-atât, încât inima îmi bubuia şi faţa îmi era scăldată de sudoare. Nu puteam vedea aproape nimic! Era înnebunitor. Am auzit-o băgând cheia în broască.

O putoare groaznică mi-a asaltat din nou nările. Micuţul apartament părea să fie un coteţ de carton şi placaj, cu postere neclare lipite de pereţi. Dar de unde venea mirosul? Mi-am dat seama brusc că de la pisicile pe care le avea şi care se uşurau într-o cutie cu pământ. Am văzut cutia, plină cu excremente de pisică, pe podeaua băii mici şi m-am gândit că gata, totul s-a terminat, aveam să mor! Am stat liniştit, străduindu-mă să nu vomit. Stomacul meu se agita din nou, de data asta nu de foame, şi cureaua mă strângea peste burtă.

Durerea s-a ascuţit. Mi-am dat seama că trebuia să fac şi eu ce făcuseră mai înainte pisicile. Chiar trebuia, acum, sau dacă nu, aveam să mă fac de râs. Şi trebuia să mă duc în cămăruţa aceea. Inima mi s-a urcat în gât.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat ea. Ţi-e rău?

— Pot să folosesc încăperea? am zis, arătând către uşa deschisă a băii.

— Sigur, a răspuns. Dă-i drumul.

Au trecut zece minute, poate mai mult, înainte să ies. Eram atât de dezgustat de procesul eliminării — de miros, de senzaţie, de vederea produsului — că nu puteam vorbi. Dar terminasem, o făcusem şi pe asta. Mai rămăsese numai beţia, experienţa neplăcută de a mă întinde după întrerupător şi a nu-l nimeri, de a încerca să apuc clanţa, închizând mâna — mâna mare şi închisă la culoare — în gol.

Am găsit dormitorul, foarte încălzit şi ticsit de mobilă

modernă, mediocră, din laminate ieftine, fără design deosebit.

Femeia era acum goală complet şi şedea pe marginea patului. Am încercat s-o văd clar, în ciuda distorsiunilor luminii veiozei de alături. Dar chipul îi rămânea o masa de umbre urâte, iar pielea arăta lividă. O înconjura mirosul rânced al patului.

Tot ce-am putut conchide cu privire la ea era că părea cumplit de slabă, i se vedeau toate oasele şi coastele prin pielea lăptoasă; avea sânii ciudat de mici, cu delicate sfârcuri roz, iar şolduri nu avea deloc. Arăta ca un spectru. Şi totuşi, şedea acolo zâmbind, ca şi cum ar fi fost normal, cu părul negru, ondulat, revărsat pe spate, ascunzând umbra întunecată a pubisului cu o mână vlăguită.

Ei bine, era absolut evident ce experienţă umană minunată avea să urmeze. Dar nu reuşeam să simt nimic pentru ea. Nimic. Am zâmbit şi am început să-mi scot hainele. Am dat jos trenciul, şi imediat mi-a fost frig. Ei de ce nu-i era frig? După aceea am dat jos puloverul şi m-a îngrozit imediat mirosul de transpiraţie. *Dumnezeule, o fi fost la fel şi înainte?* Iar trupul meu părea atât de curat!

Ea nu părea să observe. Îi eram recunoscător. Apoi mi-am scos cămaşa şi pantofii, ciorapii şi pantalonii. Picioarele continuau să-mi fie reci. De fapt, eram înfrigurat şi gol, foarte gol. Nu ştiam dacâ-mi plăcea sau nu. M-am văzut brusc în oglinda de deasupra măsuţei de toaletă şi mi-am dat seama că mădularul îmi era absolut beat şi adormit.

Iarăşi, ea nu părea surprinsă.

— Vino, a spus, stai jos.

M-am supus. Tremuram tot. Am început să tuşesc. Prima tuse a fost un spasm şi m-a luat complet pe nepregătite. Apoi a urmat un şir, necontrolabil şi atât de violent, încât mă dureau coastele.

— Îmi pare rău, i-am spus.

— Îmi place accentul tău franţuzesc, a şoptit ea.

Mi-a ciufulit părul, apoi mi-a scărpinat ceafa cu unghiile.

Era o senzaţie plăcută. Am aplecat capul şi am sărutat-o pe gât. Da, şi asta era plăcut. Nu era la fel de excitant ca apropierea de o victimă, dar era plăcut. Am încercat să-mi aduc aminte cum fusese în urmă cu două sute de ani, când eram spaima fetelor din sat. La poarta castelului erau parcă mereu nişte fermieri care mă înjurau şi-mi arătau pumnul, spunându-mi

că fetele lor rămăseseră însărcinate cu mine şi că trebuia să fac ceva în legătură cu asta. Totul părea atât de vesel pe vremuri. Şi fetele, ce fete grozave!

— Ce e ? a întrebat ea.

— Nimic, am zis.

Am sărutat-o din nou pe gât. Îi puteam simţi sângele din trup. Nu-mi plăcea. De ce oare? Nici unul dintre aceste mirosuri nu era la fel de pregnant cum fusese pentru mine în trupul celălalt. Dar se lega de ceva din trupul de-acum – de partea urâtă. Nu mă puteam apăra de mirosuri; păreau să fie ceva care mă invada şi mă contamina. Preţ de o clipă am avut pe buze sudoarea de pe gâtul ei. Ştiam ce e, puteam s-o gust şi mi-aş fi dorit să fiu undeva departe.

Ce nebunie! Era o fiinţă omenească; şi eu eram o fiinţă omenească. Slavă Domnului, toate Vor lua sfârşit vineri. Dar ce drept aveam eu să-l slăvesc pe Domnul?

Sfârcurile ei s-au lipit de pieptul meu, fierbinţi şi umflate; carnea din jurul lor era moale şi gingaşă. Mi-am strecurat braţul pe sub spatele micuţ.

— Arzi, cred că ai febră, mi-a susurat în ureche.

M-a sărutat pe gât, la fel cum o sărutasem şi eu.

— Nu, mi-e bine, am spus.

Dar n-aveam nici cea mai mică idee dacă era sau nu adevărat. Ce treabă grea!

Dintr-o dată mâna ei mi-a atins mădularul, surprinzându-mă şi excitându-mă imediat. L-am simţit lungindu-se şi întărindu-se. Senzaţia, absolut localizată, mă electriza totuşi. Când m-am uitat din nou la sânii ei, apoi la triunghiul de păr dintre picioare, membrul mi s-a făcut şi mai tare. Da, îmi aminteam foarte bine: ochii mei sunt legaţi de asta şi nimic nu mai contează acum; hmmm, bine. Ai grijă numai s-o întinzi pe pat.

— Oaa! a şoptit ea. Iată în sfârşit o unealtă folositoare!

— Aşa-i? M-am uitat în jos. Monstruosul obiect îşi dublase mărimea. Părea disproporţionat faţă de orice altceva. Da, cred că ai dreptate. Dacă ar fi ştiut James, ar fi vrut să verifice.

— Cine-i James?

— Nu contează, am mormăit.

I-am întors faţa către mine şi, de data asta, am sărutat-o pe gură, simţindu-i dinţii prin buzele subţiri. A deschis gura să-mi primească limba. Era bine, chiar dacă gura ei avea un gust rău.

Nu conta. Dar atunci mi-am amintit de sânge. Să-i beau sângele.

Unde era intensitatea sfâşietoare a momentului în care mă iveam lângă victimă sau a clipei dinainte ca dinţii mei să-i străpungă pielea şi sângele să mi se împrăştie în gură?

Nu, n-are să fie uşor, nici grozav. Are să fie ca ceva de simţit între picioare, mai mult ca o vibraţie; dar era totuşi o vibraţie, trebuie s-o spun.

Simplul fapt că mă gândisem la sânge îmi înteţise pasiunea; am împins-o brutal pe pat. Voiam să termin, nu mai conta altceva decât să termin.

— Stai o clipă, a zis.

— De ce să stau?

M-am urcat pe ea şi am sărutat-o iar, băgându-mi limba adânc în gura ei. Nu era sânge. Ah, ce senzaţie neînsemnată. Nu era sânge. Mădularul mi-a alunecat între coapsele ei fierbinţi, aproape s-a descărcat. Dar nu era de-ajuns.

— Ţi-am spus să te opreşti, a ţipat ea, cu obrajii îmbujoraţi. Nu poţi s-o faci fără prezervativ.

— Ce naiba spui? am murmurat.

Ştiam înţelesul cuvântului, totuşi n-avea prea mare sens pentru mine. Am coborât mâna, am simţit deschizătura încon-jurată de păr, apoi crăpătura umedă, delicios de mică.

A strigat la mine s-o las şi m-a împins cu călcâiele şi cu mâinile. Era foarte îmbujorată, iar fierbinţeala ei şi furia m-au făcut brusc s-o văd frumoasă, iar când m-a lovit cu genunchiul, m-am trântit deasupra ei şi m-am ridicat doar cât să mă înfig în ea, simţind învelişul strâmt şi fierbinte de carne strângându-se în jurul mădularului, făcându-mă să gâfâi.

— Nu! Stai! Am zis stai! a strigat ea.

Dar nu mai puteam aştepta. De ce dracu' credea că-i momentul să stăm de vorbă? m-am întrebat, nebuneşte. Apoi, într-o clipă de excitare oarbă, spasmodică, am ajuns la orgasm. Sămânţa a ţişnit din organ!

O clipă mi s-a părut eternă; în cealaltă, totul se terminase, de parcă nici n-ar fi început. Zăceam extenuat deasupra ei, scăldat în sudoare şi, întrucâtva, neliniştit de încurcătura întregului eveniment, de ţipetele ei cuprinse de panică.

M-am lăsat să cad pe spate. Mă durea capul, mirosurile rele din încăpere se înmulţiseră cu mirosul jegos ăl patului însuşi, al saltelei boţite; plus mirosul greţos al pisicilor.

Ea a sărit din pat. Părea înnebunită. Plângea şi tremura; a smuls de pe scaun o pătură, s-a acoperit cu ea şi a început să ţipe la mine să ies afară, să ies, să ies!

— Ce se întâmplâ cu tine? am întrebat.

S-a lansat într-o salvă de ocări moderne.

— Haimana, beţivan mizerabil, idiotule, jigodie!

Chestii dintr-astea. Zicea că aş fi putut să-i dau vreo boală. Chiar a înşirat numele câtorva. Aş fi putut s-o las gravidă. Eram o japiţă, o labă, un cur! Trebuia s-o şterg de-acolo imediat. Cum îndrăznisem să-i fac una ca asta? Să plec înainte să cheme poliţia.

M-a năpădit un val de somn. Încercam să-mi fixez privirea asupra ei, în ciuda întunericului. Apoi m-a cuprins o greaţă mai ascuţită decât tot ceea ce simţisem până atunci. M-am străduit să mă stăpânesc şi numai printr-un uriaş efort de voinţă am reuşit să nu vomit acolo.

În cele din urmă, m-am ridicat în picioare. M-am uitat la ea, cum şedea acolo plângând şi ţipând la mine, şi mi-am dat seama dintr-o dată că era nenorocită, că, într-adevăr, îi făcusem rău, ba că avea chiar şi o vânătaie pe faţă.

Încet, încet am înţeles ce se întâmplase. Îmi ceruse să folosesc un anume mijloc de protecţie, iar eu, de fapt, o silisem. Ea nu simţise nici un fel de plăcere, numai frică. Am revăzut-o cum era în momentul orgasmului meu, cum se lupta cu mine şi mi-am dat seama că fusese de neconceput pentru ea că eu mă bucuram de zbaterea ei, de furia şi de protestele ei, că mă bucuram s-o înfrâng. Dar, în felul acela jalnic şi banal, cred că mă bucurasem într-adevăr.

Totul părea copleşitor de mizerabil. M-a umplut de disperare. Plăcerea însăşi nu fusese nimic! „Nu mai pot suporta, mi-am spus, nu mai pot suporta nici o clipă." Trebuia să dau de James, i-aş fi oferit încă o avere, numai să se întoarcă odată. Să-l găsesc pe James. Deja uitasem să dau telefon.

— Ascultâ-mă, ma chère, am spus. Îmi pare tare rău. Pur şi simplu, lucrurile au mers prost. Ştiu. Îmi pare rău.

S-a ridicat să mă pălmuiască, dar am prins-o lesne de încheietură şi i-am dus mâna jos, strângând-o cam tare.

— Ieşi, a zis din nou. Pleacă sau chem poliţia.

— Am înţeles ce mi-ai spus. Dar n-am mai făcut-o de-o veşnicie. Am fost grosolan. Am fost rău.

— Ai fost mai mult decât rău! a spus cu o voce groasă, aspră.

De data asta, m-a pălmuit. N-am fost destul de iute. Am rămas uimit de forţa palmei, m-a usturat. Faţa mi-a amorţit acolo unde mă lovise. Era o durere neliniştitoare. Şi jignitoare.

— Ieşi! a strigat iar.

Mi-am pus hainele, dar mă simţeam de parcă aş fi ridicat saci cu cărbuni. M-a inundat o ruşine surdă, o senzaţie de stângăcie şi disconfort în fiecare gest, în cea mai mică vorbă; pur şi simplu, voiam să intru în pământ.

În cele din urmă, cu nasturii şi fermoarele încheiate corect, cu ciorapii uzi şi mizerabili traşi din nou pe picioare, cu pantofii subţiri încălţaţi, eram gata să plec.

Ea stătea plângând pe pat, cu umerii foarte înguşti, cu oasele gingaşe împungând în spate carnea palidă, cu părul risipit în şuviţe bogate deasupra păturii pe care o strângea la piept. Cât de fragilă părea, cât de întristător de lipsită de frumuseţe şi cât de respingătoare!

Am încercat s-o văd cu ochii lui Lestat. N-am reuşit. Părea un lucru oarecare, absolut fără valoare, nici măcar interesant. Eram oarecum îngrozit. Să fi fost la fel şi în satul copilăriei? Am încercat să-mi amintesc fetele de atunci, fetele moarte, dispărute de secole, dar n-am reuşit să le văd feţele. Nu-mi aminteam decât fericire, ştrengării, o mare exuberanţă care mă făcea să uit din când în când depravarea şi lipsa de speranţă a vieţii mele.

Ce însemna clipa de acum? Cum putuse experienţa de acum să fie atât de neplăcută, atât de fără sens? Dacă aş fi fost eu însumi, aş fi găsit-o fascinantă, aşa cum e fascinantă o insectă; până şi cămăruţele ei mi s-ar fi părut pitoreşti, în cele mai rele, în cele mai neinspirate detalii! O, afecţiunea pe care o simţeam întotdeauna pentru locuinţele muritorilor. Aşadar, de ce fusese aşa?

Iar ea, sărmana, mi s-ar fi părut frumoasă, pur şi simplu, pentru că era vie. Nu m-aş fi simţit întinat şi m-aş fi hrănit din ea o oră întreagă. Dar acum mă simţeam murdărit de atingerea ei, murdărit de faptul că fusesem crud cu ea. Îi înţelegeam frica de boli! La rândul meu, puteam fi şi eu contaminat! Dar unde se ascundea adevărul?

— Îmi pare tare rău, am spus din nou. Trebuie să mă crezi.

N-a fost cum doream. Nu ştiu ce-mi doream.

— Eşti nebun, a şoptit amar, fără să ridice privirea.

— Într-o noapte, curând, mă voi întoarce şi-ţi voi aduce un dar, ceva frumos, ceva ce-ţi doreşti cu adevărat. Ţi-l voi da şi poate ai să mă ierţi. Nu a răspuns. Spune-mi, ce-ţi doreşti cel mai mult? Banii nu contează. Ce-ţi doreşti şi nu poţi avea?

S-a uitat în sus, ursuză, cu pete roşii pe faţa umflată, şi şi-a şters nasul cu dosul palmei.

— Ştii ce vreau, a zis cu voce răguşită, dezagreabilă, aproape bărbătesc de groasă.

— Nu, nu ştiu. Spune-mi.

Faţa-i desfigurată şi vocea stranie mă înspăimântau. Eram încă ameţit de vinul pe care-l băusem, dar mintea-mi era limpede. Părea o situaţie nostimă. Trupul era beat, eu nu.

— Cine eşti? m-a întrebat. Părea foarte rea acum, rea şi supărată. Eşti altceva, nu-i aşa... nu eşti...

Vocea i s-a stins.

— Dacă ţi-aş spune, nu m-ai crede.

Şi-a întors mai mult capul şi m-a studiat, ca şi cum s-ar fi luminat dintr-o dată. Pricepuse. Nu-mi imaginam ce se petrecea în mintea ei. Ştiam doar că-mi părea rău pentru ea. Nu-mi plăcea încăperea murdară, cu tavan scund de ipsos, nici patul urât, nici covorul cafeniu, nici lumina puţină şi cutia pisicilor puţind în cealaltă cameră.

— Am să-mi amintesc de tine, am spus, mizerabil, dar tandru. Am să-ţi fac o surpriză. Am să mă întorc şi-am să-ţi aduc ceva minunat, ceva ce n-ai putea avea niciodată. Un dar ca din altă lume. Dar acum trebuie să te părăsesc.

— Da, a zis, mai bine pleacă.

M-am întors. Mă gândeam la frigul de afară, la Mojo aşteptându-mă în hol, la casa a cărei uşă din spate se zgâlţâia în balamale, la faptul că nu aveam bani şi nici telefon.

Ah, telefonul.

Ea avea unul. Îl văzusem în vestibul.

M-am dus către telefon, iar ea a ţipat şi a aruncat ceva după mine. Cred că un pantof. M-a atins în umăr, dar nu m-a lovit. Am ridicat receptorul şi am format doi de zero, pentru convorbiri interurbane. Mi-am sunat agentul din New York.

Am lăsat să sune. Nu răspundea nimeni. Nici măcar robotul. Era straniu şi mă punea în dificultate.

O vedeam în oglindă, uitându-se la mine inflexibilă şi jignită, drapată în pătură ca într-o rochie modernă. Ce patetic, am remarcat pentru ultima oară.

Am sunat la Paris. După destulă vreme mi-a răspuns vocea cunoscută — agentul meu se trezise din somn. I-am spus repede, în franceză, că eram în Georgetown, că aveam nevoie de douăzeci de mii de dolari, nu, mai bine să trimită treizeci, şi ca aveam nevoie de ei imediat.

Mi-a explicat încet că la Paris abia răsărea soarele. Trebuia să aştepte până se deschideau băncile, dar avea să vireze banii cât de repede se putea. Ar fi trebuit să ajungă la Georgetown înainte de prânz. Am memorat numele agenţiei de unde să-i ridic şi l-am implorat să se mişte repede şi să nu dea greş. Era urgent, eram lefter. M-a asigurat că totul avea să fie aranjat imediat. Am închis telefonul.

Ea s-a uitat la mine. Nu cred că înţelesese convorbirea. Nu ştia franţuzeşte.

— Îmi voi aminti de tine, am spus. Iartă-mă, te rog. Am să plec. Ţi-am făcut destule necazuri.

Nu a răspuns. M-am uitat la ea, încercând pentru ultima oară s-o înţeleg, să pricep de ce părea atât de vulgară şi de neinteresantă. În ce poziţie avantajoasă mă aflasem înainte de viaţa-mi părea frumoasă şi toate creaturile variaţiuni ale aceleiaşi teme magnifice? Chiar şi James avusese o sclipire de frumuseţe, ceva ca un gândac sau ca o muscă.

— La revedere, ma chère. Îmi pare foarte rău — cu adevărat foarte rău.

L-am găsit pe Mojo aşteptându-mă lângă uşa apartamentului şi am trecut repede pe lângă el, pocnind din degete ca să mă urmeze. Am coborât scările şi am ieşit în noaptea rece.

ÎN CIUDA vântului care vâjâia prin bucătărie şi se înşuruba pe la încheieturile uşii de la sufragerie, în celelalte încăperi ale casei era încă destul de cald. Un curent de aer cald se ridica dinspre grilajele de alamă din podea. Ce drăguţ din partea lui James să nu închidă căldura! Totuşi, plănuia să părăsească locuinţa imediat după ce avea să pună mâna pe cele douăzeci de milioane. Ei bine, n-o să le aibă niciodată.

Am mers sus, am trecut prin dormitorul stăpânului şi am

intrat în baie. Era o încăpere plăcută, cu dale albe şi oglinzi curate şi cu o cabină de duş cu uşi strălucitoare de sticlă. Am încercat apa. Jet puternic şi fierbinte. Delicios de fierbinte. Am scos toate hainele jilave şi puturoase de pe mine, am întins ciorapii pe calorifer şi am împăturit puloverul cu grijă, ca pe singurul pe care-l aveam, apoi am rămas lungă vreme sub duş.

Cu capul rezemat de faianţă, cred că aş fi putut adormi în picioare. Dar am început să transpir şi aproape în acelaşi timp să tuşesc. Am simţit o fierbinţeală straşnică în piept şi una la fel în fundul nasului.

Am ieşit de sub duş, m-am înfăşurat în prosop şi mi-am privit din nou trupul în oglindă. Nu vedeam nici o cicatrice, nici un defect. Braţele erau puternice, cu muşchi netezi, ca şi pieptul. Picioarele erau bine clădite. Chipul frumos, cu ten închis aproape perfect, fără nimic de băiat însă, aşa cum era fostul meu chip. O adevărată faţă de bărbat — dreptunghiulară, puţin dură, dar frumoasă, foarte frumoasă, poate şi din cauza ochilor mari. Însă destul de aspră. Barba creştea. Trebuia să mă rad. Ce necaz!

„De fapt ar trebui să fie splendid, am spus tare. Ai un trup de bărbat de douăzeci şi şase de ani în perfectă stare. Doar că ai intrat într-un coşmar. Ai făcut greşeli prosteşti una după alta. De ce nu poţi primi provocarea? Unde ţi-e voinţa, unde ţi-e puterea?"

Simţeam răceală peste tot. Mojo se culcase pe podea, la capătul patului. „Trebuie să dorm, m-am gândit. Să dorm ca un muritor şi să mă trezesc când lumina zilei va pătrunde în încăpere. Va fi minunat, chiar daca cerul va fi cenuşiu. Va fi ziuă. Vei vedea lumina diurnă, aşa cum ţi-ai dorit cu ardoare toţi aceşti ani. Vei uita toată zbaterea fără margini, mizeria, frica."

M-a cuprins însă o bănuială îngrozitoare. Nu fusese oare viaţa mea muritoare numai zbatere fără margini, mizerie, frică? Nu cumva era astfel pentru cei mai mulţi dintre muritori? Nu era acesta mesajul unui număr de poeţi şi scriitori moderni — că ne risipim viaţa în preocupări prosteşti? *Nu erau oare toate decât un clişeu mizerabil?*

Tremuram zdravăn. Am încercat din nou să mă cert cu mine însumi, aşa cum făcusem mereu. Dar ce folos?

Mă simţeam îngrozitor în inertul trup omenesc! Mă simţeam îngrozitor fără puterile mele preternaturale. Şi lumea, iat-o,

murdară şi josnică, înfricoşătoare fără limite şi plină de accidente. Nici măcar nu mi le puteam imagina pe toate. Ce lume?

Şi mâine! Oh, Doamne, un alt clişeu mizerabil! Am început să râd şi m-a apucat iar tusea. De data aceasta, m-a durut gâtul, destul de tare, iar ochii mi s-au umezit. Mai bine să dorm, mai bine să mă odihnesc, mai bine să mă pregătesc pentru preţioasa zi ce-mi mai rămăsese.

Am stins veioza şi am desfăcut cuverturile de pe pat. Era curat, mă mulţumea. Mi-am lăsat capul pe pernă, am strâns genunchii la piept, am tras cuverturile până la bărbie şi am încercat să dorm. Eram oarecum îngrijorat la gândul că ar putea să ardă casa şi aş muri. Dacă sistemul de încălzire scăpa gaz, tot aveam să mor. Sau putea intra cineva pe uşa din spate ca să mă omoare. Erau posibile toate felurile de dezastre. Dar Mojo era acolo, nu-i aşa? Iar eu eram obosit, atât de obosit!

M-am trezit câteva ore mai târziu.

Tuşeam violent şi-mi era frig. Aveam nevoie de o batistă; am găsit o cutie cu şerveţele de hârtie — destul de bune — şi mi-am suflat nasul de vreo sută de ori. În stare să respir din nou, m-am întors într-o stranie epuizare febrilă; aveam sentimentul că pluteam, deşi zăceam întins pe patul tare.

O răceală de muritor, m-am gândit. Urmarea faptului că nu avusesem grijă să nu stau în frig. Îmi strica plăcerea, dar era şi ea o experienţă, iar eu trebuia să explorez orice experienţă.

Când m-am trezit din nou, câinele stătea lângă pat şi mă lingea pe faţă. Am scos o mână, i-am atins nasul şi am râs, apoi am tuşit. Gâtul îmi ardea şi mi-am dat seama că tuşeam de mai multă vreme.

Lumina era grozav de strălucitoare. Minunat de strălucitoare. Slavă Domnului, o strălucire în lumea asta întunecată. M-am ridicat. Preţ de o clipă am fost prea ameţit ca să pricep ceea ce vedeam.

Cerul văzut pe fereastră era perfect albastru, de un albastru vibrant, iar soarele se răsfrângea pe duşumeaua lustruită; lumea întreagă apărea extraordinară în strălucirea lui ramurile desfrunzite, garnisite cu zăpadă, acoperişurile de vizavi ninse, chiar şi încăperea, plină de culoare şi strălucire; lumina sclipea în oglinzi, în cristalul toaletei, în mânerul de alamă de la uşa băii.

„Mon Dieu, Mojo, uită-te", am şoptit, aruncând cuverturile şi repezindu-mă la fereastră ca s-o deschid cât puteam de tare. Aerul rece m-a izbit în plin, dar ce conta? Uite culoarea adâncă a cerului, uite norii albi îndreptându-se către vest, uite ce verde intens şi splendid are pinul din curtea vecină.

Dar, dintr-o dată, m-am umplut de sudoare şi am tuşit iar, dureros.

„Iată minunea", am şoptit. Mojo mă adulmeca, mormăind. Durerile şi suferinţele muritoare nu contau. Promisiunea biblică, neîndeplinită vreme de două sute de ani, era acum în faţa mea.

12

ÎN MOMENTUL în care părăseam casa, când păşisem în nemaipomenita lumină, ştiam că numai această experienţă şi ar fi meritat toate încercările şi suferinţa. Şi nici un fel de răceală omenească, cu toate simptomele de slăbiciune, n-avea să mă împiedice să zburd prin soarele dimineţii.

Nu conta că răul fizic care mă năpădise mă înnebunea, că mă simţeam de piatră păşind alături de Mojo, că nu reuşisem să sar în sus nici o jumătate de metru atunci când încercasem sau faptul că împingeam uşa măcelăriei îmi cerea un efort colosal; şi nici măcar că răceala se înrăutăţise.

Imediat ce Mojo a devorat micul dejun din resturi cerşite de la măcelar, am ieşit împreună să ne bucurăm de lumină, iar eu simţeam că mă îmbăta vederea soarelui reflectat în ferestre şi în pavajul ud, în capotele lucioase şi smălţuite ale automobilelor, în băltoacele sticloase de zăpadă topită, căzând peste vitrine şi peste oameni — mii şi mii de oameni fericiţi, alergând ocupaţi după treburile zilei.

Cât erau de diferiţi de oamenii nopţii! Era evident că lumina îi făcea să se simtă în siguranţă, mergeau şi vorbeau fără grijă, ocupaţi cu tranzacţiile din timpul zilei care, după căderea întunericului, nu se mai făceau cu aceeaşi vigoare.

Vedeam mame ocupate, cu copilaşi strălucitori după ele, îngrămădind fructe în coşurile de piaţă, urmărind zgomotoasele camioane de aprovizionare parcând în zăpada topită, în timp ce bărbaţi bine făcuţi cărau cutii mari şi pachete cu cumpărături

prin uşa din spate. Bărbaţii dădeau zăpada la o parte şi curăţau ferestrele; în cafenele, fiinţe distrate consumau mari cantităţi de cafea şi mic dejunuri mirosind a prăjeală, cu nasul vârât în ziarele de dimineaţă, supărate pe vreme sau discutând ce aveau de făcut peste zi. Era încântător să vezi grupuri de şcolari, în uniforme curate, înfruntând vântul îngheţat, ca să organizeze jocuri în curtea cu asfaltul zvântat de soare.

O energie optimistă îi lega laolaltă pe toţi aceşti oameni; se simţea emanând şi din studenţii care se grăbeau spre clădirile din campus, care se adunau în restaurante încălzite ca să mănânce.

Oamenii se deschideau la lumină ca nişte flori, grăbeau pasul şi vorbeau mai repede. Când am simţit căldura soarelui pe faţă şi pe mâini, m-am deschis eu însumi ca o floare. Simţeam chimismul trupului reacţionând, în ciuda congestiei din cap şi a exasperantei dureri din mâinile şi picioarele îngheţate.

Ignorând tusea care se înteţise şi vederea tulbure — o adevărată pacoste — am mers, cu Mojo alături, pe zgomotoasa M Street în Washington, capitala naţiunii, minunându-mă în faţa monumentelor şi a statuilor de marmură, a marilor, impresionantelor clădiri şi reşedinţe oficiale, urcând până la frumosul şi melancolicul cimitir Arlington, cu miile lui de pietre funerare identice şi cu frumosul cavou al generalului confederat Robert E. Lee.

Eram în delir. Probabil că slăbiciunea fizică îmi sporea fericirea, transformându-mă într-o persoană ameţită şi frenetică, de parcă aş fi fost beat sau drogat. Nu ştiu. Ştiu numai că eram fericit, foarte fericit şi că lumea luminii nu era la fel cu lumea întunericului.

Mulţi, foarte mulţi turişti înfruntau frigul, ca şi mine, ca să vadă faimoasele privelişti. M-am desfătat tăcut cu entuziasmul lor, dându-mi seama că erau cu toţii emoţionaţi de largile panorame ale capitalei, la fel ca şi mine — că ele îi bucurau şi îi făceau să vadă cerul vast şi albastru de deasupra şi spectaculoasele monumente de piatră ale realizărilor umanităţii.

„Sunt unul de-al lor!" mi-am dat seama dintr-o dată — nu Cain umblând pentru vecie în căutarea sângelui fratelui său. M-am uitat buimac în jur. „Sunt unul de-al vostru."

M-am uitat îndelung la oraş de la înălţimea Arlingtonului, dârdâind de frig, înlăcrimat de spectacolul acesta uluitor, atât

de reprezentativ pentru principiile Epocii Raţionalismului – dorind să fi fost cu mine şi Louis sau să fi fost David, îndurerat până în adâncul sufletului de faptul că ei ar fi dezaprobat cu siguranţă ceea ce făcusem.

Aveam în faţă adevărata planetă căreia îi aparţineam, pământul viu, născut din strălucirea soarelui şi din căldură, chiar dacă era acoperit acum de mantia de zăpadă.

În cele din urmă, am coborât de pe colină; Mojo alerga înainte, apoi se întorcea să mă însoţească, în timp ce eu mă plimbam pe ţărmul îngheţat al Potomacului, minunându-mă de soarele reflectat în gheaţă şi zăpadă topită. Era nostimă până şi zăpada topită.

Pe la jumătatea dupâ-amiezii am urcat din nou în Jefferson Memorial, un pavilion elegant şi spaţios în stil grec, având gravate pe pereţi cele mai solemne şi mişcătoare cuvinte. Mi-am dat seama că în aceste ore împărtăşeam exact sentimentele exprimate aici, şi inima mi s-a oprit de emoţie, într-adevăr, pentru scurtă vreme mă amestecasem cu mulţimea omenească, fără să mă deosebesc cu adevărat de ceilalţi.

Dar era o minciună, nu-i aşa? Îmi purtam cu mine vinovăţia, înscrisă în continuitatea memoriei, în ireductibilitatea sufletului meu: Lestat, ucigaşul, Lestat pungaşul nopţii. M-am gândit la avertismentul lui Louis: „Nu poţi deveni om doar intrând într-un trup omenesc!" îi puteam vedea expresia dureroasă, tragică a feţei...

Doamne Dumnezeule, dar dacă vampirul Lestat n-ar fi existat niciodată, dacă nu era altceva decât pură invenţie, simplă creaţie literară a omului în al cărui trup trăiam şi respiram acum? Ce idee splendidă!

Am rămas vreme îndelungată la picioarele monumentului, cu capul plecat, cu vântul fluturându-mi hainele. O femeie amabilă mi-a spus că eram bolnav şi că ar trebui să-mi închei haina. M-am uitat în ochii ei şi mi-am dat seama că nu vedea înaintea sa decât un bărbat tânăr. Nu era nici uimită, nici înspăimântată. Nu era nici un fel de foame care să mă ispitească să-i iau viaţa, ca să mă simt mai bine. Sărmană creatură cu ochi albaştri şi păr decolorat! I-am luat brusc mâna zbârcită şi i-am sărutat-o, spunându-i în franceză că o iubeam şi urmărindu-i zâmbetul care-i înflorea pe faţa ofilită. Cât mi se părea de frumoasă, la fel de frumoasă ca oricare dintre oamenii la care mă uitasem cu

ochii mei de vampir.

Toată mizeria sordidă a nopţii trecute se ştersese în orele zilei. M-am gândit că cele mai mari vise ale aventurii în care intrasem se îndepliniseră.

În jurul meu vântul bătea tare. Chiar dacă cerul era senin, oamenii vorbeau despre viscolul care se apropia. Magazinele se închideau devreme, străzile aveau să devină impracticabile, aeroportul de nefolosit. Trecătorii m-au avertizat să fac rost de lumânări, căci era posibil ca oraşul să rămână fără electricitate. Un domn bătrân, cu o şapcă groasă de lână trasă pe urechi, m-a certat că umblam cu capul descoperit. O tânără mi-a spus că păream bolnav şi că ar trebui să mă grăbesc către casă.

O simplă răceală, am răspuns. Un sirop de tuse sau cum i-or mai fi spus acum ar fi fost grozav. După ce-şi va recăpăta trupul, Raglan James va şti ce-i de făcut. N-avea să fie el prea fericit, dar se va consola cu cele douăzeci de milioane, în plus, mai aveam şi eu câteva ore ca să mă doftoricesc cu leacuri şi să mă odihnesc.

Pierdusem destul timp cu distracţii mărunte. Şi, bineînţeles, erau la îndemână tot felul de lucruri în ajutorul micilor necazuri ale vieţii — ale vieţii adevărate, ah!

Uitasem cu totul de timp, nu-i aşa? Banii mei trebuie că mă aşteptau la agenţie. Am aruncat o privire unui ceas dintr-o vitrină. Două şi jumătate. Ceasul ieftin de la încheietura mea spunea la fel. Îmi mai rămăseseră doar treisprezece ore.

Treisprezece ore în trupul ăsta îngrozitor, cu capul vâjâind şi membrele dureroase! Fericirea mea s-a topit într-un fior îngheţat de spaimă. Ei, dar fusese o zi prea frumoasă ca s-o stric din laşitate! Pur şi simplu, mi-am scos grijile din minte.

Mi-am amintit fragmente de poezie... şi ici-colo câte ceva din ultima mea iarnă ca muritor — cum mă ghemuiam pe cămin în holul mare al casei tatălui meu şi încercam disperat să-mi încălzesc mâinile la un foc gata să se stingă. Dar, în general, eram prizonierul clipei într-un fel tare neobişnuit pentru mintea mea febrilă, calculată şi periculoasă. Fusesem atât de încântat de ceea ce se petrecea în jurul meu, încât timp de câteva ore nu mă preocupase şi nu mă distrăsese nimic altceva.

Era extraordinar, absolut extraordinar. În euforia mea, eram convins că voi purta cu mine pentru totdeauna amintirea acestei zile simple.

Drumul înapoi la Georgetown îmi părea din când în când o faptă imposibilă. Chiar înainte de a urca în Jefferson Memorial, cerul începuse să se umple de nori şi căpătase repede culoarea cositorului topit. Lumina se uscase de parcă ar fi fost lichidă.

O iubeam totuşi, chiar şi aşa melancolică. Vederea muritorilor îngrijoraţi grăbindu-se spre casă la adăpostul streşinilor mă vrăjea, laolaltă cu graba cu care înfruntau vântul, cu sacoşele pline de provizii, pe sub felinarele strălucind aidoma soarelui în bezna crescândă.

Nu avea să urmeze nici un asfinţit de soare, îmi dădeam seama. Era cu adevărat trist. Dar ca vampir mă delectasem deseori cu amurgul. Aşa că n-aveam de ce să mă plâng. Cu toate acestea, vreme de o clipă am regretat că-mi petrecusem preţiosul timp de muritor în ghearele iernii. Şi totuşi, pentru motive pe care abia mi le puteam explica, fusese exact ceea ce dorisem. Iarnă aspră ca iernile copilăriei mele. Aspră ca atunci când Magnus mă târâse în bârlogul lui. Eram satisfăcut. Eram mulţumit.

Între timp ajunsesem la agenţie, deşi ştiam că febra şi răceala cresc în mine şi că trebuia să caut adăpost şi hrană. Am descoperit cu bucurie că banii sosiseră. O nouă carte de credit fusese emisă pe unul dintre numele pe care le foloseam la Paris — Lionel Potter — şi mi se pregătise un portofel doldora cu cecuri de călătorie. Le-am înghesuit pe toate în buzunare, în timp ce funcţionarul mă urmărea oripilat, în tăcere. Am îndesat în buzunar şi cei treizeci de mii de dolari.

— Să nu vă jefuiască cineva, a şoptit funcţionarul, aplecându-se spre mine peste tejghea.

A mai zis ceva ce abia am înţeles — să mă duc cu banii la bancă înainte să închidă. Apoi să mă duc la spitalul de urgenţă, înainte să înceapă viscolul. O mulţime de lume avea gripă, părea să fie o epidemie, ca în fiecare iarnă.

Ca să-mi fie mai uşor, am fost de acord. Dar n-aveam nici cea mai mică intenţie să-mi petrec orele rămase în ghearele doctorilor. În plus, nu era un lucru potrivit. N-aveam nevoie decât de mâncare caldă, mi-am spus, de o băutură fierbinte, de linişte şi de un pat moalede hotel. Pe urmă aş fi putut să-i returnez lui James trupul într-o stare acceptabilă şi să trec înapoi în corpul meu.

Dar, mai întâi, trebuia să-mi schimb hainele. Era doar trei şi

un sfert, mai aveam vreo douăsprezece ore înainte şi nu mai puteam suporta nici o clipă boarfele murdare şi mizerabile de pe mine!

Am ajuns în Georgetown Mall tocmai când se închidea peste tot pentru ca personalul să evite viscolul, dar am reuşit să intru într-un magazin de confecţii, unde am făcut, cu ajutorul vânzătorului nerăbdător, o grămadă cu tot ceea ce credeam că-mi trebuia. În timp ce-i întindeam micuţa carte de credit, am ameţit. Mă amuza că-şi lăsase deoparte nerăbdarea şi se străduia acum să-mi vândă cravate şi fulare la întâmplare. Abia înţelegeam ce-mi spunea. A, da, sunaţi. Îi vom trimite totul domnului James la ora trei dimineaţa. Domnului James îi plac fleacurile. Sigur, celălalt pulover, şi eşarfa, de ce nu.

Când am reuşit să scap cu încărcătura grea de cutii lucioase şi sacoşe, m-a luat iar ameţeala. S-a întunecat totul în jurul meu; ar fi fost grozav de simplu să cad în genunchi şi să leşin pe pardoseală. O tânără drăguţă mi-a sărit în ajutor.

— Arăţi de parcă ai fi gata să leşini!

Transpirasem zdravăn şi-mi era frig, chiar şi în căldura din pasaj.

I-am explicat că aveam nevoie de un taxi, dar nu era de găsit nici unul. Pe M Street mulţimea se rărise şi începuse iar să ningă.

Văzusem un hotel grozav doar puţin mai departe — se numea, romantic, „Cele patru anotimpuri" — şi m-am grăbit într-acolo, fluturând din mână în semn de rămas-bun spre fiinţa aceea tânără şi bună, în timp ce mă învăluia vântul sălbatic. M-am gândit cu bucurie că la „Cele patru anotimpuri" aveam să mă încălzesc şi să fiu în siguranţă; îmi plăcea să rostesc cu voce tare numele plin de înţeles. Puteam cina acolo. Nu era nevoie să mă întorc în casa aceea îngrozitoare decât când se apropia ora schimbării.

Am ajuns până la urmă în holul hotelului şi l-am găsit mai mult decât satisfăcător, am dat o grămadă de bani ca să am certitudinea că Mojo va fi tratat, pe durata şederii noastre acolo, la fel de domneşte ca şi mine. Apartamentul era somptuos, cu ferestre mari dând spre Potomac, acoperit peste tot cu un enorm covor de culoare deschisă, avea băi demne de un împărat roman, televizoare şi frigidere disimulate în birouri de lemn şi tot felul de alte dispozitive.

Am comandat imediat un ospăţ pentru mine şi pentru Mojo, pe urmă am deschis băruleţul care era plin de bomboane şi de tot felul de delicatese, precum şi de băuturi; m-am servit cu cel mai bun scotch. Un gust absolut oribil! Cum naiba de putea David să bea aşa ceva? Ciocolata era mai bună. Era chiar fantastică! Am înfulecat-o toată, apoi am telefonat la restaurant şi am cerut să adauge la meniul comandat toate deserturile cu ciocolată pe care le aveau.

„David, m-am gândit, trebuie să-l sun pe David." Dar părea imposibil să mă ridic de pe scaun şi să mă mişc până la birou. Şi aveam atâtea lucruri la care să mă gândesc, pe care să mi le fixez în minte. Blestemată slăbiciune, era o experienţă oribilă! Începeam chiar să mă obişnuiesc cu mâinile uriaşe, care atârnau mai jos decât ar fi trebuit, şi ce piele poroasă! Nu trebuia să adorm. Ce pierdere...

M-a trezit soneria. Adormisem. Trecuse o jumătate de oră omenească. Am încercat să mă ridic, dar parcă la fiecare pas îmi atârnau cărămizi de picioare, şi am reuşit cumva să deschid uşa pentru serviciul în cameră care aştepta. Era o femeie în vârstă, atrăgătoare, cu băr blond deschis, şi împingea către living o masă cu faţă albă de in, încărcată cu mâncare.

I-am dat friptura lui Mojo. Deja întinsesem pe jos un prosop de baie, ca faţă de masă pentru câine, şi el a început să mestece cât îl ţinea gura, arătând în felul acesta şi mai monstruos, un fel de leu leneş care-şi înfingea colţii în carnea creştinului ce zăcea neputincios între labele lui uriaşe.

Am băut supa fierbinte imediat, incapabil să-i simt gustul, ceea nici nu era de mirare, cu răceala de care sufeream. Vinul era minunat, mult mai bun decât cel ordinar din noaptea trecută, deşi, în comparaţie cu sângele, părea mult mai slab. Băusem două pahare şi eram pe punctul să devorez pastele, cum le numeau ei, când m-am uitat în sus şi mi-am dat seama că femeia cea curioasă era încă acolo.

— Sunteţi bolnav, a zis ea, sunteţi foarte, foarte bolnav.

— Prostii, ma chère, am spus. Sunt răcit, răcit ca un muritor, nici mai mult, nici mai puţin.

Am pescuit din ghemotocul de bancnote pe care le aveam în buzunarul cămăşii şi i-am dat câteva de douăzeci, spunându-i să plece. Nu prea voia.

— Tuşiţi destul de tare, a replicat. Cred că sunteţi într-adevăr

bolnav. Aţi stat mult afară, nu-i aşa?

M-am uitat la ea, absolut înduioşat de grija pe care mi-o purta, dându-mi seama că eram pe punctul de a izbucni prosteşte în lacrimi. Îmi venea să o avertizez că sunt un monstru, că trupul pe care-l vedea era, pur şi simplu, furat. Cât era de bună şi părea să fi fost astfel întotdeauna! I-am spus:

— Suntem legaţi unii de alţii, toată omenirea, toţi. Trebuie să avem grijă unii de alţii, nu-i aşa?

Îmi imaginasem că va fi oripilată de sentimentele mele lăcrămoase, răsărite dintr-o emoţie groasă de beţiv, şi că acum va vrea să plece. Dar nu era aşa.

— Da, suntem legaţi, a spus. Lăsaţi-mă să chem un doctor înainte ca furtuna să se înteţească.

— Nu, draga mea, du-te, am zis.

A plecat, dar nu înainte să mă mai privească o dată, îngrijorată.

După ce am înghiţit farfuria de ghemotoace caraghioase cu aromă de brânză — din nou ceva sărat şi fără gust — am început să mă întreb dacă nu cumva ea avea dreptate. M-am dus în dormitor şi am aprins luminile. Bărbatul din oglindă arăta groaznic, cu ochii roşii, cu trupul scuturat de frisoane şi cu pielea, mai devreme închisă la culoare, acum galbenă, dacă nu de-a dreptul palidă.

Mi-am pipăit fruntea, dar la ce bun? Cu siguranţă că nu pot muri din asta, mi-am spus. Dar nu mai eram chiar atât de sigur. Mi-am amintit expresia de pe faţa femeii de serviciu şi grija pe care mi-o arătaseră oamenii de pe stradă. M-a apucat un nou acces de tuse.

„Trebuie să întreprind ceva", m-am gândit. Dar ce anume? Dacă doctorii aveau să-mi dea cine ştie ce sedativ puternic care să mă toropească şi să nu mă pot întoarce acasă? Sau dacă medicamentele mi-ar afecta într-atât concentrarea, încât să nu pot face schimbul? Dumnezeule, nici măcar nu încercasem să mă desprind de trupul acesta, chestie pe care o ştiam atât de bine în vechea mea formă.

Nici nu voiam să încerc. Dacă nu mai reuşeam să revin? Nu, pentru asemenea experimente trebuia să-l aştept pe James şi să mă ţin departe de seringile doctorilor.

A sunat soneria. Era inimoasa femeie de serviciu, aducând de data aceasta o grămadă de medicamente — sticluţe cu

lichide roşii şi verzi, cutiuţe de plastic cu pastile.

— Ar trebui cu adevărat să chemaţi un doctor, a zis, aşezându-le pe toate pe poliţa de marmură. Vreţi să chem eu unul pentru dumneavoastră?

— Categoric, nu, am răspuns, împingând alţi bani către ea şi conducând-o spre uşă.

Mi-a cerut să aştept o clipă. Nu voiam s-o las să scoată câinele, care tocmai terminase de mâncat?

Da, era o idee minunată. I-am îndesat în mână mai multe bancnote. I-am spus lui Mojo să meargă cu ea şi să facă ce-i va spune. Femeia părea fascinată de câine. A murmurat ceva despre faptul că avea un cap mai mare chiar decât al ei.

M-am întors în baie şi m-am uitat la sticluţele pe care le adusese. Eram suspicios faţă de medicamente! Dar nu părea prea politicos din partea mea să-i înapoiez lui James un trup bolnav. Nu, nu prea era. I-aş fi dat, pe lângă cele douăzeci de milioane, tuşea şi răceala.

Am băut o înghiţitură dezgustătoare din medicamentul verde, luptându-mă cu un spasm de greaţă, apoi m-am forţat să mă întorc în living şi m-am prăbuşit la birou.

Era acolo papetărie de hotel şi un pix care funcţiona destul de bine, în felul nesigur în care alunecă pixurile. Am început să scriu, descoperind că-mi era foarte greu s-o fac cu degetele acelea mari, dar am perseverat, descriind în detalii grăbite ceea ce simţisem şi văzusem.

Am scris iar şi iar, deşi abia îmi puteam ţine capul şi abia puteam respira de răceală. Până la urmă, nemaiavând hârtie şi incapabil să mai descifrez eu însumi propria mâzgăliturăă, am înghesuit paginile într-un plic, l-am lipit umezindu-l cu limba şi mi l-am expediat pe adresa apartamentului din New Orleans. L-am vârât apoi, în siguranţă, în buzunarul de la cămaşă, sub pulover, unde n-avea cum să se piardă.

În cele din urmă, m-am întins pe podea. Aveam să dorm. Trebuia să petrec astfel multe dintre orele care-mi mai rămăseseră ca muritor, deoarece nu aveam putere pentru altceva.

Dar n-am dormit prea adânc. Aveam febră şi eram prea înspăimântat. Îmi amintesc că femeia de serviciu s-a întors cu Mojo şi mi-a spus iar că eram bolnav.

Îmi amintesc o cameristă intrând şi părând să se agite fără

rost. Îmi amintesc că Mojo s-a întins lângă mine, că era cald şi că m-am înghesuit în el; îmi plăcea cum mirosea, îmi plăcea cum mirosea şi hăinuţa lui de lânâ — chiar dacă mirosul nu era atât de puternic cum l-aş fi simţit în fostul meu trup — şi m-am gândit pentru o clipă că eram din nou în Franţa, în vremurile de demult.

Dar amintirile vremurilor de demult fuseseră oarecum anulate de experienţa de acum. Din când în când deschideam ochii, vedeam curcubeul din jurul lămpii, vedeam ferestrele întunecate reflectând mobilierul şi puteam auzi, cu plăcere, zgomotul ninsorii de afară.

La un moment dat, m-am ridicat în picioare şi m-am dus la baie, unde m-am izbit cu capul de tocul uşii şi am căzut în genunchi. Dumnezeule, ce chinuri! Cum oare le îndurau muritorii? Ce durere! Ca şi cum ţi s-ar fi pulverizat lichid sub piele.

Dar mă aşteptau încercări şi mai grele. O nevoie disperată m-a forţat să folosesc toaleta şi să mă şterg după aceea — ce dezgustător! M-am spălat pe mâini. Tremurând de dezgust, m-am spălat iar şi iar! Pe urmă am descoperit că faţa se acoperise din nou de o umbră de barbă roşcată şi am râs. Era ca o crustă întinsă deasupra buzei de sus spre bărbie, ba chiar şi sub gulerul cămăşii. Cu ce semănăm oare? Cu un nebun; cu o epavă. Dar nu puteam să mă rad. Nu aveam nici lamă şi, oricum, mi-aş fi tăiat cu siguranţă gâtul dacă aş fi încercat.

Ce cămaşă murdară! Uitasem să mă îmbrac cu hainele pe care le cumpărasem, dar nu era prea târziu acum? Ameţit de surpriză, am văzut că ceasul meu arăta ora două. Dumnezeule, ora transformării aproape că venise.

„Hai, Mojo", am spus.

Am coborât pe scări mai repede decât cu liftul, cu atât mai mult cu cât nu aveam decât un etaj până jos, şi ne-am strecurat afară prin holul liniştit şi aproape gol, ieşind în noapte.

Peste tot zăceau mormane de zăpadă. Străzile erau necirculabile, şi uneori cădeam în genunchi, cu braţele înfundate în troian, în timp ce Mojo îmi lingea faţa, ca şi cum ar fi încercat să mă încălzească. Dar continuam să fac efortul să urc dealul, indiferent de starea trupului şi a minţii. În cele din urmă, am dat colţul şi am văzut înaintea mea luminile casei cunoscute.

Bucătăria întunecoasă era acum plină de zăpadă înaltă.

Părea uşor de deschis drum prin ea, până ce mi-am dat seama că dedesubt era o pojghiţă de gheaţă pe care se aluneca.

Am reuşit totuşi să ajung întreg în living şi să mă trântesc, tremurând, pe podea. Abia atunci mi-am dat seama că-mi uitasem haina şi toţi banii vârâţi în buzunare. Nu conta. Hoţul de Trupuri avea să sosească în curând. Urma să-mi recapăt înfăţişarea şi toate puterile! Ce plăcut va fi atunci să reflectez la ceea ce trăisem, teafăr şi nevătămat, în galeriile mele din New Orleans. Boala şi frigul n-ar mai fi însemnat nimic, durerile şi suferinţa ar fi dispărut, aş fi fost din nou Vampirul Lestat — planând peste acoperişuri, atingând cu mâna întinsă stelele îndepărtate.

Faţă de hotel, locul părea mai rece. M-am întors, fixând şemineul şi încercând să aprind buştenii prin puterea minţii. Pe urmă am râs, amintindu-mi că încă nu eram Lestat, dar că James trebuia să sosească în curând.

„Mojo, am şoptit, nu mai pot suporta trupul ăsta nici o clipă."

Câinele stătea lângă fereastra din faţă, gâfâind şi privind afară în noapte, răsuflarea lui aburind sticla geamului.

Am încercat să rămân treaz, dar n-am putut. Cu cât îmi era mai frig, cu atât îmi era mai somn. Un gând înspăimântător s-a abătut asupra mea. Dacă nu reuşesc să ies din acest corp la momentul hotărât? Dacă nu pot aprinde focul, dacă nu pot citi minţile, dacă nu pot...

Pe jumătate cufundat în vise, am încercat şmecheria. Mi-am lăsat mintea să se cufunde până la marginea viselor. Am simţit vibraţia delicioasă care precede adesea desprinderea spiritului de trup. Dar nu s-a întâmplat nimic neobişnuit. Am încercat din nou. „Ridică-te", am spus. Am încercat să-mi imaginez forma mea eterică pierzându-şi greutatea şi ridicându-se descătuşată spre tavan. Nici o şansă. Aş fi putut la fel de bine să încerc să fac să-mi înmugurească aripi. Zăceam mai departe ancorat în membrele acelea neajutorate, fixat în pieptul dureros, în stare abia să respir cu mult efort.

Dar James avea să apară curând. El era vrăjitorul, cel care ştia şmecheria. Da, James, lacom de cele douăzeci de milioane, avea, cu siguranţă, să conducă întregul proces.

CÂND am deschis din nou ochii, am văzut lumina zilei.

Am ţâşnit în picioare, privind înaintea mea. Nu mă înşelasem. Soarele era sus pe cer şi împrăştia prin ferestre o orgie de lumină până pe duşumeaua lăcuită. Afară se auzea zgomotul traficului.

„Dumnezeule", am şuierat în engleză, pentru că franţuzescul *Mon Dieu,* pur şi simplu, nu însemna acelaşi lucra. „Dumnezeule! Dumnezeule! Dumnezeule!"

M-am lăsat din nou pe spate, respirind greu, prea uluit pentru moment ca să formulez vreun gând coerent sau să-mi propun o atitudine. Sau ca să hotărăsc ce simţeam — furie ori panică oarbă. Am ridicat încet mâna şi m-am uitat la ceas. Unsprezece patruzeci şi şapte de minute, dimineaţa.

În mai puţin de un sfert de oră, averea de douăzeci de milioane de dolari încredinţată băncii din centru avea să revină din nou lui Lestan Gregor, pseudonimul meu. Fusesem părăsit în acest trup de Raglan James, care, în mod evident, nu se întorsese înainte de ivirea zorilor ca să întreprindă schimbarea ce făcea parte din înţelegere! Pierzând astfel o avere imensă, era destul de evident că n-avea să se mai întoarcă niciodată.

„Oh, Doamne, ajută-mă", am rostit cu voce tare, gâtul umplându-mi-se iarăşi de flegmă şi tusea producându-mi junghiuri în piept. „Ştiam eu", am şoptit. „Ştiam eu." Ce imbecil fusesem, ce nemaipomenit de imbecil!

„Ticălos mizerabil, am gândit, blestemat Hoţ de Trupuri, n-ai să ajungi departe, lua-te-ar toţi dracii! Cum îndrăzneşti să-mi faci mie una ca asta, cum îndrăzneşti! Şi trupul! Trupul în care m-ai lăsat, care e tot ce am şi în care trebuie să te vânez — trupul acesta este cu adevărat foarte bolnav."

Când am ieşit în stradă, clătinându-mă, era ora douăsprezece fix. Dar ce conta? Nu-mi aduceam aminte numele sau adresa băncii. Şi, oricum, nu-mi trecea prin cap vreun motiv întemeiat să mă duc acolo. De ce-ar fi fost nevoie să cer cele douăzeci de milioane, dacă în patruzeci şi cinci de secunde oricum mi-ar fi revenit mie? Încotro să car după mine masa de came tremurândă?

La hotel, să-mi recuperez hainele şi banii?

La spital, să caut un doctor de care aveam grozavă nevoie?

Sau la New Orleans, la Louis, Louis care trebuia să mă ajute, Louis, probabil unicul care putea cu adevărat s-o facă. Cum altfel să dau de ticălosul, mizerabilul Hoţ de Trupuri, dacă nu mă

ajuta Louis? Oh, şi ce va face Louis când mă voi apropia de el? Cum mă va judeca atunci când îşi va da seama ce-am făcut?

Am căzut. Mi-am pierdut echilibrul şi am căzut. M-am întins prea târziu după balustrada de fier. Un bărbat a venit grăbit către mine. M-am izbit cu capul de trepte şi durerea mi-a explodat în ceafă. Am închis ochii, încleştând dinţii ca să nu ţip. Apoi i-am deschis iar şi am văzut deasupra mea cel mai senin cer albastru.

— Cheamă o ambulanţă, i-a spus bărbatul cuiva de lângă el.

Umbre informe proiectate pe cer, pe strălucitorul şi nesfârşitul cer.

— Nu, am dat să strig, dar nu a ieşit decât o şoaptă răguşită. Trebuie să plec la New Orleans!

Cu vorbe precipitate, am încercat să le explic despre hotel, despre bani şi haine, dacă ar fi vrut cineva să mă ajute, dacă ar fi vrut cineva să cheme un taxi, trebuia să plec imediat la New Orleans!

Apoi m-am întins liniştit în zăpadă. Mă gândeam ce frumos era cerul de deasupra, cu norişori albi gonind pe el, chiar şi umbrele neclare care mă înconjurau, oamenii aceştia care îşi şopteau ceva unul altuia în taină, pe furiş, atât de încet, încât nu puteam auzi. Iar Mojo lătra, Mojo lătra şi lătra. Am încercat să vorbesc, dar n-am reuşit, nici măcar să le spun că totul va fi bine, va fi absolut perfect.

A venit şi o fetiţă. Reuşeam să-i disting părul lung, mânecuţele bufante şi o panglică fluturând în vânt. S-a uitat în jos la mine, ca şi ceilalţi — faţa îi era o umbră, iar cerul din spatele ei lucea înspăimântător, periculos.

— Dumnezeule, Claudia, soarele, pleacă de-aici! am strigat.

— Staţi liniştit, domnule, or să vină după dumneavoastră.

— Stai cuminte, amice.

Unde era? Unde dispăruse ea? Am închis ochii, trăgând cu urechea după ţăcănitul tocurilor pe pavaj. Să fi auzit un hohot de râs?

Ambulanţa. Masca de oxigen. Ac. Brusc, *am înţeles.*

Aveam să mor în trupul ăsta, şi va fi atât de simplu! Ca un milion de alţi muritori, aveam să mor şi eu. Aceasta era cauza principală, motivul pentru care venise la mine Hoţul de Trupuri — Îngerul Morţii, sosit să-mi dea ceea ce căutasem să obţin prin minciună, trufie şi autoânşelare. Aveam să mor.

Şi nu voiam să mor!

„Doamne, te rog, nu aşa, nu în trupul ăsta." Am strâns pleoapele şi am şoptit: „Nu încă, nu acum. Te rog, nu vreau! Nu vreau să mor. Nu mă lăsa să mor!"

Plângeam, eram distrus, eram îngrozit şi hohoteam. Era perfect, nu-i aşa? Mi se dezvăluia o schemă perfectă — monstrul învins, care fusese în deşertul Gobi nu ca să caute focul din cer, ci din trufie, din trufie, din trufie.

Ţineam ochii strânşi. Simţeam lacrimile alunecându-mi pe obraji. „Nu mă lăsa să mor, te rog, te rog, nu mă lăsa să mor. Nu acum, nu aşa, nu în trupul acesta! Ajută-mă!"

O mânuţă a încercat să alunece în mâna mea. M-a apucat strâns, cald şi plăcut. O, atât de moale! Atât de micuţă! Ştii a cui e, ştii, dar eşti prea speriat ca să deschizi ochii.

Dacă e ea aici, atunci sunt într-adevăr pe moarte. Nu pot deschide ochii. Mi-e frică, oh, atât de frică! Tremurând şi suspinând, i-am strins mânuţa atât de tare, încât cu siguranţă că o striveam, dar n-am deschis ochii.

Louis, e aici! Ea! A venit pentru mine. Ajută-mă, Louis, te rog. Nu pot s-o privesc. Nu vreau. Nu pot să-mi eliberez mâna dintr-a ei! Tu unde eşti? Dormi în pământ, îngropat sub grădina ta sălbatică şi neîngrijită, cu soarele de iarnă revărsându-se peste flori, adormit până ce noaptea va veni din nou.

„Marius, ajută-mă. Pandora, oriunde-ai fi, ajută-mă. Khayman, vino şi ajută-mă. Armand, nu mai începe vrajbă între noi acum. Am nevoie de tine! Jesse, nu lăsa să mi se întâmple una ca asta."

Oh, murmurul surd al rugăciunii unui demon copleşit de jale. Nu deschide ochii. Nu te uita la ea. Dacă o faci, s-a terminat.

În ultimele clipe, ai strigat după ajutor, Claudia? Ţi-a fost frică? Ai văzut lumina ca pe focul iadului umplând aerul sau părea lumina frumoasă care scaldă lumea în iubire?

Stăteam împreună în cimitir, în mireasma caldă a serii, plină de stele îndepărtate şi lumină trandafirie. Da, toate culorile întunericului. Uite pielea ei strălucitoare, sângele negru colorându-i buzele, culoarea adâncă a ochilor. Strânsese un buchet de crizanteme galbene şi albe. Nu le voi uita mireasma niciodată.

„Mama mea e îngropată aici?"

„Nu ştiu, petite chérie. Nu i-am ştiut niciodată numele." Când

am dat peste ea, era deja putredă şi putea, iar furnicile se răspândiseră peste ochii ei şi în gura deschisă.

„Ar fi trebuit să-i afli numele. Ar fi trebuit să o faci pentru mine. Mi-ar fi plăcut să ştiu unde e îngropată."

„Asta s-a întâmplat acum o jumătate de secol, chérie. Urăşte-mă pentru lucruri mai apropiate. Dacă vrei, urăşte-mă pentru că nu zaci şi tu alături de ea. Ţi-ar fi ţinut de cald? Sângele e cald, chérie. Vino cu mine să bem sânge, aşa cum ne pricepem amândoi. Putem bea sânge împreună până la sfârşitul lumii."

„Ah, ai un răspuns la orice." Ce zâmbet rece! Femeia din ea sfida în aceste umbre pecetea veşnică a copilăriei, ademenindu-te inevitabil s-o săruţi, s-o îmbrăţişezi, s-o iubeşti.

„Suntem morţi, ma chérie, iar moartea este ultimul răspuns." Am luat-o în braţe, simţind-o lipindu-se de mine, şi am sărutat-o, am sărutat-o, i-am sărutat pielea de vampir. „După asta nu mai există nici o întrebare."

Mi-a pus mâna albă pe frunte.

Ambulanţa gonea, de parcă sirena ar fi fugărit-o, de parcă sirena ar fi fost cea care o punea în mişcare. Mâna ei mi-a atins pleoapele. *Nu vreau să mă uit la tine!*

Oh, te rog, ajută-mă... rugăciunea lugubră a diavolului către cohortele lui, în timp ce se rostogoleşte din ce în ce mai adânc în iad.

13

„Da. Ştiu unde suntem. Ai încercat de la început să mă aduci din nou aici, în micul spital." Cât de părăsit părea, cât erau de grosolani pereţii de lut şi ferestrele cu obloane de lemn, cât de urâte erau pătuţurile din lemn negeluit înşirate laolaltă. Ea era acolo în pat, nu-i aşa? Da, o cunosc pe soră şi pe doctorul adus de spate, iar pe tine te văd acolo în pat, tu eşti, micuţa cu părul răsfirat peste pătură, iar acolo, Louis...

Bine, ce caut eu aici? Ştiu că e un vis. Nu e moartea. Moartea nu are consideraţie specială pentru oameni.

„Eşti sigur?" a întrebat ea.

Şedea într-un scaun cu spătar, cu părul auriu strâns cu o

panglică albastră; avea în picioare papucei albaştri de satin. Însemna că era acolo în pat şi acolo în scaun, micuţa mea păpuşă franţuzească, frumoasa mea cu glezne rotunjite şi cu mâini modelate perfect.

„La fel şi tu, eşti aici cu noi într-un pat din spitalul de urgenţă din Washington. Ştii că eşti pe moarte, nu-i aşa?"

— Hipotermie severă, foarte posibil pneumonie. Dar de unde să ştim natura infecţiei? Acţionăm cu antibiotice. Imposibil să-i dăm oxigen acum. Dacă îl trimitem la Spitalul Universitar, va sta şi acolo tot în hol.

— Nu mă lăsaţi să mor. Vă rog... mi-e atât de frică.

— Suntem lângă tine, o să avem grijă de tine. Poţi să-mi spui cum te cheamă? Ai o familie pe care să o anunţăm?

„Haide, spune-le cine eşti cu adevărat", a zis ea, chicotind cristalin, cu vocea delicată ca întotdeauna, atât de plăcută. E de-ajuns doar să mă uit la buzele ei gingaşe şi le pot simţi. Obişnuiam să-i apăs în joacă buza de jos cu degetul, atunci când o sărutam pe pleoape şi pe fruntea netedă.

„Nu face pe deşteapta! am zis printre dinţi. Şi pe urmă, cine sunt eu, cel de jos?"

„Nu eşti o fiinţă omenească, dacă asta vrei să spui. Nimic nu te poate face om."

„Bine. Îţi acord cinci minute. De ce m-ai adus aici? Ce vrei să-ţi spun — că-mi pare rău de ce-am făcut, că-mi pare rău că te-am luat din patul acela şi te-am făcut vampir? Ei bine, vrei adevărul? Vrei să afli adevărul-de-pe- -patul-de-moarte? Nu ştiu dacă-mi pare rău. Regret că suferi. Îmi pare rău pentru oricine trebuie să sufere. Dar nu pot spune cu certitudine că regret mica scamatorie pe care am fâcut-o cu tine."

„Nu ţi-e frică deloc să stai faţă în faţă cu tine în felul acesta?"

„Dacă nu mă poate salva adevărul, atunci nimic nu mă poate salva." Cât uram mirosul de boală din jurul meu, mirosul trupuşoarelor febrile şi ude sub cuverturile murdare, cât uram spitalul afumat şi lipsit de speranţă de acum atâtea decenii!

„Tatăl meu carele eşti în iad, Lestat fie numele tău."

„Şi tu? După ce soarele te-a ars în Teatrul Vampirilor, ai ajuns în iad?"

A râs, un râs pur, ca nişte monede strălucitoare, scuturate uşor într-o pungă.

„Nu-ţi voi spune niciodată!"

„Ştiu că totul e un vis. Aşa a fost de la început. Dar de ce ar vrea să se întoarcă cineva din moarte ca să spună asemenea lucruri vulgare şi inepte?"

„Se întâmplă mereu, Lestat. Nu încerca să cercetezi. Acum vreau să fii atent. Uită-te la pătuţurile acelea, uită-te la copiii care suferă."

„Te-am smuls de acolo", am spus.

„Mda, la fel cum Magnus te-a smuls din viaţa ta, dându-ţi în schimb ceva monstruos şi rău. M-ai făcut ucigaşa fraţilor şi surorilor mele. Toate păcatele mele îşi au originea în clipa în care tu ai venit după mine şi m-ai ridicat din patul acela."

„Nu, nu mă poţi învinui pe mine pentru tot. Nu voi accepta. Este oare tatăl părintele crimelor copilului? Bine, să zicem că-i adevărat. Cine e acela care le ţine socoteala? Nu-ţi dai seama că aceasta este problema? Alta nu-i."

„Aşadar, e adevărat că noi ucidem?"

„Eu ţi-am dat *viaţă,* Claudia. N-a fost pentru totdeauna, nu, dar a fost viaţă, chiar şi viaţa noastră este mai bună decât moartea."

„Cum minţi, Lestat. Chiar şi viaţa noastră, spui. Adevărul este că tu crezi că blestemata noastră de viaţă e *mai bună* decât viaţa însăşi. Recunoaşte. Uită-te la tine, acolo jos, la trupul omenesc. Cât l-ai urât!"

„Aşa este. Trebuie să recunosc. Dar, acum, lasă-ţi inima să vorbească, frumoasa mea, mica mea vrăjitoare. Când erai în pătuţul acela, ai fi ales într-adevăr moartea mai degrabă decât viaţa pe care ţi-o ofeream eu? Haide, spune-mi. Sau suntem la un fel de tribunal omenesc, unde judecătorul poate minţi, avocaţii pot minţi şi numai cel din boxă trebuie să spună adevărul?"

S-a uitat la mine gânditoare, jucându-se cu mânuţa dolofană cu marginea brodată a rochiei. A coborât privirea şi lumina i-a lucit splendid în obraji, pe guriţa întunecată. Ce creatură reuşită! O păpuşă-vampir.

„Ce ştiam eu despre a alege?" a zis, privind înainte, cu ochii mari şi reci, şi plini de lumină. „Când ţi-ai făcut treaba ta murdară, nu ajunsesem încă la vârsta judecăţii; şi, apropo, tată, am vrut întotdeauna să te întreb: ţi-a plăcut să mă laşi să-ţi sug sânge din încheietură?"

„N-are importanţă, am şoptit. Am revăzut orfana muribundă de sub pătura de spital. Am revăzut sora în rochie zdrenţuită, cu părul strâns la spate, trecând apatică de la un pat la altul. Copiii muritori sunt concepuţi în plăcere, am murmurat, dar nu ştiam dacă ea mă mai asculta. Nu voiam să mă uit la ea. Nu pot minţi. Nu contează dacă aici e un judecător sau o curte cu juraţi. Eu..."

— Nu încerca să vorbeşti. Ţi-am dat o combinaţie de medicamente care or să te ajute. Febra a scăzut deja. Acum o să curăţăm congestia din plămâni.

— Nu mă lăsaţi să mor, vă rog, nu mă lăsaţi. N-am terminat ce aveam de făcut şi totu-i monstruos. Am să mă duc în iad, dacă există, însă eu cred că nu există. Dar, dacă da, atunci trebuie să fie un spital ca ăsta, numai că plin cu copii bolnavi, cu copii pe moarte. Dar eu cred că după moarte nu mai e nimic.

— Un spital plin de copii?

„Ah, uită-te cum îţi zâmbeşte ea, cum îţi pune mâna pe frunte. Femeia asta te iubeşte, Lestat. Uită-te la ea, te iubeşte, chiar şi în trupul acela. Câtă dragoste!"

„De ce să nu aibă grijă de mine? E o soră, nu-i aşa? Iar eu sunt un muribund."

„Şi încă unul atât de frumos. Ar fi trebuit să ştiu că nu vei accepta schimbul dacă nu ţi se va oferi un trup frumos. Ce fiinţă superficială şi găunoasă eşti! Uită-te la chipul acela. E chiar mai arătos decât al tău."

„N-aş merge atât de departe!"

Mi-a adresat un zâmbet viclean, cel mai viclean, chipul strălucindu-i în încăperea întunecată, lugubră.

— Nu te teme, sunt cu tine. Am să rămân aici până când ai să te faci bine.

— Am văzut murind atâţia oameni. Eu le-am adus moartea. Momentul în care viaţa iese din trup este atât de simplu şi de înşelător. Pur şi simplu, alunecă afară.

— Spui prostii.

— Nu, îţi spun adevărul, o ştii. Nu pot promite că, dacă trăiesc, am să mă îndrept. Nu cred că e cu putinţă. Şi totuşi, mi-e groaznic de frică de moarte. Ţine-mă de mină.

„Lestat, ce căutăm noi aici?"

Louis?

M-am uitat în sus. Şedea în uşa spitalului mizerabil, încurcat, ciufulit puţin, aşa cum arătase din noaptea în care îl creasem,

nu mai era tânărul furios, ci gentlemanul întunecat, cu ochi liniştiţi, cu sufletul plin de nesfârşita răbdare a unui sfânt.

„Ajută-mă, am zis, trebuie s-o ridic din pat."

A întins mâna, la fel de încurcat. Nu voia să se amestece în păcat? Nu, sigur că nu, întotdeauna greşea şi suferea, ispăşind şi pentru ce nu făcuse. Diavolul eram eu. Singurul care aş fi putut s-o iau din pat.

Venise momentul să-l mint pe doctor. „Copila de acolo, este a mea."

Iar el, oh, avea să fie atât de mulţumit să scape măcar de o povară.

„Luaţi-o, domnule, vă mulţumesc. S-a uitat recunoscător la monedele pe care le aruncam pe pat. Am făcut-o, cu siguranţă. Nu puteam să pierd ocazia să-i ajut. Mulţumesc. Dumnezeu să vă binecuvânteze."

Sunt sigur că o va face. Ca de obicei. Şi eu îl binecuvântez.

— Dormi. Imediat ce va fi o cameră disponibilă, te vom muta acolo, ai să te simţi mai bine.

— De ce e atât de multă lume? Te rog, nu mă părăsi?

— Nu, am să rămân cu tine. Am să mă aşez chiar aici.

Ora opt. Zăceam pe targă, cu acul înfipt în braţ şi punga de plastic cu lichid ce capta atât de frumos lumina, încât puteam să văd foarte bine ceasul. Am întors încet capul.

Era acolo o femeie. Acum purta uniformă, foarte neagră pe lângă ciorapii şi pantofii albi. Avea părul prins la spate într-o coadă groasă şi citea. Avea faţa latră, oase zdravene, piele curată şi ochi mari, căprui. Sprâncenele erau negre şi perfect desenate; s-a uitat la mine, şi expresia ei mi-a plăcut. A închis cartea fără zgomot şi a zâmbit.

— Ţi-e mai bine, a spus.

O voce plină, blândă. O umbră albăstruie sub ochi.

— Da?

Zgomotul îmi zgâria auzul. Multă lume. Uşi care se deschideau şi se trânteau.

S-a ridicat şi a traversat coridorul, luându-mi mâinile în ale ei.

— O, da, mult mai bine.

— Atunci înseamnă că voi trăi?

— Da, a zis.

Dar nu era sigură. Oare trebuia să văd că nu era sigură?

— Nu mă lăsa să mor în trupul ăsta, am spus, umezindu-mi buzele cu limba.

Erau atât de uscate! Dumnezeule, cum mai uram trupul acela, cum uram pieptul care se ridica, vocea ieşindu-mi dintre buze, durerea insuportabilă din spatele ochilor.

— Iar începi, a zis ea, zâmbind mai tare.

— Stai cu mine.

— Stau. Ţi-am spus că n-am să plec. Rămân aici, cu tine.

— Dacă mă ajuţi, îl ajuţi pe diavol, am şoptit.

— Mi-ai spus.

— Vrei să-ţi povestesc totul?

— Doar dacă rămâi calm şi dacă o iei pe îndelete.

— Ce chip frumos ai. Cum te cheamă?

— Gretchen.

— Eşti călugăriţă, Gretchen, nu-i aşa?

— De unde ştii?

— Să vedem. Mai întâi, mâinile şi inelul de argint, apoi ceva de pe chip — strălucirea pe care o au cei ce cred. Şi faptul că ai rămas cu mine, Gretchen, arunci când ceilalţi ţi-au spus să pleci. Sunt în stare să recunosc o călugăriţă. Eu sunt un diavol, dar, când văd bunătatea, o recunosc.

Să fie oare lacrimi în ochii ei?

— Vrei să mă necăjeşti, a zis cu blândeţe. Am un ecuson pe buzunar. Scrie pe el că sunt călugăriţă, nu-i aşa? Sora Marguerite.

— Nu l-am văzut, Gretchen. Nu voiam să te fac să plângi.

— Ţi-e mai bine. Mult mai bine. Cred că ai să te faci sănătos.

— Sunt un diavol, Gretchen. Oh, nu chiar Satan, fiul Dimineţii, ben Sharar. Dar sunt rău, foarte rău. Un demon de prim rang.

— Aiurezi. Din cauza febrei.

— Nu-i aşa că ar fi grozav? Ieri stăteam în zăpadă şi încercam să-mi imaginez chiar aşa ceva — că toată viaţa mea întru rău n-a fost decât visul unui muritor. Dar n-am atâta noroc, Gretchen. Cel care are nevoie de tine chiar e un diavol. El e acela care vrea să-l ţii de mână. Nu ţi-e frică de diavol, nu-i aşa?

— Nu, dacă are nevoie de milă. Haide, dormi acum. Vor veni să-ţi mai administreze o doză de antibiotice. N-am să plec. Uite, am să-mi aduc scaunul lângă pat ca să mă poţi ţine de mână.

"Ce faci, Lestat?"

Eram acum în apartamentul de la hotel, un loc mai plăcut decât împuţitul de spital — sunt gata oricând să prefer o cameră de hotel unui spital mizerabil — iar Louis îi băuse sângele, bietul, neajutoratul Louis.

„Claudia, Claudia, ascultă-mă. Vino, Claudia... Eşti bolnavă, mă auzi? Trebuie sa faci ce-ţi spun, ca să te faci bine." Mi-am sfâşiat cu dinţii propria încheietură, şi când sângele a început să ţâşnească i l-am dus la buze. „Uite, draga mea, aşa, mai bea..."

— Încearcă să bei puţin.

Şi-a strecurat mâna sub gâtul meu. Ah, ce tare mă durea când ridicam capul!

— Are un gust atât de slab. Nu-i deloc ca sângele.

Peste ochii ei plecaţi pleoapele erau grele şi netede. Părea una dintre grecoaicele pictate de Picasso, osoasă şi bună, şi puternică. Oare îi sărutase cineva vreodată gura de călugăriţă?

— Aici mor oameni, nu-i aşa? De aceea sunt înţesate coridoarele. Aud oameni plângând. E o epidemie?

— E un moment greu, a spus, abia mişcându-şi buzele feciorelnice. Dar ai să te faci bine. Sunt aici.

Louis era atât de furios!

„De ce, Lestat?"

Pentru că era frumoasă, pentru că era pe moarte şi pentru că voiam să văd dacă se putea. Pentru că n-o voia nimeni şi era acolo, iar eu o ridicam şi o ţineam în braţe. Pentru că era ceva ce-mi stătea mie în puteri, aşa cum unei lumânări în biserică îi stă în putere să aprindă altă flacără, păstrându-şi totuşi propria lumină, era modul meu de a crea ceva, singurul, nu-ţi dai seama? Acum o clipă eram doi, iar acum suntem trei.

Părea atât de distrus, stând acolo, în pelerina lui neagră, neputându-se stăpâni să n-o privească, să nu se uite la obrajii ei ca fildeşul, la încheieturile ei subţiri. Ca să vezi, copilă-vampir! Una de-a noastră.

„Înţeleg."

Cine vorbea? Am tresărit. Nu era Louis, era David, stând acolo cu Biblia lui. Louis a ridicat încet privirea. Nu ştia cine era David.

„Suntem alături de Dumnezeu când creăm ceva din nimic? Când pretindem că suntem o flăcăruie şi naştem alte flăcărui?"

David a clătinat din cap. „O mare greşeală."

„Atunci toată lumea este o mare greşeală. E fiica noastră."

„Nu sunt fiica voastră. Sunt fiica mamei mele."

„Nu, dragă, nu mai eşti." M-am uitat la David. „Hai, răspunde-mi."

„De ce invoci scopuri atât de înalte pentru ceea ce ai făcut?" a întrebat el, dar era aşa de înţelegător, aşa de bun. Louis — încă îngrozit — se uita fix la ea, la picioarele ei mici şi albe. Atât de seducătoare.

— Aşadar, m-am hotărât s-o fac, nu-mi păsa ce va face el cu trupul meu, era de-ajuns daca reuşea să mă treacă în această formă umană pentru douăzeci şi patru de ore, să pot vedea lumina soarelui, să simt ca un muritor, să încerc slăbiciunea şi suferinţa.

Vorbeam şi o strângeam de mână. Ea a încuviinţat din cap, mi-a şters iarăşi fruntea, mi-a luat pulsul cu degetele ei ferme şi fierbinţi.

— ...aşa că m-am hotărât s-o fac, s-o fac, pur şi simplu. O, ştiu că era o greşeală, că nu trebuia să-l las să plece cu toate puterile mele, dar imaginează-ţi, poţi să-ţi dai seama, nu se poate să mor în trupul ăsta. Ceilalţi nici măcar nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine. Dacă ar şti, ar veni...

— Ceilalţi vampiri, a şoptit ea.

— Da

I-am povestit apoi totul despre ei, despre cum încercasem demult să-i găsesc pe ceilalţi, crezând că, dacă aflu istoria creaturilor, aş putea explica misterul... Am vorbit iar şi iar, explicându-i despre noi, ce eram noi, despre călătoria mea prin secole, despre David şi despre Dumnezeu şi Diavolul din cafeneaua pariziană, despre David lângă foc, cu Biblia în mână, spunând că Dumnezeu nu-i perfect. Uneori închideam ochii, alteori îi deschideam. Ea mă ţinea tot timpul de mână.

Oameni veneau şi plecau. Doctorii se certau. O femeie plângea.

Afară era din nou lumină. O vedeam când se deschidea uşa şi un curent de aer rece străbătea coridorul.

— Cum o să facem baie la atâţia pacienţi? a întrebat o infirmieră. Femeia de acolo ar trebui să stea la izolare. Cheamă-l pe doctor. Spune-i că avem un caz de meningită pe etaj.

— S-a făcut dimineaţă, nu-i aşa? Trebuie să fii tare obosită, ai stat cu mine ieri după-amiază şi toată noaptea. Mi-e frică, dar ştiu că trebuie să pleci.

Aduceau mereu bolnavi. A venit doctorul şi i-a spus că toate tărgile trebuia întoarse cu capul spre perete.

Doctorul a adăugat şi că ar trebui să plece acasă. Tocmai veniseră câteva infirmiere noi. Trebuia să se odihnească.

Plângeam? Acul din braţ mă făcea să sufăr, iar buzele, gâtlejul, cât erau de uscate.

— Oficial, nu-i putem primi pe toţi aceşti pacienţi.

— Mă auzi, Gretchen? am întrebat. Poţi să urmăreşti ce-ţi spun?

— M-ai întrebat asta tot timpul şi ţi-am răspuns de fiecare dată da, te aud, înţeleg ce-mi spui. Te ascult. N-am să te las singur.

— Buna mea Gretchen. Sora Gretchen.

— Vreau să te scot de aici, să te iau cu mine.

— Ce spui?

— Să te iau acasă la mine. Ţi-e mai bine acum, febra a scăzut. Dar dacă rămâi aici...

Avea o faţă încurcată. Mi-a dus din nou ceaşca la buze şi am băut câteva înghiţituri.

— Înţeleg. Te rog ia-mă, te rog. Am încercat să mă ridic. Mi-e frică să rămân aici.

— Încă nu, a zis ea, întinzându-mă la loc pe targă.

Apoi mi-a scos acul din braţ. Dumnezeule, trebuia să urinez! Oare aceste revoltătoare necesităţi fiziologice nu aveau un sfârşit? Atunci ce naiba era viaţa unui muritor? Defecaţie, urinat, mâncat, apoi acelaşi ciclu, de la capăt! În condiţiile astea, mai avea valoare strălucirea soarelui? Nu era de ajuns că eram pe moarte, trebuia să-mi vină şi să urinez! N-aş fi putut să folosesc din nou plosca, deşi abia îmi mai aminteam de ea.

— Cum de nu ţi-e frică de mine? am întrebat. Nu crezi că sunt nebun?

— Făceai rău oamenilor numai atunci când erai vampir, a zis ea simplu, când erai în trupul tău. E adevărat?

— Da. E adevărat. Semeni cu Claudia. Nu ţi-e frică de nimic.

„O consideri nebună, a zis Claudia. Ai să-i faci rău şi ei."

"Aiurea, nu crede ea aşa ceva", am răspuns. Şedeam pe canapeaua din salonul hotelului, cercetând cu privirea cămăruţa plină de mobilă delicată, ornamentată. Secolul al optsprezecelea, secolul meu. Secolul escrocului şi al omului raţional. Timpul cel mai potrivit pentru mine.

Flori lanceolate. Brocart. Săbii încrustate şi oameni beţi râzând pe stradă.

David stătea la fereastră şi se uita peste acoperişurile scunde ale oraşului colonial. Oare mai fusese în secolul acela?

"Nu, niciodată, a spus, plin de respect. Fiecare suprafaţă este lucrată de mână, nici o dimensiune nu-i exactă. Ce fragil e să creezi lucruri după natură! Arată ca şi cum ar putea să alunece atât de uşor înapoi în pământ."

‚Pleacă, David, a spus Louis, tu nu aparţii acestor vremuri. Noi trebuie să rămânem. N-avea încotro."

"Sună cam melodramatic, a comentat Claudia. Chiar aşa." Purta rochiţa murdară pe care o avusese la spital. Am să mă îngrijesc curând şi de asta. Am să golesc magazinele de dantele şi de panglici şi am să i le aduc ei. Am să-i cumpăr mătăsuri, brăţări subţiri de argint, inele cu perle.

Mi-am trecut braţul în jurul ei. „Cât e de bine să auzi pe cineva spunând adevărul, am zis. Ce păr fin... de acum va rămâne fin de-a pururi."

Am încercat din nou să mă ridic, dar părea imposibil. Se grăbeau pe coridor cu o urgenţă, câte două infirmiere de fiecare parte; cineva a lovit targa şi vibraţia mi s-a transmis. Pe urmă s-a făcut linişte, iar arătătoarele ceasului s-au mişcat cu o uşoară zvâcnire. Bărbatul de lângă mine a gemut şi a întors capul. Avea peste ochi un bandaj uriaş. Ce dezgolită părea gura!

— Trebuie să-i ducem pe oamenii ăştia la izolare, spunea o voce.

— Haide, te iau acasă.

Şi Mojo, ce se întâmplase cu Mojo? Oare îl alungaseră? În secolul acesta câinii erau închişi, pur şi simplu, pentru că erau câini. Trebuia să-i explic şi ei. Mă ridicase, sau încerca să o facă, strecurându-şi braţul pe după umerii mei. Mojo lătra. Să fi fost legat?

Louis era trist. "În oraş e o epidemie."

"Pe tine nu te poate atinge, David", am spus.

"Ai dreptate, a zis el. Dar sunt alte lucruri..."

Claudia a râs. „Te iubeşte, să ştii."

"Ai fi putut să mori din cauza epidemiei", i-am spus.

"Poate că nu-mi venise timpul."

"Chiar crezi că fiecăruia îi vine timpul lui?"

"Nu, de fapt, nu cred, a spus ea. Poate, pur şi simplu, este

mai uşor să te învinuiesc pe tine de tot. N-am ştiut niciodată cu adevărat să deosebesc binele de rău, ştii."

"Ai vreme să înveţi", am zis.

"Şi tu, mai mult decât am avut eu vreodată."

— Mulţumesc lui Dumnezeu că mă iei de aici, am şoptit. Stăteam în picioare. Mi-e atât de frică. Sunt, pur şi simplu, înspăimântat.

„O grijă mai puţin pentru spital", a râs Claudia cu glas de clopoţel, legănându-şi picioruşul peste marginea scaunului. Purta iar rochia cea drăguţă, cu broderii. Era un progres.

— Frumoasa Gretchen, am zis. Ţi se aprind obrajii când spun aşa.

A zâmbit, punându-mi braţul stâng pe după umerii ei şi trecându-şi braţul drept în jurul mijlocului meu.

— O să am grijă de tine, mi-a şoptit în ureche. Nu-i foarte departe.

Lângă maşina ei micuţă, în vântul rece, am scos organul puturos şi am urmărit arcul galben de urină şi aburul care se ridica atunci când jetul topea zăpada.

— Doamne Dumnezeule, am zis. Aproape că-i o senzaţie plăcută! Cum sunt făcute fiinţele omeneşti de pot găsi plăcere în lucruri atât de îngrozitoare!

12

DIN când în când mă trezeam şi adormeam la loc, conştient că şedeam în maşină, că Mojo era cu noi, gâfâindu-mi în ureche, şi că mergeam printre nişte coline împădurite pline de zăpadă. Mă înfăşurase într-o pătură şi mişcarea maşinii mă făcea să mă simt rău. Tremuram. Abia îmi aminteam cum ne întorsesem la casa din oraş şi-l găsisem pe Mojo, aşteptându-ne răbdător. Eram oarecum îngrijorat că aş putea muri, dacă un alt vehicul ne-ar lovi maşina. Era un sentiment la fel de real ca şi durerea din piept. Iar Hoţul de Trupuri mă păcălise.

Gretchen privea liniştită drumul şerpuit din faţă. Lumina soarelui răsărită de după nori îi desena în jurul capului o aureolă formată din toate firele de păr scăpate din coada groasă şi din şuviţele ondulate, netezite pe tâmple. O călugăriţă, o frumoasă

călugăriţă, mi-am spus, în timp ce ochii mi se închideau şi deschideau după cum aveau chef.

Dar de ce e atât de bună cu mine această călugăriţă? Numai pentru că e călugăriţă?

Peste tot în jurul nostru era linişte. Printre copaci erau case, sus, pe dealuri sau coborând în văi, foarte aproape unele de altele. Probabil o suburbie bogată, plină de acele conace de lemn la scară redusă, pe care muritorii avuţi le preferă uneori adevăratelor palate ale secolului trecut.

În cele din urmă, am intrat pe o alee de lângă nişte asemenea locuinţe şi am traversat un crâng de arbori desfrunziţi, oprindu-ne încet lângă un fel de căbănuţă acoperită cu şindrilă, în mod evident locuinţa pentru servitori sau, poate, căsuţa pentru oaspeţi, la oarecare depărtare de construcţia principală.

Camerele erau plăcute şi încălzite. Voiam să mă cufund în patul curat, dar eram prea murdar, şi am insistat să fiu lăsat să fac o baie dezgustătorului meu trup. Gretchen a protestat tare. Zicea că eram bolnav şi că nu puteam face baie acum. Am refuzat s-o ascult. Am găsit baia şi n-am mai vrut să ies.

Pe urmă am adormit din nou, rezemat de faianţă, în timp ce Gretchen umplea cada. Aburul îmi făcea bine. Mojo stătea lângă pat, ca un sfinx, urmărindu-mă prin uşa deschisă. Oare ea se gândea că el arăta ca un diavol?

Mă simţeam ameţit şi grozav de slăbit, şi totuşi îi vorbeam lui Gretchen, încercând să-i explic cum ajunsesem în această situaţie şi că trebuia să ajung la Louis în New Orleans, pentru că el mi-ar fi dat sângele cel puternic.

I-am spus cu glas scăzut o mulţime de lucruri, în engleză, folosind franceza doar atunci când, pentru vreun motiv oarecare, nu reuşeam să găsesc cuvântul care-mi trebuia, vorbind fără şir despre Franţa din vremea mea, despre colonia necioplită din New Orleans unde trăisem pe urmă, despre cât de minunaţi fuseseră acei ani, despre cum devenisem pentru scurt timp vedetă rock deoarece crezusem că, dacă devin un simbol al răului, aş putea face ceva bun.

Era oare omeneşte să vreau să o fac să înţeleagă, era omenească frica să nu-i mor în braţe, fără ca să poată afla cineva cine fusesem şi ce se întâmplase?

Ah, ceilalţi au ştiut şi nu au venit să mă ajute.

I-am vorbit şi despre asta. I-am descris pe bătrâni şi dezaprobarea lor. Ce mai rămânea nespus? Era o călugăriţă minunată, trebuia să înţeleagă cât de mult dorisem să fac bine atunci când fusesem vedetă rock.

— Este singura cale ca Diavolul să poată face bine, am spus. Să aranjeze un mod de a arăta răul. Numai dacă nu crede cineva că face bine atunci când face rău, dar asta l-ar transforma pe Dumnezeu într-un monstru, nu-i aşa? Diavolul nu-i decât o parte din planul divin.

Părea să asculte cuvintele cu atenţie critică. Dar nu m-a surprins când mi-a răspuns că Diavolul nu făcea parte din planul lui Dumnezeu. Vocea îi suna grav şi plină de umilinţă. Îmi scotea hainele murdare şi cred că, de fapt, nu voia deloc să vorbească, încerca numai să mă calmeze. Diavolul fusese cel mai puternic dintre îngeri, spunea, şi se lepădase de Domnul din trufie. Răul nu putea să facă parte din planul lui Dumnezeu.

Când am întrebat-o dacă ştia toate argumentele împotriva acestei afirmaţii, dacă ştia cât erau de ilogice, cât de lipsit de logică era tot creştinismul, mi-a răspuns calm că nu avea importanţă. Tot ce conta era să faci bine. Atâta tot. Era simplu.

— Ah, da, atunci înţelegi.

— Perfect, mi-a răspuns.

Dar eu ştiam că nu înţelegea.

— Eşti bună cu mine, i-am spus.

Am sărutat-o uşor pe obraz în timp ce mă ajuta să intru în apa fiebinte.

Am zăcut în cadă, urmărind cum mă spăla şi simţind numai că-mi era bine, cu apa fiebinte peste piept, cu buretele care se mişca încet pe piele, poate că mai bine decât oricând. Dar cât părea de lung trupul acesta omenesc! Cât de ciudat de lungi erau braţele! Mi-a veni în minte o imagine dintr-un film vechi — monstrul Frankenstein mişcându-se greoi, bălăbănindu-şi mâinile de parcă n-ar fi fost la capătul propriilor lui braţe. Mă simţeam ca monstrul acela. De fapt, adevărul adevărat ar fi să spun că mă simţeam la fel de monstruos ca un om.

Se pare că am şi spus ceva în legătură cu asta. Ea mi-a atras atenţia să stau liniştit. A adăugat că aveam un trup puternic şi frumos, deloc nenatural. Părea foarte îngrijorată. Mă simţeam cam ruşinat în timp ce-mi spăla părul, faţa. Mi-a explicat însă că o infirmieră face mereu astfel de lucruri.

Mi-a spus că îşi petrecuse viaţa ca misionară în străinătate, îngrijind bolnavi în locuri atât de murdare şi de prost echipate, încât până şi supraaglomeratul spital din Washington ar fi părut un vis prin comparaţie.

I-am văzut privirea alunecându-mi pe trup şi obrajii înroşindu-i-se; se uita la mine, ruşinată şi încurcată. Ce ciudat de inocentă era!

Am zâmbit în sinea mea, dar m-am temut că propriile ei senzaţii fizice ar putea să-i facă rău. Ce glumă crudă pentru amândoi că îmi găsea trupul ispititor! Dar nu încăpea nici o îndoială că i se părea aşa şi asta mi-a tulburat sângele, sângele meu omenesc, în ciuda febrei şi a epuizării. Oh, trupul acesta mereu se zbătea pentru ceva.

M-a şters peste tot cu prosopul, iar eu abia mă ţineam pe picioare, dar eram hotărât să rezist. Am sărutat-o pe creştet, şi s-a uitat în sus la mine, într-un fel ciudat, intrigată şi misterioasă. Am vrut să o sărut din nou, dar n-am avut putere. Mi-a uscat părul cu grijă, apoi faţa, încetişor. De foarte multă vreme nu mă mai atinsese nimeni în felul acesta. I-am spus că-i iubeam delicateţea şi bunătatea.

— Urăsc atât de tare acest trup! E un iad să fii în el.

— E chiar aşa de rău? a întrebat. Să fii om?

— Nu trebuie să-mi faci pe plac, am zis. Ştiu că nu crezi lucrurile pe care ţi le-am povestit.

— Fantasmele noastre sunt ca visele, a spus, încruntându-se cu seriozitate. Au un înţeles.

Mi-am văzut brusc imaginea reflectată în oglinda dulăpiorului cu medicamente — un bărbat înalt, cu piele cafenie şi păr des castaniu şi o femeie osoasă şi cu pielea netedă lângă el. A fost un şoc atât de mare, că inima aproape mi s-a oprit.

— Ajută-mă, Doamne, am şoptit. Vreau înapoi trupul meu!

Îmi venea să plâng.

Gretchen m-a îndemnat să mă întind pe pernele din pat. Căldura din cameră era plăcută. A început să mă bărbierească. Slavă Domnului! Îmi displăcea senzaţia pe care mi-o dădea părul de pe faţă. I-am povestit că atunci când murisem fusesem bine bărbierit, ca toţi bărbaţii la modă, şi că, după ce devenim vampiri, rămânem la fel pentru totdeauna. Devenim din ce în ce mai palizi, e adevărat, şi din ce în ce mai puternici, iar feţele, mai netede. Dar părul păstrează pentru totdeauna aceeaşi

lungime, la fel unghiile şi barba, şi nu simţeam nevoia s-o iau de la capăt cu toate astea.

— Transformarea a fost dureroasă? m-a întrebat.

— A fost dureroasă, pentru că m-am împotrivit. N-o doream. Nu ştiam cu adevărat ce mi se întâmplă. Părea că mă prinsese un fel de monstru medieval şi mă târâse departe de oraşul civilizat. Trebuie să-ţi amintesc că Parisul era în vremea aceea un loc minunat de civilizat. Fireşte, dacă gândeşti ca acum, descrierea lui ţi s-ar părea barbară, dar pentru un boiernaş de ţară, venit dintr-un castel jegos, era grozav de incitant — teatre, operă, baluri la curte. Nici nu-ţi poţi imagina. Şi pe urmă, tragedia, demonul ieşit din întuneric care mă dusese în turnul lui. Dar actul în sine, lucrarea întunericului, nu este durere, e extaz. Şi apoi, ţi se deschid ochii şi toată omenirea ţi se pare frumoasă într-un fel pe care nici nu ţi l-ai imaginat mai înainte.

Mi-am pus halatul curat pe care mi-l dăduse şi m-am strecurat sub cuverturi, lăsând-o să mă învelească până la bărbie. Simţeam că plutesc. Într-adevăr, era una dintre cele mai plăcute senzaţii pe care le încercasem de când devenisem muritor — ca o beţie. Mi-a controlat pulsul şi mi-a pus mâna pe frunte. Puteam să-i văd spaima, dar nu voiam s-o iau în seamă.

I-am spus că suferinţa mea cea mai mare, ca fiinţă a răului, era că înţelegeam binele şi că îl respectam. N-am fost niciodată lipsit de conştiinţă. Dar toată viaţa mea — chiar şi cea de băiat muritor — mi se ceruse să merg împotriva conştiinţei, ca să obţin ceva intens şi valoros.

— Cum? Ce vrei să spui? m-a întrebat.

I-am povestit că, pe când eram băiat, fugisem cu o trupă de actori, comiţând păcatul neascultării. Apoi comisesem păcatul trupesc cu una dintre tinerele din trupă. Şi totuşi, zilele acelea, când jucam pe scenele din sate şi făceam dragoste, mi se păruseră nespus de valoroase.

— Eram viu, înţelegi, atunci eram viu. Păcate vulgare de băiat. După ce am murit, fiecare pas pe care l-am făcut în lume a fost un păcat, şi totuşi, am simţit mereu senzualitate şi frumuseţe.

Cum era cu putinţă? am întrebat-o. Când am creat-o pe Claudia, copilul-vampir, şi pe Gabrielle, mama mea, frumoasa-vampir, am simţit din nou intensitatea! Mi s-a părut irezistibil. În acele clipe, conceptul de păcat nu avea nici un

sens.

Am vorbit din nou despre David şi viziunea lui cu Dumnezeu şi Diavolul în cafenea, despre faptul că David credea că Dumnezeu nu era perfect, că învăţa mereu, că Diavolul învăţase atât de mult, încât ajunsese să-şi dispreţuiască îndatoririle şi ceruse să fie eliberat de ele. Dar ştiam că-i spusesem deja toate aceste lucruri mai înainte, în spital, în timp ce mă ţinea de mână.

Uneori se oprea din forfoteala cu perne, pastile şi pahare cu apă şi se uita la mine, pur şi simplu. Ce chip liniştit, ce expresie vie; sprâncenele negre îi conturau ochii deschişi, gura mare era atât de blândă.

— Ştiu că eşti bună, i-am spus. Te iubesc pentru asta. Şi totuşi, aş vrea să-ţi dau şi ţie Sângele Negru, să te fac nemuritoare — să te am alături de mine pentru eternitate, căci eşti atât de misterioasă şi de puternică.

Mă înconjura un strat de linişte, aveam în urechi un murmur surd şi peste ochi un văl. Am urmărit-o nemişcat ridicând o seringă, făcând să ţâşnească în aer un jet mic de lichid argintiu, apoi înfigându-mi acul în carne. Usturimea a fost o senzaţie îndepărtată, neimportantă.

Mi-a dat un pahar mare de suc de portocale. L-am băut cu poftă. Mmmm. În sfârşit, ceva cu gust, gros ca sângele, plin de dulceaţă şi, ciudat, îmi dădea senzaţia că beau chiar lumină.

— Am uitat totul despre astfel de lucruri, am zis. Ce bun e, mai bun decât vinul. Trebuie să mai fi băut şi înainte. Şi când te gândeşti că puteam să redevin ce-am fost fără să-i ştiu gustul.

M-am lungit pe spate şi m-am uitat la grinzile goale ale acoperişului în pantă. O cămăruţă curată, foarte albă. Foarte simplă. O chilie de călugăriţă. Ningea încet dincolo de ferestre. Am numărat douăsprezece ochiuri de geam.

Am adormit şi m-am trezit. Îmi aminteam vag că încerca să-mi dea supă, şi eu nu puteam s-o beau. Eram agitat, îngrozit că visele se puteau întoarce. Nu o mai voiam pe Claudia. Lumina din încăpere îmi ardea ochii. I-am povestit că mă bântuia Claudia; i-am povestit despre spital.

— Plin de copii, a spus ea.

Nu făcuse nici o remarcă asupra acestui fapt mai înainte. Părea derutată. A vorbit încet despre munca ei la misiune... cu copii. În junglele din Venezuela şi Peru.

— Nu mai vorbi, a zis ea.

Mi-am dat seama că o speriasem. Dar pluteam din nou, înspre întuneric şi înapoi, simţind pe frunte o compresă rece şi râzând iar de senzaţia că nu aveam greutate. I-am povestit că, în trupul meu obişnuit, puteam zbura prin aer. I-am spus cum mă dusesem să înfrunt lumina soarelui deasupra deşertului Gobi.

Când şi când, tresăream şi deschideam ochii, uimit să mă găsesc tocmai acolo. Cămăruţa ei albă.

În lumina aprinsă am văzut pe perete un crucifix cu un Hristos însângerat; şi o statuie a Fecioarei Maria deasupra unui dulăpior cu cărţi — vechea şi familiara imagine a Preasfintei Născătoare, cu capul plecat şi braţele încrucişate. Iar cea cu rana roşie pe frunte să fi fost Sfânta Rita? Ah, toate vechile credinţe, şi când te gândeşti că în sufletul acestei femei erau vii.

M-am uitat pieziş, încercând să citesc titlurile mai mari ale cărţilor de pe rafturi: d'Aquino, Maritain, Teilhard de Chardin. Efortul de a înţelege numele acestor filozofi catolici m-a epuizat. Totuşi, am citit şi alte titluri, cu mintea înfierbântată, incapabilă să se odihnească. Erau cărţi despre boli tropicale, despre boli de copii, despre psihologia infantilă. Am reuşit să disting, pe perete, lângă crucifix, o fotografie înrămată a unor călugăriţe cu văl şi îmbrăcate în uniformă — probabil la o ceremonie. Nu-mi dădeam seama dacă era şi ea, nu cu ochii aceştia de muritor. Surorile aveau rochii albastre scurte şi voaluri albastre şi albe.

Mi-a luat mâna. I-am spus din nou că trebuia să mă duc la New Orleans. Trebuia să ajung la prietenul meu Louis care avea să mă ajute să-mi recapăt trupul. I l-am descris pe Louis — cum trăia în afara bogăţiei lumii moderne, într-o căsuţă fără lumină dintr-o grădină lăsată în paragină. I-am explicat că era slab, dar că putea totuşi să-mi dea sânge de vampir şi atunci aş fi fost şi eu vampir din nou, l-aş fi urmărit pe Hoţul de Trupuri şi mi-aş fi recuperat vechea înfăţişare. I-am povestit cât era de uman Louis şi că nu-mi putea da puteri vampirice prea mari, dar că nu-l puteam căuta pe Hoţul de Trupuri fără să am un corp preternatural.

— Trupul acesta va muri, am spus, atunci când el îmi va da sângele. L-ai salvat pentru moarte.

Plângeam. Mi-am dat seama că vorbeam franţuzeşte, dar ea părea să înţeleagă, deoarece mi-a spus, tot în franceză, că

trebuia să mă odihnesc, că deliram.

— Sunt lângă tine, a adăugat în franţuzeşte, încet şi grijuliu. O să am grijă de tine.

Mâna ei caldă şi bună era deasupra mâinii mele. Cu multă grijă, mi-a dat la o parte părul de pe frunte.

Căsuţa s-a cufundat în întuneric.

În cămin ardea focul, iar Gretchen se întinsese lângă mine.

Îşi pusese o cămaşă de noapte de tricot, foarte groasă şi albă; îşi desfăcuse părul şi mă lua în braţe când tremuram, îmi plăcea să-i simt părul pe mână. Am luat-o şi eu în braţe, temându-mă să nu-i fac vreun rău. Îmi ştergea mereu faţa cu o pânză rece. Mă silea să beau suc de portocale sau apă rece. Era din ce în ce mai noapte şi-mi era din ce în ce mai frică.

— N-am să te las să mori, mi-a şoptit la ureche.

Nu-şi putea totuşi ascunde frica. M-a cuprins somnul, uşor, aşa încât încăperea şi-a păstrat forma, culoarea şi lumina. I-am chemat din nou pe ceilalţi, implorându-l pe Marius să mă ajute. Începeam să cred lucruri îngrozitoare — că erau aici cu toţii, aşa cum erau multele statui mici şi albe ale Fecioarei şi ale Sfintei Rita, uitându-se la mine şi refuzând să mă ajute.

Înainte chiar să se facă ziuă, am auzit voci. Venise un doctor — un tânăr obosit, livid, cu ochii înroşiţi. Mi s-a înfipt iarăşi un ac în braţ. Am băut cu poftă apa de la gheaţă. Nu puteam auzi şoapta murmurată a doctorului, n-o puteam înţelege. Dar intonaţia era calmă şi încurajatoare. Am distins cuvintele „epidemie", „viscol" şi „condiţii imposibile".

Uşa s-a închis. Am rugat-o să se întoarcă.

— Vreau să stau lângă inima ta, i-am şoptit la ureche în timp ce se întindea lângă mine.

Cât era de dulce, ce membre grele şi bune, ce sâni mari lipiţi de pieptul meu, ce picior neted lângă picioarele mele! Eram oare prea bolnav ca să mai sperii pe cineva?

— Haide, dormi, a spus. Încearcă să nu-ţi faci griji.

În cele din urmă m-a cuprins un somn adânc, adânc ca zăpada de afară, ca întunericul.

„NU CREZI că ar fi timpul să te spovedeşti? a întrebat Claudia. Ştii, de fapt, atârni de proverbialul fir de aţă." Stătea la mine în braţe şi mă privea fix, cu mâinile pe umerii mei, cu faţa

în sus, la nici două degete de faţa mea.

Inima mi s-a contractat, explodând de durere, dar nu era cuţit, numai mânuţele ei strângându-mă şi parfumul de roze strivite care i se împrăştia din păr.

„Nu. Nu pot să mă spovedesc, i-am spus. Cum îmi tremura vocea! Oh, Doamne, ce vrei de la mine?"

„Nu-ţi pare rău! Nu ţi-a părut rău niciodată! Spune. Spune adevărul! Ai meritat să-ţi înfig cuţitul în inimă, o ştii, ai ştiut-o întotdeauna!"

„Nu!"

M-am uitat în jos la ea, la faţa ei minunată, încadrată de par de culoarea finului, şi ceva s-a frânt în mine. Am ridicat-o şi am aşezat-o în scaunul din faţa mea, apoi am îngenuncheat la picioarele ei.

„Claudia, ascultă-mă. Nu eu am început. Nu am făcut eu lumea! Răul a existat mereu. A stat ascuns în umbră şi m-a înhăţat, m-a făcut aidoma lui, iar eu am făcut cum am simţit că trebuie. Nu râde de mine, te rog, şi nu întoarce capul. Nu eu am creat răul! Nu eu m-am creat pe mine!"

S-a uitat la mine, perplexă, mă urmărea, apoi gura frumoasă şi plină s-a deschis minunat într-un zâmbet.

„N-a fost totul numai suferinţă, am spus, înfingându-mi degetele în umerii ei. N-a fost un iad. Spune-mi că nu. Spune-mi că am avut parte şi de fericire. Pot oare diavolii să fie fericiţi? Dumnezeule, nu înţeleg nimic."

„Nu înţelegi, dar *faci* mereu ceva, nu-i aşa?"

„Da, şi nu-mi pare râu. Nu-mi pare. Aş urla-o de pe acoperişuri să se audă până în bolta cerului. Claudia, aş face-o din nou! Am suspinat din rărunchi. Am repetat cuvintele cu voce tot mai tare: *Aş face-o din nou!"*

Linişte în încăpere.

A rămas neclintit de calmă. Era oare furioasă? Surprinsă? În ochii fără expresie nu se putea citi nimic.

„Eşti rău, tată, a zis ea încet. Cum poţi răbda asta?"

David s-a întors de la fereastră. Stătea în spatele ei, uitându-se în jos la mine cum şedeam în genunchi.

„Sunt idealul genului meu, am spus. Sunt vampirul perfect. Când mă priveşti, îl priveşti pe Vampirul Lestat. Nimeni nu poate eclipsa figura pe care o ai în faţă — nimeni! M-am ridicat încet în picioare. Nu sunt bufonul timpului, nici un zeu înverşunat al

mileniului; nu sunt un şarlatan în mantie neagră şi nici un vagabond trist. Am o conştiinţă. Ştiu să deosebesc binele de rău. Ştiu ce fac, da, şi fac. Sunt Vampirul Lestat. Iată răspunsul la întrebarea ta. Fă cu el ce vrei."

ZORII. Decoloraţi, strălucitori, peste zăpadă. Gretchen dormea, legănându-mă.

NU S-A trezit când m-am ridicat să iau paharul cu apă. Fără gust, dar bună.

Apoi a deschis ochii şi s-a ridicat, tresărind, în timp ce părul blond închis i-a căzut în jurul feţei, moale şi curat, şi plin de lumină.

Am sărutat-o pe obrazul fierbinte şi i-am simţit degetele pe gât şi apoi pe frunte.

— M-ai trecut peste această încercare, am zis, cu vocea răguşită, şovăitoare. Apoi m-am întins pe pernă, simţind iarăşi lacrimi pe obraji. Am închis ochii şi am şoptit „La revedere, Claudia", sperind ca Gretchen să nu audă.

CÂND am deschis ochii din nou, îmi aducea un castron mare cu supă. Am băut-o, era aproape bună. Pe o farfurie erau mere şi portocale desfăcute. Le-am mâncat cu poftă, uimit cât erau de crocante merele şi cât de fibroase la mestecat portocalele. A urmat un amestec de băutură tare, miere şi zeamă de lămâie, care mi-a plăcut atât de mult, încât ea s-a pregătit să-mi mai facă.

M-am gândit din nou ce mult semăna cu grecoaica lui Picasso, mândră şi mare. Avea sprâncene de un castaniu-închis şi ochi deschişi la culoare — un verde palid — ceea ce o făcea să pară plină de devotament şi inocenţă. Nu era o femeie tânără, dar şi acest lucru îi sporea în ochii mei frumuseţea.

Avea o expresie lipsită de egoism şi confuză, iar când am întrebat-o dacă mă făcusem ceva mai bine, a aprobat clătinând din cap.

Părea mereu cufundată în gânduri. A rămas un lung moment uitându-se în jos, la mine, de parcă o nedumeream, apoi s-a

aplecat încet şi şi-a lipit buzele de ale mele. M-a străbătut un fior de emoţie.

Am adormit din nou.

Fără vise.

Parcă aş fi fost om dintotdeauna, dintotdeauna în acest trup şi, oh, atât de recunoscător pentru patul moale şi curat.

După-amiază. Pete de albastru deasupra copacilor.

Am privit-o, ca în transă, aprinzând focul. Am văzut cum îi luceau picioarele goale. Blana cenuşie a lui Mojo era acoperită de ninsoare strălucitoare şi mânca liniştit dintr-o farfurie pe care o ţinea între labe, uitându-se când şi când în sus, la mine.

În trupul meu mare de om încă mai mocnea febra, dar mai uşor, mai puţin dureros, iar tremuratul dispăruse de tot. Ah, de ce făcuse ea toate astea pentru mine. De ce? Şi ce puteam eu să fac pentru ea? Nu mă mai temeam că o să mor. Dar când mă gândeam la ce mă aştepta — trebuia să prind Hoţul de Trupuri — simţeam că mă cuprinde panica. Şi încă o noapte aveam să fiu încă prea bolnav ca să plec de aici.

Ne-am întins din nou, ţinându-ne în braţe, aţipind, lăsând lumina să scadă afară, auzind numai răsuflarea grea a lui Mojo. Focul ardea. În cameră era cald şi linişte. În întreaga lume părea sa fie cald şi linişte. A început să ningă; curând a coborât întunericul implacabil al nopţii.

Mă simţeam devenind protector când îi priveam chipul adormit, când mă gândeam la privirea confuză pe care o descoperisem în ochii ei. Până şi vocea îi era plină de o adâncă melancolie. Era ceva în ea care sugera o profundă resemnare. Orice s-ar întâmpla, mi-am spus, n-aveam s-o părăsesc înainte de a şti cum aş fi putut s-o răsplătesc. Îmi plăcea. Îmi plăcea întunericul din ea, calitatea ei ascunsă, simplitatea felului în care vorbea, a felului în care se mişca, nevinovăţia din ochi.

Când m-am trezit din nou, venise iarăşi doctorul — acelaşi tânar palid, cu înfăţişare obosită, deşi acum părea că se mai odihnise întrucâtva şi avea un halat alb foarte curat. A pus o bucăţică de metal pe pieptul meu; era evident că îmi asculta inima sau plămânii, sau vreun zgomot al altui organ intern care ar fi putut să-i furnizeze informaţii semnificative. Mâinile îi erau acoperite cu mănuşi urâte din plastic. Vorbea încet cu Gretchen, ca şi cum eu n-aş fi fost acolo, despre necazurile neîntrerupte de la spital.

Gretchen îmbrăcase o rochie albastră simplă, mai degrabă un veşmânt de călugăriţă, doar că era scurtă şi pe dedesubt purta ciorapi negri. Avea părul fermecător de răvăşit, drept şi moale, evocându-mi firul pe care prinţesa îl împletea cu aur în povestea lui Rumpelstiltskin.

Mi-am amintit iarăşi de Gabrielle, mama mea, şi de perioada coşmarescă şi lugubră din vremea când tocmai o făcusem vampir; îşi tăiase părul blond, iar acesta crescuse la loc în numai o zi, în timp ce ea dormea în criptă — aproape că înnebunise când îşi dăduse seama. Mi-am amintit-o ţipând, ţipând neîntrerupt, fără să poată fi liniştită. Nu ştiam de ce mă gândeam tocmai la asta, poate doar pentru că-mi plăcea părul lui Gretchen. Nu semăna deloc cu Gabrielle. Chiar deloc.

Doctorul a terminat, în sfârşit, cu împunsul, înţepatul şi ascultatul, apoi s-a îndepărtat să stea de vorbă cu ea. Blestemat fie auzul meu de om! Ştiam însă că eram aproape vindecat. Doctorul s-a apropiat din nou şi mi-a spus că de-acum am să fiu „bine", că mai aveam nevoie doar de câteva zile de odihnă. I-am spus liniştit că totul se datora îngrijirii lui Gretchen.

A încuviinţat energic din cap şi a murmurat un şir de vorbe neinteligibile, apoi a ieşit în zăpadă, iar maşina i-a scârţâit în timp ce trecea pe drumul de acces.

Mă simţeam atât de bine şi aveam capul atât de limpede, încât îmi venea să plâng. Am mai băut din deliciosul suc de portocale şi am început să mă gândesc... să-mi amintesc.

— Trebuie să plec puţin, a spus Gretchen. Trebuie să iau ceva de mâncare.

— Da, şi am să-ţi dau bani pentru cumpărături, am zis, lăsându-mi mâna pe încheietura mâinii ei.

Cu vocea încă slabă şi răguşită, i-am povestit despre hotel, despre banii din haina mea. Erau bani de ajuns ca să-i plătesc pentru îngrijire şi pentru hrană, trebuia să-i ia. Cheia era probabil undeva în hainele mele. I-am explicat.

Le aranjase pe umeraş, aşa că a găsit cheia în buzunarul de la cămaşă.

— Vezi? am spus, râzând încetişor. Ţi-am spus numai adevărul.

A zâmbit, şi chipul i s-a încălzit. A spus că avea să se ducă la hotel şi să-mi aducă banii, dacă acceptam să stau liniştit. Nu părea o idee prea grozavă să laşi banii de izbelişte, nici măcar

într-un hotel bun.

Am vrut să răspund, dar eram prea somnoros. Am văzut-o apoi pe fereastră mergând prin zăpadă către maşinuţă. Am văzut-o intrând în ea. Ce puternică părea, cu membre zdravene, dar cu pielea netedă şi cu o moliciune care o făcea plăcută la vedere şi bună de îmbrăţişat. Faptul că pleca mă speria totuşi puţin.

Când am deschis ochii din nou, şedea alături cu haina mea în braţe. O grămadă de bani, a spus. Îi adusese pe toţi. Nu mai văzuse niciodată atât de mulţi bani, în pachete şi ghemotoace. Ce persoană ciudată eram! Erau în jur de douăzeci şi opt de mii de dolari. Îmi achitase nota la hotel. Cei de acolo fuseseră îngrijoraţi din cauza mea. Mă văzuseră ieşind în ninsoare. Îi dăduseră chitanţă pentru tot. Mi-a întins un petic de hârtie, ca şi cum ar fi fost foarte important. Adusese şi celelalte bunuri — hainele pe care le cumpărasem, în cutii şi pungi încă nedesfâcute.

Voiam să-i mulţumesc. Dar la ce bun cuvintele? Aveam să-i mulţumesc după ce mă voi fi întors în trupul meu.

După ce a dat deoparte toate hainele, a pregătit pentru amândoi o cină simplă, cu supă şi pâine cu unt. Am mâncat amândoi şi am dat gata o sticlă de vin, eu bând mai mult decât găsea ea că este permis. Trebuie să spun că pâinea cu unt şi cu vin era una dintre cele mai bune mâncăruri omeneşti pe care le gustasem. I-am spus şi ei. Şi mai voiam vin, te rog, beţia este absolut sublimă.

— De ce m-ai adus aici? am întrebat-o.

Şedea pe marginea patului, privind focul, şi se juca cu o şuviţă de păr, fără să se uite la mine. A început iar să-mi explice că la spital era supraaglomerat, că era epidemie.

— Nu, de ce ai făcut-o? Erau şi alţii la spital.

— Pentru că eşti altfel decât oricine altcineva pe care l-am cunoscut vreodată, a spus. Mă faci să mă gândesc la o poveste pe care am citit-o cândva, despre un înger silit să se întoarcă pe pământ într-un trup de om.

Într-o fulgerare de suferinţă, m-am gândit că Raglan James îmi spusese că arăt ca un înger. M-am gândit la celălalt trup al meu rătăcind prin lume, puternic, stăpânit de tipul acela dezgustător.

Ea s-a uitat la mine şi a oftat. Era încurcată.

— Când se va termina totul, mă voi întoarce la tine cu adevăratul meu trup, am spus. Mă voi dezvălui ţie. S-ar putea să nu te decepţionez, eşti atât de puternică! Cred că adevărul nu-ţi va face rău.

— Adevărul?

I-am explicat că, adesea, când ne înfăţişăm muritorilor, aceştia înnebunesc — căci noi suntem fiinţe nenaturale, şi totuşi nu ştim totul despre existenţa lui Dumnezeu şi a Diavolului. Una peste alta, suntem ca nişte viziuni religioase fără revelaţie. O experienţă mistică, dar fără sâmburele de adevăr.

Era captivată. Ochii i se luminaseră uşor. Mi-a cerut să-i explic cum arătam în cealaltă înfăţişare.

I-am povestit că fusesem făcut vampir la douăzeci de ani. Că eram înalt pentru vremea aceea, blond, cu ochi de culoare deschisă. I-am spus din nou cum îmi arsesem pielea în deşertul Gobi. Mă temeam că Hoţul de Trupuri intenţiona să-şi însuşească trupul meu, că, probabil, se ascundea pe undeva de restul tribului, încercând să înveţe să-mi folosească puterile.

Mi-a cerut să-i descriu cum era să zbori.

— E mai mult decât să pluteşti, pur şi simplu, te ridici după cum vrei, propulsându-te încolo sau încoace, după cum hotărăşti. O sfidare a naturii, destul de diferită de zborul natural. E înspăimântător. Este cea mai înfricoşătoare dintre puterile noastre; şi cred că ne doare mai mult decât orice altceva. Ne umple de disperare; e dovada hotărâtoare că nu suntem oameni. Ne temem că într-o noapte vom părăsi pământul şi nu-l vom mai atinge niciodată. M-am gândit la cum o fi folosit Hoţul de Trupuri această putere. Îl văzusem folosind-o. Nu ştiu cum am putut să fiu atât de nesăbuit, încât să-l las să pună mâna pe un trup puternic ca al meu. M-a orbit dorinţa de a fi om.

Şedea şi se uita, pur şi simplu, la mine. Ţinea mâinile în poală şi mă privea liniştită şi calmă, cu ochii ei mari, căprui.

— Crezi în Dumnezeu? am întrebat-o, arătând spre crucifixul de pe perete. Crezi în gânditorii catolici ale căror cărţi le ai în raft?

S-a gândit îndelung.

— Nu aşa cum întrebi tu, a răspuns.

Am zâmbit.

— Dar cum?

— Chiar din clipa în care mi-o amintesc, viaţa mea a fost una

de sacrificiu de sine. În asta cred. Cred că trebuie să fac tot ce-mi stă în puteri să fac mizeria mai mică. Este tot ce pot, şi într-un fel este enorm. O putere uriaşă, ca puterea ta de a zbura.

Eram derutat. Mi-am dat seama că nu mă gândisem la munca unei infirmiere ca la o putere atât de mare. Dar o înţelegeam perfect. A spus:

— Să încerci să-l cunoşti pe Dumnezeu poate fi interpretat ca un păcat al trufiei sau ca o lipsă de imaginaţie. Dar oricine recunoaşte mizeria atunci când o vede. Recunoaştem boala; foamea; lipsurile. Încerc să micşorez aceste lucruri. Este bastionul credinţei mele. Dar, ca să-ţi răspund sincer, da, cred în Dumnezeu şi în Iisus Hristos. Ca şi tine.

— Nu, eu nu cred, am spus.

— Când aveai febră, credeai. Ai vorbit despre Dumnezeu şi despre Diavol într-un fel pe care nu l-am mai auzit la nimeni.

— Am vorbit despre nişte plicticoase dispute teoretice.

— Nu, ai vorbit despre inconsecventa lor.

— Aşa crezi?

— Da. Recunoşti binele, atunci când îl vezi. Tu ai spus-o. La fel şi eu. Mi-am dedicat viaţa încercării de a-l face.

Am oftat.

— Înţeleg, am zis. Aş fi murit dacă m-ai fi lăsat la spital?

— Poate. Sincer, nu ştiu.

Era foarte plăcut să stau şi să mă uit la ea. Avea o faţă mare, cu câteva linii conturate, nimic din eleganta frumuseţe aristocratică. Dar era frumoasă din belşug. Iar anii o cruţaseră. Nu arăta epuizată de griji.

Simţeam în ea un fel de senzualitate melancolică, o senzualitate în care nu credea şi pe care nu o alimenta.

— Mai explică-mi o dată, a spus. Spui că ai vrut să fii cântăreţ rock, pentru că voiai să faci bine? Voiai să faci binele fiind un simbol al răului? Mai vorbeşte-mi despre asta.

I-am spus că da I-am spus cum procedasem, cum adunasem micul grup, „Satan's Night Out", şi cum îl făcusem profesionist. I-am povestit că eşuasem, că în grupul nostru se stârnise un război, că eu însumi fusesem îndepărtat prin forţă şi că întregul dezastru se produsese fără o ruptură în substanţa raţională a lumii muritoare. Fusesem silit să mă întorc în lumea invizibilă şi inconsecventă.

— Pentru noi nu-i loc pe pământ, am zis. Poate să fi fost odată, nu ştiu. Faptul că existăm nu are justificare. Vânătorii scapă lumea de lupi. Am crezut că, dacă dezvălui că existăm, vânătorii vor scăpa lumea şi de noi. Dar n-a fost să fie. Scurta mea carieră n-a fost decât un şir de iluzii. N-a crezut nimeni în noi. Aşa trebuia să fie. Poate că trebuie să murim de disperare, să dispărem din lume foarte încet, fără zgomot. Numai că eu nu pot să suport aşa ceva. Nu pot să suport să fiu liniştit, să fiu un nimic şi să trăiesc în plăcere, să văd creaţiile şi împlinirile muritorilor în jurul meu, să nu particip la ele, dar să joc rolul lui Cain. Singuraticul Cain. Înţelegi, pentru mine lumea înseamnă ceea ce fac şi au făcut muritorii. Nu-i deloc marea lume a naturii. Dacă ar fi fost o lume naturală, atunci poate că aş fi avut parte de un timp mai potrivit ca să fiu nemuritor. Lumea este realizarea muritorilor. Picturile lui Rembrandt, monumentele din capitala plină de zăpadă, catedralele. Noi suntem despărţiţi pe vecie de astfel de lucruri, poate că pe bună dreptate, şi totuşi, le putem vedea pe toate cu ochii noştri de vampiri.

— De ce ţi-ai schimbat trupul cu al unui muritor? m-a întrebat.

— Ca să mă mai plimb o zi prin lumina soarelui. Ca să gândesc, să simt şi să respir ca un muritor. Poate ca să pun la încercare un crez.

— Ce crez?

— Că nu ne dorim decât să fim iarăşi muritori, că ne pare rău că suntem oile rătăcite, că nemurirea nu valorează cât sufletul unui om. Dar acum ştiu că m-am înşelat.

M-am gândit dintr-o dată la Claudia. M-am gândit la ce visasem când aveam febră. M-a cuprins o linişte de plumb. Am vorbit din nou doar pentru că mi-am impus.

— Prefer să fiu vampir, am spus. Nu-mi place să fiu muritor. Nu-mi place să fiu slab, bolnav, fragil, nu-mi place să simt durerea. Este absolut îngrozitor. Vreau să-mi recapăt trupul înapoi cât mai repede cu putinţă.

Nu părea deosebit de şocată.

— Chiar dacă în trupul acela ucizi, chiar dacă bei sânge de om, chiar dacă îţi displace s-o faci şi te deteşti pe tine.

— Nu îmi displace s-o fac. Şi nu mă detest. Nu-ţi dai seama? Aici este contradicţia. Nu m-am detestat niciodată.

— Mi-ai spus că erai rău, mi-ai spus când te îngrijeam că-l

ajut pe Diavol. N-ai fi spus aşa ceva, dacă nu te-ai fi urât.

N-am răspuns. Am vorbit abia mai târziu.

— Cel mai mare păcat al meu este că mi-a plăcut grozav să fiu ceea ce sunt. Aici e vina mea; sila mea morală de mine însumi este mereu prezentă, dar mă simt bine. Sunt puternic. Sunt o creatură cu o voinţă straşnică şi o natură pasională, înţelegi, acesta este miezul dilemei — cum de-mi place atât de mult să fiu vampir, cum de-mi place, dacă e un lucru rău? E o poveste veche. Oamenii o rezolvă şi ei când pleacă la război. Îşi spun lor înşişi că au o cauză. Apoi încearcă fiorul crimei şi devin, pur şi simplu, fiare. Fiarele îl ştiu. Lupii îl ştiu. Cunosc fiorul adânc pe care-l încearcă rupând prada în bucăţi. Îl cunosc şi eu.

A părut multă vreme pierdută în gândurile ei. M-am întins şi i-am atins mâna.

— Vino, haide să ne culcăm, am spus. Întinde-te din nou lângă mine. N-am să-ţi fac nici un rău. Nu pot. Sunt prea bolnav. Am râs încetişor. Eşti foarte frumoasă. Nici nu m-aş gândi să-ţi fac vreun rău. Vreau numai să stau lângă tine. Este din nou noapte şi aş vrea să te întinzi lângă mine.

— Crezi tot ce spui, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

— Şi îţi dai seama că eşti ca un copil? Ai o mare simplitate. Simplitatea unui sfânt.

Am râs.

— Dragă Gretchen, m-ai înţeles greşit într-un mod fundamental. Sau poate că nu. Dacă aş crede în Dumnezeu, dacă aş crede în salvare, atunci presupun că ar trebui să fiu un sfânt.

S-a gândit îndelung, apoi mi-a spus cu voce gravă că-şi luase concediu de la misiune doar cu o lună mai înainte. Venise din Guiana Franceză la Georgetown ca să studieze la universitate, iar la spital lucra numai ca voluntar.

— Ştii care-i motivul adevărat pentru care mi-am luat concediu? m-a întrebat.

— Nu; spune-mi.

— Voiam să cunosc un bărbat. Căldura apropierii unui bărbat. Numai o dată, voiam să ştiu cum e. Am patruzeci de ani şi n-am cunoscut niciodată bărbatul. Vorbeşti despre dispreţ moral. Sunt cuvintele tale. Eu îmi dispreţuiesc virginitatea — perfecţiunea castităţii mele. Indiferent ce se crede, pare un lucru laş.

— Înţeleg. Bineînţeles, să fii de folos în misiune n-are nimic de-a face cu castitatea.

— Ba nu, se leagă, a zis. Dar numai fiindcă munca grea e posibilă când eşti devotată şi eşti căsătorită numai cu Hristos.

I-am mărturisit că înţelegeam ce voia să spună.

— Dar dacă abnegaţia devine un obstacol în muncă, am spus, atunci e mai bine să cunoşti dragostea unui bărbat, nu-i aşa?

— Aşa m-am gândit şi eu. Da. Să încerc această experienţă şi pe urmă să mă întorc la lucrarea Domnului.

— Exact.

Cu o voce visătoare, a zis:

— Sunt în căutarea bărbatului. Pentru moment.

— Aşadar, acesta-i motivul pentru care m-ai adus aici.

— Poate. Dumnezeu ştie. Oricine altcineva mă sperie. Tu nu.

M-a privit ca şi cum ar fi fost surprinsă de propriile cuvinte.

— Haide, culcă-te şi dormi. Eu am nevoie de timp ca să mă fac sănătos, iar tu ca să fii sigură că asta vrei într-adevăr. Nici nu-mi trece prin cap să te silesc sau să mă port rău cu tine.

— Dar, dacă tu eşti Diavolul, de ce vorbeşti cu atâta blândeţe?

— Ţi-am spus că acesta-i misterul. Sau poate răspunsul, într-un fel sau altul. Haide, vino şi culcă-te lângă mine. Am închis ochii. Am simţit-o intrând sub cuverturi, apoi apăsarea caldă a trupului ei lângă al meu, braţul ei trecându-mi peste piept. Ştii, am spus, părticica asta din viaţa omului este aproape plăcută.

Eram pe jumătate adormit; am auzit-o şoptind.

— Cred că şi *tu* ai un motiv pentru care ţi-ai luat concediu. Poate că nu-l ştii.

— Sigur că nu mă crezi, am murmurat, legând leneş cuvintele.

Ce plăcut era să-mi strecor braţul în jurul ei, să-i potrivesc capul în scobitura gâtului meu. O sărutam pe păr şi-mi plăcea elasticitatea lui pe buze.

— Există o raţiune secretă pentru care te-ai întors pe pământ, a spus, pentru care ai intrat în trupul unui om. Acelaşi motiv ca al lui Hristos.

— Şi care e?

— Mântuirea, a răspuns.

— A, da, să fiu salvat. N-ar fi grozav?

Voiam să spun mai mult, cât era de imposibil până şi să te gândeşti la un asemenea lucru, dar am alunecat în lumea viselor. Ştiam acum că Claudia nu avea să fie acolo.

Poate că nici n-a fost un vis, doar o amintire. Eram cu David la Rijkmuseum şi ne uitam la pictura cea mare a lui Rembrandt.

Să fii salvat. Ce gând, ce gând minunat, extravagant şi imposibil... Ce grozav e să găseşti singura femeie din lume în stare să se gândească serios la un asemenea lucru!

Iar Claudia nu mai râdea. Pentru că Claudia murise.

15

DIMINEAŢĂ devreme, chiar înainte să apară soarele. Timpul în care, înainte, eram adesea cufundat în meditaţie, obosit şi pe jumătate îndrăgostit de culoarea schimbătoare a cerului.

M-am îmbăiat încet, cu grijă, în baia micuţă, plină de lumină ceţoasă şi de abur. Aveam capul limpede şi mă simţeam fericit, ca şi cum revenirea din boală ar fi fost o formă de bucurie. M-am bărbierit atent, până ce faţa a ajuns perfect netedă, apoi am răscolit în dulăpior, în spatele oglinzii, şi am găsit ceea ce căutam — mica membrană de cauciuc care ar fi făcut-o să fie în siguranţă cu mine, care nu m-ar fi lăsat să sădesc în ea un copil şi nu i-ar fi permis acestui trup să arunce în ea cine ştie ce altă sămânţă întunecată a unui rău pe care n-aş fi putut să-l prevăd.

Era un obiect curios — un fel de mănuşă pentru mădular. Mi-ar fi plăcut mai degrabă să-l arunc, dar eram hotărât să nu mai fac greşelile de mai înainte.

Am închis încetişor uşiţa cu oglindă. Abia atunci am văzut telegrama de deasupra — un dreptunghi de hârtie galbenă cu câteva cuvinte dactilografiate slab:

GRETCHEN, ÎNTOARCE-TE, AVEM NEVOIE DE TINE. FĂRĂ ÎNTREBĂRI. TE AŞTEPTĂM.

Comunicarea fusese trimisă de curând, doar cu câteva zile înainte, din Caracas, Venezuela.

M-am apropiat de pat, încercând să nu fac zgomot şi lăsând

micul obiect de siguranţă la îndemână, pe noptieră. M-am întins din nou lângă ea şi am început să-i sărut gura adormită.

I-am sărutat încetişor obrajii, zona din jurul ochilor. Voiam să-i simt pleoapele cu buzele. Voiam să-i simt carnea de pe gât. Nu ca s-o ucid, ci ca s-o sărut; nu ca să o posed, ci pentru o scurtă împreunare fizică ce nu avea să însemne nimic pentru nici unul din noi, dar ne-ar fi făcut să simţim împreună o plăcere la fel de ascuţită ca durerea.

Atingerea mea a făcut-o să se trezească.

— Ai încredere în mine, am şoptit. N-o să te doară.

— Oh, vreau să mă doară, mi-a spus la ureche.

I-am scos încet cămaşa de noapte. Stătea întinsă pe spate şi se uita în sus la mine. Sânii ei erau la fel de frumoşi ca şi restul trupului, iar cercurile din jurul sfârcurilor tari erau foarte mici şi rozalii. Avea pântecele neted, şoldurile largi. O umbră întunecată de păr castaniu lucea între picioarele ei, distingându-se plăcut în lumina intrată prin ferestre. M-am aplecat şi am sărutat părul acela. I-am sărutat coapsele, lăsându-mi mâna să-i alunece în sus pe picioare până ce carnea i s-a deschis fierbinte pentru mine. Mădularul meu era băţos, pregătit. M-am uitat la locul secret ascuns acolo, adăpostind în falduri pudice şi într-un văl de puf tainiţa rozalie. M-a străbătut un fior brutal şi fierbinte de excitaţie şi organul mi s-a întărit şi mai mult. Nevoia devenise atât de urgentă, încât aş fi putut s-o iau cu forţa.

Dar nu, de data aceasta nu.

M-am mutat lângă ea, întorcându-i faţa către mine şi primindu-i sărutările stângace, neîndemânatice. I-am simţit picioarele înghesuindu-se în mine şi mâinile mişcându-se peste trupul meu, cercetând căldura subsuorilor şi jilăveala părului des şi negru din jurul bărbăţiei mele. Era trupul meu, era gata pentru ea, o aştepta. Îmi atingea pieptul şi părea să-i placă tăria lui. Îmi săruta braţele, ca şi cum ar fi vrut să le aspire forţa.

Pasiunea pe care o simţeam a slăbit uşor, ca să izbucnească mai fierbinte chiar în aceeaşi clipă, apoi iar s-a diminuat şi iar a crescut.

Nu-mi trecea prin cap nici un gând de băutor de sânge; zbaterea vieţii în ea nu mă făcea să simt că aş putea-o înghiţi, că aş putea să o beau, ca altădată. Mai degrabă mă impresiona căldura discretă a vieţii pe care o simţeam în carnea ei. Gândul

că orice putea să-i facă rău, că putea să-i tulbure misterul, încrederea, dorinţa, frica, era un gând oribil.

Mi-am lăsat mâina să alunece în jos, către micuţa poartă; ce păcat şi ce trist că împreunarea noastră avea să fie atât de limitată, atât de scurtă!

Apoi, în timp ce degetele mele cercetau cu blândeţe intrarea virginală, trupul ei a luat foc. Sânii parcă îi creşteau, lipiţi de mine, şi am simţit-o deschizându-se, petală cu petală, în timp ce gura-i o devora tot mai mult pe a mea.

Nu-i era frică oare de pericol? În pasiunea ei părea să-şi fi pierdut capul complet şi se lăsase cu totul în puterea mea. Mi-am impus să mă opresc, am scos prezervativul din pachet şi l-am potrivit peste sexul meu, în timp ce ochii ei mă fixau, ca şi cum n-ar mai fi avut voinţă proprie.

Exact de această capitulare avea nevoie, pe ea o căuta. Am sărutat-o din nou. Era umedă, pregătită pentru mine. N-aş mai fi putut rezista multă vreme, aşa că m-am urcat peste ea. Micuţa crăpătură era strâmtă, inundată de umori şi înnebunitor de fierbinte. Am înteţit ritmul şi am văzut sângele năvălindu-i în obraji; mi-am coborât buzele să-i ling sfârcurile, pe urmă i-am căutat iar gura. Geamătul final pe care l-a scos a părut un geamăt de durere. Iată, se repeta misterul — ceva putea fi atât de perfect terminat, atât de complet, şi totuşi nu durase decât atât de puţin. Atât de minunat de puţin.

Aceasta să fi fost oare împreunarea? Eram oare contopiţi unul cu celălalt în liniştea asurzitoare?

Nu cred că era vorba despre contopire. Părea, dimpotrivă, cea mai violentă dintre despărţiri; două fiinţe opuse, aruncându-se una asupra celeilalte, înfierbântate şi stângace, ameninţătoare şi încrezătoare în acelaşi timp; sentimentele uneia îi erau necunoscute celeilalte şi păreau de nepătruns, iar dulceaţa îmbrăţişării era la fel de teribilă ca şi scurtimea ei, singurătatea la fel de dureroasă ca şi incontestabilul ei foc.

Niciodată nu mi se păruse atât de gingaşă ca acum; ţinea ochii închişi, capul întors pe pernă, iar sânii se liniştiseră şi nu se mai înălţau. Era o imagine în stare să provoace violenţă, să stârnească în inima unui bărbat cea mai turbată cruzime.

Ce însemna asta?

Nu voiam s-o mai atingă vreun alt muritor!

Nu voiam să se simtă vinovată. Nu voiam să ajung să regret

că i-am făcut rău, să sufăr că am lăsat să se apropie de ea răul din mintea omenească.

Abia acum m-am gândit din nou la Darul Întunecat, nu la Claudia, ci la grozava, palpitanta măreţie de a o fi creat pe Gabrielle. Din clipa aceea, ea nu se mai uitase niciodată înapoi. Înfăşurată în forţă şi siguranţă de sine, începuse să colinde prin lume, fără să sufere vreo clipă chinul moral al situaţiei în care o împinsese complexitatea fără de sfârşit a lumii.

Dar cine ar fi putut pretinde că ştie cum poate transforma Sângele Negru sufletul unui om? Nici măcar pe cel al lui Gretchen, virtuoasa, cea care credea în străvechile şi nemiloasele zeităţi, cea îmbătată cu sângele şi suferinţele a o mie de sfinţi. Numai că ea n-ar fi cerut şi n-ar fi acceptat niciodată Darul Întunecat, chiar mai hotărâtă decât David.

Toate aceste lucruri nu contau însă atâta timp cât nu puteam să-i dovedesc că îi povestisem numai adevărul. Şi dacă n-aveam să reuşesc niciodată să-i dovedesc? Dacă aş fi rămas eu însumi lipsit pe veci de Darul Întunecat, incapabil astfel să-l mai dau altcuiva şi închis pentru totdeauna în această carne muritoare? M-am întins, tăcut, urmărind cum încăperea se umplea de lumina soarelui. Am urmărit lumina atingând trupul răstignit al lui Hristos de pe raftul cu cărţi; am urmărit-o căzând pe Fecioara cea cu capul plecat.

Cuibăriţi unul într-altul, am adormit din nou.

16

AMIAZĂ. Mă îmbrăcasem în hainele noi şi curate pe care le cumpărasem în ziua fatală a hoinărelii mele — o cămaşă albă din flanel, cu mâneci lungi, şi blugi moderni, decoloraţi.

Făcusem un fel de picnic în faţa foculeţului din cămin – întinsesem o pătură albă pe covor şi ne aşezasem acolo să luăm micul dejun întârziat, în timp ce Mojo hăpăia lacom şi fără grijă pe podeaua din bucătărie. Aveam din nou pâine franţuzească cu unt, suc de portocale, ouă fierte şi fructe tăiate în felii mari. Mâncasem cu poftă, nebăgând în seamă faptul că ea mă avertiza că nu eram încă refăcut complet. Mă simţeam destul de bine. Până şi termometrul ei dovedea asta.

Trebuia să plec la New Orleans. Dacă aeroportul era deschis, aş fi putut ajunge la căderea nopţii. Dar nu voiam s-o părăsesc chiar acum. I-am cerut nişte vin. Voiam să stăm de vorbă. Voiam s-o înţeleg şi în acelaşi timp mi-era frică s-o părăsesc, mi-era frică să rămân singur, fără ea. Călătoria cu avionul stârnea în sufletul meu o frică laşă. Pe lângă asta, îmi plăcea să stau cu ea...

Vorbise cu uşurinţă despre viaţa pe care o ducea în misiune, despre cât de mult îi plăcuse de la început. Primii ani îi petrecuse în Peru, apoi plecase în Yucatan. Îndatoririle cele mai recente o trimiseseră în jungla din Guiana Franceză — un loc cu triburi indiene primitive. Misiunea era la St. Margaret Mary — la şase ore de drum în susul râului Maroni, cu o canoe cu motor, pornind din oraşul St. Laurent. Ea şi celelalte surori curăţaseră capela din beton, mica şcoală văruită şi spitalul. Dar adesea trebuia să plece ele însele din misiune şi să se ducă direct la oameni, în satele lor. Zicea că-i place munca asta.

Mi-a arătat un teanc de fotografii — dreptunghiuri mici şi colorate înfăţişând clădirile simple din misiune, pe ea şi pe celelalte surori, pe preotul care venea pentru slujbă. Nici una dintre surori nu purta văl sau rasă; erau îmbrăcate în bumbac alb sau kaki şi aveau părul lăsat liber — surori care munceau, mi-a explicat. Ea însăşi arăta în fotografii strălucitor de fericită — fără nimic din evidenta melancolie visătoare. Într-un instantaneu era înconjurată de indieni cu feţe întunecate şi stătea în faţa unei construcţii ciudate, cu sculpturi din piatră cioplită pe pereţi. În altă fotografie tocmai îi făcuse o injecţie unui bătrân ca un spectru ce şedea într-un scaun pictat, cu spătar înalt.

Viaţa în satele din junglă fusese aceeaşi sute de ani, spunea ea. Oamenii existaseră aici cu mult înainte ca francezii sau spaniolii să pună piciorul pe pământul Americii de Sud. Era greu să-i faci să aibă încredere în surori, în doctori, în preoţi. Ea spunea că, în ce o priveşte, îi păsa prea puţin dacă îşi învăţau sau nu rugăciunile. O interesau, în schimb, vaccinările şi să cureţe bine plăgile infectate. Se preocupa să dreagă membrele rupte, pentru ca populaţia junglei să nu rămână slăbită pentru totdeauna.

Fireşte, cei de-acolo ar fi vrut ca ea să se întoarcă. Avuseseră foarte multă răbdare cu mica ei permisie. Dar aveau nevoie

de ea. O aştepta munca. Mi-a arătat telegrama pe care o văzusem deja deasupra oglinzii din baie.

— Îţi lipseşte lumea de acolo, este evident, am spus.

O studiam, căutând semne de vinovăţie în legătură cu ceea ce făcusem împreună. Dar n-am văzut nimic. Nu părea să se frământe nici în legătură cu telegrama.

— Am să mă întorc, bineînţeles, a zis simplu. S-ar putea să sune absurd, dar mi-a fost greu să plec de acolo. Însă problema castităţii devenise o obsesie distrugătoare.

Sigur că înţelegeam. Se uita la mine cu ochi mari şi liniştiţi.

— Iar acum ştii, am spus, că nu-i deloc atât de important dacă te culci sau nu cu un bărbat. Nu-i aşa că asta ai descoperit?

— Poate, a zâmbit ea uşor.

Ce puternică părea, aşa cum şedea pe pătură, cu picioarele îndoite într-o parte, cu părul căzându-i liber şi semănând cu un văl de călugăriţă mai mult decât în orice fotografie!

— Cum a început totul pentru tine? am întrebat.

— Crezi că are importanţă? a întrebat la rândul ei. Nu ştiu dacă vei fi de acord cu mine, dacă am să-ţi povestesc.

— Vreau să ştiu, am răspuns.

Era fiica unei profesoare catolice şi a unui contabil din Chicago, cartierul Bridgeport, şi dăduse dovadă de foarte timpuriu că e o pianistă talentată. Întreaga familie făcuse sacrificii ca să-i plătească lecţii cu un profesor faimos.

— Sacrificiu de sine, înţelegi, a spus, zâmbind din nou, sacrificiu încă de la început. Numai că atunci era muzica, nu medicina.

Chiar din vremea aceea era profund religioasă, citea vieţile sfinţilor şi visa să ajungă sfântă sau, dacă nu, să muncească într-o misiune din străinătate atunci când avea să crească. Sfânta Rosa de Lima exercita asupra ei o fascinaţie specială. La fel şi Sfântul Martin de Porres, care muncise în toată lumea. Şi Sfânta Rita. Visa şi ea ca într-o zi să se ocupe de leproşi, să înceapă o viaţă de dăruire şi de muncă eroică. Fetiţă fiind, construise o capelă mică în spatele casei şi acolo stătea îngenuncheată ore în şir în faţa crucifixului, sperând că şi în palmele şi tălpile ei se vor deschide rănile lui Hristos – stigmatele.

— Luam poveştile acestea foarte în serios, a zis. Sfinţii erau

reali pentru mine. Posibilitatea eroismului era reală şi ea.

— Eroism, am spus.

Era cuvântul meu. Dar ce diferit îl defineam eu! N-am întrerupt-o.

— Părea că pianul era în război cu sufletul meu. Aş fi vrut să renunţ la orice pentru alţii, iar asta însemna să renunţ la pian, înainte de orice, la pian.

Mă întrista. Aveam sentimentul că nu povestise prea des aceste lucruri şi o făcea cu voce abătută.

— Dar cum rămâne cu fericirea pe care o dăruiai oamenilor atunci când cântai? am întrebat. Nu era ceva cu adevărat valoros?

— Acum pot spune că era, a răspuns cu vocea şi mai sugrumată, vorbele înşiruindu-se dureros de încet. Dar atunci? Nu eram sigură. Nu eram persoana potrivită pentru un asemenea talent. Nu-mi păsa dacă sunt ascultată, dar nu-mi plăcea să fiu văzută. S-a uitat la mine şi s-a înroşit uşor. Poate că, dacă aş fi cântat în balconul corului sau după un ecran, ar fi fost altceva.

— Înţeleg. Sunt o mulţime de oameni care simt la fel.

— Dar nu şi tu, nu-i aşa?

Am clătinat din cap.

Mi-a explicat ce chinuitor era pentru ea să fie îmbrăcată în dantelă albă şi să cânte pentru un auditoriu. O făcea ca să-şi mulţumească părinţii şi profesorul. Participarea la competiţii era un infern. Dar câştiga aproape întotdeauna. Când împlinise şaisprezece ani, cariera ei ajunsese o afacere de familie.

— Dar muzica? Îţi plăcea?

S-a gândit o clipă, apoi a răspuns:

— Era extazul absolut. Când cântam singură... fără să mă privească nimeni, mă pierdeam complet în ea, ca şi cum aş fi fost sub influenţa unui drog. Era... era aproape erotic. Uneori unele melodii mă obsedau. Mi se învârteau prin cap fără încetare. Când cântam, pierdeam noţiunea timpului. Nici acum nu pot să ascult cu adevărat muzică fără să ameţesc şi să mă simt transportată. N-ai să găseşti aici radio sau magnetofon. Nu pot ţine lângă mine asemenea lucruri nici măcar acum.

— Dar de ce ţi le refuzi?

M-am uitat în jur. Nu era nici un pian în încăpere.

A clătinat din cap în semn de negaţie.

— Efectul e devorator, nu înţelegi? Uit prea uşor de orice

altceva. Când cânt, nu se mai întâmplă nimic. Viaţa e suspendată, ca să zic aşa.

— Gretchen, e adevărat? am întrebat. Pentru unii dintre noi viaţa *constă* în sentimente intense! Căutăm extazul. În acele momente... ne desprindem de toată suferinţa şi meschinăria, şi lupta. Aşa simţeam înainte, când eram viu. Aşa simt şi acum.

S-a gândit la ce-i spusesem, cu chipul destins. Apoi a vorbit liniştit, cu convingere:

— Vreau mai mult decât atât. Vreau ceva mai concret, constructiv. Sau, ca să mă exprim altfel, nu pot să mă bucur de o asemenea plăcere când alţii sunt flămânzi, chinuiţi ori bolnavi.

— Dar lumea va fi plină întotdeauna de asemenea mizerii. Oamenii au nevoie de muzică, Gretchen, au nevoie la fel de mult cum au nevoie de confort şi de mâncare.

— Nu sunt sigură că sunt de acord cu tine. Ba chiar sunt aproape sigură că am altă părere. Trebuie să-mi petrec viaţa încercând să micşorez mizeria. Crede-mă, mi-am pus problemele acestea de multe ori până acum.

— Ah, să alegi călugăria în locul muzicii! am spus. E de neînţeles pentru mine. Sigur că e bine să fii misionar... Eram prea trist şi prea confuz ca să pot continua. Cum de ai făcut această alegere? Familia n-a încercat să te oprească?

A continuat să-mi explice. Când avea şaisprezece ani, mama ei se îmbolnăvise şi luni în şir nu reuşise nimeni să determine cauza afecţiunii. Era anemică; făcea mereu febră; până la urmă a fost evident că va muri. Îi făcuseră investigaţii, dar doctorii nu găsiseră nici o explicaţie. Erau însă siguri cu toţii că trăgea să moară. Atmosfera din casă ajunsese otrăvită de mâhnire şi chiar de amărăciune.

— I-am cerut lui Dumnezeu să facă o minune, a spus ea. I-am promis că, dacă îmi salvează mama, n-am să mai ating cât trăiesc clapele pianului. Am promis că voi intra la mănăstire imediat ce-mi va fi permis şi că-mi voi dărui viaţa îngrijirii bolnavilor şi muribunzilor.

— Şi mama ta s-a vindecat.

— Da. Într-o lună s-a refăcut complet. Trăieşte şi acum. S-a pensionat şi îngrijeşte de copii după ce vin de la şcoală – undeva în cartierul negrilor din Chicago. De atunci n-a mai fost bolnavă niciodată.

— Şi ţi-ai ţinut fâgăduiala?

A încuviinţat din cap.

— Când aveam şaptesprezece ani am intrat la Surorile Misionare şi ele m-au trimis la colegiu.

— Te-ai ţinut de cuvânt în legătură cu pianul?

A încuviinţat din nou dând din cap. Nu era în ea nici urmă de regret, nici un fel de nevoie să mă facă să o înţeleg sau să-i dau dreptate. De fapt, ştiam că tristeţea mea era evidentă, pentru că asta o făcea să fie totuşi preocupată puţin de mine.

— Ai fost fericită la mănăstire?

— O, da, a zis ridicând din umeri. Nu-ţi dai seama? O viaţă obişnuită este imposibilă pentru cineva ca mine. Eu am nevoie de ceva mai mult. Trebuie să-mi asum riscuri. Am ales acest Ordin religios pentru că misiunile sale sunt în zonele cele mai îndepărtate şi mai nesigure ale Americii de Sud. Nu pot să-ţi spun cât de mult iubesc jungla! Tonul vocii a scăzut şi a vorbit aproape precipitat: Nu-i destul de toridă şi de periculoasă pentru mine. Sunt momente când suntem cu toţii epuizaţi, când spitalul e supraaglomerat şi când copiii bolnavi sunt întinşi afară, sub şoproane, în hamace — atunci simt că trăiesc! Nu pot să-ţi descriu. Mă opresc numai cât să-mi şterg sudoarea de pe faţă, să mă spăl pe mâini sau să beau un pahar cu apă. Şi-mi spun: sunt vie; sunt aici. Fac ceea ce trebuie.

A zâmbit din nou.

— E un alt fel de extaz, am spus, ceva destul de diferit de muzică. Îmi dau seama care-i diferenţa esenţială.

M-am gândit la ce-mi povestise David despre viaţa lui din tinereţe, despre cum căutase fiorul în pericol. Ea căuta fiorul în supremul sacrificiu de sine. El căutase pericolul în Brazilia ocultă. Ea răspunsese provocării de a împărţi sănătate anonimilor, celor etern săraci. Mă tulbura profund.

— Este şi în asta o vanitate, a zis. Vanitatea, inamicul dintotdeauna. Şi ceea ce mă tulbura mai mult în... castitatea mea, era mândria pe care o simţeam din cauza ei. Dar, înţelegi, chiar şi să mă întorc în felul acesta în Statele Unite a fost un risc. M-am îngrozit când am coborât din avion şi mi-am dat seama că eram în Georgetown şi că nimic nu mă putea opri să fiu cu un bărbat, dacă voiam. Cred că m-am dus să lucrez la spital de frică. Dumnezeu ştie, libertatea nu-i uşoară.

— Asta înţeleg şi eu, am spus. Dar familia, cum s-a comportat familia ta fată de hotărârea de a renunţa la muzică?

— N-au ştiut atunci. Nu le-am spus. I-am anunţat că mi-am descoperit vocaţia credinţei. Am rămas fermă pe poziţii. Au urmat o mulţime de reproşuri. Surorile şi fraţii mei umblaseră în haine purtate ca să am eu parte de lecţii de pian. Se întâmplă adesea. Chiar şi într-o familie de buni catolici, vestea că una dintre fiice vrea să se călugărească nu este întotdeauna primită cu urale şi ovaţii.

— Le părea râu pentru talentul tău, am spus încet.

— Da, le părea, a răspuns, ridicând uşor din sprâncene. Cât de sinceră şi de liniştită părea! Nimic nu era spus cu răceală sau cu îndârjire. A adăugat: Eu aveam viziunea a ceva cu mult mai important decât o femeie tânără pe scenă, după concert, ridicându-se de pe bancheta de la pian ca să primească un buchet de trandafiri. Dar a durat destul până să le spun despre făgăduiala mea.

— Ani?

A încuviinţat.

— Au înţeles. Au văzut minunea. Ce-ar fi putut face? Le-am spus că fusesem mai norocoasă decât oricine altcineva care intră la mănăstire. Aveam un semn clar din partea lui Dumnezeu. El însuşi rezolvase toate conflictele dintre noi.

— Crezi asta?

— Da, cred. Într-un fel, însă, nici măcar nu contează dacă e adevărat sau nu. Şi dacă ar trebui să înţeleagă cineva, acela eşti tu.

— De ce?

— Pentru că vorbeşti despre adevăruri religioase şi despre idei religioase şi ştii că ele contează, chiar dacă nu sunt decât metafore. Am văzut încă de când delirai.

Am oftat.

— N-ai vrut niciodată să cânţi din nou la pian? Nu te-ai gândit niciodată la o sală goală, cu un pian pe scenă, şi tu numai să te aşezi şi...

— Sigur că m-am gândit. Dar nu pot şi nu vreau s-o fac.

Acum zâmbea într-adevăr frumos.

— Gretchen, într-un fel, povestea ta e grozavă, am spus. De ce nu poţi, ca bună catolică, să-ţi consideri talentul drept un dar de la Dumnezeu, un dar care nu trebuie irosit?

— Ştiu că a fost un dar de la Dumnezeu. Dar nu înţelegi? A urmat o răscruce; sacrificarea pianului a fost ocazia pe care mi-a

oferit-o Dumnezeu ca să-l slujesc într-un fel mai special. Lestat, cum ar putea fi comparată muzica cu ajutorarea oamenilor, a sute de oameni?

Am clătinat din cap.

— Cred că muzica poate fi la fel de importantă.

S-a gândit îndelung înainte să răspundă.

— N-aş fi putut continua, a zis. Poate că m-am folosit de boala mamei mele, cine ştie. Dar trebuia să devin soră. Nu aveam altă cale. Adevărul este că nu pot trăi acceptând mizeria din lume. Nu pot găsi justificare confortului sau plăcerii atunci când alţi oameni suferă. Nu ştiu cum pot ceilalţi s-o facă.

— Doar nu crezi că poţi schimba lumea, Gretchen.

— Nu, dar pot să-mi petrec viaţa câştigând multe vieţi, o mulţime de vieţi unice. Iată ce contează.

Povestea aceasta m-a tulburat atât de mult, încât nu mai puteam rămâne aşezat. M-am ridicat, întinzându-mi picioarele ţepene, apoi m-am dus la fereastră şi m-am uitat la câmpul de zăpadă de afară.

Ai fi putut să nu-ţi baţi capul, dacă ar fi fost o persoană melancolică sau handicapată mintal, sau una în permanent conflict cu sine, instabilă psihic. Dar nimic mai departe de adevăr. Mi se părea aproape de nepătruns.

Mi se părea la fel de străină ca şi Nicolas, prietenul meu muritor de acum multe decenii, dar nu pentru că i-ar fi semănat, ci pentru că cinismul aceluia, sarcasmul şi eterna lui revoltă conţinuseră o dăruire de sine pe care nu reuşisem s-o înţeleg cu adevărat. Nicki al meu, atât de plin în aparenţă de exces şi excentricitate, obţinea satisfacţii din ceea ce făcea numai pentru că îi îndemna pe ceilalţi.

Dăruirea de sine — iată esenţa.

M-am întors. Pur şi simplu, se uita la mine. Am avut din nou senzaţia clară că pentru ea nu conta prea mult ceea ce spuneam eu. Nu-mi cerea s-o înţeleg. Era, într-un fel, cea mai puternică persoană pe care o întâlnisem în lunga mea viata.

Nu era de mirare că mă luase din spital; o altă soră nu şi-ar fi asumat o asemenea povară. Am întrebat-o:

— Gretchen, nu ţi-a fost frică nici o clipă că ţi-ai irosit viaţa, că boala şi suferinţa vor dura, pur şi simplu, mult timp după ce tu nu vei mai fi şi că tot ceea ce ai făcut nu va însemna nimic în planul general al lumii?

— Lestat, a răspuns ea, planul general e acela care nu înseamnă nimic. Avea ochii mari şi limpezi. A continuat: Lucrurile mici sunt cele care contează. Sigur că boala şi suferinţa vor dura şi după ce eu nu voi mai fi. Dar e important că am făcut ceea ce mi-a stat în puteri. Este triumful şi vanitatea mea. Este vocaţia mea şi păcatul trufiei mele. Este felul meu de eroism.

— Dar, chérie, asta contează numai dacă cineva ţine socoteală — dacă Fiinţa Supremă îţi va valida decizia, dacă vei fi recompensată pentru ceea ce faci, dacă vei fi măcar încurajată.

— Nu, a zis, căutându-şi gânditoare cuvintele, ca de obicei. Nimic mai departe de adevăr. Gândeşte-te la ce am spus. Ţi-am relatat ceva ce în mod evident este nou pentru tine. Poate că este un secret religios.

— Cum aşa?

— Sunt multe nopţile în care stau trează, conştientă pe deplin că s-ar putea să nu existe un Dumnezeu personal şi că suferinţele copiilor pe care le văd zi de zi în spitalul nostru nu vor fi niciodată cântărite şi răscumpărate. Mă gândesc la toate vechile argumente — ştii, cum poate justifica Dumnezeu suferinţa unui copil? Întrebarea asta şi-a pus-o Dostoievski. Şi Albert Camus. Ne-o punem şi noi mereu. Dar până la urmă nu contează. Dumnezeu poate exista sau nu. Dar mizeria este reală. Absolut reală, absolut de necontestat. Iar îndatorirea mea, esenţa credinţei mele zace în această realitate. Trebuie să fac ceva împotriva ei!

— Iar când vom muri, dacă nu există Dumnezeu...

— Aşa să fie. Voi şti că am făcut ceea ce-mi stătea în puteri. Aş putea să mor chiar acum. A ridicat din umeri. N-ar fi nici o diferenţă.

— De aceea nu te simţi vinovată ca te-ai culcat cu mine.

S-a gândit.

— Vinovată? Când mă gândesc, mă simt fericită. Nu-ţi dai seama ce-ai făcut pentru mine? A aşteptat, iar ochii i s-au umplut încet de lacrimi. Am venit aici tocmai ca să te întâlnesc, ca să fiu cu tine, a adăugat, cu voce pierită. Iar acum pot să mă întorc în misiune. A lăsat capul în jos şi încet, în tăcere, şi-a redobândit calmul, iar ochii i s-au limpezit. Apoi a privit în sus şi a vorbit din nou. Când spui că ai creat-o pe Claudia, copila aceea... Când povesteşti cum ai adus-o în lumea voastră pe

Gabrielle, mama ta... vorbeşti despre un efort de a atinge ceva. Vrei să-i spui transcendenţă? Când muncesc la misiune până sunt gata să mă prăbuşesc, ating aceeaşi transcendenţă. Trec dincolo de îndoială, dincolo de ceva... ceva deznădăjduit şi negru înăuntrul meu. Nu ştiu.

— Deznădăjduit şi negru, da, despre asta-i vorba, nu-i aşa? Muzica nu reuşea să le înlăture.

— Ba reuşea, dar nu era adevărat.

— De ce nu era adevărat? De ce binele acesta — cântatul la pian — era fals?

— Pentru că nu făcea destul pentru ceilalţi, iată de ce.

— Ba făcea. Le făcea plăcere, sunt sigur.

— Plăcere?

— Iartă-mă, am ales un cuvânt greşit. Te pierdeai în vocaţia ta. Erai tu însăţi atunci când cântai la pian — nu înţelegi? Erai Gretchen cea unică! Iată adevăratul înţeles al cuvântului „virtuoasă". Şi voiai să te pierzi.

— Cred că ai dreptate. Dar, pur şi simplu, muzica nu era drumul meu.

— Gretchen, mă înspăimânţi!

— N-ar trebui să te înspâimânt. Nu spun că acela era un drum greşit. Dacă ai făcut binele cu muzica ta — cu scurta ta carieră de cântăreţ rock pe care ai descris-o — acela era binele pe care puteai tu să-l faci. Eu fac bine în felul meu, asta-i tot.

— Nu, te negi pe tine. Eşti înfometată de dragoste la fel cum tânjesc eu după sânge noapte de noapte. Călugăria ta te neagă pe tine, îţi negi dorinţele cărnii, dragostea pentru muzică, toate lucrurile din lume care sunt asemenea muzicii. *Eşti* o virtuoasă, virtuoasa propriei tale suferinţe.

— Te înşeli, Lestat, a zâmbit ea din nou, încetişor, clătinând din cap. Asta este ceea ce vrei tu să crezi despre cineva ca mine. Ascultă-mă, Lestat. Dacă tot ceea ce mi-ai spus e adevărat, atunci nu-i oare evident că ai vrut să mă întâlneşti în lumina acelui adevăr?

— Cum aşa?

— Haide, stai lângă mine şi să vorbim.

Nu ştiu de ce ezitam, de ce îmi era frică. Până la urmă m-am întors pe pătură şi m-am aşezat în faţa ei, încrucişându-mi picioarele. M-am sprijinit cu spatele de marginea dulapului cu cărţi.

— Nu înţelegi? m-a întrebat. Eu reprezint calea opusă, o cale la care nici nu te-ai gândit, dar care ar putea să-ţi aducă toată consolarea pe care o cauţi.

— Gretchen, dar tu nu crezi nici o clipă că ce ţi-am spus despre mine e adevărat. Nu poţi. Nici nu mă aştept să poţi.

— Ba te cred! Cred fiecare cuvânt pe care l-ai spus. Iar adevărul literal este neimportant. Tu cauţi ceea ce caută sfinţii atunci când renunţă la viaţa lor normală, când se înghesuie în serviciul Domnului. Ceea ce contează este că ai fost mizerabil în existenţa pe care ai dus-o până acum, mizerabil până la nebunie, iar calea mea îţi oferă o alternativă.

— Mie-mi spui asta? am întrebat.

— Sigur că da. Nu vezi planul? Intri în acest trup; ajungi în mâinile mele; îmi oferi clipa de iubire pe care o caut. Dar eu, eu ce-ţi dau ţie? Care este semnificaţia mea pentru tine? A ridicat mâna şi mi-a cerut să tac. Nu, nu-mi vorbi din nou despre ordinea generală a lucrurilor. Nu întreba dacă există cu adevărat Dumnezeu. Gândeşte-te la tot ce-am spus. Am spus-o pentru mine, dar şi pentru tine. Câte vieţi ai luat în existenţa ta nelumească? Şi câte vieţi am salvat eu — salvat la propriu — în misiuni?

Eram gata să contrazic o asemenea posibilitate, dar mi s-a năzărit brusc să aştept, să rămân tăcut, mai bine să mă gândesc.

M-a străbătut tăios ideea că s-ar putea să nu-mi mai redobândesc niciodată trupul preternatural, că s-ar putea să rămân pentru o viaţă ţintuit în această carne. Dacă nu reuşeam să pun mâna pe Hoţul de Trupuri, dacă nu reuşeam să-i determin pe ceilalţi să mă ajute, moartea pe care spuneam că mi-o doresc avea să mă ajungă după o vreme. Mă întorsesem în timp.

Dar dacă şi asta era în ordinea lucrurilor? Dacă era un destin? Să-mi petrec viaţa muritoare muncind aşa cum muncea Gretchen, să-mi dedic întreaga fiinţă materială şi spirituală altora? Dacă m-aş fi dus, pur şi simplu, cu ea la postul din junglă? Nu în calitate de iubit al ei, desigur. Asemenea lucruri n-aveau importanţă pentru ea, era evident. Dar dacă m-aş fi dus ca ajutor al ei? Dacă mi-aş fi închis viaţa muritoare în această ramă a sacrificiului de sine?

Mi-am impus din nou să tac, să aştept.

Mai aveam o capacitate suplimentară despre care ea nu ştia nimic — averea pe care aş fi putut-o oferi misiunii ei sau unor misiuni ca aceea. Şi chiar dacă averea era atât de nemăsurată, încât n-ar fi putut nimeni s-o socotească, eu puteam. Aveam viziunea incandescentă a limitelor ei, a efectelor ei. Populaţia unor întregi sate hrănită şi îmbrăcată, spitale aprovizionate cu medicamente, şcoli dotate cu cărţi, cu radiouri, cu piane. Da, cu piane. O, era o poveste veche, tare veche. Era un vis vechi, tare vechi.

Cât timp m-am gândit, n-am scos o vorbă. Am văzut clipele fiecărei zile din viaţa mea muritoare — posibila mea viaţă muritoare — cheltuite împreună cu fiecare părticică din averea mea pentru acest vis. Le-am văzut de parcă ar fi fost fire de nisip strecurându-se prin deschiderea îngustă a unei clepsidre.

În chiar acest moment, în timp ce noi şedeam în cămăruţa ei curată, oamenii mureau de foame în marile mahalale din est. Sau în Africa. Piereau în toată lumea din cauza bolilor sau dezastrelor. Inundaţiile le luau casele; seceta le veştejea grânele şi speranţele. Mizeria, fie şi a unei singure ţări, era mai mult decât putea cuprinde mintea, dacă o desenai în detalii.

Şi totuşi, dacă aş fi dat tot ceea ce aveam pentru această strădanie, ce aş fi realizat până la urmă?

Ştiam măcar dacă medicina moderna aplicată într-un sat din junglă este într-adevăr mai bună decât cea tradiţională? De unde puteam şti că educaţia dată unui copil din junglă îi aducea fericire? De unde să ştiu că toate acestea valorau cât pierzania mea? Cât aş fi vrut să-mi pese dacă are importanţă sau nu! Era groaznic.

Nu-mi păsa. Puteam să plâng pentru fiecare suflet care suferea, dar nu-mi păsa într-atât, încât să-mi sacrific viaţa pentru milioanele de anonimi din lume. De fapt, această idee mă umplea de-a dreptul de spaimă, de o teribilă şi neagră spaimă. Era o viaţă mai presus de tristeţe. Părea chiar să nu mai fie viaţă. Şi părea ceva complet opus transcendenţei.

Am clătinat din cap. I-am explicat, bâlbâindu-mă, de ce mă înspăimântase atât de mult această viziune.

— Cu secole în urmă, când am ajuns prima oară să stau pe mica scenă bulevardieră din Paris — când am văzut chipurile fericite, când am auzit aplauzele — m-am simţit de parcă trupul şi sufletul meu şi-ar fi găsit destinul; m-am simţit de parcă

fiecare promisiune ce-mi fusese făcută la naştere şi în copilărie începuse să se împlinească în sfârşit.

Mai erau şi alţi actori, mai buni sau mai proşti; alţi cântăreţi; alţi clovni; existaseră un milion înaintea mea şi aveau să mai existe un milion după aceea. Dar fiecare dintre noi strălucea cu o putere inimitabilă; fiecare se trezise la viaţă în momentul lui unic şi fascinant; fiecare avea şansa să-i învingă pentru totdeauna pe ceilalţi în mintea spectatorului, iar acesta este singurul mod de împlinire pe care îl înţeleg într-adevăr: împlinirea în care şinele — sinele acesta, dacă vrei — este absolut întreg şi triumfător.

Ai dreptate, aş fi putut fi un sfânt, dar atunci ar fi trebuit să întemeiez un ordin religios sau să conduc în luptă o armată. Ar fi trebuit să fac astfel de miracole, încât întreaga lume să îngenuncheze în faţa lor. Sunt unul care trebuie să îndrăznească, chiar dacă mă înşel — chiar dacă mă înşel complet. Gretchen, Dumnezeu mi-a dat un suflet individual, iar eu nu pot să-l îngrop.

Eram uluit să văd că ea-mi zâmbea în continuare, încet şi fără să pună întrebări, în timp ce chipul îi era plin de o mirare calmă.

— Mai bine să domneşti în iad, a întrebat cu atenţie, decât să slujeşti în cer?

— O, nu. Aş aduce cerul pe pământ, dacă aş putea. Dar eu trebuie să-mi ridic vocea; trebuie să strălucesc şi trebuie să ating extazul adevărat pe care tu îl negi — intensitatea adevărată de care tu fugi! Asta înseamnă pentru mine transcendenţă! Când am creat-o pe Claudia, deşi făceam o boacănă — da, a fost transcendenţă. A fost transcendenţă şi când am creat-o pe Gabrielle, aşa nemernică cum părea. Era un act unic, puternic şi oribil, care storcea din mine unica mea putere şi îndrăzneală. Mi-am zis că n-ar trebui să moară, da, probabil că sunt exact aceleaşi cuvinte pe care le foloseşti tu în satul cu copii.

Iar ca să respect ceea ce spusesem, trebuia să le aduc în lumea mea nenaturală. Nu aveam numai misiunea să le salvez, ci şi să le fac ceea ce eram eu însumi — o fiinţă unică şi teribilă. Să le confer aceeaşi individualitate ca a mea. Aveam să trăim, chiar dacă acestei stări i se spune moarte vie, aveam să iubim, aveam să-i înfruntăm pe cei care doreau să ne judece şi să ne

distrugă. Asta era transcendenţa mea. Sacrificiul de sine şi mântuirea nu făceau parte din ea. Oh, cât era de frustrant să nu pot comunica, să n-o pot face să mă creadă cuvânt cu cuvânt. Nu-ţi dai seama că am supravieţuit la tot ce mi s-a întâmplat tocmai pentru că sunt cel care sunt? Forţa, voinţa, refuzul de a renunţa sunt singurele componente ale sufletului meu pe care le pot cu adevărat identifica. Egoismul, dacă vrei să-i spui aşa, este forţa mea. Eu sunt Vampirul Lestat şi nimic... nici măcar acest trup muritor... nu va reuşi să mă înfrângă.

Eram uluit văzând-o că încuviinţează, că are o expresie de totală acceptare.

— Şi dacă vii cu mine, a zis cu căldură, Vampirul Lestat ar pieri — nu-i aşa? — în propria lui mântuire.

— Da. Ar muri încet şi oribil printre tot soiul de sarcini mărunte, îngrijindu-se de hoarde nesfârşite de anonimi, de oameni fără chip, de nevoiaşi eterni.

M-am simţit dintr-o dată atât de trist, încât n-am mai putut continua. Eram obosit în modul groaznic al muritorilor, când mintea modifică şi chimismul trupului. M-am gândit la discursul pe care i-l ţinusem Claudiei în vis şi la faptul că acum i-l ţinusem lui Gretchen şi că mă cunoşteam pe mine însumi mai bine decât înainte.

Am ridicat genunchii şi i-am înconjurat cu braţele, pe urmă mi-am rezemat fruntea de ei.

— Nu pot s-o fac, am şoptit. Nu mă pot îngropa de viu într-o viaţă ca a ta. Şi nici nu vreau, asta-i partea groaznică. Nu vreau s-o fac! Nu cred că mi-ar salva sufletul. Nu cred că ar conta.

I-am simţit mâinile pe braţele mele. Îmi mângâia din nou părul, îndepărtându-l de pe frunte.

— Te înţeleg, a spus, chiar dacă n-ai dreptate.

M-am uitat în sus la ea şi am râs încet. Am luat un şerveţel de la micul nostru picnic şi mi-am şters ochii şi nasul.

— Nu ţi-am zguduit credinţa, nu?

— Nu, a zis ea. De data aceasta avea un zâmbet diferit, mai cald şi mai strălucitor. Ai întărit-o, a şoptit. Cât eşti de straniu şi ce minune că ai venit la mine. Aproape că pot să cred că drumul tău este cel potrivit pentru tine. Cine altcineva ai putea fi? Nimeni.

M-am lăsat pe spate şi am luat o înghiţitură de vin. Se încălzise de la foc, dar era încă bun şi mi-a trimis un freamăt de

plăcere în membrele inerte. Am băut ceva mai mult. Apoi am pus paharul jos şi m-am uitat la ea.

— Vreau să te întreb ceva, i-am spus. Răspunde-mi din inimă. Dacă ies învingător — dacă îmi redobândesc trupul – vrei să vin la tine? Vrei să-ţi arăt că tot ceea ce ţi-am spus a fost adevărat? Gândeşte-te bine înainte să-mi răspunzi.

Vreau cu adevărat s-o fac. Chiar vreau. Însă nu sunt sigur că ar fi cel mai bun lucru pentru tine. Viaţa ta este una aproape perfectă. Micul nostru episod carnal n-ar putea să te îndepărteze de ea. Am avut dreptate — nu-i aşa? — cu ceea ce am spus mai înainte. Acum ştii că plăcerea erotică nu-i cu adevărat importantă pentru tine şi ai de gând să te întorci la munca ta din junglă foarte curând, dacă nu chiar imediat.

— E adevărat. Dar ar trebui să mai ştii ceva. Azi-dimineaţă a existat o clipă în care m-am gândit că aş putea să las baltă totul — numai ca să fiu cu tine.

— Nu, Gretchen, nu tu.

— Ba da, eu. Simt că mă tulbură ceva din nou, aşa cum făcea odată muzica. Şi dacă ai să spui „Vino cu mine" chiar şi acum, s-ar putea să vin. Dacă lumea aceea a voastră există într-adevăr... S-a întrerupt, ridicând încet din umeri, scuturându-şi părul încetişor şi apoi netezindu-l pe umeri. Sensul castităţii mele este să nu te îndrăgosteşti, a adăugat, concentrându-se să se uite la mine. Aş putea să mă îndrăgostesc de tine. Sunt sigură că aş putea. S-a oprit, apoi a spus cu voce gravă, tulburată: Ai putea deveni dumnezeul meu. Ştiu că e adevărat.

Mă speria şi totuşi în acelaşi timp simţeam o plăcere şi o satisfacţie neruşinată, o mândrie mohorâtă. Am încercat să nu ţip din cauza excitaţiei fizice. La urma urmei, ea nu ştia ce spusese. N-avea cum să ştie. Dar era ceva deosebit de convingător în vocea şi în felul ei de a se purta.

— Am să mă întorc acolo, a spus cu aceeaşi voce plină de certitudine şi umilinţă. Probabil că voi pleca în câteva zile. Dar da, dacă câştigi această bătălie, dacă-ţi recuperezi vechea înfăţişare — pentru numele lui Dumnezeu, vino la mine. Vreau... vreau *să ştiu!*

N-am răspuns. Eram prea confuz. Apoi am dat glas confuziei:

— Ştii, dacă am să vin la tine să-ţi dezvălui cum sunt cu adevărat, s-ar putea să fii dezamăgită.

— Cum adică?

— Mă crezi o fiinţă sublimă din cauza conţinutului spiritual a tot ce ţi-am spus. Mă consideri un fel de nebun binecuvântat care amestecă adevărul cu eroarea în felul unui mistic. Dar eu nu sunt o fiinţă omenească. Şi când vei şti asta, poate că mă vei urî.

— Nu. Niciodată n-aş putea să te urăsc. Şi să ştiu că tot ce ai spus e adevărat? Acesta ar fi... un miracol.

— Poate că da, Gretchen. Poate. Dar aminteşte-ţi ce-am spus. Suntem o viziune fără revelaţie. Suntem un miracol fără sens. Vrei cu adevărat să duci şi crucea asta pe lângă toate celelalte?

Nu a răspuns. Îmi cântărea cuvintele. Nu-mi puteam imagina ce înţeles aveau pentru ea. M-am întins către mâna ei; m-a lăsat să o iau, împletindu-şi încetişor degetele cu ale mele, în timp ce se uita neclintit la mine.

— Nu există Dumnezeu, nu-i aşa, Gretchen?

— Nu, nu există, a rostit în şoaptă.

Voiam să râd şi să plâng. M-am lăsat pe spate, râzând încetişor în mine şi uitându-mă la ea, la felul calm, statuar în care şedea acolo, cu lumina focului oglindită în ochii ei căprui.

— Habar n-ai ce-ai făcut pentru mine, a zis. Nici nu ştii cât de mult a contat. Sunt gata — gata să mă întorc acum.

Am clătinat din cap.

— Atunci, frumoasa mea, înseamnă că nu va conta dacă vom ajunge din nou împreună în pat. Pentru că e sigur că ar trebui s-o facem.

— Da, cred că ar trebui s-o facem, a răspuns.

ERA aproape întuneric când m-am ridicat încet de lângă ea şi am trecut cu telefonul cu fir lung în baie, ca să-l caut pe agentul meu din New York. Am sunat îndelung, iar şi iar. Eram pe punctul să renunţ şi să mă adresez omului meu din Paris, când a răspuns o voce care m-a informat încet, cu cuvinte stângace şi împleticite, că reprezentantul meu din New York nu mai era în viaţă. Fusese omorât în biroul lui din Madison Avenue cu câteva nopţi în urmă. Motivul crimei era în mod cert jaful; computerul şi actele fuseseră furate.

Am fost atât de uluit, încât nici nu i-am putut răspunde vocii

binevoitoare de la telefon. Până la urmă, am reuşit însă să mă adun suficient cât să-i pun câteva întrebări.

Crima se petrecuse miercuri noaptea, în jurul orei opt. Nu, nimeni nu ştia cât de mare era proporţia jafului în datele computerului. Da, din păcate bietul om suferise.

— O situaţie îngrozitoare a zis vocea. Dacă eraţi în New York aţi fi aflat cu siguranţă. Toate ziarele din oraş au preluat povestea. Au numit-o crimă de vampir. Corpul omului a fost în întregime golit de sânge.

Am închis telefonul şi am rămas îndelung ţeapăn şi tăcut. Apoi am sunat la Paris. Omul meu a răspuns aproape fără întârziere.

Slavă Domnului că am sunat, a zis. Dar eram rugat să mă identific. Nu, parolele nu erau de ajuns. Vreo discuţie pe care să o fi purtat în trecut? Ah, da, da, asta era. Vorbiţi, vorbiţi, a spus. Am început să-i torn o litanie de secrete ştiute doar de mine şi de el şi, în sfârşit, am auzit uşurarea cu care şi-a luat o piatră de pe inimă.

Spunea că se întâmplaseră lucruri dintre cele mai ciudate. Fusese căutat de două ori de către cineva care pretindea că sunt eu, dar era evident că minţea. Tipul acela ştia chiar şi două dintre parolele pe care le folosisem în trecut şi îi servise o poveste complicată, ca să explice de ce nu le ştia şi pe cele de mai târziu. În acelaşi timp, primise şi câteva ordine electronice de virare de fonduri, dar, de fiecare dată, codurile erau greşite. Însă nu în întregime greşite. De fapt, existau toate datele că persoana era pe cale să ne spargă sistemul.

— Dar, Monsieur, daţi-mi voie să vă spun partea cea mai simplă. Omul acesta nu vorbeşte franţuzeşte la fel ca dumneavoastră! Nu vreau să vă jignesc, Monsieur, dar franceza dumneavoastră este mai degrabă... cum să spun, neobişnuită? Folosiţi cuvinte demodate. Şi le puneţi într-o ordine care nu se mai foloseşte. Eu ştiu când vorbesc cu dumneavoastră.

— Înţeleg perfect, am spus. Acum ascultă-mă bine. Nu trebuie să mai vorbeşti cu persoana aceea. Este în stare să-ţi citească gândurile. Încearcă să obţină codurile de la tine prin mijloace telepatice. Noi doi trebuie să stabilim un sistem. Vei face un transfer pentru mine... la banca mea din New Orleans. Dar după aceea totul trebuie ferecat zdravăn. Iar când am să te mai contactez, am să folosesc trei cuvinte demodate. Nu ne

vom înţelege asupra lor... dar vor fi cuvinte pe care m-ai mai auzit folosindu-le şi le vei şti.

Era riscant, bineînţeles, dar important era că omul mă cunoştea! Am continuat să-i spun că hoţul în chestiune e foarte periculos, că acţionase violent împotriva omului meu din New York şi că trebuia să folosească orice mijloc de protecţie personală. Aveam să plătesc eu totul — oricâte gărzi de corp, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Nu trebuia să-şi pună problema că exagerează.

— Mă vei auzi foarte curând. Ţine minte, cuvinte demodate. Vei şti că vorbeşti cu mine.

Am închis telefonul. Tremuram de o furie fără margini! Ah, monstrul! Nu-i ajunge că are trupul unui zeu, vrea să jefuiască şi tezaurul zeului. Diavolul! Iar eu fusesem atât de tâmpit, încât să nu-mi dau seama că asta avea să se întâmple!

„Oh, iată, eşti om! mi-am zis. Un om idiot!" Şi când mă gândeam cum o să mă dojenească Louis înainte să consimtă să mă ajute!

Dacă ar şti Marius! Era un gând absolut îngrozitor. Pur şi simplu, trebuia să ajung cât mai repede la Louis.

Trebuia să fac rost de o valiză şi să mă duc la aeroport. Trebuia să aranjez în aşa fel, încât Mojo să poată călători şi el în cuşcă. N-aveam să-mi iau rămas-bun de la Gretchen aşa cum prevăzusem, frumos, pe îndelete. Dar, desigur, ea va înţelege.

Se întâmplaseră multe în lumea complexă şi amăgitoare a misteriosului ei iubit. Era timpul să ne despărţim.

17

CĂLĂTORIA spre sud a fost un mic coşmar. Aeroportul, abia redeschis după repetatele furtuni, era înţesat până la refuz de muritori îngrijoraţi care aşteptau zborurile cu întârzieri mari sau pe cei apropiaţi lor, pe care veniseră să-i întâmpine.

Gretchen a dat drumul lacrimilor, eu la fel. O apucase o frică teribilă că n-avea să mă mai vadă niciodată, iar eu nu pridideam să o tot asigur că mă voi duce la ea, la Misiunea St. Margaret Mary din jungla Guianei Franceze, de la St. Laurent în susul râului Maroni. Adresa fusese scrisă şi pusă cu grijă la mine în

buzunar, laolaltă cu toate numerele de telefon de la sediul Ordinului din Caracas, de unde surorile m-ar fi putut îndruma dacă n-aş fi fost în stare să găsesc singur locul. Ca prim pas al întoarcerii ei, rezervase deja biletul pentru un zbor de la miezul nopţii.

— Într-un fel sau în altul, trebuie să te văd din nou! mi-a spus, cu o voce care-mi sfâşia inima.

— Mă vei vedea, ma chère, îţi promit. Am să găsesc misiunea. Am să te găsesc.

Zborul a fost la rândul său un iad. N-am reuşit decât să zac plin de uimire, aşteptând ca avionul să explodeze şi trupul meu muritor să se desfacă în bucăţi. Faptul că am băut cantităţi mari de gin tonic nu mi-a calmat frica, iar dacă reuşeam să-mi eliberez mintea de ea pentru câteva clipe, era numai ca să mă gândesc la dificultăţile care mă aşteptau. Apartamentul meu de pe acoperiş, de exemplu, era plin de haine ce nu mi se potriveau. Şi obişnuiam să intru printr-o uşă a acoperişului. Nu aveam cheie de la uşa din stradă. Iar cheia apartamentului era în locul meu de dormit de sub Cimitirul Lafayette, o cameră secretă unde nu puteam ajunge bazându-mă doar pe puterea mea de muritor, căci intrarea era blocată din loc în loc de uşi pe care nici măcar un grup de muritori n-ar fi reuşit să le deschidă.

Dacă Hoţul de Trupuri fusese la New Orleans înaintea mea? Dacă îmi devastase camerele şi-mi furase toţi banii ascunşi acolo? Nici chiar aşa! Nu, dar dacă furase toate documentele nefericitului meu agent din New York... Mai bine să mă gândesc că s-ar putea să explodeze avionul. Şi apoi, era Louis. Dar dacă Louis n-avea să fie acolo? Dacă... Şi tot aşa vreme de aproape două ore.

În sfârşit, am ajuns la momentul zgomotoasei, zgâlţâitei, huruitoarei şi înspăimântătoarei aterizări, printr-o ploaie de proporţii biblice. L-am preluat pe Mojo, l-am scos din ladă şi l-am împins cu curaj pe bancheta din spate a unui taxi. Am început drumul prin furtuna neîntreruptă, cu şoferul conducând cât de riscant se putea, în timp ce Mojo şi cu mine cădeam pe rând unul în braţele altuia, dacă se poate spune aşa.

Era aproape miezul nopţii când am intrat în cele din urmă pe străduţele înguste, mărginite de copaci, de la periferie; ploua neîntrerupt şi atât de tare, încât casele abia se vedeau de după gardurile de fier. Am zărit casa mohorâtă şi abandonată a lui

Louis înghesuită între copaci întunecaţi; am plătit şoferul, am scos valiza şi l-am luat pe Mojo cu mine în ploaia torenţială.

Era frig, foarte frig, dar nici pe departe nu se compara cu aerul îngheţat din Georgetown. În ciuda ploii reci, frunzişul bogat şi întunecat al magnoliilor uriaşe şi al stejarilor părea să facă lumea mai plăcută şi mai uşor de suportat. Pe de altă parte, nu mai văzusem niciodată cu ochi de muritor o locuinţă atât de stingheră ca marea casă părăsită din faţa adăpostului ascuns al lui Louis.

Mi-am ferit o clipă ochii de ploaie şi m-am uitat în sus la ferestrele negre şi goale, simţind că mă sperie într-un mod iraţional faptul că nu locuia nimeni aici, că eram nebun, că eram destinat să rămân pentru totdeauna în trupul acela omenesc.

Ca şi mine, Mojo a sărit şi el peste gardul mic de fier. Am lăsat împreună brazde prin iarba înalta din jurul ruinelor vechii terase şi din grădina udă şi năpădită de bălării. Noaptea era plină de zgomotul ploii, răpăind în urechile mele muritoare. Când am văzut în faţa mea căsuţa şi mormanul uriaş de viţă udă, aproape că m-a podidit plânsul.

Am rostit în şoaptă numele lui Louis. Am aşteptat. Dinăuntru nu se auzea nici un sunet. Locul părea pe punctul de a se prăbuşi din cauza stricăciunilor. M-am apropiat încet de uşă.

— Louis, am zis iarăşi. Louis, sunt Lestat!

Am intrat cu grijă înăuntru, printre grămezile de obiecte prăfuite. Era imposibil să văd ceva. Zăream totuşi biroul, albeaţa hârtiilor şi lumânarea, cu o cutie mare de chibrituri alături.

Cu degete ude şi tremurătoare am încercat să aprind un chibrit şi, după câteva încercări, am izbutit. Abia l-am apropiat de fitil şi o luminiţă mică a umplut încăperea, aruncându-şi strălucirea peste fotoliul de catifea roşie care era al meu şi peste celelalte obiecte uzate şi părăsite din cameră.

M-a străbătut un fior de uşurare. Eram aici! Eram aproape în siguranţă! Şi nu eram nebun. Locul acesta dezordonat, insuportabil, îngrozitor era lumea mea! Louis avea să sosească. Era aproape aici. M-am prăbuşit epuizat în fotoliu. Mi-am lăsat mâinile pe capul lui Mojo, scărpinându-i creştetul şi mângâindu-i urechile.

— Am reuşit, băiete, am spus. Curând vom fi pe urma împieliţatului. Vom găsi o cale să tratăm cu el. Mi-am dat seama că tremuram din nou şi că simţeam vechea congestie în piept.

Dumnezeule îndurător, nu lăsa să mi se întâmple iar, m-am rugat. Louis, pentru numele lui Dumnezeu, vino! Oriunde ai fi, întoarce-te acum. Am nevoie de tine.

Eram pe punctul de a căuta în buzunar una dintre batistele de hârtie pe care Gretchen mă silise să le iau, când mi-am dat seama că exact în stânga mea, la numai două degete de braţul fotoliului, şedea cineva şi că o mână albă şi foarte netedă se întindea către mine. În aceeaşi clipă Mojo a sărit în picioare şi a început să latre în cel mai înspăimântător mod cu putinţă, pregătindu-se să îl atace pe cel de lângă mine.

Am încercat să ţip, să spun cine sunt, dar, înainte să deschid gura, m-am pomenit aruncat la pământ, asurzit de lătratul lui Mojo, şi am simţit talpa de piele a unei cizme apăsându-mi gâtul până la os, strivindu-l cu atâta forţă, încât era gata să se frângă.

Nu puteam vorbi, nici nu mă puteam elibera. Dinspre câine s-a auzit un chelălăit ascuţit, apoi a tăcut şi el, după ce urechea mea a distins zgomotul înfundat făcut de trupul lui care cădea pe podea. I-am simţit greutatea apăsându-mi picioarele şi m-am cufundat brusc şi fără speranţă în cea mai pură groază. Raţiunea mă părăsise şi strângeam piciorul care mă apăsa în jos, îl loveam şi horcăiam, nereuşind să scot din mine decât gemete nearticulate.

Louis, sunt Lestat. Sunt în trup, în trupul omenesc.

Piciorul mă apăsa din ce în ce mai tare. Mă sugruma şi oasele stăteau să se frângă, şi nu puteam să scot măcar o silabă ca să mă salvez. I-am văzut faţa deasupra mea, în semiîntuneric — albeaţa strălucitoare a chipului, oasele simetrice, mâinile delicate, care şovăiau în aer, într-o atitudine perfectă de nehotărâre, în timp ce ochii adânci, de un verde subtil şi incandescent, se uitau în jos la mine, fără cea mai mică emoţie.

Am strigat din nou cu tot sufletul, dar parcă fusese el vreodată în stare să ghicească gândurile victimelor sale? Eu puteam s-o fac, el nu. Oh, Doamne, ajută-mă, Gretchen, ajută-mă, ţipam în adâncul sufletului.

În timp ce piciorul apăsa tot mai tare, de data aceasta hotărât, probabil ca să se termine odată, mi-am răsucit capul spre dreapta, am tras cu disperare un firicel de aer în piept şi m-am forţat să scot din gât un singur cuvânt: „Lestat!", îndreptând în acelaşi timp spre mine degetul arătător de la mâna dreaptă.

Era ultimul gest de care mai eram în stare. Mă sufocasem şi asupra mea cobora întunericul. Mă apucase o greaţă teribilă şi tocmai când încetase să-mi mai pese de ceva şi începusem să mă simt uşor, apăsarea a încetat şi m-am pomenit rostogolindu-mă şi ridicându-mă pe mâini, tuşind cu înverşunare, fără întrerupere.

— Pentru numele lui Dumnezeu, am strigat, scuipând cuvintele printre gâfâielile răguşite, sunt Lestat. În trupul acesta sunt eu, Lestat! Nu poţi nici măcar să-mi dai şansa să spun ceva? Eşti gata să omori orice neajutorat care face greşeala să intre în casa ta? Eşti nebun! Cum rămâne cu vechile legi ale ospitalităţii? De ce naiba nu pui dragi de fier la uşi? M-am ridicat în genunchi şi, brusc, greaţa m-a doborât. Am vomitat în praful şi mizeria de pe jos un şuvoi de mâncare digerată, apoi m-am tras mai înapoi, înfrigurat şi nenorocit, uitându-mă în sus la el. Ai omorât câinele, nu-i aşa? Eşti un monstru! M-am aruncat asupra trupului inert al lui Mojo. Nu era mort, îşi pierduse doar cunoştinţa, i-am simţit bătaia slabă a inimii. Oh, slavă Domnului, dacă ai fi făcut una ca asta, nu te-aş fi iertat niciodată, niciodată, niciodată.

Mojo a gemut încet, apoi a mişcat uşor laba stângă, pe urmă pe cea dreaptă. I-am pus mâna între urechi. Îşi revenea. Nu era rănit. Dar prin ce experienţă nefericită trecuse! Dintre toate locurile, să vii aici ca să fii la un pas de moarte! Furios, l-am privit din nou pe Louis.

Ce liniştit stătea, cât de tăcută îi era uimirea! Zgomotul ploii, sunetele vieţii răzbătând din noaptea de iarnă păreau să se evapore toate dintr-o dată în timp ce mă uitam la el. Nu-l văzusem niciodată cu ochi de muritor. Nu-i zărisem niciodată frumuseţea palidă, fantomatică. Cum puteau oare muritorii a căror privire aluneca peste el să creadă că e om? Şi mâinile — ca ale sfinţilor de ipsos înviaţi în grotele făcătoare de minuni. Ce chip despuiat de orice simţire, ce ochi, nu ferestre ale sufletului, ci bijuterii de hix ce captează lumina.

— Louis, am spus, s-a întâmplat ce era mai rău. Hoţul de Trupuri a făcut schimbul. Dar mi-a furat trupul şi nu intenţionează să mi-l dea înapoi.

Nimic nu părea să se clintească în el în timp ce vorbeam. Arăta atât de fără viaţă şi de ameninţător, încât am izbucnit într-un şuvoi de vorbe franţuzeşti, punând la bătaie fiecare

imagine, fiecare amănunt pe care reuşeam să mi-l amintesc, în speranţa că-l voi sili să mă recunoască. Am pomenit de ultima noastră discuţie purtată chiar în această casă, de scurta întâlnire din catedrală. I-am amintit cum mă avertizase să nu vorbesc cu Hoţul de Trupuri. I-am mărturisit că găsisem oferta acestuia imposibil de refuzat, că mă dusesem în nord să mă întâlnesc cu el şi să-i accept propunerea.

Nimic viu nu răzbătea însă pe chipul nemilos, aşa că, brusc, am tăcut. Mojo încerca să se ridice, scoţând din când în când câte un geamăt. Mi-am petrecut braţul drept în jurul gâtului lui, m-am aplecat deasupra lui, încercând să-mi ţin răsuflarea şi spunându-i cu voce liniştitoare că acum totul era în regulă, că eram salvaţi. N-avea să ni se mai întâmple nimic rău.

Louis şi-a plimbat privirea de la mine la animal, apoi înapoi la mine. Treptat, expresia i s-a mai înmuiat. M-a apucat de mână şi m-a ridicat — aproape fără ajutorul şi fără aprobarea mea — în şezut.

— Eşti tu cu adevărat, a şoptit grav şi rece.

— Ai al naibii de multă dreptate, sunt chiar eu. Şi aproape că m-ai omorât, îţi dai seama? De câte ori ai să mai încerci chestia asta înainte ca toate ceasurile de pe pământ să bată sfârşitul? Am nevoie de ajutorul tău, fir-ar să fie! Şi, *din nou,* încerci să mă omori! Vrei acum, te rog, să tragi obloanele care mai atârnă la ferestrele astea blestemate şi să faci focul în căminul ăla mizerabil?

M-am lăsat din nou să cad în fotoliul de catifea roşie, încă făcând eforturi ca să respir, când un fel de lipăit mi-a atras atenţia. M-am uitat în sus. Louis nu se mişcase. Se uita fix la mine, ca şi cum aş fi fost un monstru. În schimb, Mojo devora cu răbdare voma pe care o împrăştiasem pe covor.

Am dat drumul unui hohot amuzat, care părea să semene perfect cu unul isteric.

— Te rog, Louis, focul. Fă focul, am zis. Sunt gata să îngheţ în trupul ăsta muritor! Mişcă-te!

— Dumnezeule, a şoptit el. Ce-ai mai făcut iar!

CEASUL de la mâna mea arăta ora două. În spatele jaluzelelor rupte care acopereau uşile şi ferestrele ploaia se îmblânzise. Şedeam ghemuit în fotoliul roşu de catifea şi mă bucuram de mica vâlvătaie din cămin, deşi eram încă îngheţat şi sufeream din cauza aceleiaşi tuse sfâşietoare. Dar momentul în care un asemenea lucru n-avea să mai conteze era aproape.

Îi spusesem întreaga poveste.

Într-un delir de candoare omenească, m-am apucat să descriu toate experienţele îngrozitoare şi tulburătoare prin care trecusem, de la conversaţia cu Raglan James până la recenta tristeţe a despărţirii de Gretchen. Am vorbit până şi despre visele cu mine şi Claudia în spitalul de odinioară, despre conversaţia purtată în salonul imaginar din hotelul de secol optsprezece, despre singurătatea teribilă pe care o simţeam iubind-o pe Gretchen, pentru că ştiam că în inima ei mă credea nebun şi numai din această cauză mă iubea. Mă crezuse un fel de idiot fericit, nimic mai mult.

Se isprăvise. N-aveam nici o idee cum să fac să-l găsesc pe Hoţul de Trupuri. Dar trebuia să-l găsesc. Şi căutarea putea începe numai când aveam să fiu din nou vampir, când trupul meu înalt şi puternic va pulsa sânge de vampir.

Oricât de slab aş fi fost, cu câtă forţă putea să-mi dea Louis, tot aveam să fiu de douăzeci de ori mai puternic decât acum şi în stare poate să cer ajutorul celorlalţi, care ar fi ştiut în ce fel am ajuns din nou ucenic. O dată ce trupul mi s-ar fi transformat, aş fi beneficiat şi de oarecare voce telepatică. Puteam să-l rog pe Marius să mă ajute sau să-l caut pe Armând, sau chiar pe Gabrielle — o, da, draga mea Gabrielle — care acum nu mi-ar mai fi fost ucenică şi mi-ar fi putut auzi gândurile, ceea ce în ordinea obişnuită a lucrurilor, dacă pot folosi un asemenea cuvânt, n-ar fi fost cu putinţă.

Louis stătuse tot timpul la birou, indiferent la curent – evident — şi la ploaia ce bătea în stinghiile obloanelor, ascultând ceea ce spuneam fără să scoată o vorbă, urmărindu-mă cu o expresie uimită şi îndurerată cum mă ridicasem agitat în picioare şi mă plimbasem iar şi iar încoace şi încolo.

— Nu mă judeca pentru tâmpenia mea, l-am implorat. I-am povestit din nou despre încercarea la care mă supusesem în deşertul Gobi, despre strania conversaţie pe care o purtasem cu

David şi despre viziunea acestuia în cafeneaua parizianã. Eram într-o stare disperatã când am fãcut-o. Şi ştii de ce am fãcut-o. Nu trebuie sã-ţi mai spun. Dar acum, ceea ce am fãcut trebuie desfãcut. Tuşeam aproape încontinuu şi îmi tot suflam nasul în mizerabilele batiste de hârtie. Nici nu-ţi poţi imagina ce absolut revoltãtor este sã te afli în trupul ãsta, am spus. Acum, te rog, fã-o repede şi cât de bine poţi. A trecut un secol de când ai fãcut-o ultima oarã. Slavã Domnului, puterea nu s-a împrãştiat. Sunt gata. Nu-i nevoie de altã pregãtire. Când îmi voi redobândi înfãţişarea, am sã-l împing pe el înapoi în trupul acesta şi am sã-l prefac în cenuşã.

Louis nu a rãspuns.

M-am ridicat şi am început din nou sã mã plimb, de data aceasta ca sã mã încãlzesc şi pentru cã mã cuprinsese o nelinişte teribilã. Pânã la urmã trebuia sã mor, nu-i aşa? Şi sã mã nasc iarãşi, cum se întâmplase acum mai bine de douã sute de ani. Ei, dar n-aveam sã sufãr. Nu, nu era nici un fel de durere... numai o groaznicã senzaţie neplãcutã, în nici un fel comparabilã cu durerea pe care o simţeam acum în piept, cu degetele sau cu picioarele îngheţate.

— Louis, pentru numele lui Dumnezeu, fã-o repede, am spus. M-am oprit şi m-am uitat la el. Ce este? Ce se întâmplã cu tine?

Mi-a rãspuns, cu vocea foarte scãzutã şi nesigurã.

— Nu pot s-o fac.

— Cum?

M-am uitat fix la el, încercând sã pricep ce voia sã spunã, ce fel de îndoialã putea sã-l chinuie, ce dificultate trebuia sã depãşim. Mi-am dat seama brusc cã faţa i se schimbase îngrozitor, cã nu mai arãta calmã şi liniştitã, ci masca perfectã a mâhnirii. Mi-am dat seama din nou cã-l vedeam aşa cum îl vedeau muritorii. O pâlpâire roşcatã îi voala ochii verzi. Iar trupul lui, aparent atât de solid şi de puternic, tremura.

— Nu pot s-o fac, Lestat, a spus iarãşi, şi mi s-a pãrut cã-şi dã şi sufletul o datã cu vorbele. Nu te pot ajuta!

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce spui? l-am întrebat. Eu sunt cel care te-am creat. Eşti aici în noaptea asta datoritã mie! Mã iubeşti, mi-ai spus-o chiar tu. Bineînţeles cã mã vei ajuta. M-am aplecat spre el, izbind biroul cu palmele şi privindu-l drept în faţã. Rãspunde-mi, Louis! Cum adicã nu poţi s-o faci?

— Oh, nu te condamn pentru încercarea ta. Deloc. Dar nu-ţi

dai seama ce s-a întâmplat? Lestat, ai reuşit. Ai redevenit om muritor.

— Louis, nu-i momentul să fii sentimental. Nu-mi întoarce propriile cuvinte! Am greşit.

— Nu. N-ai greşit.

— Ce naiba încerci să-mi spui? Pierdem vremea, Louis. Trebuie să mă duc după monstru! E în posesia trupului meu.

— Lestat, vor trata cu el ceilalţi. Poate că au făcut-o deja.

— Au făcut-o deja! Ce vrei să spui cu au făcut-o deja?

— Nu crezi că ei ştiu ce s-a întâmplat? Era profund nenorocit, şi totuşi furios. În timp ce vorbea, trăsăturile expresive ale unei fiinţe umane apăreau şi dispăreau de pe chipul lui. Cum crezi că s-ar fi putut petrece un asemenea lucru fără ştirea lor? a zis, ca şi cum ar fi încercat să mă facă să înţeleg. Spui că Raglan James este un vrăjitor. Dar nici un vrăjitor nu se poate ascunde complet din faţa unor creaturi atât de puternice ca Maharet sau sora ei, ca Marius şi Khayman sau chiar Armand. Şi ce vrăjitor grosolan — să-l omoare pe agentul tău într-un mod atât de crud şi de sângeros. A clătinat din cap şi şi-a apăsat brusc buzele cu mâinile. Lestat, ei ştiu! Trebuie să ştie! Şi nu-i imposibil ca trupul tău să fi fost deja distrus.

— N-ar face una ca asta!

— De ce n-ar face-o? I-ai furnizat acelui diavol o maşină a distrugerii.

— Dar nu ştie cum s-o folosească! Şi i-am dat-o numai pentru treizeci şi şase de ore de timp omenesc! Louis, oricum ar fi, trebuie să-mi dai sângele. Dăscăleşte-mă pe urmă. Împlineşte Lucrarea Întunericului şi pe urmă voi găsi răspuns la toate întrebările. Pierdem clipe preţioase.

— Nu, Lestat. Nu pierdem. Asta încerc să-ţi spun. Ceea ce ne preocupă pe noi aici nu-i problema Hoţului de Trupuri şi a trupului pe care ţi l-ai furat. Este ceea ce se întâmplă cu tine — cu sufletul tău — în acest trup.

— Bine, ia-o cum vrei. Dar acum fă din trupul acesta un vampir.

— Nu pot. Sau, mai corect, nu vreau.

M-am repezit la el. N-am putut să mă abţin. Mi-am înfipt amândouă mâinile în reverele hainei lui murdare şi pline de praf. Am tras de ele, gata să-l smulg din scaun, însă el a rămas absolut nemişcat, uitându-se liniştit la mine, cu chipul trist. I-am

dat drumul, plin de furie neputincioasă, şi am încercat să mă potolesc.

— E imposibil să crezi ceea ce-mi spui, am argumentat, izbind din nou cu pumnii în biroul din faţa lui. Cum se poate să mă respingi aşa?

— Îmi dai voie să fiu unul care te iubeşte cum eşti acum? m-a întrebat, cu vocea iarăşi plină de emoţie, cu faţa tragică, profund îndurerată. N-aş face-o nici dacă ai fi în culmea mizeriei, indiferent cât de tare m-ai ruga, indiferent ce litanie de grozăvii ai înşira în faţa mea. N-aş face-o, fiindcă n-am să mai creez niciodată pe cineva ca noi, pentru nimic în lume. Iar tu nici măcar nu m-ai convins că ceea ce ţi se întâmplă e mizerabil! Tu n-ai fost copleşit de un puhoi de nenorociri! A clătinat din cap, ca şi cum nu mai putea să continue, apoi a adăugat: Ţi-a reuşit şi asta, aşa cum ţi-au reuşit toate.

— Nu, nu, nu înţelegi...

— O, ba da, înţeleg. E nevoie să te duc în faţa oglinzii? S-a ridicat încet de la birou şi m-a înfruntat ochi în ochi: Trebuie să te fac să stai jos şi să analizezi ceea ce mi-ai povestit chiar tu? Lestat, tu ai împlinit visul nostru! Nu-ţi dai seama? Ai reuşit. Ai renăscut în chip de om muritor. Un muritor frumos şi puternic!

— Nu, am spus. M-am tras înapoi de lângă el, clătinând din cap şi împreunându-mi palmele într-un gest implorator. Eşti nebun. Nu ştii ce spui. Detest acest trup! Detest să fiu om. Louis, dacă ţi-a mai rămas un dram de compasiune, dă la o parte aceste amăgiri şi ascultă-mă!

— Te-am ascultat. Am ascultat tot ce-ai spus. Tu eşti cel care nu înţelegi. Lestat, ai învins. Ai scăpat de coşmar. Eşti viu din nou.

— Sunt demn de milă! i-am strigat. Mă simt mizerabil! Doamne, Dumnezeule, ce trebuie să fac să te conving?

— N-ai ce să faci. Eu trebuie să te conving pe tine. Cât ai trăit în trapul acesta? Trei zile? Patru? Vorbeşti despre neajunsuri, ca şi cum ar fi fost chinuri de moarte; vorbeşti despre limitările fizice, ca şi cum ar fi piedici răutăcioase, pedepse. Şi totuşi, chiar tu, chiar plângerea ta fără sfârşit mi-a dovedit că trebuie să te resping! Tu însuţi m-ai implorat să te îndepărtez! Lestat, de ce mi-ai povestit despre David Talbot şi despre obsesia lui cu Dumnezeu şi Diavolul? De ce mi-ai spus tot ceea ce ţi-a mărturisit Gretchen călugăriţa? De ce ai descris spitalul

pe care l-ai văzut în vis când delirai? Oh, ştiu că nu a venit la tine Claudia. Nici nu spun că Dumnezeu ţi-a scos-o în cale pe această Gretchen. Dar o iubeşti pe femeia asta. Ai admis şi tu. Te aşteaptă să te întorci. Te poate ajuta să-ţi găseşti drum printre suferinţele şi necazurile vieţii muritoare.

— Nu, Louis, ai înţeles totul greşit. Nu vreau să mă ajute. Nu vreau viaţa asta de muritor!

— Nu-ţi dai seama ce şansă ţi s-a dat, Lestat? Nu vezi ce drum ţi s-a deschis înainte şi lumina de la capătul lui?

— Am să înnebunesc dacă mai continui să spui asemenea lucruri.

— Lestat, ce putem face ca să ispăşim? Dintre noi n-ai fost tu cel mai obsedat de problema aceasta?

— Nu, nu!

Mi-am aruncat braţele în sus, încrucişându-le în mod repetat, ca şi cum aş fi încercat să alung modul prostesc şi nebunesc de a gândi, care era acum îndreptat împotriva mea.

— Nu! Îţi spun că nu-i adevărat. Este cea mai mare minciună.

S-a întors, dar m-am năpustit din nou asupra lui, incapabil să mă stăpânesc, gata să-l apuc de umeri şi să-l zgâlţâi dacă el, cu un gest prea iute pentru ochii mei, nu m-ar fi trântit înapoi în scaun.

M-am răsturnat pe perne buimăcit, cu o gleznă sucită şi dureroasă şi am început să lovesc cu pumnul drept în palma mâinii stângi.

— Oh, nu, nu vreau predici, nu acum. Aproape că plângeam. Nu vreau platitudini şi recomandări pioase.

— Întoarce-te la ea, a spus Louis.

— Eşti nebun!

— Hai să ne gândim, a continuat el, ca şi cum eu n-aş fi spus nimic, fixând cu privirea ceva dincolo de fereastră, cu conturul proiectându-i-se pe argintiul ploii. Atâţia ani de pofte neomeneşti, de măceluri sinistre şi necruţătoare. Iar acum te naşti din nou. Şi acolo — în micul spital din junglă – ai putea, fără probleme, să salvezi câte o viaţă în schimbul fiecăreia dintre cele pe care le-ai luat. Oh, ce îngeri păzitori ai! De ce sunt oare atât de miloşi cu tine? Iar tu vii la mine şi mă implori să te aduc înapoi în această grozăvie, deşi fiecare cuvânt rostit de tine vorbeşte despre splendoarea lucrurilor pe care le-ai trăit şi

le-ai văzut.

— Îmi încredinţez sufletul ţie, iar tu îl foloseşti împotriva mea!

— Nu, Lestat, câtuşi de puţin. Încerc să te fac să te uiţi înăuntrul lui. Mă implori să te trimit înapoi la Gretchen. Oare sunt eu singurul înger păzitor? Să fiu eu singurul care poate împlini soarta?

— Ticălos nenorocit! Dacă nu-mi dai sângele...

S-a întors, arăta ca o stafie, cu ochii goi, de o frumuseţe hidoasă, nenaturală.

— Ba n-am s-o fac. Nici acum, nici mâine, niciodată. Întoarce-te la ea, Lestat. Trăieşte-ţi viaţa de muritor.

— Cum îndrăzneşti să alegi în locul meu?

Mă ridicasem din nou în picioare şi încetasem să mă văicăresc şi să mă rog de el.

— Nu te mai apropia de mine, mi-a spus calm. Dacă o faci, s-ar putea să te rănesc. Şi n-aş vrea.

— Dar m-ai omorât! Asta ai făcut. Crezi că-ti înghit toate minciunile? Tot ce ai făcut a fost să mă condamni să suport trupul acesta lamentabil, împuţit şi dureros! Crezi că nu văd cât de mult mă urăşti, că nu văd că mi-o plăteşti? Haide, pentru numele lui Dumnezeu, spune adevărul.

— Nu-i adevărat. Te iubesc. Dar acum eşti orbit de nerăbdare şi epuizat de durere şi suferinţă. Chiar tu eşti acela care nu mă va ierta, dacă te voi jefui de destinul ce te aşteaptă. Numai că va mai trece timp până vei înţelege cu adevărat ce-am făcut pentru tine.

— Nu, nu, te rog.

M-am îndreptat spre el, de data asta fără furie. M-am apropiat încetişor până ce am putut să-mi pun mâinile pe umerii lui şi să-i simt mirosul de praf şi de pământ de cimitir pe care-l răspândeau hainele lui. Dumnezeule, cum era oare pielea noastră dacă paloarea lui mi se părea atât de exagerată? Şi ochii! Oh, cum mă simţeam când mă uitam în ochii lui!

— Louis, am spus, vreau să mă iei cu tine. Te rog, fă cum îţi spun. Lasă-mi mie dreptul de a interpreta ceea ce ţi-am povestit. Ia-mă cu tine, Louis, uită-te la mine. I-am apucat mâna rece, fără viaţă, şi am pus-o pe faţa mea. Uite, simte sângele dinăuntrul meu, simte căldura. Mă doreşti, Louis, o ştii. Mă doreşti, mă vrei în puterea ta, aşa cum te-am avut eu în puterea

mea cu multă vreme în urmă. Voi fi ucenicul tău, Louis, copilul tău. Fă-o, te rog. Nu mă face să ţi-o cer în genunchi.

L-am simţit schimbându-se, i-am văzut căutătura de animal de pradă. Dar ceva era mai puternic în el decât setea. Voinţa!

— Nu, Lestat, a rostit în şoaptă. Nu pot s-o fac. Chiar dacă eu mă înşel şi tu ai dreptate, chiar dacă tot ce-ai povestit este fără sens. Nu pot s-o fac.

L-am luat în braţe, oh, era atât de rece, atât de inflexibil, un monstru pe care îl făcusem din carnea unui om. Mi-am lipit buzele de obrazul lui, tremurând, şi mi-am lăsat degetele să-i alunece pe gât.

Nu s-a îndepărtat. N-ar fi reuşit. I-am simţit pieptul lipindu-se încet de al meu.

— Fă-mi ce ţi-am cerut, te rog, frumosul meu, i-am şoptit la ureche. Ia această căldură în venele tale şi dă-mi înapoi puterea pe care altădată ţi-am dat-o eu ţie. Mi-am lipit buzele de gura lui rece, lipsită de culoare. Dă-mi viitorul, Louis. Dă-mi eternitatea. Trece-mă de răscrucea în care mă aflu.

L-am văzut cu coada ochiului ridicând o mână. Apoi i-am simţit degetele mătăsoase pe obraz, pe urmă pe gât.

— Nu pot s-o fac, Lestat.

— Ba poţi, ştii că poţi, am şoptit, sărutându-i urechea în timp ce vorbeam, străduindu-mă să-mi înăbuş lacrimile, trecându-mi braţul stâng pe după talia lui. Nu mă lăsa în mizerie, nu se poate să mă laşi.

— Nu mă mai implora, a zis cu tristeţe. N-are rost. Acum am să plec. N-ai să mă mai vezi.

— Louis! Mă ţineam strâns de el. Nu poţi să mă refuzi.

— Ba pot şi trebuie să o fac. L-am simţit cum înţepeneşte şi cum încearcă să se retragă, fără să mă lovească. L-am apucat şi mai strâns. N-ai să mă mai găseşti aici. Dar ştii unde s-o găseşti pe ea. Te aşteaptă. Nu vezi că ai câştigat? Eşti din nou muritor şi foarte, foarte tânăr! Muritor din nou şi foarte, foarte frumos. Muritor din nou, cu toate cunoştinţele şi cu aceeaşi voinţă de neclintit. S-a desfăcut ferm şi uşor din braţele mele şi m-a împins înapoi, acoperindu-mi mâinile cu ale lui, în timp ce mă ţinea la distanţă. La revedere, Lestat. Probabil că vor veni la tine ceilalţi. Peste un timp, când vor considera că ai plătit destul.

Am mai strigat o dată, încercând să mă eliberez, încercând să-l apuc, pentru că ştiam foarte bine ce intenţiona să facă.

A dispărut dintr-o mişcare, iar eu m-am trezit pe duşumea.

Lumânarea se răsturnase şi se stinsese. Rămăsese numai lumina focului muribund. Obloanele de la uşă erau ridicate, iar ploaia continua să cadă liniştit, dar neîntrerupt. Am ştiut că rămăsesem complet singur.

Căzusem pe o parte, încercând să amortizez şocul cu mâinile. M-am ridicat şi am strigat după el, rugându-mă să mă poată auzi cumva, indiferent cât de departe ar fi ajuns.

— Louis, ajută-mă! Nu vreau să fiu viu! Nu vreau să fiu muritor. Nu mă părăsi aici, Louis! Nu pot suporta aşa ceva! Nu vreau aşa ceva! Nu vreau să-mi salvez sufletul.

Habar n-am de câte ori am repetat aceleaşi şi aceleaşi lucruri. Până la urmă, am ajuns să fiu prea epuizat ca să pot continua, iar vocea mea de muritor şi disperarea din ea sunau groaznic în auzul meu.

M-am aşezat pe podea, cu un picior răsucit sub mine, cu cotul pe genunchi, cu degetele în păr. Mojo înaintase cu frică şi acum se întinsese lângă mine. M-am aplecat şi mi-am lipit fruntea de blana lui.

Focul aproape se stinsese. Ploaia şuiera şi vuia, şi se înteţise, chiar dacă nu era nici un pic de vânt şi părea să cadă direct din ceruri.

M-am uitat într-un târziu la locul întunecos şi mohorât în care mă aflam, la grămada de cărţi şi statuete vechi, la praful şi murdăria de peste tot, la mormanul de jăratic care strălucea în vatră. Cât eram de sleit; cât eram de epuizat din cauza propriei mele furii; cât eram de disperat.

Mai fusesem oare vreodată, în nenorocirea mea, atât de lipsit de speranţă?

Ochii mi s-au mişcat alene către intrare, apoi către necontenitul potop de afară, către întunericul ameninţător. Da, haide, ieşi în ploaie cu Mojo cu tot, lui, desigur, o să-i placă, aşa cum i-a plăcut şi ninsoarea. Trebuie să ieşi. Trebuie să te desprinzi din genunea acestei case şi să-ţi cauţi un adăpost confortabil unde să te poţi odihni.

Cu siguranţă că trebuie să existe vreo cale să ajung în apartamentul meu de pe acoperiş. Sigur... o cale. Şi pe urmă, în câteva ore va răsări soarele, nu-i aşa? O, oraşul meu iubit, în lumina caldă a soarelui.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu începe din nou să plângi! Ai

nevoie să te odihneşti şi să cugeti.

Dar, mai întâi, înainte să pleci, de ce n-ai da foc acestei case? Să rămână numai clădirea victoriană. Lui nu-i place! Dă-i foc acestei cocioabe!

M-am pomenit izbucnind într-un râs irezistibil şi maliţios, deşi mai aveam încă lacrimi în ochi.

Da, dă-i foc! O meritä. Şi, bineînţeles, Louis şi-a luat manuscrisele cu el, da, chiar aşa a făcut, dar au rămas cărţile şi au să se prefacă în fum! Exact aşa cum meritä.

Am luat repede picturile — un Monet nemaipomenit, două tablouri mici de Picasso şi un panou rubiniu în tempera, din perioada evului mediu, rău deteriorate toate, bineînţeles, şi le-am dus în conacul victorian, unde le-am ascuns într-un colţ întunecat ce părea uscat şi sigur.

M-am întors apoi în căsuţă, am înşfăcat lumânarea şi am vârât-o în ceea ce mai rămăsese din foc. Din cenuşă au ţâşnit scântei portocalii care au ajuns la fitil.

— Oh, ticălos nerecunoscător şi perfid, asta meriţi!

Fierbeam. Am apropiat flacăra de cărţile îngrămădite lângă zid, răsfirând paginile, ca să se aprindă mai uşor. Pe urmă am dat foc unei haine vechi uitate pe un scaun, care s-a aprins ca un pai. Apoi pernelor roşii de catifea ale fotoliului care fusese al meu. Ah, da, arde-le pe toate.

Am aruncat sub birou un morman de reviste mototolite şi le-am aprins. Am întreţinut flacăra, aruncând carte după carte, apoi am împrăştiat cărbuni aprinşi în toate ungherele căsuţei.

Mojo se ferea de aceste mici ruguri şi, până la urmă, a ieşit afară în ploaie, rămânând la distanţă şi uitându-se la mine prin uşa deschisă.

Ah, dar lucrurile mergeau prea încet. Louis avea un sertar plin de lumânări; cum naiba putusem să uit? Desigur, creierul de muritor era de vină! Am scos vreo douăzeci, le-am dat foc cu ceară cu tot, fără să-mi mai pese de fitil, şi le-am aruncat pe fotoliul cel roşu, ca să meargă mai repede. Ce mi-a mai rămas, am aruncat pe mormanele de resturi. Am azvârlit cu cărţi în flăcări, peste jaluzelele ude, şi am aprins fragmentele vechi de draperii, uitate şi desprinse din stinghii. Am găurit ipsosul şi am plasat lumânări în tencuiala veche, apoi m-am aplecat şi am dat foc covoraşelor uzate şi rupte, îndoindu-le în aşa fel, încât aerul să poată circula pe dedesubt.

În câteva minute, locul s-a umplut de vâlvătăi, dar flăcările cele mai mari erau cele ale fotoliului roşu şi ale biroului. Am fugit afară, în ploaie, şi m-am uitat la focul care se vedea licărind printre obloanele rupte.

Un fum urât şi gros se prelingea printre obloane şi se învălătucea în frunzişul viţei. Oh, blestemată ploaie! Dar pe urmă, flăcările fotoliului şi ale biroului au crescut şi întreaga căsuţă a explodat într-un foc portocaliu! Obloanele au căzut în întuneric; în acoperiş s-a căscat o mare gaură.

— Da, da, arzi! am strigat, în timp ce ploaia îmi biciuia faţa, pleoapele. Pur şi simplu, săream în sus de bucurie. Mojo stătea cu spatele către casa întunecată, cu capul plecat. Arzi, arzi, am strigat. Louis, tare aş vrea să-ţi dau şi ţie foc! Ah, cum aş vrea! Oh, dacă aş şti unde te culci ziua! Dar chiar în toiul veseliei, mi-am dat seama că plângeam. M-am şters la gură cu dosul palmei şi am strigat: Cum de-ai putut să mă părăseşti aşa! Cum ai putut s-o faci? Blestemat să fii!

Ud de lacrimi, am îngenuncheat pe pământul muiat de ploaie.

După aceea m-am aşezat pe vine, cu mâinile încrucişate în faţă, fixând focul cel mare, istovit şi nenorocit. În casele din jur începuseră să se aprindă luminile. Puteam să disting un sunet de sirenă care se apropia. Trebuia să plec.

Totuşi, am rămas îngenuncheat acolo, simţindu-mă aproape uimit când Mojo m-a trezit brusc cu unul dintre lătraturile lui cele mai ameninţătoare. Mi-am dat seama că venise lângă mine şi că-şi freca blana udă de faţa mea, uitându-se atent la casa în flăcări.

Am dat să-l apuc de zgardă şi aproape că m-am oprit când am văzut ce anume îl alarma. Nu era vorba despre vreun muritor neajutorat, ci de o figură nepământeană, neclară şi palidă, o apariţie ivită lângă foc şi luminată lugubru de vâlvătaie.

Chiar şi cu ochii mei slabi de muritor am putut să-mi dau seama că era Marius! I-am recunoscut expresia indignată întipărită pe faţă. Nu mai văzusem niciodată o atât de perfectă reflectare a furiei şi nu era nici cea mai mică îndoială că exact asta intenţiona el să mă facă să văd.

Am deschis gura, dar vocea îmi murise în gâtlej. Tot ce-am reuşit să fac a fost să întind braţele spre el, să-i adresez din

inimă o rugăminte tăcută de milă şi ajutor.

Câinele a lătrat din nou şi părea gata să se repeadă.

În timp ce eu mă uitam neajutorat şi tremuram, fără să mă pot stăpâni, apariţia s-a întors încet, adresându-mi o ultimă privire, furioasă şi plină de dispreţ, apoi a dispărut.

Mi-am revenit şi l-am strigat:

— Marius! M-am ridicat în picioare, chemându-l tot mai tare: Marius, nu mă părăsi aici. Ajută-mă! M-am întins către cer: Marius! am răcnit.

Dar era inutil şi o ştiam.

Ploaia îmi pătrunsese prin haine, îmi intrase în pantofi. Aveam părul ud şi lucios din cauza apei şi nu mai conta dacă plângeam sau nu, pentru că picăturile îmi spălau lacrimile.

— Crezi că sunt înfrânt, am şoptit. Nu mai era nevoie să strig după el. Crezi că s-a împlinit judecata voastră, că ăsta-i sfârşitul. Oh, chiar crezi că-i atât de simplu. Ei bine, te înşeli! Nu mă voi socoti niciodată răzbunat pentru această clipă. Şi ai să mă mai vezi. Ai să mă mai vezi.

Am plecat capul.

Noaptea era plină de voci muritoare, de zgomot de paşi în fugă. La colţ tocmai se oprise un motor zgomotos. Trebuia să-mi silesc membrele să se mişte.

I-am făcut semn lui Mojo să mă urmeze şi ne-am furişat după ruinele căsuţei, care încă mai ardeau. Am sărit un zid scund, apoi ne-am îndepărtat pe o alee năpădită de vegetaţie.

ABIA mai târziu mi-am dat seama că era cât pe ce să fim prinşi — incendiatorul şi câinele lui.

Dar ce mai conta? Louis se debarasase de mine, la fel şi Marius — Marius, care putea găsi înaintea mea trupul preternatural şi-l putea distruge. Marius, care poate că-l distrusese deja, lăsându-mă pe veci închis în învelişul muritor.

Oh, chiar dacă mă mai simţisem vreodată atât de îngrozitor, în tinereţea mea muritoare, nu-mi mai aminteam. Şi, oricum, amintirea nenorocirilor de atunci nu m-ar fi consolat acum prea tare. Îmi era nespus de frică! O frică pe care raţiunea n-o putea stăpâni. Am continuat totuşi să sper şi să-mi fac planuri şubrede.

— Trebuie să-l găsesc pe Hoţul de Trupuri, trebuie să-mi laşi

timp, Marius, chiar dacă nu vrei să mă ajuţi, trebuie să faci măcar atât pentru mine.

Înotam prin ploaie şi repetam mereu asta, ca pe o Ave Maria în timp ce înşiri mătănii.

O dată sau de două ori chiar mi-am strigat rugămintea în noapte, în timp ce stăteam sub un stejar din care picura şi încercam să zăresc lumina ce urma să se ivească din cerul ud.

Cine, în lumea întreagă, avea să mă ajute?

Singura mea speranţă era David, deşi nu reuşeam să-mi imaginez cum putea să mă ajute. David. Dar dacă avea să-mi întoarcă spatele şi el?

19

RĂSĂRITUL m-a găsit stând în Café du Monde şi gândindu-mă cum aş putea să ajung în apartamentul meu de pe acoperiş. Faptul că mă preocupa această măruntă problemă mă ajuta să nu-mi pierd minţile. Aşa să fi arătat oare cheia supravieţuirii omeneşti? Hmmm. Cum să fac să pătrund în luxosul meu apartament? Eu însumi prevăzusem intrarea în grădina de pe acoperiş cu o poartă de fier de netrecut. Eu însumi echipasem uşile terasei cu încuietori numeroase şi complicate. Ferestrele aveau gratii ca să împiedice pătrunderea muritorilor, deşi cum ar fi reuşit ei să ajungă până la ferestre, nu mă gândisem niciodată înainte.

Ei bine, va trebui să intru pe poartă. Va trebui să le spun câteva vorbe fermecate celorlalţi locatari din clădire — cu toţii chiriaşi ai blondului Lestat de Lioncourt, care, trebuie s-o spun, îi trata foarte bine. Am să-i conving că sunt un văr din Franţa al seniorului, trimis să aibă grijă de apartament în lipsa lui, şi că trebuia să pătrund cu orice preţ. Chiar dacă era nevoie să folosesc o rangă! Sau un topor! Sau un fierăstrău. Simplă problemă de tehnică, aşa spuneau contemporanii. Trebuia să fac cumva să intru.

Şi pe urmă? Să iau un cuţit de bucătărie — existau în casă, deşi Dumnezeu mi-e martor că n-am avut niciodată nevoie de bucătărie — şi să-mi spintec beregata?

Nu. Să-l sun pe David. Nu mai ai pe nimeni altcineva pe lume

la care să te întorci şi, oh, gândeşte-te ce lucruri îngrozitoare are să-ţi spună David!

Când am încetat să mai mă gândesc la toate acestea, m-a cuprins imediat o disperare copleşitoare.

Fusesem abandonat. Marius. Louis. Mă abandonaseră. Eram în culmea nebuniei, iar ei refuzaseră să mă ajute. Oh, e adevărat, îmi bătusem joc de Marius. Îi refuzasem înţelepciunea, compania, regulile.

O, da, mi-o făcusem cu mâna mea, cum spun muritorii. Îl lăsasem pe Hoţul de Trupuri stăpân peste puterile mele. Era adevărat. Mă făcusem din nou vinovat de boacăne spectaculoase, de experimente. Dar îmi închipuisem vreodată ce înseamnă cu adevărat să fiu despuiat de capacităţile mele şi cum este să fii privitor de pe margine? Ceilalţi ştiau, nu se putea să nu ştie. Şi îl lăsaseră pe Marius să vină să-mi aducă sentinţa, să mă anunţe că asta meritam pentru ceea ce făcusem — să fiu abandonat.

Dar cum de *putuse* să mă respingă Louis, frumosul meu Louis! Eu aş fi înfruntat cerul ca să-l ajut pe Louis! Contasem pe Louis atât de mult, crezusem atât de tare că în noaptea asta am să mă trezesc cu sângele de mai înainte pulsându-mi puternic în vene.

Oh, Dumnezeule — nu mai eram unul de-al lor. Nu mai eram decât acest bărbat muritor care stătea în căldura înăbuşitoare din cafenea şi bea o ceaşcă de cafea — gustoasă, da, bineînţeles — şi mesteca gogoşi cu zahăr, fără speranţa de a-şi redobândi vreodată locul glorios în întunecatul Elohim.

Ah, cum îi uram! Cum aş fi vrut să le fac rău! Dar cine era de vină? Lestat — acum un tip înalt de şase picioare, cu ochi căprui, piele închisă la culoare şi o claie ondulată de păr castaniu; Lestat — cu braţe musculoase şi picioare zdravene, răcit straşnic şi din cauza asta mai slab; Lestat, cu câinele lui credincios Mojo; Lestat care acum şedea şi se gândea cum naiba ar fi putut să pună mâna pe diavolul care fugise nu cu sufletul lui — cum se întâmplă adesea — ci cu trupul lui, un trup care poate că fusese deja — nici să nu te gândeşti — distrus!

Raţiunea îmi spunea că era un pic prea devreme pentru a pune la cale un plan. Şi pe urmă, răzbunarea nu m-a interesat niciodată. Răzbunarea este, într-un fel sau altul, treaba celor învinşi. Eu nu sunt învins, mi-am spus. Nu, nu sunt învins. Şi

victoria este mult mai interesant de contemplat decât răzbunarea.

Ah, mai bine să mă gândesc la lucruri mărunte, la lucruri care sunt posibil de schimbat. David va trebui să mă asculte. Şi, până la urmă, va trebui să-mi dea un sfat! Dar ce altceva ar mai putea face? Cum ar putea pleca doi oameni muritori în căutarea respingătoarei creaturi? Ahhh...

Lui Mojo îi era foame. Se uita în sus la mine cu ochii lui mari, căprui. Cum se mai uitau la el oamenii din cafenea! Cum se ţineau departe de fiinţa îmblănită şi ameninţătoare cu bot negru, cu ochi tiviţi cu roz şi labe enorme. Chiar că era cazul să-i dau lui Mojo de mâncare. Până la urmă, se adeverise vechiul clişeu: acest munte de câine era singurul meu prieten!

Satan avusese oare un câine când fusese azvârlit în iad? Eram sigur că, dacă ar fi avut, câinele l-ar fi însoţit chiar şi acolo.

— Cum să fac, Mojo? l-am întrebat. Cum să facă un muritor oarecare să pună mâna pe Vampirul Lestat? Crezi că bătrânii mi-au transformat deja trupul în cenuşă? Crezi că Marius mi s-a arătat ca să înţeleg că s-a sfârşit? Oooooh, Doamne! Ce spun vrăjitoarele din filmele de groază? „Cum ai putut să-i faci una ca asta ticăloşiei mele?" Ah, Mojo, iar am febră. Lucrurile par să se rezolve de la sine. AM SĂ MOR!

Dar, Dumnezeule, iată soarele revărsându-se peste pavajul murdar, iată ticălosul şi fermecătorul meu New Orleans trezindu-se la viaţă în lumina minunată a Caraibelor.

— Hai, Mojo. E vremea să intrăm în casă. După aceea ne putem încălzi şi odihni.

M-am oprit la restaurantul de dincolo de vechiul French Market şi am cumpărat o porţie de oase pentru câine. O chelneriţă drăguţă a umplut o pungă cu resturi de peste noapte, remarcând că, desigur, câinelui o să-i placă! Dar eu nu voiam ceva pentru micul dejun? Nu-mi era foame într-o dimineaţă de iarnă superbă, ca aceasta?

— Mai târziu, dragă.

I-am băgat în mână o bancnotă generoasă. Eram încă bogat, îmi rămăsese o consolare. Sau, cel puţin, credeam că eram bogat. Nu aveam cum să fiu sigur decât după ce îmi verificam computerul şi puteam evalua cum mă afectaseră operaţiunile ticălosului.

Mojo a mâncat în rigolă, fără să protesteze. Un câine pe

cinste. De ce oare nu m-am născut şi eu câine?

Şi acum, unde naiba era apartamentul meu? A trebuit să mă opresc şi să mă gândesc, să mă învârt pe două străzi mai încolo şi înapoi, pierzând ceva vreme până să îl găsesc şi îngheţând de frig, deşi cerul era senin şi soarele strălucea; nu intrasem niciodată în casă din stradă.

Am pătruns foarte uşor în clădire. Uşa care dădea în Dumaine Street era uşor de forţat, apoi de închis la loc. „Cel mai greu va fi cu poarta", mi-am spus în timp ce-mi târam picioarele în sus pe scări, treaptă cu treaptă. Mojo mă aştepta răbdător la fiecare etaj, să-l prind din urmă.

Am ajuns în sfârşit la gratiile porţii; lumina din grădină pătrundea până în casa scării şi se auzea chiar foşnetul begoniilor verzi, puţin învineţite pe la margini din cauza frigului.

Cum puteam oare să sparg încuietoarea? Tocmai mă gândeam de ce scule aş fi avut nevoie — poate o mică bombă? — când mi-am dat seama că, la vreo cinci iarzi în faţa mea, uşa apartamentului nu era închisă.

— Dumnezeule, nemernicul a fost aici! am şoptit. Fir-ar să fie, Mojo, mi-a jefuit bârlogul!

Era, desigur, şi un semn bun. Ticălosul încă trăia; ceilalţi nu-l eliminaseră. Încă aş fi putut să-l prind! Dar cum? Am tras un şut în poartă, dezlănţuind un şuvoi de durere în picior.

Am apucat grilajul şi l-am zgâlţâit fără milă, dar era bine înţepenit în încheieturile lui de fier, aşa cum îmi dorisem! Un strigoi nu prea puternic, ca Louis, n-ar fi putut să-l spargă, darmite un muritor. Era clar că hoţul nici măcar nu-l atinsese şi intrase din cer, ca şi mine.

Gata, opreşte-te. Fă repede rost de nişte unelte şi uită-te ce pagube ţi-a produs pungaşul.

M-am întors să plec, dar Mojo a devenit atent şi a lătrat, înăuntrul apartamentului se mişca ceva. Am văzut o umbră trecând pe peretele holului.

Slavă Domnului, nu era Hoţul de Trupuri, ar fi fost imposibil. Atunci, cine?

Răspunsul nu s-a lăsat aşteptat. Şi-a făcut apariţia David. Minunatul meu David. Îmbrăcat cu un costum negru de tweed şi cu pardesiu, se uita la mine cu expresia lui curioasă şi atentă, peste poteca din grădină. Nu cred să fi fost vreodată la fel de bucuros să văd un muritor, în toată viaţa mea blestemată.

L-am strigat pe nume. I-am spus în franceză că eram Lestat. L-am rugat să deschidă poarta.

Nu mi-a răspuns imediat. Nu arătase niciodată atât de maiestuos, atât de stăpân pe sine, atât de englezeşte elegant, aşa cum stătea şi se uita la mine, în timp ce pe chipul bine conturat nu i se putea citi decât o uimire mută. S-a uitat la câine. Apoi s-a uitat din nou la mine. Şi din nou la câine.

— David, sunt Lestat, îţi jur! am strigat în englezeşte. Acesta este trupul mecanicului! Adu-ţi aminte fotografia! James mi-a făcut-o, David. Sunt prins în capcana acestui trup. Cum să te fac să mă crezi? Lasă-mă să intru, David.

Nu s-a clintit. Pe urmă a venit brusc spre mine, cu paşi hotărâţi, şi s-a oprit în faţa porţii, cu o expresie de nepătruns.

Eram gata să leşin de fericire. Am apucat gratiile cu amândouă mâinile, de parcă aş fi fost la închisoare; mi-am dat seama că mă uitam direct în ochii lui şi că pentru prima oară aveam aceeaşi înălţime.

— David, nici nu ştii cât sunt de bucuros că te văd, i-am spus, din nou în franceză. Cum ai intrat? David, sunt Lestat. Eu sunt! Sunt sigur că mă crezi! Îmi recunoşti vocea. David, Dumnezeu şi Diavolul într-o cafenea din Paris! Cine mai ştie în afară de mine?

Dar nu vocii mele i-a răspuns; se uita în ochii mei şi mă asculta ca şi cum aş fi vorbit de departe. Apoi, parcă dintr-o dată, felul lui de a se purta s-a schimbat şi i-am observat pe chip semne clare că mă recunoscuse.

— Slavă Domnului, a spus, zâmbind uşor şi oftând foarte încet, foarte englezeşte.

A căutat în buzunar o cutiuţă şi a scos din ea o chestie de metal pe care a vârât-o în încuietoare. Cunoşteam lumea îndeajuns ca să-mi dau seama că era vorba despre o unealtă de spărgător. A tras poarta din faţa mea şi a deschis braţele.

Ne-am îmbrăţişat îndelung, în linişte, cu căldură, în timp ce eu mă străduiam furios să-mi reţin lacrimile. În tot timpul de când ne cunoşteam, ne atinsesem cu adevărat numai foarte rar. Momentul era încărcat de emoţie şi mă surprinsese nepregătit. Mi-a amintit de căldura moleşitoare a îmbrăţişărilor cu Gretchen. Şi, pentru o clipă, nu m-am mai simţit atât de îngrozitor de singur.

Dar nu era momentul acum să mă bucur de asemenea

mângâiere.

M-am dat înapoi — cu părere de rău — şi mi-am spus din nou că David arăta superb. Mă impresiona atât de tare, încât aproape că aş fi putut crede că sunt la fel de tânăr ca şi trupul în care mă aflam. Aveam atâta nevoie de el.

Urmele vârstei, pe care le vedeam în mod firesc cu ochii mei de vampir, erau acum invizibile. Ridurile adâncite pe chipul lui nu păreau decât o expresie a personalităţii sale, la fel ca şi liniştea din privire. Aşa cum stătea acolo, în hainele lui atât de bine alese, cu ceasul de aur strălucind pe jiletca de tweed părea foarte viguros, zdravăn, plin de energie, demn.

— Ştii ce mi-a făcut ticălosul, am spus. M-a tras pe sfoară şi m-a lăsat baltă. Iar ceilalţi m-au abandonat şi ei. Louis, Marius. Mi-au întors spatele. Sunt părăsit în acest trup, prietene. Vino, vreau să văd dacă monstrul mi-a jefuit şi locuinţa.

M-am grăbit spre uşa apartamentului, auzind cu greu vorbele prin care mă asigura că încăperile erau neatinse.

Avea dreptate. Hoţul nu pătrunsese în apartament. Toate lucrurile erau aşa cum le lăsasem, până şi vechiul meu halat de catifea spânzura de uşa deschisă a băii. Am găsit foile galbene pe care făcusem însemnări înainte de a pleca. Şi computerul. Trebuia să intru imediat în computer şi să văd cât de mult mă pungăşise. Trebuia să iau legătura şi cu agentul meu din Paris; bietul om poate că era în pericol.

Atenţia mi-a fost însă furată de lumina care pătrundea prin peretele de sticlă, de splendoarea razelor de soare împrăştiate pe canapelele de culoare închisă şi pe fotolii, pe covorul persan cu medalion deschis înconjurat de ghirlande de trandafiri, ba chiar şi pe cele câteva picturi moderne – toate violent abstracte — pe care le alesesem cu multă vreme în urmă ca să împodobesc pereţii. M-am înfiorat când le-am văzut; arătau minunat, căci lumina electrică n-ar fi reuşit niciodată să le facă să transmită senzaţia specială de bine pe care o resimţeam acum.

Am băgat de seamă că în căminul alb ardea focul — David îl făcuse, cu siguranţă — şi că din bucătărie venea miros de cafea; bucătăria era o încăpere pe care aproape că n-o folosisem de-a lungul anilor.

David a bâlbâit o scuză. Nici măcar nu încercase să se ducă la hotel, atât fusese de nerăbdător să mă găsească. Venise aici

direct de la aeroport şi ieşise numai pentru câteva cumpărături ca să mă poată aştepta liniştit toată noaptea, în cazul în care mi-ar fi dat prin cap să telefonez.

— Minunat, îmi pare bine că ai procedat aşa, am spus, încercând diverse comenzi pe calculator; am să-ţi povestesc totul. Dar cum de-ai venit? Ai bănuit ce s-a întâmplat?

— Sigur că am bănuit, mi-a răspuns. N-ai auzit despre „crima de vampir" din New York? Numai un monstru ar fi putut jefui birourile acelea. De ce nu mi-ai telefonat, Lestat? De ce nu mi-ai cerut ajutorul?

— Stai o clipă, am spus.

Pe ecran începuseră deja să apară litere şi figuri. Conturile mele erau în ordine. Dacă hoţul ar fi reuşit să pătrundă în sistem, aş fi fost prevenit de un program de avertizare pe care îl pregătisem în acest scop. Nu puteam şti însă dacă nu dăduse lovitura la conturile din băncile europene până ce nu intram în dosarele destinate lor. Şi, fir-ar să fie, nu reuşeam să-mi amintesc parolele; de fapt, avusesem tot timpul dificultăţi, chiar şi cu cele mai simple comenzi.

— Avea dreptate James, am mormăit, când m-a prevenit că nu voi mai gândi la fel.

Am trecut din programul financiar în cel pe care îl foloseam ca să scriu şi am luat imediat legătura cu agentul din Paris, cerându-i imediat prin modem un raport asupra situaţiei şi amintindu-i să-şi ia măsuri supreme în ceea ce privea propria lui siguranţă. Am terminat şi am ieşit din program.

M-am lăsat pe spate şi am respirat adânc, dând drumul imediat unui şuvoi de tuse, apoi mi-am dat seama că David mă privea, ca şi cum ar fi fost prea şocat ca să-şi poată reveni. Pe urmă s-a uitat iar la Mojo care inspecta locul, tăcut şi leneş, uitându-se mereu la mine, ca şi cum ar fi aşteptat o comandă.

Am pocnit din degete, chemându-l, şi l-am îmbrăţişat. David urmărea totul, ca şi cum ar fi fost cel mai ciudat lucru din lume.

— Doamne, chiar eşti în trupul ăsta! a şoptit. Nu ca un locatar, ci intrat în celulele lui.

— Mie-mi spui! am zis, dezgustat. E îngrozitor! Şi ceilalţi nu vor să mă ajute, David. Sunt părăsit. Am scrâşnit din dinţi de furie. Părăsit! Am izbucnit într-un fel de mormăit care l-a agitat atât de mult pe Mojo, încât a început să-mi lingă faţa. Asta merit, bineînţeles, am adăugat, mângâindu-l pe Mojo. S-ar părea

că este lucrul care vine de la sine după ce ai de-a face cu mine. Am meritat întotdeauna ce a fost mai rău! Trădarea cea mai mare, perfidia cea mai mare, abandonul cel mai total! Lestat cel ticălos. Ei bine, acum l-au lăsat pe ticălos să se descurce de unul singur.

— Te-am căutat înnebunit, a spus David, cu voce blândă, controlată. Agentul tău din Paris mi-a jurat că nu mă poate ajuta. Intenţionam să caut adresa aceea din Georgetown. A arătat spre hârtia galbenă de pe masă. Slavă Domnului că ai venit.

— David, cel mai mult mă tem că ceilalţi l-au distrus deja pe James şi trupul meu o dată cu el. S-ar putea ceea ce vezi să fie singurul trup care mi-a mai rămas.

— Nu cred, a spus David, calm şi convingător. Cel care ţi-a împrumutat trupul a lăsat destule urme. Haide, schimbă-ţi hainele astea ude. Ai să răceşti.

— Ce fel de urme?

— Ştii că noi urmărim astfel de crime. Hai, te rog, hainele.

— Mai sunt şi alte crime în afară de cea de la New York? am întrebat agitat. M-am lăsat condus spre cămin, bucurându-mă imediat de căldură. Mi-am scos puloverul şi cămaşa. Nimic din ceea ce aveam în dulapuri nu-mi mai venea. Mi-am dat seama atunci că-mi uitasem valiza undeva la Louis, noaptea trecută. Crima de la New York a fost miercuri noaptea, nu-i aşa?

— Or să-ţi vină hainele mele, a spus David, prinzându-mi gândul imediat.

A arătat spre o valiză uriaşă din piele lăsată într-un colţ.

— Ce s-a întâmplat? Ce te face să crezi că-i vorba despre James?

— El trebuie să fie, a răspuns, deschizând valiza şi scoţând câteva haine împăturite, apoi a luat un costum de tweed foarte asemănător cu al lui, care zăcea pe un scaun din apropiere, încă pe umeraş. Uite, îmbracă-te cu astea. Altfel, ai să mori.

— Oh, David, am spus, continuând să mă dezbrac, am fost de multe ori pe punctul de a muri. De fapt, toată scurta mea viaţă muritoare mi-am petrecut-o aproape de moarte. E revoltător de neplăcut să suporţi un asemenea trup. Cum îndură oare oamenii ciclul fără de sfârşit care înseamnă să mănânci, să urinezi, să te smiorcăi, să elimini rahat şi pe urmă s-o iei de la capăt cu mâncatul? Când ai de îndurat febră, dureri de cap,

accese de tuse, un nas care curge, totul devine o condamnare! Şi prezervativele, Dumnezeule! Să scapi de chestia aia urâtă e chiar mai neplăcut decât să ţi-o pui! Dar spune-mi când au avut loc celelalte crime. Este mai important când decât unde.

S-a uitat din nou la mine, prea şocat ca să-mi răspundă. Mojo îşi făcuse o părere despre el şi acum îl privea, lingându-i prieteneşte mâna cu limba lui roz. David îl mângâia cu căldură, dar continua să se uite la mine.

— David, am insistat în timp ce-mi scoteam ciorapii uzi. Vorbeşte. Celelalte crime. Spuneai că James a lăsat urme.

— E atât de straniu, a zis el uluit. Am o duzină de fotografii cu figura asta. Dar să te văd pe tine îndărătul ei! Oh, pur şi simplu, nu mi-aş fi imaginat. Câtuşi de puţin.

— Când a acţionat ticălosul ultima oară?

— Ah... ultimul raport a fost din Republica Dominicană. Să vedem... acum două nopţi.

— Republica Dominicană! Ce naiba putea să caute acolo?

— Şi mie mi-ar plăcea să ştiu. Înainte a atacat în Florida, lângă Pearl Harbour. De fiecare dată s-a petrecut în lumea bună şi de fiecare dată a intrat la fel ca la New York — prin peretele de sticlă. De fiecare dată mobila a fost făcută ţăndări; casele de bani au fost smulse din ziduri; au fost furate acţiuni, bijuterii, aur. La New York a murit un om golit de sânge, evident. În Florida au murit două femei, golite şi ele, iar la Santo Domingo – o familie, din care numai tatăl a fost golit în stil vampiresc.

— Nu-şi poate controla forţa. Orbecăie în jur ca un robot.

— Aşa cred şi eu. Ceea ce m-a alarmat de la început a fost combinaţia dintre capacitatea de distrugere şi forţa simplă. E o creatură incredibil de stupidă! Întreaga operaţiune e o prostie. Nu-mi pot da seama însă de ce alege locurile astea ca să fure.

S-a întrerupt brusc şi s-a îndepărtat cu sfială.

Mi-am dat seama că mă despuiasem de toate hainele şi şedeam gol; asta produsese în el un fel de reticenţă stranie, aproape că se înroşise.

— Uite, ia ciorapi curaţi. Nu te simţi mai bine decât în hainele ude?

Mi-a întins ciorapii fără să mă privească.

— Eu nu ştiu prea multe lucruri, am spus, cel puţin de asta mi-am dat seama. Dar înţeleg ce spui despre localizarea crimelor. De ce naiba ar călători prin Caraibe când ar fi putut

fura după pofta inimii în suburbiile din Boston sau New York?

— Da. Numai dacă nu cumva nu suportă frigul. Dar poate avea sens aşa ceva?

— Nu. Nu mai simte frigul la fel. Nu mai este acelaşi.

Îmi plăcea să mă îmbrac cu cămaşă şi cu pantaloni uscaţi. Hainele îmi veneau bine, deşi erau largi într-un fel demodat, adică nu strâmte cum le poartă tinerii. Cămaşă din poplin, pantaloni cu cute, vestă comodă şi călduroasă.

— Nu pot să înnod cravata cu degetele astea muritoare, am declarat. De ce mă pui să mă îmbrac aşa, David? Tu nu porţi niciodată ceva „de toată ziua", cum se spune? Dumnezeule, arătăm de parcă ne-am duce la o înmormântare. De ce trebuie să-mi pun laţul ăsta de gât?

— Pentru că ai arăta ca un nebun în costum de tweed şi fără cravată, mi-a răspuns cu voce slabă, neatentă. Haide, lasă-mă să te ajut. Când s-a apropiat de mine, avea din nou privirea aceea timidă. Mi-am dat seama că era puternic atras de trupul meu de acum. În cel dinainte îl uimeam, dar acesta îi aprindea pasiunea. L-am studiat mai îndeaproape, simţindu-i degetele ocupate să-mi înnoade cravata — o apăsare moale — şi mi-am dat seama că şi eu eram puternic atras de el.

M-am gândit de câte ori aş fi vrut să-l iau, să-l strâng în braţe şi să-mi înfig dinţii încet în gâtul lui, să-i beau sângele. Ah, acum aş fi putut să-l am fără să-l iau cu mine — în felul acela omenesc, însemnând amestecul membrelor şi combinaţia de gesturi intime şi plăcute ale îmbrăţişării. Ar fi putut să-mi placă.

Ideea m-a paralizat. Am simţit că pielea mi se răceşte. M-am simţit *conectat* cu el, la fel cum fusesem conectat cu nefericita femeie pe care o violasem sau cu turiştii din capitala înzăpezită — fraţii şi surorile mele — conectat cum fusesem cu iubita mea Gretchen.

Eram atât de conştient de acest sentiment — că sunt om şi că sunt împreună cu alt om — încât frumuseţea lui mă speria. Mi-am dat seama că şi spaima face parte din frumuseţe.

O, da, acum eram muritor ca şi el. Mi-am îndoit degetele şi mi-am îndreptat încet spinarea, lăsând răceala să se transforme într-o senzaţie erotică, profundă.

El s-a desprins de mine brusc, alarmat şi oarecum hotărât. A ridicat haina de pe scaun şi m-a ajutat să o îmbrac.

— Trebuie să-mi spui tot ce ţi s-a întâmplat, a zis. În

aproximativ o oră vom avea veşti de la Londra şi vom şti dacă ticălosul a atacat din nou.

M-am întins şi mi-am pus mâna albă, muritoare, pe umărul lui, l-am tras spre mine şi l-am sărutat uşor pe un obraz. El s-a îndepărtat din nou.

— Încetează cu prostiile, a spus, de parcă ar fi dojenit un copil. Vreau să ştiu totul. Ai luat micul dejun? Ai nevoie de o batistă. Uite-o.

— Cum vom primi veşti de la Londra?

— Prin fax, de la confrerie, la hotel. Haide, vino să mâncăm ceva. Avem înainte o zi de muncă.

— Dacă nu cumva e deja mort, am spus, oftând. Acum două nopţi, la Santo Domingo.

Simţeam că mă umple din nou o disperare neagră. Deliciosul impuls erotic era ameninţat.

David a scos din valiză un fular lung de lână şi mi-a înfăşurat gâtul cu el.

— Nu poţi suna acum la Londra? l-am întrebat.

— E cam devreme, dar am să încerc.

S-a dus la telefonul de lângă canapea şi a vorbit vreo cinci minute cu cineva de peste ocean. Nici o veste încă.

Părea însă că poliţiile din New York, Florida şi Santo Domingo nu erau în legătură una cu alta şi că, aparent, nu se făcuseră conexiuni între crime. În cele din urmă, a închis.

— Ne vor trimite orice informaţie prin fax, la hotel, de îndată ce o vor primi. Hai să mergem, da? Şi mie mi-e foame. Am stat aici toată noaptea şi am aşteptat. Ah, şi câinele. Ce-ai să faci cu câinele acesta splendid?

— A mâncat de dimineaţă. Se va simţi bine în grădina de pe acoperiş. Eşti nerăbdător să ieşi din cameră, nu-i aşa? De ce nu ne băgăm, pur şi simplu, împreună în pat? Nu înţeleg.

— Vorbeşti serios?

Am ridicat din umeri.

— Bineînţeles.

Serios! Pur şi simplu, posibilitatea începuse deja să mă obsedeze. Să facem dragoste înainte să se întâmple altceva. Părea o idee minunată!

M-a privit tăcut, ca în transă.

— Îţi dai seama, a spus, că ai un trup absolut magnific, nu-i aşa? Vreau să spun, nu ignori faptul că ai fost depozitat într-un...

într-o bucată de carne bărbătească grozav de impresionantă.

— M-am uitat bine la trup înainte de schimbare, îţi aminteşti? Tu de ce nu vrei...

— Ai fost cu o femeie, nu-i aşa?

— Aş vrea să nu-mi citeşti gândurile. Nu-i cinstit. Şi pe urmă, ce importanţă are?

— O femeie pe care ai iubit-o.

— Am iubit întotdeauna şi bărbaţi, şi femei.

— E un mod oarecum diferit de a folosi cuvântul „iubire". Ascultă, pur şi simplu, nu putem s-o facem acum. Aşa că fii cuminte. Trebuie să-mi spui totul despre James. O să ne ia destulă vreme să facem un plan.

— Un plan. Chiar crezi că-l putem opri?

— Sigur că da.

Mi-a făcut semn să mă apropii.

— Dar cum? l-am întrebat.

Am ieşit pe uşă.

— Trebuie să-i analizăm comportamentul. Trebuie să-i evaluăm slăbiciunile şi punctele tari. Nu uita că suntem doi contra lui. Şi că avem un avantaj.

— Ce avantaj?

— Lestat, goleşte-ţi mintea de fantasmele erotice şi vino. Nu pot gândi pe stomacul gol, iar în ce te priveşte, e evident că nu gândeşti deloc.

Mojo s-a îndreptat spre poartă ca să ne urmeze, dar i-am făcut semn să stea. L-am sărutat pe botul negru şi s-a întins pe cimentul ud, abia privindu-mă, reprobator, în timp ce coboram scările.

PÂNĂ la hotel nu erau decât câteva străzi şi nu s-a dovedit a fi de nesuportat să te plimbi sub cerul senin, chiar dacă bătea vântul. Îmi era totuşi destul de frig ca să încep să povestesc, iar vederea oraşului scăldat în soare mă scotea din minţi.

M-a impresionat din nou atitudinea lipsită de griji a oamenilor care hoinăreau ziua. În ciuda temperaturii de afară, lumina zilei făcea ca întreaga lume să pară binecuvântată. Dar eu mă întristam privind-o, pentru că nu voiam cu adevărat să rămân în lumea însorită, indiferent cât era de frumoasă.

„Nu, vreau înapoi viziunile mele preternaturale, m-am

gândit. Vreau înapoi frumuseţea întunecată a lumii noaptea. Vreau înapoi forţa mea nenaturală şi puterea mea de rezistenţă şi sunt gata, în schimb, să renunţ pentru totdeauna la acest spectacol. Vampirul Lestat — *c 'est moi.*"

David s-a oprit la recepţia hotelului şi a lăsat vorbă că orice material trimis prin fax trebuia să ne fie adus în cafenea.

Ne-am aşezat apoi la o masă cu faţă albă, în colţul încăperii de modă veche cu tavan de ipsos şi draperii de mătase albă, şi am început să devorăm un enorm mic dejun gen New Orleans, cu ouă, pâine prăjită, carne friptă, sos şi cereale cu unt.

Trebuie să mărturisesc că situaţia cu mâncarea se îmbunătăţise cu venirea mea în sud. Mâncam mai uşor şi nu mai trebuia să mestec atât de mult, nici nu-mi mai prindeam limba între dinţi. Cafeaua groasă şi dulce din oraşul meu era perfectă. Iar desertul cu banane prăjite şi pudrate cu zahăr ar fi făcut orice fiinţă omenească sensibilă să cadă în genunchi.

În ciuda acestor delicatese şi a speranţei mele că vom primi în curând un raport de la Londra, m-a preocupat în principal să-i torn lui David întreaga jalnică poveste. El îmi cerea mereu detalii şi mă întrerupea ca să-mi pună întrebări, aşa că raportul a fost mai amănunţit decât cel pe care i-l prezentasem lui Louis şi de aceea mai dureros.

Sufeream retrăind naiva conversaţie pe care o purtasem cu James la el acasă, mărturisind că nu fusesem destul de prudent cu el; fusesem mult prea convins că un simplu muritor n-avea cum să mă păcălească.

Am continuat cu ruşinosul viol, cu coşmarul îngrozitor în care-mi apăruse Claudia, apoi cu despărţirea de Gretchen ca să vin acasă la Louis care înţelesese greşit tot ceea ce-i spusesem şi cum insistase pe felul lui de a-mi interpreta cuvintele atunci când refuzase ceea ce-i cerusem.

Făcea parte din suferinţă până şi faptul că mânia mă părăsise şi nu mai simţeam decât vechea mâhnire. L-am revăzut pe Louis cu ochii minţii, şi nu mai era iubitul meu cel tandru, ci un înger insensibil care mă împiedica să ajung la întunecata Curte.

— Înţeleg de ce m-a refuzat, am spus cu tristeţe, aproape incapabil să vorbesc despre aşa ceva. Poate că ar fi trebuit să ştiu. Şi, ca să fiu sincer, nu cred că se va mai ridica vreodată împotriva mea. Pur şi simplu, s-a lăsat dus de ideea sublimă că

eu ar trebui să-mi salvez sufletul. El ar fi vrut să i se întâmple asta, înţelegi? Şi totuşi, el n-ar fi făcut-o niciodată. Nu m-a înţeles niciodată. Niciodată. De aceea m-a şi descris atât de viu, şi totuşi atât de sărac în cărţile lui, mereu. Dacă ar înţelege cu adevărat că sunt închis în acest trup, dacă i-ar fi clar că nu intenţionez să mă duc cu Gretchen în jungla din Guiana Franceză, poate că atunci mi-ar da Sângele Negru. Chiar dacă i-am ars casa. Sigur, ar dura câţiva ani! Câţiva ani în acest mizerabil...

— Iar te enervezi, a spus David. Linişteşte-te. Şi explică-mi, cum adică i-ai ars casa?

— Eram furios, am şoptit tensionat. Dumnezeule. Furios. Nici măcar nu-i ăsta cuvântul potrivit.

M-am gândit că fusesem prea nefericit ca să fiu furios. Mi-am dat seama că nu despre aşa ceva era vorba. Dar eram în continuare prea nefericit ca să-mi mai pese de esenţial. Am mai luat o înghiţitură de cafea şi am încercat, cât de bine m-am priceput, să descriu cum îl văzusem pe Marius în lumina cocioabei în flăcări. Marius voise să-l văd. Marius îmi transmisese o sentinţă, iar eu nu ştiam exact despre ce sentinţă era vorba.

M-a cuprins din nou disperarea, acoperind aproape complet mânia, şi mă uitam distrat la farfuria din faţa mea, la restaurantul pe jumătate gol, la argintărie şi la şerveţelele împăturite ca şi cum ar fi fost nişte pălăriuţe. M-am uitat în spate, la luminile discrete din hol, aruncându-şi razele peste toate cele, apoi m-am uitat la David, care, cu tot caracterul lui, cu toată simpatia pe care mi-o arăta şi cu tot farmecul personal, nu era fiinţa minunată pe care o văzusem cu ochii de vampir, era numai un alt muritor, fragil şi trăind, ca şi mine, pe muchia dintre viaţă şi moarte.

Mă simţeam posomorât şi mizerabil. N-aş fi putut să spun mai mult.

— Ascultă-mă, a zis David. Nu cred că Marius a distrus creatura. Nu ţi s-ar mai fi ivit înainte, dacă ar fi făcut-o. Nu-mi pot imagina cum gândeşte şi cum simte o asemenea fiinţă. Nu-mi imaginez nici cum gândeşti tu, deşi te cunosc aşa cum îţi cunoşti prietenul cel mai bun. Dar nu cred totuşi că ar fi făcut-o. Marius a venit să-ţi arate că e furios, să refuze să te ajute şi să te facă să înţelegi că te-a judecat. Dar pun pariu că îţi lasă timp

să-ţi recapeţi trupul. Şi mai trebuie să-ţi aduc aminte că ceea ce ai observat tu din expresia lui a fost ceea ce-ai putut vedea prin ochii unui om.

— M-am gândit şi la asta, am spus, neatent. Ca să fiu sincer, n-am altă soluţie decât să cred că trupul meu încă există şi că-l pot pretinde înapoi. Am ridicat din umeri. Nu ştiu să renunţ.

Mi-a zâmbit, minunat, cu căldură.

— Ai avut parte de o aventură splendidă, a zis. Dar, înainte de a plănui cum să punem mâna pe mult-lăudatul tâlhar, îngăduie-mi să te întreb ceva. Şi te rog să nu-ţi ieşi din fire. Văd că nu cunoşti puterea trupului pe care-l stăpâneşti acum, la fel cum nu o cunoşteai nici pe a celui de mai înainte.

— Putere? Care putere? Nu-i decât o colecţie respingătoare, unsuroasă şi flască de nervi şi ganglioni. Nici nu poate fi vorba despre putere.

— Prostii. Eşti un bărbat tânăr, sănătos şi voinic, ai vreo sută nouăzeci de livre, fără nici un pic de grăsime! Ai înaintea ta cincizeci de ani de viaţă muritoare. Pentru numele lui Dumnezeu, înţelege odată câte avantaje ai.

— Bine. Bine. E o încântare. Sunt grozav de fericit să fiu viu! am şoptit, pentru că altminteri aş fi urlat. Şi pot foarte bine să fiu strivit pe stradă de un camion chiar astăzi la prânz. Doamne, David, nu-ţi dai seama că mă dispreţuiesc, pentru că nu sunt în stare să fac faţă la nişte încercări simple? Îmi displace asta. Îmi displace să fiu creatura aceasta slabă şi laşă! M-am lăsat pe spate în scaun, cu ochii rătăcind pe tavan, încercând să nu tuşesc, să nu strănut, să nu plâng, să nu bat cu pumnul în masă sau în peretele de lângă mine. Detest laşitatea! am şoptit.

— Ştiu, a spus David cu blândeţe. M-a studiat câteva clipe în tăcere, apoi şi-a şters buzele cu şervetul şi s-a întins după cafea. După aceea a vorbit din nou: Presupunând că James încă mai rătăceşte cu trupul tău, eşti absolut sigur că vrei să faci schimbul înapoi, că *vrei* să fii din nou Lestat cel de mai înainte?

Am râs cu tristeţe.

— Cum să fac să mă înţelegi mai bine? am întrebat obosit. *Cum* naiba *pot* să fac schimbul din nou? Asta-i întrebarea care mă înnebuneşte.

— Ei bine, trebuie mai întâi să-l localizăm pe James. Ne vom mobiliza toată energia ca să-l găsim. Nu vom renunţa decât dacă vom fi convinşi că James nu mai există.

— Când o spui tu, sună atât de simplu! Dar cum putem face asta?

— Ssst, atragi atenţia în mod inutil, a spus David autoritar. Bea-ţi sucul de portocale. Ai nevoie. Am să mai comand.

— N-am nevoie de sucul de portocale şi n-am nevoie de dădăceală, am zis. Vorbeşti serios când spui că avem o şansă să-l găsim pe ticălos?

— Lestat, cum spuneam şi mai înainte, gândeşte-te la cea mai evidentă şi mai de netrecut limitare a fiinţei care erai. Un vampir nu se poate mişca ziua. Un vampir este ziua aproape în întregime neajutorat. Sunt de acord, există reflexul de a face rău oricui îi tulbură odihna. Dar altminteri vampirul este neajutorat. Şi pentru opt-douăsprezece ore, trebuie să rămână în acelaşi loc. Asta ne conferă un avantaj, mai ales de când ştim atâtea despre persoana în chestiune. Tot ceea ce ne trebuie este ocazia de a înfrunta creatura şi a o pune în încurcătură îndeajuns, încât să facă schimbul.

— Îl putem sili să-l facă?

— Da, putem. Poate fi ţinut departe de trup destul de mult, ca tu să intri din nou în el.

— Trebuie să-ţi spun ceva, David. În forma mea de acum, nu am nici un fel de putere psihică. Nu aveam nici atunci când eram muritor. Nu cred că pot... să ies din acest trup. Am încercat o dată când eram în Georgetown. Nu m-am putut clinti din carne.

— Oricine e în stare să facă o asemenea şmecherie, Lestat; pur şi simplu, erai speriat. Şi să ştii că porţi cu tine câte ceva din ce ai învăţat ca vampir. Evident, celulele trupului preternatural îţi confereau un avantaj, dar mintea n-a uitat ceea ce ştia. Este limpede că James îşi poartă cu sine puterea minţii de la un trup la altul. Probabil ţi-ai păstrat şi tu, la rândul tău, câte ceva din ceea ce ştiai.

— E adevărat, am fost speriat. Mi-a fost frică să mai încerc — frică să nu ies şi pe urmă să nu mă mai pot întoarce.

— Am să te învăţ să te desprinzi de trup. Am să te învăţ cum să dai asaltul asupra lui James. Şi pe urmă, Lestat, aminteşte-ţi că suntem doi. Vom da asaltul împreună. Iar eu am puteri psihice considerabile, ca să mă exprim elementar. Pot să fac o mulţime de lucruri.

— David, am să-ţi rămân în schimb sclav pentru vecie. Îţi voi

da tot ce vei dori. Am să mă duc pentru tine până la capătul pământului. Numai să reuşim.

A şovăit, ca şi cum ar fi vrut să facă un comentariu glumeţ, dar s-a răzgândit şi a continuat:

— Vom începe lecţiile cât de curând. Dacă mă gândesc mai bine, cred că cel mai potrivit ar fi ca eu să-l scutur afară din trup. Pot s-o fac înainte ca el să-şi dea seama că eşti şi tu acolo. Da, acesta va fi planul jocului. Nu va bănui nimic când mă va vedea. Pot să-mi feresc destul de uşor gândurile, să nu mi le citească. E încă un lucru pe care trebuie să-l înveţi — cum să-ţi ascunzi gândurile.

— Dar s-ar putea să te recunoască, David, ştie cine eşti. Îşi aminteşte de tine. Vorbeşte despre tine. Ce l-ar putea împiedica să te ardă de viu chiar în clipa în care te vede?

— Locul în care ne vom întâlni. Nu va risca un conflict care să-l implice. Va trebui să-l ademenim într-un loc unde să nu îndrăznească să-şi arate puterile. Va trebui să ne folosim de circumstanţe. E nevoie să ne gândim cum. Dar până când vom şti cum să dăm de el, partea asta a planului mai poate aştepta.

— Să ne apropiem de el în mulţime.

— Sau chiar înainte de ivirea zorilor, când nu va risca să-şi dea foc la bârlog.

— Exact

— Hai să încercăm acum să-i evaluăm corect puterile, după informaţiile pe care le deţinem.

S-a oprit, căci chelnerul aşeza pe masă una dintre acele superbe cafetiere de argint pe care le folosesc întotdeauna hotelurile de calitate. Sunt patinate ca nici o altă argintărie şi au întotdeauna câteva zgârieturi. M-am uitat cum curgea lichidul negru prin cioc.

Mi-am dat seama că, deşi eram speriat şi mă simţeam mizerabil, începusem totuşi să observ câte ceva din ceea ce se întâmpla în jurul meu. Pur şi simplu, faptul că eram cu David îmi dădea speranţă.

Chelnerul s-a îndepărtat; David a luat o înghiţitură din cafeaua proaspătă, apoi a căutat ceva în buzunarul hainei. Mi-a pus în mână un teanc de hârtiuţe.

— Acestea sunt relatările din ziare ale crimelor. Citeşte-le cu atenţie. Spune-mi tot ce-ţi trece prin cap.

Prima relatare, „Crimă de vampir în Midtown", m-a înfuriat la

culme. Am remarcat distrugerile violente pe care mi le descrisese şi David. Trebuia să fii tare neîndemânatic ca să faci mobila zob atât de prosteşte. Iar hoţia — ce tâmpenie fără margini! Iar bietului meu agent îi fusese frânt gâtul şi apoi fusese golit de sânge. Şi mai neîndemânatic.

— Este o minune că poate folosi capacitatea de a zbura, am spus cu mânie. Şi totuşi, a intrat prin peretele de sticlă de la etajul al treisprezecelea.

— Dar nu înseamnă că poate zbura distanţe mari, a replicat David.

— Atunci cum a ajuns de la New York la Pearl Harbour într-o singură noapte şi, mai ales, de ce? Dacă a mers cu avionul, de ce s-a dus la Pearl Harbour şi nu la Boston? Sau, pentru numele lui Dumnezeu, la Los Angeles sau la Paris. Gândeşte-te cât ar fi de tentant pentru el să jefuiască un mare muzeu sau o bancă importantă. Nu înţeleg ce caută la Santo Domingo. Chiar dacă reuşeşte să zboare, nu cred că îi e prea la îndemână. Şi atunci, de ce să se ducă acolo? Încearcă, pur şi simplu, să răspândească crimele în aşa fel, încât cazurile să nu poată fi corelate?

— Nu, a spus David, dacă l-ar interesa discreţia, n-ar opera în stilul acesta spectaculos. Pur şi simplu, face gafe. Se comportă de parcă ar fi beat.

— Da. Cred că la început chiar aşa s-a şi simţit. Ascuţirea simţurilor te copleşeşte.

— E cu putinţă oare să se lase purtat prin aer şi să lovească acolo unde îl duce vântul? a întrebat David. Adică să nu existe nici o schemă?

M-am gândit la întrebare în timp ce citeam celelalte relatări, nemulţumit că nu le puteam înţelege dedesubturile, aşa cum aş fi făcut cu ochii de vampir. Da, multă stângăcie, multă prostie. Trupuri omeneşti strivite de „un obiect greu", ceea ce era, desigur, pumnul lui.

— Îi place să spargă geamuri, nu-i aşa? am spus. Îi place să-şi ia victimele prin surprindere. Probabil că-i place spaima lor. Nu lasă martori. Fură tot ce-i de valoare. Deşi nimic din ce fură nu-i foarte valoros. Cât îl urăsc! Şi totuşi... am făcut şi eu lucruri la fel de îngrozitoare.

Mi-am amintit discuţia pe care o purtasem cu ticălosul. Cât mă păcălise comportamentul lui de gentleman! Mi-am adus

aminte că David mi-l descrisese înainte şi-mi vorbise despre prostia lui, despre felul în care-şi bătea joc de sine însuşi. Şi stângăcia de atunci, cum de uitasem de ea?

— Nu, am spus într-un târziu, nu cred că poate parcurge distanţe atât de mari. Nici nu-ţi dai seama cât de înspăimântătoare este capacitatea de a zbura. Este de douăzeci de ori mai groaznică decât călătoria în afara trupului. O detestăm cu toţii. Până şi vâjâitul vântului pe lângă tine te face să te simţi neajutorat, abandonat.

M-am oprit. Zborul acesta ne bântuie în vis, poate din cauză că l-am cunoscut în vreun tărâm celest încă înainte de a ne fi născut Numai că nu îl concepem în felul pământenilor, iar eu ştiam pe pielea mea cât de tare îmi sfâşiase sufletul.

— Continuă, Lestat. Te ascult. Înţeleg.

Am oftat.

— Am învăţat să zbor numai pentru că am fost în puterea cuiva care era neînfricat şi pentru care nu însemna nimic. Dar sunt printre noi unii care nu se folosesc niciodată de această putere. Nu. Nu pot să cred că o stăpâneşte. Cred că se deplasează într-un alt mod şi pe urmă se ridică în aer numai când aproape a pus mâna pe pradă.

— Da, cred că se potriveşte, numai dacă am şti.

Ceva i-a atras atenţia. Un bătrân funcţionar al hotelului tocmai se ivise la intrare. A venit spre noi înnebunitor de încet, un bărbat drăguţ, cu un plic în mână.

David a scos o bancnotă din buzunar, pregătind-o pentru el.

— Un fax, domnule, tocmai a venit.

— Ah, mulţumesc foarte mult.

A deschis plicul.

— Aha, uite. Noutăţi telegrafiate via Miami. O vilă de pe un deal din insula Curaçao. Probabil ieri seară devreme, dar nedescoperită decât la patru dimineaţa. Cinci morţi.

— Curaçao! Unde naiba-i asta?

— E absolut aiurea. Curaçao este o insulă olandeză — în sudul extrem al Mării Caraibelor. Acum chiar că nu mai are sens.

Am cercetat împreună relatarea. Mobilul părea să fie din nou jaful. Hoţul intrase, făcând ţăndări un luminator, şi demolase ce era în două încăperi. Fusese omorâtă întreaga familie. Grozăvenia crimei umpluse insula de teroare. Două cadavre fuseseră golite de sânge, dintre care unul aparţinea unui copil.

— E cert că diavolul nu se duce, pur şi simplu, spre sud!

— Chiar şi în Caraibe sunt locuri mult mai interesante, a spus David. De ce oare străbate toată coasta Americii Centrale? Haide, am nevoie de o hartă. Să ne uităm un pic la traseu. Am văzut în hol o mică agenţie de turism. Trebuie să aibă nişte hărţi. O să le luăm la tine acasă.

Agentul de turism, un tip în vârstă, foarte serviabil, chel şi cu o voce cultivată şi plăcută, a bâjbâit în sertarul biroului după câteva hărţi. Curaçao? Da, avea o broşură sau două şi despre locul acela. Nu era una dintre cele mai interesante insule din Caraibe.

— De ce se duce lumea acolo? am întrebat.

— Păi, de fapt, nu se prea duce, a mărturisit, scărpinându-se în creştetul chel. În afară de vasele de croazieră. În ultimii ani se opresc din nou şi acolo. Da, poftim.

Mi-a vârât în mână un pliant al unui vas mic numit *Coroana Marilor* — foarte frumos în fotografie — care şerpuia peste tot printre insule şi se oprea până la urmă şi în Curaçao, înainte să se întoarcă acasă.

— Vase de croazieră, am şoptit, uitându-mă ţintă la fotografie. Mi-am mutat privirea pe afişele uriaşe cu vapoare, care împodobeau pereţii. Avea şi el picturi cu nave peste tot în casa din Georgetown, am spus. David, am găsit! E pe vreun vas! Nu-ţi aduci aminte ce mi-ai spus? Tatăl lui lucra pentru o companie de navigaţie. A spus el însuşi ceva despre dorinţa de a ajunge în America la bordul unui vapor mare.

— Dumnezeule, a zis David. S-ar putea să ai dreptate. New York, Pearl Harbour... s-a uitat la agent. Navele de croazieră opresc şi la Pearl Harbour?

— Port Everglades, a venit răspunsul. În imediata vecinătate. Dar nu pleacă prea multe din New York.

— Dar la Santo Domingo? am întrebat. Se opresc şi acolo?

— Da, acela este chiar un port obişnuit. Dar navele îşi schimbă itinerarele. La ce fel de vas vă gândiţi?

David a scris repede locurile diferite şi nopţile în care se întâmplaseră atacurile, fără nici o explicaţie, bineînţeles. După aceea a părut descurajat.

— Nu, a zis, mi se pare imposibil. Ce vas de croazieră ar fi în stare să facă tot drumul din Florida până în Curaçao în numai trei nopţi?

— Există unul, a spus agentul, şi, de fapt, a plecat din New York miercurea trecută, noaptea. Este vasul amiral al Liniei Cunard, *Queen Elizabeth 2.*

— Asta-i, am sărit eu, *Queen Elizabeth 2.* David, este exact vasul pe care mi l-a pomenit. Spuneai că tatăl lui...

— Dar eu credeam că *QE 2* face curse transatlantice, a spus David.

— Nu şi iarna, a precizat amabil agentul. Până în martie e în Marea Caraibelor. Şi cred că este cel mai rapid vas din lume. Ajunge la douăzeci şi opt de noduri. Dar putem să-i verificăm ruta chiar acum. A început să caute din nou, parcă fără speranţă, printre hârtiile de pe birou şi, până la urmă, a scos o broşură mare şi frumos tipărită, a deschis-o şi a netezit-o cu mâna. Da, a plecat miercuri din New York. A acostat la Port Everglades vineri dimineaţa, a ridicat ancora înainte de miezul nopţii şi s-a îndreptat spre Curaçao, unde a ajuns ieri dimineaţă la ora cinci. Însă nu s-a oprit în Republica Dominicană, mă tem că nu vă este de nici un folos.

— Nu contează, a trecut prin preajmă! a zis David. A trecut pe lângă Republica Dominicană chiar în noaptea următoare! Priveşte harta. Aşa e, sigur. Oh, imbecilul. Ţi-a vorbit despre tot, Lestat, ţi-a relatat totul în pălăvrăgeala lui nebunească! Este la bordul lui *QE 2,* vasul care a însemnat atât de mult pentru tatăl lui, unde şi-a petrecut toată viaţa.

I-am mulţumit din inimă agentului pentru hărţi şi broşuri, apoi ne-am îndreptat către taxiurile din faţa hotelului.

— Oh, e atât de tipic pentru el! a spus David în timp ce maşina ne ducea spre apartamentul meu. La un asemenea nebun, totul are valoare de simbol. A fost el însuşi concediat de pe *QE 2,* cu scandal şi ruşine. Ţi-am spus, îţi aminteşti? Oh, ai atâta dreptate. Este o adevărată obsesie, iar drăcuşorul ţi-a dat cheia chiar el.

— Da. Oh, da, da. Iar cei de la Talamasca n-au vrut să-l trimită în Americă lă bordul lui *Queen Elisabeth 2.* Nu v-a iertat niciodată pentru asta.

— Îl urăsc, a şoptit David cu o vehemenţă care m-a uluit, chiar date fiind împrejurările.

— Nu e chiar o prostie, David, am spus. Nu-ţi dai seama că, de fapt, este diabolic de inteligent? Da, a pus mâna pe mine în Georgetown, mi-a vorbit despre o mulţime de lucruri, dar nu

cred că se aştepta să-mi imaginez ce are de gând. Şi, sincer să fiu, dacă nu mi-ai fi adus relatările ziarelor despre celelalte crime, poate că nu mi-ar fi dat niciodată prin cap să fac asemenea deducţii.

— E posibil. Dar cred că vrea să fie prins.

— Ba nu, David. Se ascunde. De tine, de mine, de ceilalţi. O, e foarte deştept. Pe de o parte, avem de-a face cu un vrăjitor feroce, capabil să se facă nevăzut, pe de altă parte, unde alege el să se ascundă? — În mijlocul unui furnicar de oameni, în burta unui vas de croazieră rapid. Uită-te la itinerar! Navighează în fiecare noapte. Numai ziua rămâne în port.

— Ia-o cum vrei, a spus David, dar eu prefer să cred că-i idiot! Şi că o să-l prindem! Mi-ai spus că i-ai dat un paşaport, nu-i aşa?

— Pe numele Clarence Oddbody. Dar sunt sigur că nu-l foloseşte.

— Vom afla curând. Presupun că s-a îmbarcat la New York după tipicul obişnuit. Trebuie să fi fost esenţial pentru el să fie întâmpinat cu toată pompa şi consideraţia — să rezerve cel mai bun apartament şi să defileze ţanţoş până la puntea cea mai de sus, printre stevarzi înclinându-se în faţa lui. Genul acesta de apartamente de pe puntea de semnalizare sunt enorme. Nu-i nici o problemă să aibă cu el un cufăr mare ca ascunzătoare pentru timpul zilei. Nici un fel de însoţitor de cabină nu şi-ar băga nasul în aşa ceva.

Ajunsesem lângă blocul meu. A scos câteva bancnote şi a plătit şoferul, apoi am luat-o în sus pe scări.

IMEDIAT ce am ajuns în apartament, ne-am aşezat cu itinerarul şi cu relatările din ziare în faţă şi am elaborat o schemă după care fuseseră înfăptuite omorurile.

Era limpede că bruta îl atacase pe agentul meu din New York cu numai câteva ore înainte ca vasul să iasă în larg. Avusese destul timp să se îmbarce înainte de ora douăzeci şi trei. Crima de la Pearl Harbour fusese comisă câteva ore înainte ca nava să acosteze. Era evident că se deplasase zburând o distanţă scurtă şi că se întorsese în cabină sau în altă ascunzătoare înainte de răsărit.

La Santo Domingo părăsise vaporul pentru circa o oră, apoi îl

prinsese din urmă în timpul deplasării către sud. Distanţele erau din nou nişte fleacuri. Nici măcar nu avea nevoie de vederea pretematuralâ ca să observe gigantica navă plutind pe marea deschisă. Crimele din Curaçao avuseseră loc la puţină vreme după ce vasul ieşise în larg. Probabil că se întorsese după mai puţin de o oră, încărcat cu pradă.

Queen Elizabeth 2 se îndrepta acum din nou spre nord. Acostase la La Guaira, pe coasta Venezuelei, cu numai două ore în urmă. Dacă James avea să dea lovitura în această noapte la Caracas sau în împrejurimi, aveam să fim siguri că-l descoperisem. Dar nu intenţionam să aşteptăm o nouă dovadă.

— Bine, hai să ne gândim mai departe, am spus. Îndrăznim să ne îmbarcăm şi noi?

— Bineînţeles, trebuie să ne îmbarcăm.

— Atunci trebuie să ne facem rost de paşapoarte false. Să ne ascundem în spatele altor identităţi. David Talbot nu trebuie să fie amestecat. Iar eu nu pot folosi paşaportul pe care mi l-a dat el. Nici nu ştiu unde e. Poate că a rămas în casa din Georgetown, Dumnezeu ştie de ce şi-a folosit propriul nume. Probabil ca să dau de bucluc prima oară când aş fi încercat să trec de o vamă.

— Ai perfectă dreptate. Am să fac rost de acte înainte de a părăsi oraşul New Orleans. Însă nu putem ajunge la Caracas înainte de ora cinci, când pleacă vaporul. Nu. Va trebui să ne îmbarcăm mâine, în Grenada. Acolo vom putea ajunge înainte de ora şaptesprezece. Este foarte probabil că vom găsi cabine libere. Mereu au loc renunţări de ultim moment, uneori chiar morţi. Pe o navă atât de scumpă ca *QE 2* sunt întotdeauna morţi. James o ştie, fără îndoială. Se poate hrăni oricând doreşte, dacă îşi ia precauţii minime.

— De ce? De ce sunt morţi pe *QE 21*

— Pentru că pasagerii sunt bătrâni, a spus David. Face parte din viaţa croazierelor. Pe vas există un spital de urgenţă. Un vapor atât de mare este o lume plutitoare. Dar nu contează. Vom face cercetări care vor lămuri totul. Vom începe imediat. E uşor de ajuns la Grenada din New Orleans, aşa că avem timp să ne pregătim pentru ceea ce avem de făcut.

Lestat, hai să ne gândim în amănunt. Să presupunem că vom înfrunta tâlharul chiar înaintea răsăritului. Şi să presupunem că-l expediem înapoi în acest trup muritor şi că după

aceea nu-l mai putem ţine sub control. Avem nevoie de o ascunzătoare pentru tine... o a treia cabină, rezervată sub un nume fără nici un fel de legătură cu cele folosite de noi.

— Da, ceva în mijlocul vasului, pe una dintre punţile de jos. Nu chiar cea mai de jos. Ar fi prea evident. Undeva în centru.

— Dar te poţi mişca destul de repede? Poţi ajunge în numai câteva secunde pe o punte de jos?

— Fără îndoială. Nici nu-i nevoie să te gândeşti la lucrul acesta. O cabină interioară destul de mare, încât să încapă şi un cufăr. De fapt, nici cufărul nu-i esenţial dacă fac rost de o încuietoare pentru uşă, însă ar fi o idee destul de bună.

— Aha, înţeleg. Înţeleg acum ce avem de făcut. Acum odihneşte-te, bea-ţi cafeaua, fă un duş, fă ce vrei. Eu mă duc în camera de alături să dau telefoanele necesare. Iau legătura cu Talamasca, aşa că trebuie să mă laşi singur.

— Doar nu vorbeşti serios, am zis. Vreau să aud ce anume.

— Ba ai să faci cum îţi spun. Şi caută pe cineva care să aibă grijă de mândreţea asta de câine. Nu-l putem lua cu noi! Ar fi absurd. Iar un câine ca el nu trebuie neglijat.

A ieşit repede, lăsându-mă pe dinafară, ca să dea singur telefoanele acelea interesante.

— Şi tocmai începuse să-mi placă, am spus.

M-am grăbit să-l caut pe Mojo care dormea pe acoperişul rece şi ud, în grădină, de parcă ar fi fost lucrul cel mai normal din lume. L-am luat cu mine la bătrâna de la etajul întâi. Era cea mai agreabilă persoană dintre toţi chiriaşii mei şi, cu vreo două sute de dolari, aş fi înduplecat-o să aibă grijă de câine.

A acceptat cu bucurie, de la început. Mojo putea să stea în curtea din spatele clădirii, iar ea avea nevoie de bani şi de companie, şi eu eram un tânăr atât de drăguţ, nu? La fel de drăguţ ca şi vărul meu, Monsieur de Lioncourt, care se purta cu ea ca un înger păzitor şi nu încasa niciodată cecurile pe care i le dădea pentru chirie.

M-AM întors în apartament. David încă mai avea treabă şi a refuzat să mă lase să ascult. Mi se spusese să fac cafea, ceea ce, bineînţeles, nu ştiam cum. Am băut cafeaua veche şi am sunat la Paris.

A răspuns agentul meu. Tocmai se pregătea să-mi trimită

raportul pe care i-l cerusem. Totul mergea bine. Hoţul misterios nu mai încercase nici o lovitură. Ultima fusese cea de vineri dimineaţă. Poate că tipul renunţase. La banca din New Orleans mă aştepta o sumă enormă.

I-am repetat toate avertismentele pe care i le mai spusesem o dată şi am stabilit că-l voi mai suna.

Vineri dimineaţă. Însemna că James încercase ultimul său asalt înainte ca vasul *Queen Elisabeth 2* să părăsească Statele Unite. Cât era pe mare nu avea mijloacele necesare ca să se ocupe de hoţii pe computer. Şi era limpede că nu intenţiona să-i facă nici un rău agentului de la Paris. Asta atâta timp cât era mulţumit de mica vacanţă pe *Queen Elizabeth 2.* Nimic nu-l putea opri însă să plece de pe vas oricând ar fi dorit.

Am intrat din nou în memoria calculatorului meu şi am încercat iarăşi să ajung în fişierul cu conturile lui Lestan Gregor, numele sub care fuseseră viraţi la banca din Georgetown cele douăzeci de milioane. Lestan Gregor era încă înregistrat, dar părea să nu aibă nici un ban. Balanţa bancară era zero. Cele douăzeci de milioane virate la Georgetown pentru folosinţa lui Raglan James reveniseră într-adevăr în contul domnului Gregor vineri la prânz, dar fuseseră imediat după aceea retrase. Tranzacţia care asigura această retragere fusese stabilită în noaptea precedentă. Vineri la ora treisprezece banii o luaseră pe un drum fără urmă. Întreaga poveste era acolo, înregistrată în diverse coduri numerice şi în terminologie bancară pe care o putea vedea orice idiot.

Iar cel care se uita acum la ecranul computerului era în mod cert un idiot.

Ticălosul mă avertizase că poate fura prin intermediul computerului. Nu era nici o îndoială că-i dusese cu zăhărelul pe cei de la banca din Georgetown sau le cercetase minţile nebănuitoare cu ajutorul puterilor lui telepatice, obţinând astfel codurile şi cifrele de care avea nevoie.

Indiferent cum procedase, avea acum la îndemână o avere care înainte fusese a mea. Îl uram şi mai mult. Îl uram pentru că îl omorâse pe omul meu din New York. Îl uram pentru că făcuse zob mobilele şi pentru că jefuise tot ce găsise în birou. Îl uram pentru cât era de păcătos şi de inteligent, pentru cruzimea şi energia lui.

Şedeam şi beam cafea, gândindu-mă cum să procedez.

Înţelegeam tot ceea ce făcuse James, oricât de prostesc ar fi părut. Ştiam de la bun început că furturile lui erau provocate de o poftă teribilă a sufletului lui. Iar *Queen Elizabeth 2* fusese lumea tatălui său, lumea din care el însuşi, surprins furând, fusese *exclus.*

O, da, exclus, la fel cum mă excluseseră pe mine ceilalţi. Cât de dornic trebuie să fi fost să se întoarcă pe vas cu noua lui putere şi cu noua lui avere! Probabil că plănuise asta încă de la început, imediat ce ne înţelesesem în legătură cu data schimbării. Eram sigur că, dacă l-aş fi amânat, ar fi ajuns din urmă nava în vreun port de pe parcurs. Aşa reuşise însă să-şi înceapă călătoria din apropiere de Georgetown şi să-l atace pe agent înainte ca vasul să iasă în larg.

Ah, şi cum stătuse în bucătărioara luminată sinistru din casa din Georgetown, uitându-se mereu la ceas. La ceasul meu de acum.

În cele din urmă, David a ieşit din dormitor, cu agenda în mână. Aranjase totul.

— Nu există nici un Clarence Oddbody la bordul lui *Queen Elizabeth 2,* dar un tânăr englez misterios pe nume Jason Hamilton a rezervat somptuosul apartament Queen Victoria cu numai două zile înainte ca vaporul să plece din New York. Pentru moment trebuie să presupunem că-i omul nostru. Vom avea mai multe informaţii despre el când vom ajunge în Grenada. Deja se fac cercetări.

Pentru noi au fost rezervate de la Grenada două apartamente pe aceeaşi punte cu cel al misteriosului nostru prieten. Trebuie să ne îmbarcăm mâine, oricând înainte de ora şaptesprezece, când vasul pleacă din nou.

Primul nostru avion decolează din New Orleans peste trei ore. Vom avea nevoie de cel puţin o oră ca să obţinem două paşapoarte false de la un domn care ne-a fost călduros recomandat pentru genul acesta de probleme şi care ne aşteaptă chiar acum. Am aici adresa.

— Excelent. Iar eu dispun de o grămadă de bani gheaţă.

— Foarte bine. Ne vom întâlni în Grenada cu unul dintre detectivii noştri. E un individ foarte versat şi am colaborat cu el ani în şir. Deja a rezervat şi o a treia cabină — înăuntru, pe puntea a cincea. Urmează să facă în aşa fel, încât să introducă în această cabină două mici, dar sofisticate, arme de foc,

împreună cu cufărul de care vom avea nevoie mai târziu.

— Armele nu înseamnă nimic pentru cineva care foloseşte fostul meu trup. Însă după aceea...

— Exact, a zis David. După schimbare voi avea nevoie de un pistol ca să mă apăr de trupul acesta frumos şi tânăr. A arătat către mine. Dar să-ţi spun mai departe. Detectivul meu se va furişa de pe vas după ce se va îmbarca în mod oficial, lăsându-ne astfel nouă cabina şi armele. Vom parcurge şi noi întreaga procedură de îmbarcare, folosindu-ne noile identităţi. Am ales deja numele. Mă tem că a trebuit să o fac. Sper să nu te superi. Tu vei fi un american pe nume Sheridan Blackwood, iar eu, un chirurg englez la pensie, numit Alexander Stocker. În genul acesta de misiuni este cel mai bine să te dai drept doctor. Vei vedea ce vreau să spun.

— Îţi mulţumesc că nu ai ales H.P. Lovercraft, am spus, cu un oftat exagerat de uşurare. Trebuie să plecăm acum?

— Da, trebuie. Am chemat deja un taxi. Mai înainte trebuie să ne facem rost de nişte haine tropicale, altfel vom arăta absolut ridicol. N-avem nici o clipă de pierdut. Ajută-mă, te rog, cu braţele tale tinere şi puternice, să duc valiza. Îţi voi rămâne îndatorat pe veci.

— Sunt dezamăgit.

— De ce? S-a oprit şi m-a privit, roşind aproape, ca şi mai devreme. Nu-i momentul pentru asemenea lucruri, Lestat.

— David, presupunând că vom reuşi, ar fi ultima noastră ocazie.

— Bine, a spus, vom avea timp să stăm de vorbă la noapte, la hotelul din Grenada. Bineînţeles, în funcţie de cât de rapid îţi vei însuşi lecţiile despre proiecţia astrală. Iar acum, foloseşte-ţi energia şi vigoarea în mod constructiv şi scapă-mă de valiză. Sunt un om de şaptezeci şi patru de ani.

— Splendid. Dar vreau să ştiu ceva înainte de a pleca.

— Ce anume?

— De ce mă ajuţi?

— Pentru numele lui Dumnezeu, doar ştii de ce.

— Nu, nu ştiu.

S-a uitat la mine îndelung, serios, apoi a spus:

— Ţin la tine! Şi nu-mi pasă în ce trup eşti, este adevărat. Ca să fiu sincer însă, acest îngrozitor Hoţ de Trupuri — cum îl numeşti tu — mă sperie. Da, mă sperie până în măduva oaselor.

E nebun şi s-a ruinat singur de fiecare dată. Numai că, de data aceasta, cred că tu ai dreptate. Nu doreşte deloc să fie prins, aşa ca altădată. De data aceasta, plănuieşte să fugă cu succes şi, în curând, se va sătura de *QE 2.* De aceea trebuie să acţionăm acum. Haide, pune mâna pe valiză. Aproape că mi-am dat sufletul urcând-o până aici pe scări.

L-am ascultat.

Dar cuvintele lui pline de sentiment mă înmuiaserâ şi mă întristaseră, făcându-mă să-mi imaginez tot felul de lucruri pe care am fi putut să le facem împreună în patul cel mare din camera de alături.

Dar dacă Hoţul de Trupuri părăsise deja nava? Sau fusese distrus chiar în dimineaţa asta — după ce Marius mă privise cu atâta dispreţ!

— Pe urmă vom merge la Rio, a spus David, îndreptându-se spre ieşire. Vom ajunge numai bine la carnaval. Va fi o vacanţă minunată pentru amândoi.

— Aş muri dacă ar trebui să trăiesc atât de mult, am spus, cărând valiza în jos pe scări. Necazul cu tine este că ai fost om atâta amar de vreme şi te-ai obişnuit aşa.

— M-am obişnuit să fiu om încă de când aveam doi ani, a răspuns sec.

— Nu te cred. M-am uitat mai multe secole, cu interes, la omuleţii de doi ani. Nu se simt bine deloc. Ţopăie, cad pe jos şi ţipă aproape tot timpul. Nu le place să fie oameni! Deja ştiu că-i o treabă murdară.

A râs încetişor, dar nu mi-a răspuns. Şi nici nu s-a uitat la mine.

Când am ajuns la uşa din faţă, taxiul ne aştepta deja.

20

ZBORUL CU avionul ar fi fost iarăşi un coşmar, dacă n-aş fi fost atât de obosit, încât să dorm tot timpul. Trecuseră douăzeci şi patru de ore bune de când mă odihnisem pentru ultima oară în braţele lui Gretchen; am adormit atât de adânc, încât atunci când David m-a trezit ca sa schimbăm avionul în Porto Rico, mi-am dat seama cu greu unde suntem şi ce facem şi pentru o

clipă mi s-a părut absolut normal să fiu zgâlţâit în trupul acela uriaş, să fiu confuz şi să ascult ordinele lui David.

Nu trebuia să ieşim din clădirea terminalului pentru schimbul de avioane. Aşa că, atunci când, în sfârşit, am aterizat pe micul aeroport din Grenada, căldura delicioasă a Caraibelor şi strălucirea cerului m-au luat prin surprindere.

Lumea părea schimbată din cauza brizei parfumate şi primitoare care ne-a întâmpinat. Mă bucuram că fusesem la magazinul de pe Canal Street din New Orleans, pentru că hainele groase erau acum inutile. În timp ce taxiul sălta pe drumul îngust şi accidentat, ducându-ne la hotelul de lângă plajă, eram transfigurat de vederea pădurii luxuriante din jur, de tufele uriaşe de hibiscus roşu din spatele gardurilor, de cocotierii aplecaţi deasupra caselor părăginite. Mi-era dor să văd asemenea lucruri în lumina vrăjită a soarelui de dimineaţă şi nu cu vederea slabă de noapte a unui muritor.

Faptul că schimbarea pe care o îndurasem se petrecuse în frigul din Georgetown fusese o pedeapsă, fără îndoială. Şi totuşi, când îmi aminteam — zăpada minunat de albă, căldura din căsuţa lui Gretchen — nu mă puteam plânge. Numai că insulele din Caraibe păreau să fie adevărata lume, o lume pentru o viaţă adevărată; şi, ca de fiecare dată când ajungeam în insule, m-am minunat că puteau fi atât de frumoase, atât de calde şi atât de sărace.

Puteai vedea sărăcia peste tot — în casele din lemn, cu pretenţii, construite la întâmplare; la pietonii de pe marginea drumului, la automobilele vechi şi ruginite; lipsea complet orice semn de belşug, ceea ce în ochii unui străin trecea drept o ciudăţenie, dar probabil că pentru localnici însemna o viaţă grea; ei nu adunaseră niciodată destui dolari, încât să poată pleca de acolo, fie măcar şi pentru o zi.

Cerul serii era adânc şi albastru, aşa cum este adesea în această parte a lumii, şi la fel de strălucitor ca la Miami; norii albi desenau aceeaşi panoramă teatrală la marginea dinspre orizont a mării lucioase. Era fermecător, şi nu era decât o părticică din frumuseţea Caraibelor. Oare de ce-mi făceam veacul întotdeauna în altfel de climă?

Hotelul era, de fapt, o casă de oaspeţi prăfuită şi neîngrijită, cu pereţi albi de stuc sub un păienjeniş de acoperişuri ruginite. O ştiau numai câţiva englezi, şi era foarte liniştită; avea o aripă

întortocheată, cu camere demodate ce dădeau spre nisipul plajei Grand Anse. După ce şi-a cerut nenumărate scuze pentru faptul că se defectase aerul condiţionat, proprietarul ne-a demonstrat că ventilatorul care se învârtea sâcâitor în tavan avea să ne răcorească întrucâtva. Era aglomeraţie şi a trebuit să luăm o singură cameră cu două paturi; mi-a venit să râd văzându-l pe David uitându-se spre cer, ca şi cum ar fi vrut să spună că persecuţiile la care era supus nu aveau să înceteze niciodată! Ferestrele erau acoperite cu obloane din şipci. Mobila era făcută din nuiele albe, iar podeaua era din lespezi vechi de ceramică.

Mie mi se părea încântător, dar asta mai ales din cauza căldurii care mă învăluia şi a junglei care înconjura clădirea cu inevitabilele ei ramuri cu frunze de banan şi a viţei sălbatice. Ah, şi viţa! O regulă pentru o călătorie plăcută ar putea fi: nu te duce niciodată într-o parte a lumii unde nu creşte această viţă.

Imediat am început să ne schimbăm hainele. M-am dezbrăcat de costumul de tweed şi mi-am pus pantaloni subţiri de bumbac şi o cămaşă cumpărată înainte de a pleca din New Orleans, împreună cu pantofi albi de tenis. M-am hotărât din nou să-l asaltez fizic pe David, care se schimba cu spatele la mine. Apoi am ieşit sub bolta de cocotieri şi am coborât pe plajă.

Noaptea era mai liniştită şi mai plăcută decât orice noapte. Am simţit că mă umple din nou toată dragostea pe care o purtam Caraibelor — laolaltă cu amintiri dureroase sau binecuvântate. Dar doream cu ardoare să văd noaptea cu ochii dinainte, doream să văd dincolo de întunericul tot mai dens, de umbrele care învăluiau colinele din apropiere. Doream să mă întorc la auzul meu preternatural şi să surprind cântecele îndepărtate ale junglei, să mă mişc cu viteza unui vampir până în adâncul munţilor, descoperind văi secrete şi cascade, aşa cum numai Vampirul Lestat ar fi fost în stare.

Descoperirile m-au întristat foarte tare. Pentru prima oară un gând m-a izbit în plin: toate visurile mele despre viaţa muritoare fuseseră o minciună. Nu era vorba despre faptul că viaţa n-ar fi fost magică; nici că creaţia nu era un miracol; nici faptul că lumea nu era în mod fundamental bună. Dar luasem de bune puterile mele într-atât, încât nu-mi mai dădusem seama că mă situau pe o poziţie mai avantajoasă, îmi apreciasem darurile greşit. Şi le voiam înapoi.

Da, greşisem, nu-i aşa? Viaţa muritoare ar fi trebuit să fi fost destul.

M-am uitat în sus la stelele mici şi neînsufleţite şi m-am rugat la zeii întunecaţi care nu există, ca să înţeleagă.

M-am gândit la Gretchen. Oare ajunsese deja în pădurile tropicale unde toţi bolnavii aşteptau mângâierea mâinii ei? Aş fi vrut să ştiu unde era.

Poate că lucra în dispensarul din junglă, plin de fiole lucioase cu medicamente, sau mergea către satul vecin, ducând minuni în pachetul din spate. M-am gândit la fericirea liniştită cu care vorbea când descria misiunea. Mi-a revenit în minte căldura îmbrăţişărilor, dulceaţa lor somnoroasă, confortul cămăruţei. Am revăzut ninsoarea de dincolo de ferestre. I-am văzut ochii mari, căprui, ţintuindu-mă, şi am auzit ritmul rar în care vorbea.

Pe urmă am văzut din nou cerul adânc şi albastru de deasupra mea. Am simţit briza învăluindu-mă cu blândeţe, de parcă ar fi fost apă; şi m-am gândit la David, David care era acum aici, cu mine.

Când el mi-a pus mâna pe braţ, plângeam.

O clipă n-am reuşit să-i disting trăsăturile chipului. Plaja era întunecată, iar sunetul valurilor atât de puternic, încât nimic din mine nu părea să funcţioneze cum trebuie. Apoi mi-am dat seama că alături stătea David, bineînţeles. David, îmbrăcat cu o cămaşă răcoroasă de bumbac alb, cu pantalonii şi sandalele ude, reuşind să arate elegant chiar şi în ţinuta aceasta — David care mă ruga să mă întorc în cameră.

— A venit Jake, a zis, omul nostru din Mexico City. Cred că ar trebui să vii înăuntru.

În cămăruţa sărăcăcioasă ventilatorul se învârtea cu zgomot, iar printre jaluzele pătrundea aer răcoros. Se auzeau palmierii foşnind în timp ce se aplecau şi se ridicau în bătaia brizei. Era un sunet plăcut.

Jake şedea pe unul din paturile înguste şi lăsate — un individ înalt şi uscăţiv, în şort kaki şi un tricou alb, pufăind dintr-un trabuc puturos. Era bronzat şi avea o claie informă de păr blond cenuşiu. Arăta complet relaxat, dar sub această faţadă era atent şi bănuitor, cu buzele strânse într-o linie.

Ne-am strâns mâinile, şi nu ascundea prea tare faptul că mă măsura de sus până jos. Avea ochi ageri, tainici, nu ca ai lui David, ci mai mici. Numai Dumnezeu ştie ce vedea.

— Ei bine, nu va fi nici o problemă cu pistoalele, a spus cu un evident accent australian. În porturile astea nu sunt detectoare de metale. Am să mă îmbarc pe la ora zece dimineaţa, am să aranjez cufărul şi pistoalele în cabina de pe puntea cinci şi pe urmă ne vom întâlni la Café Centaur, în St. George. David, sper că ştii ce faci aducând arme de foc la bordul lui *Queen Elizabeth 2.*

— Sigur că ştiu ce fac, a răspuns David foarte politicos, zâmbind şăgalnic. Ce ştii despre omul nostru?

— Ah, da, Jason Hamilton. Şase picioare înălţime, bronzat, păr blond, lung, ochi albaştri pătrunzători. Un tip misterios. Foarte britanic, foarte politicos. Circulă tot felul de zvonuri despre identitatea lui adevărată. Dă bacşişuri enorme, doarme ziua şi, după câte se pare, nu se oboseşte să părăsească vasul atunci când este în port. În fiecare dimineaţă, foarte devreme, îi dă însoţitorului de cabină mici pacheţele ca să le expedieze prin poştă, pe urmă dispare pentru întreaga zi. N-am reuşit să descopăr la ce adresă trimite pacheţelele, dar e numai o chestiune de timp. Îşi face apariţia în Queens Grill numai pentru o singură masă. Se zvoneşte că e grav bolnav. Nimeni nu ştie însă de ce anume suferă. Pare însăşi imaginea sănătăţii — ceea ce, evident, sporeşte misterul. Toată lumea este de acord. Un ins bine făcut şi arătos, cu o garderobă uluitoare. Joacă mult la ruletă şi dansează ore în şir. S-ar părea că îi plac femeile foarte bătrâne. Dacă n-ar fi el însuşi atât de bogat, asta ar fi stârnit suspiciuni. Petrece foarte multă vreme, pur şi simplu, plimbându-se pe vas.

— Excelent. Este exact ce voiam să ştim, a spus David. Ai biletele pentru noi?

Omul a arătat spre portofelul de piele de pe măsuţa de toaletă. David s-a uitat înăuntru, apoi a dat aprobator din cap.

— Sunt şi morţi pe *QE 2?*

— Oh, este un aspect interesant. Au fost şase de la plecarea din New York până acum, ceea ce e cam neobişnuit. Numai femei foarte bătrâne, aparent toate suferind un stop cardiac. Te interesează?

— Sigur că da, a zis David.

„Băuturica", m-am gândit.

— Uită-te puţin la armele astea, a spus Jake, să-ţi arăt cum se folosesc.

S-a întins după o geantă de pânză de pe podea, exact genul de sac în care cineva ar ascunde arme scumpe. A scos de acolo armele — un revolver mare Smith & Wesson şi un altul negru, automat, nu mai mare decât palma mea.

— Acesta îmi este destul de cunoscut, a spus David, luându-l pe cel mare, argintiu, şi ţintind în podea. Nu-i nici o problemă. A tras piedica, apoi a pus-o la loc. Mă rog să nu fie nevoie să-l folosesc. Va face al naibii de mult zgomot.

Mi l-a dat şi mie.

— Uite, Lestat, încearcă-l. N-avem timp să exersăm, desigur. Am vrut unul cu trăgaci sensibil.

— Acum îl ai, a spus Jake, uitându-se la mine cu răceală. Aşa că fii atent, te rog.

— Ce lucru barbar, am spus.

Era foarte greu. O bucată de metal distrugătoare. Am învârtit butoiaşul. Şase gloanţe. Miroasea într-un fel ciudat.

— Ambele arme sunt calibrul treizeci şi opt, a spus bărbatul, cu o uşoară notă de dispreţ. Sunt în stare să omoare un om. Mi-a întins o cutiuţă de carton. Aveţi aici destulă muniţie la dispoziţie pentru indiferent ce aveţi de gând să faceţi pe vapor.

— Nu-ţi face griji, Jake, a spus David hotârât. Probabil că lucrurile se vor rezolva fără nici un foc de armă. Îţi mulţumesc că ai fost la fel de eficient ca de obicei. Du-te acum să-ţi petreci seara pe insulă. Ne vom întâlni la Café Centaur înainte de amiază.

Tipul mi-a aruncat o privire bănuitoare, apoi a dat afirmativ din cap. A strâns armele şi cutia cu cartuşe, le-a pus înapoi în sacul de pânză, a dat din nou mâna cu noi, apoi a plecat.

Am aşteptat să se închidă uşa în urma lui.

— Cred că nu mă place, am spus. Mă acuză că te amestec într-un fel de crimă sordidă.

David a râs scurt.

— Am fost în situaţii mult mai compromiţătoare decât asta, a spus. Dacă mi-ar fi păsat ce gândesc detectivii despre noi, ar fi trebuit să ies la pensie de mult. Ce deducem din informaţiile furnizate?

— Ei bine, se hrăneşte pe seama femeilor bătrâne. Probabil că le şi jefuieşte. Şi trimite acasă prin poştă ceea ce fură, în pachete prea mici ca să stârnească bănuieli. Nu vom şti niciodată ce face cu prada mai mare. Probabil că o aruncă în ocean.

Cred că foloseşte mai multe adrese. Dar asta nu ne interesează pe noi.

— Corect. Acum încuie uşa. E momentul pentru puţină vrăjitorie. După aceea vom lua o cină bună. Trebuie să te învăţ să-ţi ascunzi gândurile. Jake ţi le-a citit mult prea uşor. La fel şi eu. Hoţul de Trupuri îţi va simţi prezenţa încă de la două sute de mile în larg.

— Când eram Lestat o făceam ca un act de voinţă, am spus. Dar acum n-am nici cea mai mică idee cum.

— La fel. Vom exersa. Până când nu voi mai reuşi să citesc în mintea ta nici o imagine, nici un cuvânt. Pe urmă ne vom ocupa de călătoria în afara trupului.

S-a uitat la ceas, ceea ce mi l-a adus în minte brusc pe James şi discuţia din bucătărioară.

— Trage zăvorul, a zis David. Nu vreau să se rătăcească nici o cameristă pe aici.

Am făcut întocmai. Apoi m-am aşezat pe patul din faţa lui. David abordase o atitudine foarte relaxată, totuşi autoritară; îşi suflecase manşetele scrobite ale cămăşii, dând la iveală părul negru de pe braţe. Avea păr asemănător şi pe piept, se vedea prin gulerul deschis al cămăşii. Printre firele negre se amestecau şi câteva albe, aidoma celor care-i străluceau ici şi colo în barba rasă. Mi se părea incredibil să aibă şaptezeci şi patru de ani.

— Ah, ţi-am recepţionat gândurile, a zis, ridicând uşor din sprâncene. Am înţeles chiar prea mult. Acum ascultă ce-am să-ţi spun. Trebuie să-ţi fixezi în minte că gândurile rămân în tine, că nu eşti dispus să comunici cu alte fiinţe — nici prin expresia feţei, nici prin limbajul trupului, în nici un fel; că eşti cu adevărat impenetrabil. Dacă ai nevoie, construieşte-ţi o imagine a minţii tale sigilate. Trebuie să pară că în spatele frumosului tău chip este un gol. Că până şi ochii ţi s-au mişcat întotdeauna neglijent. Perfect. Acum am să încerc să te citesc din nou. Fereşte-te.

După trei sferturi de oră învăţasem destul de repede şmecheria, însă nu reuşeam să prind nimic din gândurile lui David, nici chiar atunci când încerca din răsputeri să mi le transmită. În trupul în care eram, pur şi simplu, nu aveam abilitatea psihică de care dădea dovadă el. Dar învăţasem, cel puţin, să mă ascund, asta era foarte important. Trebuia să continuăm să lucrăm toată noaptea.

— Suntem gata să începem cu călătoria în afara trupului.

— O să fie al naibii de greu, am replicat. Nu cred că pot ieşi din acest trup. Cum poţi vedea, pur şi simplu, nu sunt la fel de înzestrat ca şi tine.

— Prostii, a răspuns.

Şi-a modificat încet postura dinainte, încrucişându-şi gleznele şi lăsându-se să alunece puţin în scaun. Dar, indiferent ce făcea, nu-şi pierdea nici o clipă atitudinea de profesor, de autoritate, de preot. Era implicită în gesturile mici şi precise şi, mai ales, în voce.

— Întinde-te pe pat şi închide ochii. Şi ascultă cuvânt cu cuvânt ceea ce-ţi spun.

Am făcut întocmai. M-am simţit imediat puţin somnoros. Vocea, deşi moale, i-a devenit mai categorică — în felul vocii unui hipnotizator — şi mi-a comandat să mă relaxez complet şi să vizualizez dublura spirituală a formei mele.

— Trebuie să mă reprezint pe mine cu acest trup?

— Nu. Nu contează. Ceea ce contează este că tu — mintea, sufletul, eul tău — eşti legat de forma pe care o vizualizezi, imaginează-ţi că eşti contopit cu trupul tău şi apoi că vrei să te ridici şi să ieşi din el — că *tu* vrei să te desprinzi.

David a continuat fără grabă să-mi dea instrucţiuni încă vreo jumătate de oră, reluând în felul lui lecţiile pe care le dau preoţii celor iniţiaţi de milenii. Ştiam vechea formulă. Dar, în acelaşi timp, eram conştient şi de vulnerabilitatea mea completă, de straşnicele mele limitări omeneşti, de frica aglutinantă care îmi slăbea voinţa.

După trei sferturi de oră m-am cufundat, în sfârşit, în starea de vibraţie plăcută şi indispensabilă care semăna cu momentul de culme al somnului. Trupul meu părea să se fi cufundat întru totul în senzaţia delicioasă de vibraţie, părea să nu mai fie decât asta. Şi chiar în momentul în care mi-am dat seama ce se întâmpla şi mă pregăteam să remarc cu voce tare, am simţit brusc că mă desprind şi încep să urc.

Am deschis ochii sau, cel puţin, m-am gândit că-i deschid. M-am văzut plutind deasupra trupului meu; de fapt, nu mai reuşeam deloc să-mi văd înfăţişarea de carne. „Ridică-te", mi-am spus. Şi m-am îndreptat imediat către tavan, cu o uşurinţă extraordinară şi cu viteza unui balon cu heliu! Era un fleac să fac o rotaţie completă şi să mă uit în jos, în încăpere.

Trecusem prin elicele ventilatorului! Ventilatorul era acum

chiar în mijlocul trupului meu, iar eu nu simţeam nimic. Iar jos, sub mine, dormea învelişul muritor în care mă simţisem atât de mizerabil în toate zilele acestea stranii. Avea ochii şi gura închise.

L-am văzut pe David şezând în fotoliul de nuiele, cu glezna dreaptă sprijinită de genunchiul stâng, cu mâinile aşezate relaxat pe coapse şi uitându-se la bărbatul adormit. Oare ştia că reuşisem? Nu auzeam nimic din ce spunea. Mi se părea că sunt în cu totul altă sferă decât cele două figuri materiale, deşi mă simţeam în întregime şi cu adevărat eu însumi.

Oh, cât era de plăcut! Era atât de asemănător cu libertatea pe care o încercam când eram vampir, încât aproape că am început iar să plâng. Îmi părea atât de rău pentru fiinţele materiale şi singure de jos. Îmi venea să trec prin tavan şi să ies în noapte.

M-am ridicat în continuare, încet, m-am înălţat peste acoperişul hotelului, până ce am ajuns să planez pe deasupra nisipului alb.

Dar era de-ajuns, nu-i aşa? M-a cuprins frica, aceeaşi pe care o încercasem şi când mă folosisem mai înainte de şmecheria asta. Ce naiba mă ţinea oare viu în starea în care mă găseam? Aveam nevoie de trupul meu. Am plonjat orbeşte înapoi în carne. M-am trezit, plin de furnicături, uitându-mă fix la David care privea fix la mine.

— Am făcut-o, am spus.

Eram şocat să mă simt iarăşi închis în piele şi oase, să-mi văd degetele mişcându-se atunci când le comandam să o facă, să-mi simt degetele de la picioare înviind în pantofi. Dumnezeule, ce experienţă! Atâţia muritori se străduiseră să o descrie. Şi câţi erau cei care, în ignoranţa lor, nu credeau că un astfel de lucru ar fi cu putinţă.

— Adu-ţi aminte să-ţi învălui gândurile, a spus David dintr-o dată. Indiferent cât ai fi de vesel. Zăvorăşte-ţi bine mintea!

— Da, domnule.

— Acum, hai încă o dată.

Pe la miezul nopţii — vreo două ore mai târziu — învăţasem să mă desprind şi să mă ridic după cum voiam. Devenise chiar pasionant — sentimentul că nu am greutate, ascensiunea subită; uşurinţa minunată de a trece prin pereţi şi tavan; şocul brusc al reîntoarcerii. Era o plăcere palpitantă, pură şi

strălucitoare, ceva ca un erotism al minţii.

— De ce nu moare omul când face asta, David? Vreau să spun, de ce nu se ridică, pur şi simplu, la cer, părăsind pământul?

— Ai văzut vreo poartă deschisă, Lestat? m-a întrebat.

— Nu, am răspuns trist. Am văzut numai lumea aceasta. Atât de limpede, atât de frumoasă. Dar numai lumea aceasta.

— Haide, acum trebuie să înveţi să dai atacul.

— Dar am crezut că ai s-o faci tu, David. Că ai să-l scuturi şi ai să-l scoţi din trupul lui, şi...

— Da, şi să presupunem că el mă zăreşte înainte de a putea s-o fac şi mă transformă într-o drăguţă de torţă. Ce te faci atunci? Nu, trebuie să înveţi şi tu cum să procedezi.

Era mult mai dificil. Îmi cerea cu totul altceva decât pasivitatea şi relaxarea pe care le folosisem şi dezvoltasem mai devreme. Acum trebuia să-mi concentrez toată energia asupra lui David cu scopul mărturisit de a-l împinge afară din trupul lui — un fenomen pe care nu puteam spera să-l văd într-un sens real — şi de a intra apoi eu însumi în acel trup. Mi se cerea o concentrare chinuitoare. Cronometrajul era critic. Eforturile repetate mi-au produs o stare de nervozitate adâncă şi istovitoare, ca şi cum aş fi încercat să scriu perfect cu mâna stângă, fără să fiu însă stângaci.

Am fost de mai multe ori pe punctul de a izbucni în lacrimi de furie şi neputinţă. Dar David era absolut neînduplecat, trebuia să continuăm până ce aveam să reuşesc. Nu, o înghiţitură de whisky nu mi-ar fi fost de nici un folos. Nu, n-aveam să mâncâm decât mai târziu. Nu, nu ne puteam întrerupe ca să ne plimbăm pe plajă sau să ne scăldăm!

Prima dată când am reuşit, am rămas absolut consternat. M-am năpustit asupra lui David şi am simţit impactul în acelaşi mod pur mental în care resimţisem libertatea zborului. Apoi am simţit că sunt înăuntrul lui David şi preţ de o fracţiune de secundă m-am văzut pe mine însumi — cu gura căscată şi privind tâmp — prin cristalinul înceţoşat al ochilor lui David.

Am simţit o dezorientare şi un tremur, apoi o apăsare invizibilă, ca şi cum cineva mi-ar fi pus o mână uriaşă pe piept. Mi-am dat seama că se întorsese şi mă împingea afară. Am plutit prin aer, pe urmă m-am întors în propriul trup scăldat în sudoare, hohotind isteric de agitaţie nebunească şi de oboseală

acută.

— Asta-i tot ce ne trebuie, a spus David. Acum ştiu că-l putem da afară. Hai, încă o dată! O vom face şi de douăzeci de ori, dacă-i nevoie, până când vom şti că ne iese fără greş.

La cel de-al cincilea asalt reuşit am rămas în trupul lui vreme de treizeci de secunde bune, absolut fascinat de senzaţiile diferite pe care le resimţeam — membrele uşoare, vederea slabă, sunetul particular al vocii mele ieşind din gura lui. M-am uitat în jos la palme — slabe, brăzdate de vase de sânge, cu dosul degetelor acoperit de păr negru — şi erau palmele mele! Ce greu îmi era să le controlez! Una din ele tremura pronunţat într-un fel pe care înainte nu-l observasem.

A urmat din nou zgâlţâitura, şi am zburat în sus, apoi am plonjat înapoi, în trupul de douăzeci şi şase de ani.

O făcusem deja de vreo douăsprezece ori până ce fostul sclav al unui preot Candomble a zis că era momentul să se împotrivească de-a binelea atacului meu.

— Trebuie să vii spre mine cu şi mai multă hotărâre. Scopul tău este să pretinzi trupul! Şi te aştepţi să aibă loc o luptă. Ne-am luptat vreme de o oră. Abia când am fost în stare să îl scutur şi să-l ţin afară în spaţiu vreme de zece secunde a declarat că e de-ajuns. Ceea ce ţi-a spus despre celule este adevărat. Te vor recunoaşte. Te vor primi şi vor încerca să te reţină. Orice adult ştie cum să se folosească de trupul lui mult mai bine decât intrusul. Şi, bineînţeles, tu ştii cum să-ţi foloseşti înzestrările preternaturale în feluri la care el nici măcar nu visează. Cred că o să reuşim. De fapt, acum sunt sigur că o să reuşim.

— Mai spune-mi ceva, am întrebat. Înainte să ne oprim, n-ai vrea să mă scoţi afară din trupul acesta şi să intri în el? Vreau să zic, doar ca să vezi cum e.

— Nu, a răspuns el încet. Nu vreau.

— Nu eşti curios? Nu vrei să ştii...

Vedeam că-i pun răbdarea la încercare.

— Uite, adevărul este că nu avem timp pentru o asemenea experienţă. Şi poate că nici nu vreau să ştiu. Pot să-mi amintesc propria tinereţe destul de bine. Chiar prea bine. Iar acum nu ne ţinem de jocuri. Acum, eşti în stare să dai atacul. Doar asta contează. S-a uitat la ceas. E aproape trei. Vom mânca şi pe urmă vom dormi. Avem în faţă o zi întreagă ca să explorăm

nava şi să ne verificăm planurile. Trebuie să fim odihniţi şi pe deplin stăpâni pe facultăţile noastre. Haide, să vedem ce putem găsi de mâncare şi de băut.

Am ieşit şi am ţinut poteca până ce am ajuns la o bucătărioară — o încăpere nostimă, igrasioasă şi cam dezordonată. Proprietarul, amabil, ne lăsase, în frigiderul ruginit şi gălăgios, două farfurii cu mâncare şi o sticlă de vin alb. Ne-am aşezat la masă şi am început să înfulecăm fiecare bob de orez, fiecare bucăţică de cartof şi de carne condimentată, fără să ne pese deloc că erau reci.

— Poţi să-mi citeşti gândurile? am întrebat după ce băusem două pahare de vin.

— Câtuşi de puţin, ai învăţat şmecheria.

— Dar cum am să fac în timp ce dorm? *Queen Elizabeth 2* nu poate fi acum la mai mult de o sută de mile. Va acosta în două ore.

— La fel cum faci şi când eşti treaz. Te închizi. Îţi fereci mintea. Vezi tu, nimeni nu-i niciodată absolut adormit. Nici măcar dacă e în comă. Voinţa lucrează în continuare. Despre ea este vorba.

M-am uitat la el. Era clar că-i obosit, şi totuşi nu arăta tras la faţă sau slăbit în vreun fel. Părul negru şi bogat contribuia, fără îndoială, la impresia de vigoare, iar în ochii mari şi negri avea aceeaşi lumină intensă dintotdeauna.

Am terminat repede de mâncat şi am aruncat resturile la gunoi, apoi am ieşit pe plajă, fără să mă ostenesc să spun ce aveam de gând. Ştiam că ar fi replicat că acum trebuia să ne odihnim şi nu voiam să nu stau în această ultimă noapte sub stele, ca un om.

Am coborât până la marginea apei, mi-am scos hainele de bumbac şi am intrat în valuri. Apa era rece, dar plăcută. Am întins braţele şi am început să înot. Nu era uşor, bineînţeles. Dar nu era nici prea greu, o dată ce am reuşit să mă resemnez că oamenii aşa fac — lovitură după lovitură împotriva forţei apei, lăsând-o pe ea să susţină trupul voluminos, aşa cum părea dispusă.

Am înotat destul de departe, apoi m-am întors pe spate şi m-am uitat la cer. Încă era plin de nori albi şi flocoşi. M-a invadat pacea, în ciuda răcelii pe care o simţeam pe piele, a întunericului din jur şi a sentimentului straniu de vulnerabilitate.

Simţeam că pluteam pe o mare neagră şi perfidă. Simţeam numai fericire la gândul că mă voi întoarce în vechiul meu trup şi ştiam că aventura mea omenească eşuase.

Nu fusesem eroul din propriile mele vise. Descoperisem că viaţa unui om este prea grea.

M-am întors înot la mal şi pe plajă. Am luat hainele de jos, le-am scuturat de nisip şi le-am aruncat pe umăr, apoi m-am dus spre cămăruţa noastră.

Era aprinsă numai lampa de pe masa de toaletă. David şedea pe patul de lângă uşă, îmbrăcat numai într-o bluză lungă de pijama, şi fuma un trabuc din acelea subţiri. Îmi plăcea cum miroase, neclar şi dulce.

Arăta la fel de demn ca de obicei, cu braţele încrucişate, cu ochii plini de curiozitate, urmărindu-mă cum luam un prosop din baie şi îmi ştergeam părul şi pielea.

— Tocmai am vorbit la Londra, a spus.

— Ce e nou?

Mi-am şters faţa, apoi am aruncat prosopul pe spătarul unui scaun. Acum, că mă uscasem, simţeam aerul plăcut pe piele.

— Jaf pe colinele de lângă Caracas. Foarte asemănător cu crimele din Curaçao. O vilă mare, plină de obiecte de valoare, bijuterii, tablouri. Multe au fost făcute zob; au fost furate numai obiecte mici şi uşor de transportat; au murit trei oameni. Ar trebui să fim recunoscători lipsei de imaginaţie şi ambiţiilor mărunte ale acestui ins care ne oferă atât de curând ocazia să-l oprim. În timp, ar fi reuşit să stăpânească mai bine monstruoasele posibilităţi pe care le are. Acum este doar un prost ce acţionează previzibil.

— Îşi foloseşte oare vreo fiinţă toate înzestrările? am întrebat. Poate că numai câteva genii îşi cunosc cu adevărat limitele. Ceilalţi nu facem altceva decât să ne plângem.

— Nu ştiu, a spus el şi un zâmbet trist i-a trecut repede pe chip. A clătinat din cap şi s-a uitat în altă parte. După ce se va termina totul, să-mi spui din nou cum a fost. Cum de-ai putut fi în trupul acesta superb şi tânăr şi să urăşti lumea atât de mult.

— Am să-ţi spun, dar n-ai să înţelegi niciodată. Eşti de partea greşită a zidului de sticlă. Numai un mort ştie cât de teribil este să fii viu.

Am scos din valijoară un tricou larg de bumbac, dar nu l-am îmbrăcat. M-am aşezat lângă el pe pat. M-am aplecat şi l-am

sărutat uşor pe faţă, aşa cum făcusem şi la New Orleans; îmi plăcea senzaţia pe care mi-o dădea barba lui aspră, la fel cum îmi plăceau aceste lucruri pe vremea când eram cu adevărat Lestat şi aş fi vrut să mă umplu curând de sângele puternic şi bărbătesc.

M-am lipit de el, dar m-a apucat brusc de mână şi m-a împins încetişor.

— De ce, David? l-am întrebat.

Nu a răspuns. A ridicat mâna dreapta şi mi-a dat la o parte părul din ochi.

— Nu ştiu, a şoptit. Nu pot. Pur şi simplu, nu pot.

S-a ridicat cu eleganţă şi a ieşit în noapte.

Eram prea furios din cauza dorinţei respinse ca să fac ceva pe moment. Apoi l-am urmat afară. Coborâse pe nisip şi stătea acolo singur, cum mai făcuse şi altădată.

M-am dus în spatele lui.

— Spune-mi, te rog, de ce nu?

— Nu ştiu, a zis iar. Ştiu numai că nu pot. Vreau, crede-mă. Dar nu pot. Trecutul... este atât de aproape de mine. A oftat prelung şi a rămas o vreme tăcut. Pe urmă a continuat: îmi amintesc atât de bine zilele acelea. E ca şi cum aş fi din nou în India sau la Rio. Ah, da, la Rio. E ca şi cum aş fi din nou tânărul care am fost.

Ştiam că eu eram de vină. O ştiam şi era inutil să îndrug scuze. Şi mai simţeam ceva. Eram o fiinţă rea chiar şi în acest trup. David simţea răutatea. Simţea lăcomia puternică de vampir. Era o răutate veche, mare şi teribilă. Gretchen nu-şi dăduse seama de ea. O amăgisem graţie trupului cald şi zâmbitor. David vedea însă, când se uita la mine, acelaşi demon blond cu ochi albaştri pe care-l cunoştea atât de bine.

N-am spus nimic. M-am uitat numai peste întinderea mării. Dă-mi înapoi trupul, am gândit. Lasă-mă să fiu diavolul acela. Scapă-mă din acest tărâm mizerabil al dorinţei şi al slăbiciunii. Du-mă înapoi în cerurile întunecate cărora le aparţin. Mi se părea dintr-o dată că mă simţeam la fel de singur şi de mizerabil ca înaintea încercării, ca înainte de micul sejur petrecut într-o carne şi mai vulnerabilă. Da, te rog, lasă-mă să mă desprind din nou de ea. Lasă-mă să fiu un privitor. Cum putusem să fiu atât de prost?

L-am auzit pe David spunându-mi ceva, dar n-am

recepţionat cuvintele. M-am uitat încet în sus, smulgându-mă din gânduri, şi am văzut că se întorsese către mine; mi-am dat seama că mâna i se odihnea uşoară pe gâtul meu. Am vrut să spun ceva furios — Ia-ţi mâna, nu mă chinui — dar n-am scos o vorbă.

— Nu, nu eşti rău, nu-i asta, a şoptit. Eu sunt de vină, nu înţelegi? E frica mea! Nici nu ştii cât a însemnat pentru mine această aventură! Să ajung din nou în partea aceasta a lumii — şi încă împreună cu tine! *Te iubesc.* Te iubesc cu disperare, nebuneşte, iubesc sufletul dinăuntrul tău, tu nu-ţi dai seama că nu e rău. Nu e lacom. E numai imens. E chiar mai mult decât acest trup tânăr, pentru că e sufletul tău, pătimaş, îndărătnic, în afara timpului, sufletul adevăratului Lestat. Nu pot să-i cedez. Nu pot... s-o fac. M-aş pierde pe mine pentru totdeauna dacă aş face-o, la fel de sigur ca şi cum... ca şi cum...

S-a oprit, prea zguduit ca să poată continua. Nu-mi plăcea suferinţa din vocea lui, tremurul slab care-i contrazicea fermitatea obişnuită. Cum aş putea să mi-o iert vreodată? Am stat liniştit, uitându-mă pe lângă el în noapte. Nu se auzeau decât valurile spărgându-se şi foşnetul palmierilor. Cât de imens era cerul. Cât erau de minunate, de adânci şi de calme aceste ore dinaintea zorilor.

Am văzut chipul lui Gretchen. I-am auzit vocea.

A fost un moment azi dimineaţă când m-am gândit că aş putea să renunţ la tot — numai ca să fiu cu tine... Am simţit că mă soarbe cu totul, aşa cum se întâmpla înainte cu muzica. Şi dacă ai spune chiar şi acum „Vino cu mine", s-ar putea să o fac... Rostul castităţii este să te ferească să te îndrăgosteşti... M-aş putea îndrăgosti de tine. O ştiu.

Dincolo de această imagine arzătoare, slabă sau certă, am văzut faţa lui Louis şi am auzit vorbe pe care le spusese şi pe care voiam să le uit.

Unde era David? Să mă scoată din amintiri! Nu le voiam. M-am uitat din nou în sus şi l-am văzut — demn ca de obicei, rezervat, imperturbabil. Dar şi plin de suferinţă.

— Iartă-mă, a şoptit el. Vocea îi şovăia, ca şi cum s-ar fi străduit să păstreze faţada elegantă şi frumoasă. Când ai băut din sângele lui Magnus, ai sorbit, de fapt, din fântâna tinereţii. N-ai să ştii niciodată ce înseamnă să fii bătrân, aşa ca mine. Dumnezeu mi-e martor, detest cuvântul, dar e adevărat. Sunt

bătrân.

— Înţeleg, am spus. Nu-ţi face griji. M-am aplecat înainte şi l-am sărutat din nou. Am să te las în pace. Haide, trebuie să dormim. Îţi promit. Am să te las în pace.

21

— DOAMNE, David, ia te uită!

Tocmai coborâsem din taxi pe cheiul aglomerat. Vasul uriaş albastru şi alb, *Queen Elizabeth 2,* era mult prea mare ca să poată intra în micul port. Ancorase la o milă sau două mai departe — nu reuşeam să evaluez exact distanţa — şi părea enorm într-un fel monstruos, ca un vapor de coşmar îngheţat în golful nemişcat. Rândurile nenumărate de ferestre te avertizau însă că nu-i vorba despre nava vreunui uriaş.

Colinele înverzite şi ţărmurile şerpuite ale insuliţei pitoreşti se întindeau spre ea, de parcă ar fi încercat degeaba s-o micşoreze şi s-o aducă mai aproape.

Simţeam o tresărire de emoţie când mă uitam la ea. Nu mai fusesem niciodată la bordul unei nave moderne. Avea să fie nostim.

O şalupă mică de lemn, cu numele scris în relief, îşi croia drum către docul de beton, îngreuiată în mod evident de încărcătura de pasageri

— Uite-l pe Jake la prova şalupei, a zis David. Haide să intrăm în cafenea.

Am mers încet prin soarele fierbinte, simţindu-ne bine în cămăşile cu mâneci scurte şi în pantalonii de doc — o pereche de turişti — am trecut pe lângă vânzătorii bronzaţi care ne îmbiau să cumpărăm scoici, păpuşi de cârpă, tobe de tinichea şi alte suveniruri. Ce drăguţă părea insula! Colinele împădurite erau împânzite de locuinţe mici, iar construcţiile mai solide ale oraşului St. George erau adunate laolaltă pe faleza înaltă din partea stângă a portului. Întreaga perspectivă avea culoarea unei coaste italiene, cu pereţi roşii pătaţi şi întunecaţi, cu acoperişuri din tablă ondulată de zinc, ruginită, arătând în lumina soarelui de parcă ar fi fost de ţiglă. Părea un loc îmbietor — pentru altă dată.

Cafeneaua era liniştită şi adăpostea numai câteva mese vopsite şi scaune cu spătar. David a cerut bere rece. Jake a apărut după câteva minute — îmbrăcat cu acelaşi şort kaki şi acelaşi tricou alb — şi s-a aşezat grijuliu pe un scaun de unde putea supraveghea intrarea. Lumea de afară părea făcută din apă lucioasă. Berea avea gust de malţ şi era destul de bună.

— Gata, am făcut isprava, a spus Jake cu voce scăzută şi cu chipul ţeapăn şi preocupat, de parcă nu ar fi stat de vorbă cu noi, ci ar fi fost cufundat în gânduri. A luat o înghiţitură din sticla cu bere neagră, apoi i-a întins peste masă lui David nişte chei. Sunt la bord mai mult de o mie de pasageri, a adăugat. Nimeni nu va băga de seamă că domnul Eric Sampson nu s-a întors. E o cabină mică în burta vaporului, aşa cum aţi cerut, chiar lângă coridor, puntea cinci.

— Excelent. Şi ai făcut rost de două rânduri de chei. Foarte bine.

— Cufărul este deschis şi jumătate din conţinut împrăştiat pe pat. Pistoalele sunt în două cărţi din cufăr. Le-am scobit eu însumi. Uite şi zăvoarele. Trebuie să fiţi în stare să-l fixaţi pe cel mare pe uşă chiar voi, dar nu cred că echipajului o să-i pese prea mult dacă o să dea cu ochii de el. Vă doresc din nou succes. Oh, aţi aflat despre jaful de azi-dimineaţă? S-ar părea că bântuie un vampir în Grenada. Poate că ar trebui să te gândeşti să rămâi aici, David. Pare să fie o treabă pentru tine.

— Azi-dimineaţă?

— La ora trei. Chiar acolo, pe faleză. O casă mare, a unei austriece bogate. Au murit cu toţii. O harababură întreagă. Toată insula vorbeşte numai despre asta. Gata, am plecat.

David a căpătat glas numai după ce Jake ne-a lăsat singuri.

— Nu-i a bună, Lestat. Azi-dimineaţă la trei noi eram pe plajă. Dacă ne-a simţit prezenţa câtuşi de puţin, s-ar putea să nu-l mai găsim pe vas. Sau va fi pregătit să ne întâmpine la apusul soarelui.

— Era mult prea ocupat azi-dimineaţâ, David. Şi pe urmă, dacă ne-ar fi simţit, ar fi dat foc cămăruţei noastre. Numai dacă nu cumva nu poate, dar asta n-avem cum să ştim. Hai să ne îmbarcăm odată. Am obosit să mai aştept. Uite, începe să plouă.

Ne-am luat bagajul, inclusiv valiza diformă pe care o adusese David de la New Orleans, şi ne-am grăbit spre şalupă. O mulţime de bătrâni şubrezi păreau că apar de peste tot — din

taxiuri, din atelierele dimprejur, din magazine — acum, că începuse să plouă de-a binelea. Ne-a trebuit câteva minute să ajungem în bărcuţa mişcătoare din lemn şi să ne aşezăm pe bancheta de plastic.

De îndată ce şi-a îndreptat prova către *Queen Elizabeth 2,* m-am simţit cuprins de o agitaţie ameţitoare — era nostim să călătoreşti cu o astfel de bărcuţă pe marea caldă. Mi-a plăcut mişcarea când am prins viteză.

David era destul de tensionat. Şi-a deschis paşaportul, a citit pentru a douăzeci şi şaptea oară ce scria acolo, apoi l-a pus la loc. Ne căpătasem noile identităţi dimineaţă, dar speram să nu fie nevoie să intrăm în detalii.

Dacă ar fi fost nevoie, doctorul Stoker era pensionar şi îşi petrecea vacanţa în Caraibe, foarte preocupat de sănătatea iubitului său prieten Jason Hamilton, cel care ocupa apartamentul Queen Victoria. Urma să-i spună stevardului de pe puntea de semnalizare că era nerăbdător să-l vadă pe domnul Hamilton, avertizându-l însă să nu-i vorbească acestuia despre îngrijorarea lui.

Eu nu eram decât un amic întâlnit cu o noapte înainte la casa de oaspeţi, de care se apropiase pentru că urma să călătorim împreună pe *Queen Elizabeth 2*. Între noi nu trebuia să existe legături prea strânse, căci, o dată făcut schimbul, James avea să se afle în acest trup, iar David putea să fie nevoit să-l oprească în vreun fel, dacă nu putea fi stăpânit.

Aveam pregătite mai multe răspunsuri, pentru eventualitatea că cineva ne-ar fi întrebat mai mult. Dar, în general, nu credeam că planul nostru ne-ar putea pune într-o asemenea situaţie.

Şalupa a ajuns, în cele din urmă, la vas şi a tras lângă o deschizătură largă practicată chiar în mijlocul uriaşei carene albastre. Cât de absurd de enorm părea vasul văzut din acest unghi! Pur şi simplu, îmi tăia răsuflarea.

Abia am băgat de seamă când am prezentat biletele membrilor de echipaj. Bagajul avea să ne fie adus. Am primit câteva indicaţii sumare cum să ajungem pe puntea de semnalizare, apoi am rătăcit pe un coridor interminabil, cu tavanul foarte jos şi uşi nenumărate pe fiecare latură. După mai multe minute ne-am dat seama că ne pierduserăm cu totul.

Am continuat să mergem până când am dat într-un spaţiu

deschis, mare, cu duşumeaua situată mai jos şi cu un pian alb, potrivit de parcă ar fi fost gata pentru concert, totul în burta fără ferestre a vasului!

— Este salonul din mijlocul navei, a spus David, arătând spre o diagramă colorată, înrămată şi agăţată pe perete. Acum ştiu unde suntem. Vino după mine.

— Ce absurd arată totul, am spus, fixând covorul în culori strălucitoare, apoi cromul şi plasticul de peste tot. Cât de sintetic şi de hidos.

— Sst, englezii sunt foarte mândri de vasul acesta, ai să jigneşti pe cineva. Nu mai au voie să folosească lemnul din cauza protecţiei contra incendiilor. S-a oprit în faţa unui lift şi a apăsat pe buton. O să ne ducă pe puntea bărcilor. N-a zis tipul acela că acolo dăm de restaurantul Queens Grill?

— Habar n-am, am răspuns. Mă simţeam ca un zombie plimbându-mă prin lift. E de neimaginat!

— Lestat, transatlantice din acestea uriaşe există de la începutul secolului. Tu ai trăit în trecut.

Puntea bărcilor a dat la iveală un întreg şir de minuni. Vasul adăpostea un teatru mare şi un întreg mezanin de magazine elegante. Dedesubtul acestora se găsea un ring de dans, cu o estradă mică şi o zonă largă cu măsuţe pentru cocteiluri, şi scaune joase, confortabile, din piele. Cât timp nava era în port, magazinele erau închise, dar era destul de uşor să vezi ce-i înăuntru prin grilajele uşoare cu care erau zăvorâte. Haine scumpe, bijuterii de lux, porţelanuri, smochinguri negre şi cămăşi scrobite, articole diverse şi daruri ocazionale, expuse toate în firide înguste.

Pasagerii se plimbau încolo şi încoace peste tot — cei mai mulţi bărbaţi şi femei în vârstă, îmbrăcaţi în haine sumare de plajă, mulţi dintre ei adunaţi în salonul liniştit şi luminat de soare de dedesubt.

— Haide, camerele, a spus David, împingându-mă mai departe.

Părea că apartamentele de lux către care ne îndreptam erau cumva separate de corpul vasului. Trebuia să ne strecurăm prin restaurantul Queens Grill, printr-un bar îngust şi plăcut, rezervat numai pasagerilor de pe puntea superioară, apoi să dăm de un lift mai mult sau mai puţin tainic care să ne ducă în camerele noastre. Barul avea ferestre foarte mari, dezvăluind minunata

apă albastră şi cerul senin de deasupra.

În timpul traversărilor transatlantice, aici era în întregime domeniul clasei întâi. În Caraibe însă îi lipsea această destinaţie precisă, chiar dacă salonul şi restaurantul îşi ferecau uşile pentru restul lumii plutitoare.

Am pătruns până la urmă pe puntea cea mai de sus a vasului, apoi pe un coridor decorat mai nostim decât cele de dedesubt. Lămpile de plastic şi învelitorile frumoase ale uşilor aminteau de stilul art deco. Lumina era mai generoasă şi mai plăcută. Un stevard prietenos — un domn de vreo şaizeci de ani — şi-a făcut apariţia dintr-o cambuză ascunsă de o draperie şi ne-a îndrumat către apartamentele noastre de la capătul îndepărtat al holului.

— Dar apartamentul Queen Victoria unde este? a întrebat David.

Stevardul a răspuns repede, cu un accent la fel de englezesc, că apartamentul Victoria era doar două cabine mai încolo. Ne-a arătat uşa cu mâna.

Am simţit că părul mi se ridică pe ceafă. Ştiam, ştiam cu certitudine că tâlharul era înăuntru. Nu trebuia să-mi spună nimeni. De ce s-ar fi ostenit să caute o ascunzătoare mai sofisticată? Aveam să găsim un cufăr aşezat lângă perete. Îmi dădeam seama vag că David îşi folosea poziţia şi îşi exercita tot farmecul asupra stevardului, explicându-i că era medic şi că ar fi vrut să-l vadă cât mai repede pe dragul lui prieten Jason Hamilton. Numai că nu voia să-l alarmeze pe domnul Hamilton.

Sigur că nu, a spus binevoitor stevardul, adăugând de bunăvoie că domnul Hamilton dormea în cursul zilei. Chiar aşa, acum dormea. De clanţa uşii lui atârna inscripţia „Nu deranjaţi". Dar haide, nu voiam să ne instalăm în camerele noastre? Bagajul ajunsese mai demult.

Cabinele noastre m-au surprins. Le-am văzut pe amândouă când au fost deschise uşile, înainte să mă retrag într-a mea.

Am văzut din nou numai materiale sintetice, arătând tare a plastic şi lipsite întru totul de căldura lemnului. Dar încăperile erau destul de mari şi evident luxoase; o uşă de legătură dintre ele le transforma într-un singur apartament, mai spaţios. Uşa era acum închisă.

Încăperile erau mobilate identic, cu câteva mici diferenţe de culoare, şi arătau mai degrabă a camere de hotel, paturi duble

cu cuverturi pastelate şi mese de toaletă înguste, încastrate în peretele tapetat cu oglinzi. Mai era obişnuitul televizor uriaş, un frigider inteligent camuflat şi chiar o zonă „de zi", cu o canapea micuţă şi plină de gust, o măsuţă de cafea şi un scaun tapiţat. Cel mai mult m-au surprins însă verandele. Un perete de sticlă cu uşi glisante se deschidea către nişte terase private, destul de mari cât să adăpostească o masă şi câteva scaune. Ce voluptate era să poţi ieşi afară, să stai lângă balustradă şi să te uiţi la minunata insulă şi la golful strălucitor. Asta însemna că şi apartamentul Queen Victoria trebuia să aibă o verandă, prin care soarele dimineţii probabil că pătrundea absolut orbitor!

Mi-a venit să râd, amintindu-mi vechile noastre nave din secolul al nouăsprezecelea, cu hublourile lor meschine. Chiar dacă îmi displăceau culorile palide, moarte, ale decorului şi totala absenţă a oricărui material natural, începusem să înţeleg de ce James rămăsese fascinat de acest mic tărâm foarte special.

În acelaşi timp, îl puteam auzi clar pe David vorbind dincolo cu stevardul, accentul lor englezesc sacadat părând să devină tot mai puternic în replică de la unul la celălalt, iar conversaţia atât de rapidă, încât nu reuşeam să urmăresc în întregime ceea ce-şi spuneau.

Totul părea să se învârtă în jurul sărmanului suferind, domnul Hamilton, şi a faptului că doctorul Stoker era dornic să se strecoare şi să se uite la el în timp ce dormea; stevardului îi era teribil de frică să permită aşa ceva. De fapt, doctorul Stoker urmărea să obţină şi să păstreze o cheie de rezervă a apartamentului, în aşa fel încât să-şi poată supraveghea pacientul la nevoie...

Treptat, în timp ce-mi despachetam bagajul, mi-am dat seama că întreaga conversaţie, cu toate ocolurile ei plictisitoare, se învârtea, de fapt, în jurul bacşişului. Până la urmă, David a spus în cel mai curtenitor şi grijuliu mod că înţelegea stânjeneala celuilalt şi, iată, voia să-i ofere o masă pe cheltuiala lui prima dată când ieşea în port. Iar dacă lucrurile vor merge rău şi domnul Hamilton se va supăra, David va lua asupra lui întreaga vină. Va spune că a luat el însuşi cheia din cambuză. Stevardul n-avea să fie implicat deloc.

Părea că bătălia fusese câştigată. David pusese la bătaie puterea lui de convingere aproape hipnotică. Au urmat câteva

prostii politicoase şi foarte convingătoare despre cât era de bolnav domnul Hamilton, cum fusese doctorul Stoker trimis de familie ca să aibă grijă de el şi cât era de important pentru doctor să se uite la pielea bolnavului. Fără îndoială că stevardul îi ghicise suferinţa. În cele din urmă a mărturisit că ceilalţi erau la masă şi că era singur pe puntea de semnalizare acum; da, va întoarce spatele, dacă doctorul Stoker era absolut sigur că...

— Dragul meu, îmi asum întreaga responsabilitate. Uite, te rog să accepţi, în contul deranjului. Cinează undeva, într-un loc drăguţ... nu, nu, nu protesta! Şi acum, lasă lucrurile în seama mea.

Peste câteva secunde, coridorul îngust şi luminos era gol. Zâmbind triumfător, David mi-a făcut semn să merg la el. Avea cheia de la apartamentul Queen Victoria. Ne-am apropiat şi am potrivit-o în încuietoare.

Apartamentul era imens; se întindea pe două niveluri, despărţite între ele de patru sau cinci trepte mochetate. Patul era în partea de jos — răvăşit, cu perne aşezate sub cuverturi ca să lase impresia că cineva dormea buştean acolo, cu păturile trase peste cap.

Nivelul superior adăpostea spaţiul de zi şi uşile către verandă, peste care fuseseră trase draperii groase, nelăsând să pătrundă nici urmă de lumină. Ne-am strecurat în apartament, am aprins plafoniera şi am închis uşa.

Pernele îngrămădite pe pat ar fi înşelat pe oricine se uita din hol, dar la o inspecţie mai amănunţită nu se dovedeau deloc o şmecherie. Era doar un pat în dezordine.

Dar unde era diavolul? Unde era cufărul?

— Ah, uite, am şoptit. Pe partea cealaltă a patului.

Era acoperit aproape în întregime cu o husă decorativă şi îl luasem drept un fel de masă. Acum vedeam cutia mare şi neagră de metal, garnisită cu alamă, foarte lucioasă şi destul de încăpătoare cât să poată adăposti un om zăcând pe o parte, cu genunchii strânşi. Cuvertura groasă din material decorativ era, fără îndoială, lipită de capac cu un adeziv. Folosisem şi eu acelaşi truc adesea, în secolul trecut.

Totul în jur era imaculat, deşi dulapurile literalmente pocneau, ticsite de haine luxoase. O inspecţie rapidă a dovedit că sertarele mesei de toaletă nu adăposteau documente importante. Era evident că purta hârtiile de care avea nevoie

asupra sa, iar el era acum ascuns în cufăr. Nu erau bijuterii sau aur ascunse în încăpere, cel puţin după cât ne puteam da seama. Am găsit, în schimb, teancul de plicuri gata timbrate pe care tâlharul le folosea ca să se debaraseze de comorile furate; era destul de gros!

— Cinci căsuţe poştale, am spus, uitându-mă printre plicuri.

David a notat numerele în carneţelul lui cu coperţi de piele; apoi l-a pus din nou în buzunar şi s-a uitat la cufăr.

I-am şoptit să fie atent. Ticălosul putea simţi pericolul chiar şi în somn. Nici să nu se gândească să atingă încuietoarea!

David a încuviinţat din cap. A îngenuncheat în tăcere lângă cufăr şi şi-a lipit uşor urechea de capac; apoi s-a tras brusc înapoi şi l-a fixat cu o expresie aprigă şi agitată.

— E înăuntru, a spus, cu ochii încă aţintiţi pe cufăr.

— Ce-ai auzit?

— Cum îi bate inima. Du-te să asculţi şi tu dacă vrei. E inima ta.

— Vreau să-l văd, am zis. Stai acolo, mai departe.

— Nu cred că ar trebui să faci asta.

— Dar vreau s-o fac. În plus, trebuie să evaluez încuietoarea, pentru orice eventualitate.

M-am apropiat şi mi-am dat seama că zăvorul nu era tras. Fie că nu putea s-o facă telepatic, fie nici nu încercase. Stând pe o parte, am întins mâna dreaptă şi am apucat de marginea de alamă a capacului, apoi am împins-o către perete.

Capacul a lovit lambriul cu un zgomot surd şi a rămas deschis. Mi-am dat seama că priveam la o grămadă de material negru, căzând în falduri şi acoperind în întregime conţinutul. Dedesubt nu se mişca nimic.

Nici o mână puternică şi albă nu s-a întins brusc să mă apuce de gât!

Stând cât de departe puteam, am înşfăcat învelişul şi l-am tras în lături, într-o scânteiere neagră de mătase. Inima mea de muritor bătea să-mi spargă pieptul şi aproape că am căzut, încercând să mă îndepărtez câţiva paşi de cufăr. Trupul care zăcea înăuntru, destul de vizibil, cu genunchii la piept, aşa cum îmi imaginasem, şi cu braţele încrucişate deasupra lor – nu s-a mişcat.

Faţa arsă de soare era la fel de liniştită ca aceea a unui manechin; ţinea ochii închişi, iar profilul binecunoscut se decupa

pe căptuşeala lugubră de mătase albă de dedesubt. Profilul meu. Ochii mei. Trupul meu îmbrăcat în haine negre de seară — negru de vampir, dacă vreţi — cu plastron ţeapăn şi cravată neagră, lucioasă la gât. Părul meu, liber şi bogat, şi auriu în lumina neclară.

Trupul meu!

Iar eu şedeam acolo, în tremurătorul meu înveliş muritor, cu bucata de mătase neagră spânzurându-mi în mână ca o capă de matador.

— Grăbeşte-te! a şoptit David.

În timp ce silabele se desprindeau de pe buzele lui, am văzut braţul dinăuntrul cufărului cum începe să se mişte. Cotul vibra. Mâna se îndepărta de genunchiul pe care-l înconjurase. Am aruncat repede materialul înapoi peste trup, urmărindu-l cum se desface în acelaşi înveliş fără formă de mai înainte. Am tras iute capacul de lângă perete cu degetele de la mâna stângă, închizându-l cu un zgomot surd.

Slavă Domnului, cuvertura exterioară nu s-a prins în capac, ci a căzut aşa cum fusese, acoperind încuietoarea nefolosită. M-am tras înapoi de lângă cufăr, aproape bolnav de frică şi stupoare, simţind pe braţ apăsarea liniştitoare a mâinii lui David.

Am rămas împreună tăcuţi, până când am fost siguri că trupul preternatural se odihnea din nou.

Am reuşit într-un târziu să mă adun îndeajuns şi să mă uit în jur ceva mai liniştit. Tremuram încă şi eram teribil de agitat din pricina celor ce mă aşteptau.

În ciuda materialelor sintetice cu care erau capitonate, încăperile erau peste măsură de somptuoase. Reprezentau genul de lux şi de privilegiu la care cei mai mulţi dintre oameni nu pot ajunge niciodată. Cât trebuie să-l fi delectat pe James! Ah, şi toate hainele acelea elegante de seară! Jachete din catifea neagră laolaltă cu unele ceva mai obişnuite, ba chiar îşi permisese şi o mantie de operă. Pe podeaua şifonierului se înşirau o sumedenie de pantofi lucioşi, iar în bar un belşug de băuturi scumpe.

Oare ademenea aici femeile pentru un cocteil şi pe urmă îşi lua duşca lui de sânge?

M-am uitat la peretele de sticlă, vizibil datorită dungilor de lumină de deasupra şi de la capetele draperiilor. Mi-am dat

seama abia atunci că încăperea era îndreptată spre sud-est.

David m-a scuturat de braţ. Nu era mai sigur să plecăm?

Am părăsit imediat puntea de semnalizare, fără să ne mai întâlnim cu stevardul. Cheia era în buzunarul interior al hainei lui David.

Ne-am dus apoi pe puntea a cincea — ultima punte pe care erau cabine, dar nu şi ultima de pe vas — şi am descoperit salonaşul inexistentului domn Eric Sampson, unde un alt cufăr aştepta să fie ocupat de trupul de sus, de îndată ce acesta mi-ar fi aparţinut din nou.

O cămăruţă mică, fără ferestre. Avea zăvorul obişnuit. Dar ce se întâmplase cu celelalte încuietori, pe care Jake le adusese aici la cererea noastră?

Erau mult prea incomode. Mi-am dat seama însă că uşa devenea de netrecut, dacă trăgeam cufărul lângă ea. Ar fi ţinut pe dinafară orice stevard inoportun sau chiar pe James, dacă ar fi reuşit să ajungă să dea târcoale pe acolo după efectuarea schimbului. N-ar fi putut împinge uşa. Dacă fixam cufărul între ea şi capătul cuşetei, n-ar fi putut-o clinti nimeni. Excelent. Partea aceasta a planului era, aşadar, îndeplinită.

Mai trebuia să punem la cale ruta cea mai potrivită de la apartamentul Queen Victoria şi până la puntea cinci. În fiecare holişor sau foaier atârnau diagrame ale vasului, aşa că nu era greu.

Mi-am dat seama repede că traseul interior cel mai potrivit era Scara A. Era probabil singurul şir de scări care ajungea de la punţile superioare până la puntea cinci fără nici o întrerupere. Imediat ce am ajuns la baza lor, am înţeles că ar fi fost o nimica toată pentru mine să mă las să cad de sus şi până aici prin spaţiul dintre balustrade. Mai rămânea acum să urc pe puntea pentru sporturi şi să văd cum se putea ajunge acolo de pe puntea noastră de deasupra.

— Ah, n-ai decât, tinere prieten, a zis David. Dar eu am să urc cele opt etaje cu liftul.

În clipa în care ne-am întâlnit iarăşi sub soarele blând de la Queens Grill, plănuisem deja fiecare pas. Am comandat două ginuri cu tonic — o băutură pe care o găseam destul de acceptabilă — şi am depănat în detaliu întreaga schemă.

Trebuia să aşteptăm ascunşi până ce James avea să se hotărască să se retragă pentru ziuă. Dacă se întorcea devreme,

trebuia să aşteptăm momentul crucial şi abia apoi să ne năpustim asupra lui, închizând capacul cufărului.

David urma să îndrepte asupra lui pistolul Smith & Wesson în timp ce amândoi trebuia să încercăm să-i scuturăm spiritul afară din trup, iar eu să mă avânt înăuntru. Era extrem de important ca totul să se petreacă la timp. El avea să simtă pericolul răsăritului şi să-şi dea seama că nu mai era cu putinţă să rămână în trupul de vampir. Nu trebuia însă să aibă ocazia să rănească pe vreunul din noi.

Dacă primul asalt ar fi eşuat şi ar fi urmat o ceartă, era necesar să-l facem să înţeleagă cât de vulnerabilă îi era poziţia. Dacă încerca să ne distrugă, inevitabilele noastre ţipete şi împuşcături ar fi adus ajutoare. Şi orice cadavru ar fi fost abandonat în cabina lui James. Unde s-ar fi putut duce James în ultima clipă? Era greu de crezut că ştia cât timp ar fi putut rămâne conştient după răsăritul soarelui. De fapt, eram sigur că nu-şi pusese la încercare limitele, aşa cum eu făcusem de mai multe ori.

Dată fiind confuzia lui, un al doilea asalt trebuia să fie un succes. În timp ce David avea să ţintească revolverul asupra trupului muritor al lui James, eu urma să ţâşnesc cu iuţeală preternaturală pe coridorul punţii de semnalizare şi apoi în jos pe scara interioară către puntea de dedesubt, apoi să ies din holul îngust în cel mai mare din spatele restaurantului Queens Grill, să dau de Scara A şi să mă las să cad opt etaje până la puntea cinci, să mă năpustesc pe coridor până în cabina cea mică şi să zăvorăsc uşa. După aceea nu-mi mai rămânea decât să împing cufărul între pat şi uşă, să intru înăuntru şi să trag capacul.

Chiar dacă mi-ar fi ieşit în cale o hoardă de muritori somnoroşi, treaba nu mi-ar fi luat mai mult de câteva secunde, mai toate petrecute în interiorul navei, la adăpost de lumina soarelui.

James — întors în trupul muritor şi, fără îndoială, furios — n-avea nici cea mai mică posibilitate să-şi dea seama încotro mă duc. Chiar dacă l-ar fi copleşit pe David, nu mi-ar fi putut localiza cabina decât dacă m-ar fi căutat amănunţit, ceea ce nu putea face fără să atragă atenţia. Iar David ar fi pus paza pe urmele lui, acuzându-l de tot felul de delicte mizerabile.

Dar, bineînţeles, David nu intenţiona să se lase copleşit.

Avea să ţină puternicul Smith & Wesson îndreptat asupra lui James până când vasul acosta în Barbados, însoţindu-l apoi până la pasarelă şi poftindu-l să coboare pe ţărm. Era datoria lui David să fie atent ca omul nostru să nu se întoarcă. La apus urma să ies din cufăr, să ne întâlnim şi să ne bucurăm împreună de călătoria nocturnă către următorul port.

David şedea în fotoliul verde-pal, bând ceea ce-i mai rămăsese din gin, şi cântărea planul.

— Cred că-ţi dai seama că nu pot să-l omor pe ticălos, a spus el. Cu sau fără pistol.

— Cât e la bord nu se poate, asta-i sigur. S-ar auzi împuşcătura.

— Şi dacă-şi dă seama? Dacă pune mâna pe armă?

— Atunci va ajunge şi el în aceeaşi situaţie. E, cu siguranţă, destul de deştept ca să-şi dea seama.

— Dacă va fi nevoie, am să-l împuşc. Acesta este gândul pe care mi-l va putea citi în minte cu înzestrarea lui psihică. Dacă va trebui, o voi face. Apoi am să-i aduc acuzele potrivite. Încerca să-ţi jefuiască apartamentul. Eu te aşteptam şi el a intrat peste mine.

— Uite, să presupunem că reuşim schimbul cu destulă vreme înaintea răsăritului, încât să-mi rămână timp să-l arunc peste bord.

— N-are rost. Peste tot sunt pasageri şi ofiţeri. Va fi cu siguranţă văzut de cineva şi se va striga „om la apă".

— Aş putea să-i crap capul.

— Atunci eu ar trebui să mă îngrijesc de cadavru. Nu, să sperăm că micul monstru îşi va da seama ce baftă are şi va debarca de bunăvoie. Nu vreau să fiu nevoit să... nu-mi place gândul că...

— Ştiu, ştiu, dar ai putea, pur şi simplu, să-l împingi în cufăr. Nu l-ar găsi nimeni.

— Lestat, nu vreau să te sperii, dar sunt motive însemnate pentru care nu trebuie să încercăm să-l omorâm! Ţi le-a spus chiar el. Nu-ţi aminteşti? Dacă-i ameninţi trupul, va ieşi din el şi va ataca din nou. De fapt, trebuie ca noi să nu-i lăsăm nici o şansă. Şi să prelungim bătălia până în momentul cel mai critic. Nu e de neconceput că te-ar putea urmări până pe puntea cinci, încercând să intre din nou în trupul tău. Ar fi o nebunie să o facă fără o ascunzătoare la îndemână, desigur. Dar să presupunem

că mai are o ascunzătoare. Gândeşte-te la asta.

— Probabil ai dreptate.

— Şi nu ştim cât de mari sunt puterile lui psihice, a continuat David. Trebuie să ne amintim că schimbarea trupurilor şi posesia sunt specialităţile lui! Nu. Nu încerca să-l arunci peste bord sau să-i crapi ţeasta. Lasă-l să intre înapoi în acest trup muritor. Am să-l ameninţ cu pistolul destul cât să ai timp să dispari din scenă, apoi voi avea cu el o discuţie amănunţită despre ceea ce ne aşteaptă.

— Înţeleg.

— Daca va fi nevoie să-l împuşc, foarte bine. Am s-o fac. Am să-l bag în cufăr, sperând că zgomotul împuşcăturii va rămâne neobservat. Cine ştie? S-ar putea.

— Dumnezeule, eu plec şi te las pe tine cu monstrul, îţi dai seama? David, de ce nu încercăm să-l atacăm imediat după apus?

— Nu, categoric nu. Asta ar presupune o bătălie psihică totală. Îşi poate controla trupul destul, încât să-şi ia zborul şi să ne lase baltă la bord, să rătăcim pe mare toată noaptea. M-am gândit la toate, Lestat. Fiecare parte din plan este crucială. Trebuie să-l întâlnim în momentul în care este cel mai slab, chiar înaintea zorilor, în timp ce vasul se îndreaptă spre chei, iar el, întors în trupul muritor, să poată să debarce de bunăvoie şi plin de recunoştinţă. Trebuie să ai încredere în mine, am să mă descurc cu el. Nici nu ştii cât îl detest! Dacă ai şti, poate că nu ţi-ai mai face griji.

— Fii sigur că am să-i fac de petrecanie când am să-l găsesc.

— Un motiv în plus pentru el să debarce de bunăvoie. Va vrea să aibă avans faţă de tine, iar eu am să-l sfătuiesc să se grăbească.

— Vânătoarea cea mare! O să-mi placă. Şi am să-l găsesc — chiar dacă s-ar ascunde în alt trup. Va fi palpitant.

David a tăcut o clipă.

— Lestat, mai există o posibilitate...

— Care? Nu înţeleg ce vrei să spui.

S-a uitat într-o parte, de parcă ar fi încercat să aleagă cuvintele cele mai potrivite. Apoi s-a uitat fix la mine.

— Ştii, am putea să distrugem creatura aceea.

— David, eşti nebun să...

— Lestat, noi doi am putea s-o facem. Există mijloace. Am

putea distruge creatura înainte de apus, iar tu ai fi...

— Nici un cuvânt în plus! Mă înfuriasem. Dar i-am văzut tristeţea de pe chip, îngrijorarea, dificultatea morală în care se afla, aşa că m-am aşezat şi am vorbit pe un ton mai blând: David, eu sunt Vampirul Lestat. Acela este trupul meu. Ne ducem să-l recuperăm pentru mine.

Nu a răspuns imediat, dar apoi a încuviinţat din cap, oarecum exagerat, şi a rostit, pe jumătate în şoaptă:

— Da. Corect.

Între noi s-a lăsat tăcerea, timp în care am început să reiau în minte planul, pas cu pas.

Când m-am uitat din nou la el, părea la fel de gânditor, ba chiar mai absorbit.

— Ştii, cred că va merge uşor, a spus. Mai ales când îmi amintesc cum mi-l descriai pe când se găsea în trupul acesta. Stângaci, stingher. Şi nu trebuie să uităm nici ce fel de om este — vârsta lui reală, vechiul lui mod de a opera, ca să zic aşa. Hmmm. Nu va reuşi să-mi ia pistolul. Da, cred că totul va decurge cum am plănuit.

— Şi eu cred la fel, am spus.

— Şi pe deasupra, a adăugat el, ei bine, este singura noastră şansă!

22

URMĂTOARELE două ore le-am petrecut cercetând nava. Era obligatoriu să reuşim să ne ascundem în orele nopţii, când James avea să vagabondeze de colo-colo pe diferite punţi. De aceea trebuia ca vasul să ne fie familiar, şi trebuie să mărturisesc că devenisem extrem de curios în privinţa lui.

Am ieşit din liniştitul şi strâmtul Queens Grill şi ne-am întors în corpul principal al navei; am trecut pe lângă mai multe uşi de cabine şi am ajuns la marele mezanin circular, cu orăşelul cu magazine. Pe urmă am coborât o scară circulară, mare, traversând un ring lucios de dans din salonul principal; am ieşit din nou, dând iarăşi de alte baruri întunecoase şi de saloane, fiecare cu propriul lui covor strălucitor şi cu propria lui muzică electronică; am trecut pe lângă o piscină acoperită în jurul

căreia sute de oameni îşi luau prânzul la mese rotunde şi mari, apoi pe lângă altă piscină, în aer liber, lângă care nenumăraţi pasageri făceau plajă întinşi în şezlonguri, moţăind, citind ziare împăturite sau cărţulii ieftine.

Am ajuns în cele din urmă până la o bibliotecă micuţă plină de vizitatori şi la un cazino întunecat, care nu avea să se deschidă decât abia după ce vasul ieşea din port. Înăuntru aşteptau şiruri sumbre de automate de joc, mese de blackjack şi de ruletă.

La un moment dat am aruncat o privire în teatrul întunecat; ni s-a părut enorm, deşi înăuntru nu erau decât patru sau cinci persoane venite să urmărească filmul proiectat pe un ecran uriaş.

Am trecut dintr-un salon într-altul — unele cu câteva ferestre, altele complet în întuneric — pe urmă printr-un restaurant nostim, destinat pasagerilor de rang mediu, la care se ajungea pe o scară în spirală. Un al treilea restaurant – destul de frumos şi el — era la dispoziţia clienţilor de pe punţile cele mai de jos. Am continuat să coborâm, trecând pe lângă cabina care-mi servea drept ascunzătoare; am ajuns nu la una, ci chiar la două săli de întreţinere, fiecare cu maşinăriile ei pentru cultivarea forţei musculare şi cu cămăruţele ei de saună.

Am dat undeva peste un mic spital, cu surori în uniforme albe şi cu salonaşe luminate orbitor; apoi peste o aripă cu încăperi mari, fără ferestre, pline de computere la care câteva persoane lucrau în linişte. Mai era un salon de cosmetică pentru femei şi un stabiliment asemănător de îngrijire pentru bărbaţi. Am ajuns la un moment dat la un birou de turism, pe urmă la ceva care părea să fie o bancă.

Mergeam tot timpul prin nişte coridoare înguste, cărora nu le vedeam capătul. Pereţii şi tavanele bej ne închideau mereu în mijlocul lor. Un covor hidos colorat era înlocuit de altul la fel de hidos. Uneori picturile moderne în nuanţe violente făceau culoarele atât de ţipătoare, încât îţi venea să râzi. Pierdusem deja socoteala scărilor cu trepte mochetate. N-aş fi reuşit să deosebesc un grup de lifturi de altul. Oriunde mă uitam, dădeam de uşi de cabine numerotate. Picturile înrămate erau proaste şi nu se deosebeau una de alta. Trebuia mereu să mă uit la diagrame ca să-mi dau seama pe unde fusesem şi pe unde puteam merge într-un moment ori altul sau cum să scap

dintr-un traseu în cerc pe care îmi dădeam seama că îl parcurgeam pentru a patra sau a cincea oară.

Lui David i se părea tare amuzant, mai ales când întâlneam alţi pasageri rătăciţi la fiecare colţ. De cel puţin şase ori săriserăm în ajutorul unora foarte bătrâni şi le arătaserăm drumul înspre câte un loc. Pe urmă ne rătăciserăm iarăşi.

Până la urmă am găsit — printr-o minune — drumul înapoi, prin strâmtul Queens Grill către secreta punte de semnalizare unde erau şi cabinele noastre. Până la apus nu mai era decât o oră, iar motoarele uriaşe ale navei deja huruiau.

Imediat ce am terminat să mă îmbrac pentru seară — o cămaşă albă fără guler şi un costum deschis de bumbac — am ieşit pe balcon să urmăresc fumul împrăştiat de coşul uriaş de deasupra. Puterea motoarelor făcuse întreaga navă să înceapă să trepideze. Pe colinele din depărtare lumina moale a Caraibelor se stingea încet.

M-a cuprins o teamă violentă. Mă simţeam de parcă şi măruntaiele mele ar fi început să vibreze o dată cu motoarele. Nu era însă vorba despre aşa ceva. Pur şi simplu, mă gândisem că nu voi mai vedea niciodată strălucitoarea lumină naturală. Aveam să văd lumina numai în momente ca acesta — la crepuscul — dar niciodată pata coloratăa soarelui murind în apa mozaicată, nici sclipirea de aur a ferestrelor îndepărtate sau albastrul cerului strălucind atât de limpede în ultimul său ceas, deasupra norilor fugari.

Voiam să mă agăţ de clipă, să gust fiecare schimbare, cea mai măruntă şi mai delicată. N-am făcut-o. Cu secole în urmă nu-mi luasem nici un fel de bun rămas de la ceasurile luminoase. În timp ce apunea soarele peste ziua aceea fatidică, nici măcar nu-mi trecuse prin cap că nu aveam să-l mai văd până acum. Nici măcar nu-mi trecuse prin cap!

Desigur, aş fi stat acolo, simţind căldura ultimelor raze şi bucurându-mă de momentele preţioase ale luminii prielnice.

Numai că nu o voiam cu adevărat. Pur şi simplu, nu-mi păsa cu adevărat. Văzusem lumina în momente mult mai preţioase şi mai minunate. Se terminase, nu-i aşa? Curând urma să fiu din nou Vampirul Lestat.

M-am întors încetişor în cabină. M-am privit în enorma oglindă. Oh, asta avea să fie cea mai lungă noapte din întreaga mea existenţă, m-am gândit — mai lungă chiar şi decât noaptea

îngrozitoare a bolii din Georgetown. Şi dacă eşuam?

David mă aştepta pe coridor, îmbrăcat în alb şi arătând cât se poate de elegant. Mi-a spus că trebuia să plecăm din zonă înainte ca soarele să coboare sub valuri. Eu nu eram prea îngrijorat. Nu credeam că şleampăta creatură idioată avea să ţâşnească din cufăr direct în crepusculul arzător, aşa cum îmi plăcea mie să fac. Dimpotrivă, probabil că James avea să zăbovească temător în întuneric ceva vreme, înainte de a ieşi.

Şi ce o să facă pe urmă? O să deschidă draperiile spre terasă şi să plece de pe vas, ceea ce însemna că se duce să jefuiască cine ştie ce familie osândită de pe ţărmul din depărtare? Dar deja lovise în Grenada. Poate că intenţiona să se odihnească.

N-aveam cum şti.

Ne-am strecurat din nou prin Queens Grill şi am ieşit pe punte, în bătaia vântului. O mulţime de pasageri ieşiseră la rândul lor ca să admire ieşirea vasului din port. Echipajul era pregătit. Un fum gros şi cenuşiu se împrăştia din coş în lumina tot mai ştearsă a cerului.

Mi-am rezemat braţele de balustradă şi m-am uitat la curba îndepărtată a ţărmului. Valurile veşnic mişcătoare prindeau şi împrăştiau lumina într-o mie de nuanţe diferite şi opace. Cât de variată şi de transparentă avea să-mi apară în faţa ochilor mâine noapte! Şi totuşi, privind-o, mi s-a şters din minte orice gând despre viitor. M-am pierdut în absoluta maiestate a mării, în flăcările rozalii de lumină care inundau orizontul, înlocuind albastrul cerului.

Peste tot în jurul meu muritorii păreau cuceriţi. Se vorbea puţin. Oamenii se strânseseră la prova să sărbătorească momentul. Briza era mătăsoasă şi înmiresmată. Soarele, portocaliu închis, se vedea la orizont ca un ochi ce privea pe furiş, scufundându-se brusc şi făcându-se nevăzut. O explozie măreaţă de lumină galbenă a izbucnit dedesubtul mormanului de nori mişcători. O lumină rozalie urca tot mai sus pe cerul nesfârşit şi strălucitor, iar prin nemaipomenitul amestec de culori s-a zărit pentru prima dată scânteierea unei stele.

Apa s-a întunecat; valurile izbeau carena cu putere mai mare. Mi-am dat seama că uriaşa navă se pusese în mişcare. Din măruntaiele ei a izbucnit brusc un şuierat adânc şi violent, un strigăt care mi-a vârât în oase frică şi încântare totodată. Mişcarea era atât de lină şi constantă, încât trebuia să-mi fixez

privirea pe ţărmul îndepărtat ca să-mi dau seama că ne deplasăm. Ne-am întors către vest şi am intrat în lumina muribundă.

Am zărit ochii lui David; erau împăienjeniţi. Strângea balustrada cu mâna dreaptă. Privea către orizont, la norii care se ridicau şi la cerul roz de dedesubt.

Voiam să-i spun ceva — ceva frumos şi important, un semn al dragostei profunde ce o simţeam. Părea că inima o să-mi plesnească de atâta iubire, aşa că m-am întors încet spre el şi mi-am lăsat mâna stângă peste mâna lui, pe balustradă.

— Ştiu, a şoptit el. Ştiu, crede-mă. Dar acum trebuie să fii deştept. Zăvorăşte iubirea înăuntrul tău.

Ah, da, coboară vălul peste gânduri. Fii unul dintre nenumăraţi alţii, închis, tăcut şi singur. Fii singur. Astfel va ajunge la bun sfârşit ultima ta zi ca muritor.

Şuieratul a mai răsunat o dată.

Vasul se întorsese aproape complet. Cerul se întuneca iute. Pentru noi era momentul să ne retragem pe una dintre punţile de mai jos şi să găsim, într-unui dintre saloanele gălăgioase, vreun colţ în care să trecem neobservaţi.

M-am uitat pentru ultima oară la cer şi mi-am dat seama că lumina dispăruse acum, complet şi definitiv. Inima mi-a îngheţat. M-a străbătut un fior rece. Dar nu puteam să regret dispariţia luminii. Nu puteam. Tot ceea ce doream în sufletul meu de monstru era să-mi recapăt puterile de vampir. Şi totuşi, pământul părea să-mi ceară să plâng după ceea ce repudiam.

Nu puteam s-o fac. Stăteam doar nemişcat în bătaia uşoară şi caldă a brizei şi simţeam că mă copleşeşte tristeţea zdrobitorului eşec al tentativei mele de a fi om.

David m-a apucat încetişor de braţ.

— Da, hai să intrăm, am spus şi m-am întors cu spatele la cerul Caraibelor. Era deja noapte. Iar gândurile mele se îndreptau numai şi numai către James.

Oh, cum aş fi vrut să-l pot zări când se scula din ascunzătoarea lui căptuşită cu mătase. Dar era mult prea riscant. Nu exista nici un loc privilegiat din care să-l fi putut urmări în siguranţă. Singurul lucru pe care-l puteam face acum era să ne îngrijim de noi înşine.

O dată cu venirea nopţii până şi vasul se schimbase. Magazinele strălucitoare de la mezanin deveniseră un adevărat

centru comercial. Bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în haine lucioase de seară deja ocupaseră sala de spectacole de dedesubt.

În cazino automatele de joc se treziseră la viaţă şi aruncau săgeţi de lumină, în jurul mesei de ruletă era înghesuială. Perechi în vârstă dansau pe muzica lentă a unei formaţii în salonul cel mare şi cufundat în penumbră.

Imediat ce am găsit un colţişor în întunecosul club Lido şi am cerut două pahare cu băutură, ca să ne ţină de urât, David mi-a ordonat să rămân acolo în timp ce el avea să se aventureze de unul singur pe puntea de semnalizare.

— De ce? Cum adică să rămân aici? m-am înfuriat eu imediat.

— Te va recunoaşte chiar în clipa în care te va vedea, mi-a răspuns, punându-mă la punct, ca şi cum ar fi vorbit unui copil. Şi-a potrivit pe nas o pereche de ochelari negri. În timp ce pe mine nu mă va remarca deloc.

— Bine, şefu', am spus dezgustat.

Mă simţeam jignit că trebuie să aştept aici în linişte, în timp ce el avea parte de aventură!

M-am lăsat pe spate în scaun, am băut o înghiţitură zdravănă din ginul rece şi antiseptic şi m-am străduit să mă uit, prin supărătorul întuneric, la cele câteva perechi tinere care se mişcau pe ringul de dans, sub străfulgerările luminilor electrice. Muzica era nepermis de tare. Vibraţia discretă pe care o producea mişcarea vasului era însă încântătoare. Deja ne îndepărtaserăm de ţărm. M-am uitat după mănunchiul de umbre înşelătoare pe care le părăsiserăm în depărtare şi, printr-una dintre acele ferestre largi de sticlă, am văzut cerul plin de nori, încă luminat de începutul de seară, zburând pe lângă noi.

O navă puternică, m-am gândit. Trebuia să recunosc. În ciuda luminiţelor ei orbitoare şi a covoarelor urâte, a tavanelor scunde şi apăsătoare şi a plicticoaselor şi nenumăratelor saloane, era, într-adevăr, o navă grozavă.

Am rămas gândindu-mă la asta, încercând să nu înnebunesc de nerăbdare şi străduindu-mă să o văd din perspectiva lui James, dar atenţia mi-a fost atrasă de apariţia îndepărtată a unui tânăr blond, minunat de frumos. Era îmbrăcat de sus şi până jos în ţinută de seară, cu excepţia unor ochelari cu lentile violete, care nu se potriveau cu restul. M-am uitat la el îndelung şi cu plăcere, apoi mi-am dat seama, cu ridicolă oroare, că mă

priveam pe mine însumi!

Era James, în haină neagră de seară şi cu cămaşă apretată; cerceta locul prin lentilele lui moderne şi se îndrepta încet chiar spre acest salon.

Inima-mi bătea să-mi spargă pieptul. Era de nesuportat. Fiecare muşchi a început să tresară de nelinişte. Am ridicat foarte încet o mână, ca să-mi sprijin fruntea de ea, şi am plecat puţin capul, uitându-mă din nou spre stânga.

Cum ar fi putut să nu mă vadă, cu ochii lui preternaturali? Întunericul de aici nu însemna nimic pentru el. Şi avea, desigur, să simtă mirosul fricii pe care îl răspândea sudoarea ce-mi curgea pe sub cămaşă.

Totuşi, nu m-a văzut. Se aşezase la bar cu spatele la mine, cu capul întors spre dreapta. Îi distingeam numai conturul obrazului şi al maxilarului. Se relaxase, iar eu mi-am dat seama că şedea acolo şi poza, cu cotul stâng rezemat de lemnul lustruit, cu genunchiul drept îndoit uşor, cu călcâiul agăţat de balustrada de alamă a tejghelei.

Dădea din cap încet, în ritmul lent al muzicii. Emana din el o mândrie grozavă, o mulţumire sublimă în legătură cu cine şi ce era.

Am respirat adânc. De partea cealaltă a spaţioasei încăperi, dincolo de el, am zărit inconfundabila figură a lui David oprindu-se o clipă în cadrul uşii. Pe urmă a plecat. Slavă Domnului, îl văzuse pe monstru, chiar dacă pentru toată lumea acesta arăta absolut normal — poate numai în afară de exagerata şi orbitoarea lui frumuseţe — aş cum mi se păruse şi mie.

Teama a crescut din nou în mine şi am început să mă gândesc în mod deliberat la o slujbă pe care n-o aveam, într-un oraş unde nu trăisem niciodată. Mi-am imaginat o logodnică pe nume Barbara, frumoasă şi ispititoare, şi o ceartă care, evident, nu avusese loc. Mi-am înghesuit în minte o grămadă de asemenea imagini şi m-am gândit la un milion de alte lucruri întâmplătoare — peşti tropicali pe care mi-ar fi plăcut să-i am într-o zi în acvariu sau dacă n-ar fi trebuit oare să mă duc în sala de spectacole şi să urmăresc reprezentaţia de acolo. Creatura nu m-a băgat în seamă. De fapt, mi-am dat seama curând că nu băga în seamă pe nimeni. Era ceva aproape dureros în modul cum şedea acolo, cu faţa uşor ridicată, aparent bucurându-se de

locuşorul acela întunecos, banal, şi cu siguranţă, urât.

„Îi place aici", mi-am spus. Saloanele acestea pline de plastic şi zorzoane reprezintă un fel de culme a eleganţei pentru el, până şi simplul fapt că stă aici îl înfioară. Nu bagă în seamă pe nimeni. Este o lume el însuşi, la fel cum şi vasul însuşi este o lume, gonind atât de iute prin mările calde.

Mă temeam de el, dar, în acelaşi timp, îl găseam mişcător şi tragic. Şi mă întrebam dacă şi eu arătam celorlalţi acelaşi exasperant eşec atunci când aveam înfăţişarea lui de acum. Oare arătam şi eu la fel de trist?

Tremurând violent, am apucat paharul şi am golit băutura de parcă ar fi fost o doctorie, revenind la imaginile mentale inventate mai înainte, mascându-mi spaima cu ele, ba chiar fredonând puţin împreună cu muzica, urmărind aproape absent jocul de lumini colorate din fermecătorul par blond al necunoscutului.

S-a lăsat dintr-o dată să alunece de pe scaun şi, întorcându-se spre stânga, a trecut foarte încet prin bar şi pe lângă mine — fără să mă vadă — şi a ajuns la luminile strălucitoare care înconjurau piscina acoperită. Ţinea bărbia ridicată şi păşea încet şi cu grijă, de parcă paşii l-ar fi durut; întorcea capul de la dreapta la stânga, ca şi cum ar fi supravegheat spaţiul prin care se deplasa. Apoi, în acelaşi mod grijuliu, mai degrabă un semn de slăbiciune decât de forţă, a împins uşa de sticlă care dădea pe puntea exterioară şi s-a strecurat în noapte.

Trebuia să-l urmăresc! Ştiam că nu era bine, dar sărisem în picioare înainte să mă pot opri, cu capul plin de acelaşi nor de date false de identitate. Îl puteam vedea, foarte departe, chiar la capătul punţii, cu braţele sprijinite de balustradă, cu pletele învălmăşite de vânt. Stătea şi se uita spre cer şi mi s-a părut din nou pierdut în trufie şi în mulţumire, poate bucuros de vânt şi de întuneric, legănându-se puţin, aşa cum fac muzicanţii orbi când cântă, ca şi cum ar fi savurat fiecare secundă trăită în trupul acela, cufundându-se, pur şi simplu, într-o fericire totală.

M-a sfâşiat din nou senzaţia recunoaşterii. Oare şi eu le părusem celor ce mă cunoşteau şi mă condamnau acelaşi nebun risipitor? Oh, ce creatură demnă de milă, să-şi petreacă viaţa preternaturală în locurile acestea atât de dureros de artificiale, laolaltă cu pasagerii bătrâni şi trişti, în camere banale împodobite ţipător, izolat de marele univers al splendorilor

adevărate care se întindea în jur.

Abia într-un târziu şi-a plecat puţin capul şi şi-a trecut încet degetele mâinii drepte sub reverul hainei. O pisică lingându-şi blana n-ar fi arătat mai relaxată şi mai îngăduitoare cu sine. Cu câtă dragoste netezea bucăţica aceea oarecare de haină! Era mai elocvent pentru tragedia lui decât orice alt lucru pe care-l făcuse.

Apoi, rotindu-şi capul într-o parte şi în cealaltă şi zărind doar o pereche — departe în dreapta — care privea în cu totul altă direcţie, s-a ridicat brusc de la bord şi a dispărut imediat.

Bineînţeles, nu dispăruse cu adevărat. Pur şi simplu, se ridicase în aer. Eu rămăsesem tremurând în spatele uşii de sticlă, cu sudoarea prelingându-mi-se peste tot, pe faţă şi pe spate, fixând locul gol de pe punte, de unde se desprinsese. L-am auzit pe David şoptindu-mi iute la ureche:

— Haide, prietene, hai să mergem la Queens Grill şi să cinăm.

M-am întors şi i-am văzut expresia impusă de pe chip. Sigur că da, James era încă destul de aproape, încât să ne poată auzi! Sau să poată auzi orice lucru neobişnuit, fără să facă vreun efort special.

— Da, la Queens Grill, am spus, încercând să nu mă gândesc în mod conştient la faptul că Jake spusese noaptea trecută că tipul apare totuşi acolo ca să ia masa. Nu prea mi-e foame, dar e grozav de plicticos să nu faci nimic, nu-i aşa?

David tremura şi el. Era foarte agitat.

— Oh, trebuie să-ţi spun ceva, a zis, în aceeaşi manieră prefăcută, în timp ce străbăteam salonul şi ne îndreptam spre scara din apropiere. Toată lumea poartă cravată neagră acolo, dar va trebui să ne servească şi pe noi, dacă tot ne-am urcat la bord.

— Nu-mi pasă nici dacă sunt cu toţii goi. O să fie o noapte dată dracului.

Faimosul restaurant de clasa întâi era ceva mai liniştit şi mai civilizat decât celelalte încăperi prin care trecuserăm. Tapiţat în alb şi lăcuit în negru, era destul de plăcut în vâlvătaia generoasă a luminii. Decorul era de o calitate discutabilă, aşa ca peste tot la bordul vasului; totuşi, nu era cu desăvârşire urât, iar mâncarea preparată cu grijă era destul de bună.

Trecuseră deja douăzeci şi cinci de minute de când pasărea

cea neagră îşi luase zborul, aşa că mi-am permis câteva remarci rapide:

— Nu poate folosi nici a zecea parte din puterea pe care o are! Este îngrozit de ea.

— Da, sunt de acord. Este atât de speriat, încât se mişcă de parcă ar fi băut.

— Ah, aşa e, exact. Şi, David, a stat la nici şase iarzi de mine şi n-a simţit câtuşi de puţin că eram acolo.

— Ştiu, Lestat, crede-mă, ştiu. Dumnezeule, sunt atâtea lucruri pe care nu te-am învăţat să le faci. Stăteam aici şi vă urmăream, îngrozit că el ar putea încerca cine ştie ce mârşăvie telekinetică, şi mă gândeam că nu te-am instruit câtuşi de puţin cum să te fereşti de el.

— David, dacă-şi foloseşte cu adevărat puterile, nimic nu-i poate sta în cale. Dar, ai văzut, nu şi le poate folosi. Iar dacă ar fi încercat vreo lovitură, aş fi reacţionat din instinct, pentru că asta-i tot ce m-ai învăţat să fac.

— E adevărat. E singurul lucru care contează în cazul unor şmecherii ca acelea pe care le ştii şi le înţelegi din vechea ta formă. Noaptea trecută mi s-a părut sigură victoria atunci când ai uitat că eşti muritor şi ai început să te comporţi ca şi cum ai fi fost cel de odinioară.

— Poate că da, am spus. Sincer, nu ştiu. Oh, dar să-l văd în trupul meu!

— Ssst, mănâncă-ţi ultima masă şi nu ridica tonul.

— Ultima mea masă. Am chicotit. Am să-mi fac din el o masă, atunci când am să-l prind.

M-am oprit, dându-mi seama dezgustat că vorbeam de propria mea carne. M-am uitat în jos, la mâna lungă şi bronzată care ţinea cuţitul de argint. Simţeam oare vreo afecţiune pentru acest trup? Nu. Îmi voiam trupul meu adevărat şi nu puteam suporta gândul că mai aveam de aşteptat vreo opt ore până când avea să fie din nou al meu.

NU L-AM revăzut până după ora unu.

Ştiam că trebuie să evit clubul Lido, unde îi plăcea cel mai mult să danseze şi unde era şi destul de întuneric. Aşa că am pierdut vremea prin saloanele cele mai mari, cu ochelarii negri la loc sigur şi cu părul dat pe spate, graţie unui strat gros de ulei

de păr de care îmi făcuse rost un stevard tânăr şi îndatoritor. Nu mă sinchiseam că arătam atât de îngrozitor, în felul acesta mă simţeam mai anonim şi mai în siguranţă.

Când l-am reperat era din nou în unul dintre coridoarele exterioare şi se îndrepta spre cazino. David s-a dus să-l urmărească, nu din alt motiv decât fiindcă nu putuse să se abţină.

Simţeam nevoia să-i reamintesc că nu trebuia să-l urmărim pe monstru. Tot ce aveam de făcut era să ne apropiem de apartamentul Queen Victoria la momentul potrivit. Ziarul vasului, apărut deja pentru următoarea dimineaţă, preciza ora exactă a răsăritului: şase şi douăzeci şi unu de minute. Mi-a venit să râd când am văzut, dar acum nu eram totuşi în stare să precizez asemenea lucruri suficient de uşor, nu-i aşa? Ei bine, la ora şase şi douăzeci şi unu de minute aveam să fiu din nou eu însumi.

În cele din urmă, David s-a întors în scaunul de lângă mine şi a luat ziarul pe care deja îl citise tenace la lumina mică de pe masă.

— E la ruletă şi câştigă. Ticălosul îşi foloseşte puterile telekinetice ca să câştige! Ce tâmpit e!

— Da, chiar aşa, am răspuns. Vrei să vorbim acum despre filmele noastre favorite? În ultima vreme n-am mai văzut nimic cu Rutger Hauer. Amicul îmi lipseşte.

David a chicotit.

— Da, şi eu sunt îndrăgostit de actorul ăsta olandez.

La trei şi douăzeci şi cinci de minute încă mai stăteam liniştiţi de vorbă, când l-am văzut, întâmplător, pe frumosul domn Jason Hamilton trecând. Atât de încet, atât de visător, atât de damnat! Când David a încercat să-l urmărească, mi-am lăsat mâna peste a lui.

— Nu-i nevoie, prietene. Nu mai sunt decât trei ore. Mai bine povesteşte-mi intriga din filmul acela, *Trup şi suflet,* îţi aduci aminte? Acela cu boxerul, nu-i vorba acolo şi despre tigrul din Blake?

LA ŞASE şi zece, lumina lăptoasă a dimineţii deja umplea cerul. Era exact momentul în care eu îmi căutam de obicei locul de odihnă şi nu-mi puteam imagina că el nu şi-l căutase deja pe

al lui. Trebuia să-l găsim în cufărul strâmt şi negru.

Nu-l mai văzusem cam de la ora patru, când dansa pe ringul gol de la clubul Lido în felul lui lent de beţiv cu o femeie micuţă şi căruntă, îmbrăcată într-o frumoasă rochie roşie. Noi rămăseserăm ceva mai departe, lângă bar, cu spatele rezemat de zid, ascultând plăcutul şuvoi al vocii sale, oh, atât de englezeşti. Apoi dispăruserăm amândoi.

Acum sosise clipa. Nu trebuia să mai alergăm după el. Noaptea cea lungă ajungea la sfârşit. Mi-a trecut de câteva ori prin minte că s-ar putea să mor în următoarele câteva minute, dar niciodată în viaţa mea un asemenea gând nu mă oprise de la ceea ce aveam de făcut. În schimb, dacă mă gândeam că David ar putea fi rănit, îmi ieşeam complet din fire.

David nu fusese nicicând mai hotărât decât acum. Luase pistolul mare de argint din cabina de pe puntea cinci şi îl avea în buzunarul hainei. Lăsasem cufărul de-acolo deschis, pregătit pentru mine; agăţasem de uşă inscripţia „Nu deranjaţi", ca să scăpăm de stevarzi. Hotărâserâm ca eu să nu iau pistolul cu mine, pentru că în felul acesta ar fi rămas în mâinile lui James după schimbare. Cabina rămăsese neîncuiată. Cheile erau pe dinăuntru, ca să evit riscul de a le lua cu mine. Dacă cine ştie ce stevard binevoitor avea să încuie uşa, urma să o deschid cu puterea minţii, ceea ce pentru Lestat era o nimica toată.

Tot ceea ce duceam acum cu mine era paşaportul fals pe numele Sheridan Blackwood laolaltă cu destui bani ca nebunul să poată pleca din Barbados în oricare parte a lumii ar fi dorit să dispară. Vasul deja naviga în golful Barbados. Cu voia Domnului, peste puţină vreme avea să acosteze.

Aşa cum speram, pasajul de trecere spre puntea de semnalizare — larg şi strălucitor luminat — era pustiu. Bănuiam că stevardul era în spatele draperiilor cambuzei şi trăgea un pui de somn.

Ne-am îndreptat în linişte spre uşa apartamentului Queen Victoria şi David a strecurat cheia în broască. O clipă mai târziu eram înăuntru. Cufărul zăcea deschis şi gol. Luminile erau aprinse. Tâlharul încă nu venise.

Fără să spun o vorbă, am închis luminile una câte una, apoi m-am dus la uşile terasei şi am tras draperiile. Cerul încă mai era albastra ca noaptea, dar culoarea pălea clipă de clipă. O lumină uşoară şi plăcută a umplut încăperea. Dar lui avea să-i

ardă ochii. Iar pielea expusă urma să-i fie imediat infiorată de durere.

Fără îndoială că se îndrepta încoace chiar acum, n-avea încotro, numai dacă nu avea o altă ascunzătoare, despre care nu ştiam.

M-am dus înapoi la uşă şi m-am aşezat în stânga ei. Acolo nu m-ar fi văzut când intra, pentru că m-ar fi acoperit chiar uşa.

David urcase treptele către încăperea de sus, se întorsese cu spatele la peretele de sticlă şi cu faţa la cabină, ţinând ferm pistolul cu amândouă mâinile.

Am auzit brusc paşi rapizi, din ce în ce mai aproape. N-am îndrăznit să-i atrag atenţia lui David, dar am văzut că auzise şi el. Creatura aproape că fugea. Îndrăzneala lui mă uimea. Apoi cheia s-a învârtit în broască, iar David a ridicat pistolul şi a ţintit.

Uşa s-a deschis şi m-a acoperit, apoi s-a închis în timp ce James a intrat clătinându-se în cameră. Şi-a ridicat braţul ca să-şi ferească ochii de lumina ce pătrundea prin peretele de sticlă şi a dat drumul unei înjurături înfundate, blestemându-l pe stevardul care nu trăsese draperiile, aşa cum i se spusese.

S-a întors către trepte în felul lui stângaci, apoi s-a oprit. L-a văzu pe David sus, aţintind pistolul asupra lui. David a strigat:

— Acum!

Am pornit asaltul împotriva hoţului cu toată fiinţa mea; partea mea invizibilă s-a desprins de trupul muritor şi s-a năpustit cu incalculabilă forţă asupra vechii mele forme. Am fost imediat respins! Am fost trimis înapoi în trupul muritor cu atâta forţă, încât trupul însuşi s-a izbit de perete.

— Încă o dată! a strigat David, dar am fost din nou respins cu o iuţeală ameţitoare, trebuind să mă străduiesc să-mi recâştig controlul asupra membrelor mele muritoare şi asupra picioarelor nesigure.

Am văzut apărând deasupra mea faţa de vampir, cu ochii albaştri înroşiţi şi scânteind pe măsură ce lumina devenea tot mai puternică. Ah, ştiam cât îl durea! Ştiam ce confuz era. Soarele îi ardea pielea sensibilă, încă nerefăcută după Gobi! Membrele probabil că deja fuseseră slăbite de inevitabila amorţeală a începutului de zi.

— Haide, James, jocul s-a sfârşit, a spus David furios. Foloseşte-ţi mintea ta deşteaptă!

Creatura s-a întors de parcă vocea lui David l-ar fi smucit,

apoi s-a dat înapoi până la noptieră, sfărâmând materialul plastic cu un zgomot tare şi urât, ridicând din nou braţul ca să-şi ferească ochii. Plin de panică, s-a uitat la ce distrusese, apoi a încercat din nou să-l privească pe David, care stătea cu soarele în spate.

— Ce vrei să faci acum? l-a întrebat David. Unde te poţi duce? Unde te poţi ascunde? Dacă ne faci vreun rău, cabina va fi răscolită imediat ce cadavrele noastre vor fi descoperite. S-a terminat, amice. Renunţă.

James a mârâit gros. Îşi înclinase capul de parcă ar fi fost un taur orb gata de atac. M-a apucat disperarea când l-am văzut că strânge pumnii.

— Renunţă, James! a strigat David.

Creatura a dat drumul unui şuvoi de înjurături; l-am atacat din nou, condus de panică la fel ca şi de curaj şi voinţă omenească. Prima rază de soare spinteca deja apa! Dumnezeule, acum sau niciodată! Nu puteam rata. Nu puteam. M-am izbit de el cu toată puterea, ceva ca un şoc electric paralizându-mă în timp ce treceam prin el; apoi n-am mai văzut nimic şi m-am simţit ca şi cum un gol gigantic m-ar fi supt tot mai adânc, în întuneric, în timp ce strigam: „Da, în el, în mine! În trupul meu, da!" Apoi m-am pomenit privind fix o vâlvătaie de lumină aurie.

Durerea din ochii mei era absolut de nesuportat. Era arsura din Gobi. Era lumina enormă, lumina ultimă a iadului. Dar reuşisem! Eram în trupul meu! Strălucirea aceasta era răsăritul care-mi ardea nepreţuitul chip pretematural şi mâinile.

— Am învins, David, am strigat, şi vorbele au răsunat bizar de tare.

Am sărit în sus de pe duşumeaua unde căzusem, bucurându-mă din nou de nemaipomenita viteză şi forţă. Grăbit, m-am năpustit orbeşte spre uşă, zărind cu coada ochiului trupul meu muritor străduindu-se în genunchi şi în coate să ajungă la trepte.

Când am ajuns pe coridor, încăperea explodase de-a dreptul de căldură şi lumină. Nu mai puteam zăbovi nici o secundă, deşi am auzit pocnetul asurzitor al pistolului.

— Dumnezeu să te aibă în pază, David, am şoptit.

Într-o clipă am fost în capul scărilor. Slavă Domnului, în pasajul de trecere nu pătrundea nici o rază de soare, dar

membrele îmi erau deja slăbite. În timp ce răsuna o a doua împuşcătură, eu încălecam balustrada şi săream până pe punтea cinci, unde am luat-o imediat la fugă pe covor.

Înainte să ajung în cabina cea mică, am mai auzit o împuşcătură. Oh, atât de slab. Mâna arsă de soare, cu care mă străduiam să deschid uşa, era aproape incapabilă să apese clanţa. Mă străbăteau fiori reci, de parcă aş fi rătăcit prin nămeţii din Georgetown. Uşa s-a dat în lături însă şi am căzut în genunchi în cămăruţă. Chiar dacă leşinam, ajunsesem la adăpost de lumină.

Am închis uşa, cu un ultim efort de voinţă, am împins cufărul la locul potrivit şi m-am rostogolit înăuntru. Tot ce am mai fost în stare să fac a fost să mă întind după capac. Deja nu mai simţeam nimic când l-am auzit căzând. Zăceam acolo nemişcat, doar printre buze mi-a scăpat un şuierat.

— Dumnezeu să te aibă în pază, David, am şoptit.

De ce trăsese oare? De ce? Şi de ce atâtea împuşcături? Cum ar fi fost cu putinţă ca lumea să nu audă revolverul mare şi zgomotos?

Dar nici o putere din lume nu mi-ar fi permis să-i sar în ajutor acum. Ochii mi se închideau. Apoi am simţit că mă cufund în întunericul catifelat, cum nu mai simţisem de la întâlnirea fatidică din Georgetown. Era gata, se terminase. Eram iarăşi Vampirul Lestat, altceva nu mai conta. Nimic altceva.

Cred că buzele mele au mai rostit încă o dată „David", ca pe o rugăciune.

23

IMEDIAT ce m-am trezit, am simţit că David şi James nu mai erau la bord.

Nu sunt sigur cum, dar ştiam.

Mi-am îndreptat hainele cât de cât şi mi-am permis câteva clipe de fericire ameţitoare, uitându-mă în oglindă şi mişcându-mi degetele de la mâini şi de la picioare, apoi am ieşit să mă asigur dacă cei doi bărbaţi erau sau nu la bord. Pe James nici nu speram să-l mai găsesc. Dar David? Ce se întâmplase cu David după focurile acelea de pistol?

Trei gloanţe ar fi trebuit, cu siguranţă, să-l omoare pe James! Şi, bineînţeles, totul se petrecuse în cabina *mea* — într-adevăr, am găsit paşaportul *meu* în buzunar, cu numele de Jason Hamilton — aşa că am purces spre puntea de semnalizare cu cea mai mare grijă.

Însoţitorii de cabină se grăbeau încolo şi încoace, făcând ordine în camerele ale căror locatari ieşiseră deja pentru noapte. M-am folosit de cele mai ascunse înzestrări ca să mă mişc iute pe culoar şi să ajung în apartamentul Queen Victoria fără să fiu văzut.

Era evident că apartamentul fusese curăţat. Cufărul negru, lăcuit, pe care James îl folosise drept sicriu era închis şi cuvertura fusese netezită pe capac. Noptiera sfărâmată fusese îndepărtată şi în urma ei nu mai rămăsese decât o zgârietură pe zid.

Pe covor nu era sânge. De fapt, nu era nici un fel de urmă că aici avusese loc o înfruntare teribilă. Prin peretele de sticlă puteam vedea că ieşeam din golful Barbados şi ne îndreptam spre larg, sub vălul strălucitor al amurgului.

Am ieşit o clipă pe terasă, doar ca să mă uit în noaptea fără margini şi să mă bucur din nou de vechile mele viziuni de vampir.

Pe ţărmurile care licăreau în depărtare am văzut un milion de amănunte pe care nu le-ar fi zărit ochiul nici unui muritor. Eram atât de emoţionat să simt din nou uşurinţa fizică, dexteritatea şi graţia dinainte, încât îmi venea să încep să dansez. Ar fi fost chiar nostim să trag un dans dintr-o parte într-alta a vasului, pocnind din degete şi cântând.

Nu era momentul. Trebuia să aflu imediat ce se întâmplase cu David.

Am deschis uşa şi am descuiat iute, şi fără zgomot, încuietoarea de la cabina lui David de vizavi. Apoi am ţâşnit cu viteză preternaturală şi am intrat acolo, fără să fiu văzut de cei care umblau pe hol.

Totul dispăruse. Cabina fusese dezinfectată şi pregătită pentru un nou pasager. Era evident că David fusese silit să părăsească vasul. Trebuia să fi fost acum în Barbados! Dacă era, puteam să-l descopăr destul de repede.

Dar cealaltă cabină, cea care îmi aparţinuse mie ca muritor? Am deschis uşa de legătură fără să o ating şi am descoperit că

şi ea fusese golită şi curăţată.

Ce era de făcut? Nu voiam să rămân pe vas mai mult decât strictul necesar. Cu siguranţă că, o dată descoperit, aveam să ajung centrul atenţiei. Prăpădul avusese loc în apartamentul meu.

Am auzit pasul lesne de recunoscut al stevardului care ne fusese de atâta folos mai devreme. Am deschis uşa chiar când trecea prin dreptul ei. Când m-a văzut a fost teribil de tulburat şi de încurcat. I-am făcut semn să intre.

— Oh, domnule, vă caută! Credeau că aţi debarcat în Barbados! Trebuie să iau legătura imediat cu paza.

— Ah, dar spune-mi ce s-a întâmplat, l-am întrebat, privindu-l fix în ochi, dincolo de cuvinte.

Am văzut cum îl cuprinde vraja, cum se înmoaie şi devine complet încrezător.

La răsăritul soarelui în cabina mea se petrecuse un incident îngrozitor. Un gentleman englez în vârstă — care mai devreme afirmase, apropo, că era medicul meu curant – trăsese câteva focuri asupra unui tânăr agresor care – pretindea el — încercase să-l omoare, dar nici unul dintre gloanţe nu-şi atinsese ţinta. De fapt, nimeni nu fusese în stare să dea de urma atacatorului. Pe baza descrierilor gentlemanului în vârstă, se hotărâse că era vorba despre tânărul ce ocupase cabina unde ne aflam acum şi care se îmbarcase sub un nume fals.

La fel ca şi gentlemanul cel bătrân, de altfel. Confuzia de nume avea şi ea un rol în toată afacerea. Dar stevardul nu ştia ce se întâmplase cu adevărat mai departe, doar că gentlemanul britanic fusese ţinut sub pază până când, în cele din urmă, fusese escortat pe ţărm.

Stevardul era încurcat.

— Cred că s-au simţit mai uşuraţi când l-au dat jos de pe vas. Dar, domnule, trebuie să chem paza. Sunt cu toţii foarte îngrijoraţi de starea sănătăţii dumneavoastră. E de mirare că nu v-au oprit când aţi urcat la bord, în Barbados. V-au căutat toată ziua.

Nu eram prea sigur că voiam să suport cercetările ofiţerilor de la pază, dar n-am avut de ales, căci doi oameni în uniformă şi-au făcut repede apariţia în faţa uşii apartamentului Queen Victoria.

I-am mulţumit însoţitorului şi m-am apropiat de cei doi

bărbaţi, invitându-i să intre şi mergând repede în penumbră, aşa cum obişnuiam la astfel de întâlniri. I-am rugat să mă scuze că nu aprindeam lumina, dar, de fapt, cea care pătrundea dinspre terasă era de-ajuns — le-am explicat — ţinând cont de starea bietei mele pieli.

Erau amândoi tulburaţi şi bănuitori, aşa că mi-am dat toată silinţa să-i conving şi să-i farmec în timp ce le vorbeam.

— Ce s-a întâmplat cu doctorul Alexander Stoker? am întrebat. Este medicul meu personal şi sunt foarte îngrijorat.

Cel mai tânăr, foarte roşcovan şi cu un accent irlandez, nu credea în mod cert nimic din ceea ce spuneam; simţise că era ceva în neregulă cu felul meu de a mă comporta şi de a vorbi. Singura mea speranţă părea să fie să-l încurc atât de mult, încât să tacă.

Celălalt, însă, un englez înalt şi binecrescut, era mult mai uşor de vrăjit, aşa că a început să înşire povestea cu aer nevinovat.

S-ar fi zis că doctorul Stoker nu era cu adevărat doctorul Stoker, ci un englez pe nume David Talbot, care refuzase să spună de ce folosise un nume de împrumut.

— Ştiţi, domnule, acest domn Talbot a adus un pistol la bord! a zis ofiţerul cel înalt, în timp ce celălalt continua să se uite la mine tăcut şi neîncrezător. Desigur, organizaţia aceea din Londra, Talamasca, sau cum i s-o spune, şi-a cerut scuze şi a fost dornică să dreagă lucrurile. Până la urmă, au aranjat cu căpitanul şi cu nişte persoane de la birourile Liniilor Cunard. Domnului Talbot nu urma să i se aducă nici un fel de acuzaţie dacă domnul Talbot era de acord să-şi împacheteze lucrurile şi să permită să fie escortat pe ţărm până la un avion cu care să plece imediat în Statele Unite.

— Unde în Statele Unite?

— La Miami, domnule. L-am condus eu însumi la avion. A insistat să-mi lase un mesaj pentru dumneavoastră, că atunci când veţi dori îl puteţi întâlni la Miami. La Park Central Hotel? Mi-a spus mesajul de mai multe ori.

— Înţeleg, am răspuns. Şi cel care l-a atacat? Bărbatul asupra căruia a tras?

— N-am găsit pe nimeni, domnule, deşi e sigur că omul a fost văzut mai înainte pe vas de mai multe persoane, ba, s-ar părea, chiar în compania domnului Talbot! De fapt, cabina

tânărului e aici, nu eraţi înăuntru când am venit noi şi stăteaţi de vorbă cu stevardul?

— Toată treaba asta e în stare să te zăpăcească, am spus în felul cel mai apropiat şi mai demn de încredere de care mă simţeam în stare. Şi dumneata crezi că tânărul cu păr castaniu nu mai e pe vas?

— Suntem aproape siguri, domnule, deşi, bineînţeles, e aproape imposibil să întreprinzi o cercetare amănunţită pe o asemenea navă. Lucrurile tânărului erau încă în cabină când am deschis-o. A trebuit, desigur, să o deschidem, căci domnul Talbot insista că tânărul îl atacase şi că şi el călătorea sub nume fals! Bagajul lui e la loc sigur, bineînţeles. Domnule, dacă aţi vrea să veniţi cu mine în biroul căpitanului, poate că aţi reuşi să aduceţi puţină lumină asupra...

Am întărit iute că nu ştiam nimic, chiar nu ştiam. În momentul acela nu eram în cabină. Debarcasem în Grenada în ziua anterioară, dar fără să ştiu că domnul celălalt se îmbarcase. Iar astăzi coborâsem de dimineaţă în Barbados pentru o zi de excursie, fără să am habar că avusese loc un asemenea incident.

Dar tot ceea ce înşiram cu atâta calm nu era din partea mea decât un înveliş pentru persuasiunea pe care continuam s-o exercit asupra amândurora, încercând să le sugerez să plece, ca să mă pot schimba şi odihni.

Când am închis uşa în urma lor, ştiam că se îndreaptă spre biroul căpitanului şi că am numai câteva minute până când se vor întoarce. De fapt, nu conta. David era în siguranţă, părăsise vasul şi plecase la Miami, unde urma să-l întâlnesc. Slavă Domnului că avusese imediat un avion la îndemână. Pentru că numai Dumnezeu ştia unde putea fi James în timpul acesta.

Cât despre domnul Jason Hamilton, al cărui paşaport îl aveam în buzunar, el încă mai poseda un şifonier plin de haine, şi intenţionam să mă folosesc şi eu de câteva, chiar acum. Am scos de pe mine jacheta neagră de seară şi alte câteva piese elegante — miros de vampir, prin excelenţă! — şi am ales o cămaşă de bumbac, o haină de in şi pantaloni. Evident, totul era foarte bine croit, exact pe măsura acestui trup. Chiar şi pantofii de pânză aveau măsura potrivită.

Am luat cu mine paşaportul şi o sumă considerabilă de dolari americani, pe care îi găsisem în hainele celelalte. Apoi am ieşit

pe terasă şi am rămas liniştit în bătaia dulce şi mângâietoare a brizei, cu ochii mişcându-mi-se visători pe deasupra mării albastre şi luminoase.

Queen Elizabeth 2 gonea acum cu toate cele douăzeci şi opt de noduri celebre ale ei, iar valurile translucide se spărgeau de prova puternică. Insulele Barbados nu se mai vedeau deloc. M-am uitat în sus la coşul mare şi negru care, în toată această imensitate, părea să nu fie altul decât hornul iadului. Vederea fumului gros revărsat din el era o privelişte splendidă.

M-am uitat din nou la îndepărtatul orizont. Lumea întreagă era plină de o minunată lumină azurie. În spatele unui fuior subţire de ceaţă — pe care muritorii nici nu-l puteau zări — am văzut constelaţiile micuţe şi licăritoare şi planetele lucind sumbru, mişcându-se încet-încet. Mi-am întins membrele, bucurându-mă să le simt, bucurându-mă de forfota de senzaţii pe care le încercam în umeri şi spate. M-am scuturat tot — îmi plăcea să-mi simt părul pe gât — apoi mi-am lăsat braţele pe balustradă.

— Am să pun mâna pe tine, James, am şoptit. Poţi să fii sigur de asta. Numai că acum am altceva de făcut. Stai şi plănuieşte-ţi în van micile tale intrigi.

Pe urmă m-am ridicat de jos încet — cât de încet eram în stare, până ce am ajuns mult deasupra vasului, uitându-mă la el şi admirându-i mulţimea de punţi clădite una deasupra alteia şi dichisite cu atâtea şi atâtea luminiţe galbene. Cât arăta de sărbătoresc şi de lipsit de griji. Înainta brav prin marea mişcătoare, mut, puternic şi grijuliu cu micul tărâm purtat cu el, tărâm plin de fiinţe care dansau, cinau şi sporovăiau, de ofiţeri de pază ocupaţi şi de stevarzi grăbiţi, de sute şi sute de creaturi fericite care nu aveau habar că fuseserăm şi noi acolo să-i tulburăm cu mica noastră dramă sau că plecam la fel de iute precum veniserăm, lăsând în urmă doar puţină confuzie. „Pace ţie, *Queen Elizabeth 2",* am gândit şi am înţeles din nou de ce iubise Hoţul de Trupuri acest vas şi de ce şi-l alesese drept ascunzătoare, aşa trist şi ţipător cum era.

În definitiv, ce-i întreaga noastră lume pentru stelele de deasupra? Ce cred ele oare despre micuţa noastră planetă plină de confruntări nebuneşti, de întâmplare, de zbatere interminabilă, de civilizaţii străvechi răspândite pe suprafaţa ei şi ţinute laolaltă nu datorită voinţei sau a credinţei, sau a unor

ambiţii comune, ci de capacitatea de vis a milioanelor de oameni de a da uitării tragediile vieţii şi de a se cufunda din nou în fericire, la fel ca pasagerii acestei nave, ca şi cum fericirea ar fi pentru aceste fiinţe la fel de naturală ca foamea, somnul, dragostea, căldura, frica şi frigul.

M-am înălţat mai sus, tot mai sus, până ce n-am mai putut să văd vasul deloc. Norii se grăbeau peste lumea de sub mine. Deasupra, stelele străluceau în toată maiestatea lor rece, şi, deocamdată, nu le uram; nu, nu le puteam urî. N-aş fi putut urî nimic. Eram prea plin de bucurie şi de un triumf amar şi întunecat. Eram Lestat, mă mişcăm între iad şi rai şi eram mulţumit că lucrurile stăteau aşa — *mulţumit poate pentru prima oară.*

24

PĂDUREA tropicală a Americii de Sud — o enormă amestecătură de codru şi junglă, întinsă mile şi mile, acoperind coaste muntoase şi înghesuindu-se în văi adânci, deschizându-se numai în dreptul râurilor late şi a lacurilor strălucitoare — bogată, verde, luxuriantă şi aparent inofensivă când te uiţi la ea de sus, prin spărturile dintre nori.

Pentru cineva care stă pe pământul moale şi umed, întunericul este de nepătruns. Copacii sunt atât de înalţi, încât nu mai există cer deasupra lor. De fapt, creaţiunea nu-i nimic altceva decât luptă şi încleştare între aceste umbre umede şi de nepătruns. Pădurea este triumful final al Grădinii Sălbatice, şi nici toţi oamenii de ştiinţă ai lumii civilizate nu vor clasifica vreodată toate speciile de fluturi coloraţi, de pisici pestriţe, de peşti carnivori sau de şerpi uriaşi care se prăsesc aici.

Păsări al căror penaj are culoarea cerului de vară sau cea a soarelui arzător zboară încolo şi încoace printre crengile ude. Maimuţele ţipă în timp ce-şi întind mânuţele către cârceii de viţă groşi ca nişte frânghii. Mamifere lucioase şi înspăimântătoare, cu mii de forme şi de mărimi roiesc în nemiloase căutări printre rădăcini monstruoase şi excrescenţe pe jumătate îngropate în pământ, pe sub frunze uriaşe şi trunchiuri răsucite de puieţi care mor în întunecimea fetidă, chiar dacă încă îşi mai trag pentru

ultima oară seva din solul fumegând.

Ciclul foame-ghiftuială este prostesc şi fără de sfârşit, până la moartea cea violentă şi dureroasă. Reptile cu ochi răi şi strălucitori ca opalul se înfruptă etern din universul redus al insectelor chitinoase, aşa cum fac încă din zilele în care pe lume nu exista nici o creatură cu sânge cald. Iar insectele – cu aripi, cu cleşti, doldora de venin, de o frumuseţe ameţitoare, înspăimântătoare şi hidoasă — se înfruptă până la urmă din toate.

În această pădure nu există milă. Nici milă, nici dreptate, nici cult pentru frumos, nici strigăte de bucurie la vederea ploii. Până şi agerele maimuţici sunt complet lipsite de suflet.

Asta e — un asemenea lucru n-a existat până la apariţia omului.

Cu câte mii de ani înainte s-a petrecut, nimeni nu poate spune cu certitudine. Jungla îşi devorează scheletele. Înghite încet manuscrisele sfinte şi erodează chiar şi cele mai încăpăţânate temple de stâncă. Textile, coşuri împletite, oale pictate, chiar şi ornamente din aur dispar până la urmă în pântecele ei.

Oamenii aceia micuţi şi cu piele închisă la culoare erau aici de secole, nu este nici o îndoială, construindu-şi fragilele lor sate pline de cabane din frunze de palmier şi focuri fumegânde pentru gătit, vânând din abundenţa de fiare ucigaşe cu suliţele lor primitive şi cu săgeţile lor otrăvite. Din loc în loc îşi amplasau obişnuitele ferme — aşa făcuseră dintotdeauna — şi cultivau cartofi mărunţi, fructe verzi şi lucioase de avocado, ardei roşii şi porumb. O mulţime de porumb dulce şi galben. În jurul căsuţelor construite cu grijă ciuguleau în praf câteva găini minuscule. Porci graşi şi unsuroşi grohăiau şi se ghemuiau în coteţe.

Oamenii aceştia, care se luptă dintotdeauna unii cu alţii, să fie oare cel mai bun lucru din Grădina Sălbatică? Sau sunt, pur şi simplu, o parte indistinctă a ei, cu nimic mai complexă decât un miriapod sau un jaguar lucios, cu piele netedă, sau decât o broască mută şi cu ochi mari, atât de toxică, încât, dacă doar îi atingi pielea pătată, ai parte de o moarte sigură?

Ce are de-a face mulţimea de blocuri turn din Caracas cu lumea aceasta risipită fără de sfârşit şi care începe atât de aproape de oraş? De unde se trag oare metropolele Americii de Sud, cu cerul lor plin de fum şi cu mahalalele supraaglomerate?

Frumuseţea este frumuseţe acolo unde o găseşti. Noaptea sunt frumoase chiar şi aceste *ranchitos* — cum numesc ei cocioabele care acoperă colinele abrupte de-o parte şi de alta a zgomotoaselor autostrăzi — sunt frumoase deşi nu au nici apă, nici canalizare, şi sunt înghesuite într-un fel care nu are nici o legătură cu ideile moderne de confort sau de igienă. Totuşi, sunt legate între ele cu lumini electrice strălucitoare.

S-ar părea că uneori lumina poate transforma orice! Este o incontestabilă şi ireductibilă metaforă a graţiei. Dar oare oamenii din *ranchitos* ştiu asta? O fac pentru frumuseţe? Sau au nevoie, pur şi simplu, de lumină în micile lor cocioabe?

N-are importanţă.

Nu ne putem împiedica să producem frumuseţe. Nu putem opri lumea.

Iată jos râul care curge pe lângă micul avanpost de la St. Laurent, o panglică de lumină licărind ici şi colo pentru o clipă printre vârfurile copacilor, în timp ce-şi croieşte calea în pădure tot mai adânc, ajungând în cele din urmă la mica misiune de la St. Margaret Mary — o îngrămădire de locuinţe într-un luminiş lângă care jungla aşteaptă răbdătoare. Nu-i aşa că-i frumos, acest mănunchi de clădiri acoperite cu tablă, cu pereţii lor văruiţi în alb şi grinzile grosolane, cu ferestrele lor micuţe şi luminate şi cu zgomotul unui radio aducând dinăuntru un cântec pe versuri indiene şi o abia auzită bătaie de tobe?

Cât sunt de drăguţe verandele adânci ale bungalourilor, cu risipa lor de balansoare din lemn pictat, de bănci şi de scaune. Jaluzelele de la ferestre dau încăperilor un aer puţin somnoros, lăsând să se zărească un grătar de linii fine de culori şi forme diferite, ceea ce face camerele oarecum mai vizibile şi mai vibrante, arătând bine cumpănite — ca un interior dintr-o pictură de Edward Hopper sau dintr-o carte de desenat pentru copii.

Există, desigur, mijloace de a stăvili năvalnica împrăştiere a frumuseţii. Se foloseşte înregimentarea, conformismul, estetica îmbinării liniilor, triumful funcţionalului asupra accidentalului.

Dar aici nu veţi găsi prea mult din aceste lucruri!

Aici este destinul lui Gretchen, din care s-a eliminat orice subtilitate a lumii moderne — un laborator pentru un unic şi mereu repetat experiment moral — Facerea de Bine.

În jurul acestei tabere noaptea îşi cântă în van melodiile

despre haos, foame şi distrugere. Tot ceea ce contează este grija pentru un număr limitat de oameni care au venit aici să fie vaccinaţi, operaţi, trataţi cu antibiotice. Aşa cum spusese Gretchen însăşi — să te gândeşti la mai mult e o minciună.

Am rătăcit ore în şir în cerc prin jungla deasă, trecând puternic şi fără grijă prin frunzişul de netrecut, căţărându-mă peste fantasticele rădăcini ale copacilor tropicali, oprindu-mă ici şi colo ca să ascult încâlcitul cor al nopţii sălbatice. Cât de gingaşe păreau florile mari, cu petale ceruite, crescute pe ramurile cele mai înalte şi mai verzi, aşa cum dormitau în aşteptarea luminii de dimineaţă!

Nu mă mai temeam de descompunerea umezelii, de urâtul proces de măcinare, de putoarea de descompunere a mlaştinii. Creaturile târâtoare şi alunecoase nu-mi mai puteau face rău şi nici nu mă mai dezgustau. Oh, las' să vină la mine anaconda, mi-ar plăcea să-i simt îmbrăţişarea strânsă şi ascuţită! Cum mă bucuram de ţipătul strident, adânc al păsărilor, în stare să împrăştie groaza într-un suflet mai simplu. Păcat că maimuţele cu braţe păroase dormeau cât timp era întuneric; mi-ar fi plăcut să le prind destul cât să le sărut frunţile încreţite şi gurile flecare.

Sărmanii muritori, ei dormeau în căsuţele lor din luminişul bătătorit, în timp ce şcoala, spitalul şi capela păreau, în cele mai mici şi obişnuite amănunte, miracole divine ale creaţiei.

Hmmm. Îmi era dor de Mojo. De ce nu era şi el cu mine, să răscolim jungla împreună? Trebuia să-l antrenez să devină câine de vampir. Într-adevăr, l-am văzut în minte păzindu-mi coşciugul în timpul zilei — un fel de santinelă egipteană, gata să sfâşie orice intrus muritor care şi-ar fi croit drum pe scările sanctuarului.

Dar aveam să-l văd curând. Lumea întreagă mă aştepta dincolo de junglă. Dacă închideam ochii şi-mi transformam trupul într-un receptor sensibil, puteam auzi, în ciuda distanţei, traficul gălăgios şi aglomerat din Caracas, accentele ascuţite ale vocilor, zdrăngănitul greu al muzicii din speluncile întunecate în care îi atrăgeam pe ucigaşi — aşa cum o lampă strălucitoare atrage moliile — ca să mă pot hrăni.

Aici domnea pacea, în timp ce orele se scurgeau în liniştea tropicală. O aversă a căzut din cerul noros, înmuind praful poieniţei, pătând treptele măturate ale şcolii, bătând încetişor

darabana pe acoperişurile din tablă ondulată.

Luminile se stingeau în micile dormitoare şi în clădirile auxiliare. În adâncul capelei întunecoase, cu turnul ei înalt şi cu clopotul mare, lucios şi tăcut, pâlpâia o lumină ceţoasă, roşie. Deasupra potecilor curate şi a pereţilor văruiţi sclipeau mici becuri galbene cu abajururi rotunde de metal.

Lumina era mai mică în apropierea spitalului, unde Gretchen îşi vedea de treabă de una singură.

Îi vedeam când şi când profilul printre jaluzele. Am zărit-o chiar după uşă, şezând la un birou destul cât să scrie ceva pe hârtie, cu capul plecat, cu părul strâns pe ceafă.

Până la urmă, am păşit încet dincolo şi m-am strecurat în biroul mic şi răvăşit, luminat de o singură lampă, apoi am intrat în salonul propriu-zis.

Era un spital de copii! Plin de pătuţuri. Simple, cioplite grosolan, aşezate pe două rânduri. Oare aveam vedenii din cauza semiîntunericului? Sau erau, într-adevăr, paturi de lemn, legate la încheieturi şi acoperite cu plasă? Iar pe măsuţa decolorată nu era oare un muc de lumânare pe o farfurie întinsă?

Am simţit brusc că mă ia ameţeala; marea claritate a viziunii m-a părăsit. *Nu acest spital!* Am clipit din ochi, încercând să despart elementele nepotrivite de cele ce aveau un sens. Recipiente de plastic cu glucoza administrată intravenos atârnau alături în rastele, tuburi uşoare de nailon străluceau coborând către acele micuţe ace înfipte în braţele fragile!

Nu eram la New Orleans. Nu era spitalul acela! Şi totuşi, uite pereţii! Nu sunt din piatră? Mi-am şters de pe frunte sudoarea de sânge, uitându-mă la pata de pe batistă. În patul de colo nu zăcea oare o copilă blondă? M-a cuprins din nou ameţeala. Mi s-a părut că aud vag un râs de clopoţel, plin de veselie şi batjocură. Dar nu fusese, desigur, decât o pasăre în întunecimea de-afară. Nu exista nici o soră bătrână în fustă de postav peste genunchi şi cu basma pe umeri. Dispăruse cu secole în urmă, împreună cu clădirea aceea mică.

Copila gemea; lumina pâlpâia în jurul căpşorului ei rotund. I-am văzut mâna dolofană pe pătură. Am încercat iarăşi să scap de vedenii. Lângă mine, pe duşumea, era o umbră. Da, uite sistemul de respiraţie artificială, cu mulţimea lui de butoane lucioase, şi dulapurile de medicamente cu ferestre de sticlă! Nu

era spitalul acela, era cel de aici.

Aşadar, ai venit după mine, tată? Spuneai că o vei face din nou.

„Nu, n-am să-i fac nici un rău! Nu vreau să-i fac nici un rău!" Eu şoptisem atât de tare?

Şedea pe un scăunel la capătul îndepărtat al îngustei încăperi şi legăna un picior înainte şi înapoi, cu şuviţele ei nostime împrăştiate peste mânecile bufante.

Oh, ai venit după ea. Ştii că aşa este!

„Ssst, ai să trezeşti copiii! Pleacă. Nu eşti acolo!"

Toată lumea ştia că ai să ieşi învingător. Erau siguri că ai să-l dovedeşti pe Hoţul de Trupuri. Şi, uite... ai venit după ea.

„Nu, n-am venit să-i fac rău. Am să o las pe ea să hotărască."

— Monsieur? Cu ce vă pot fi de folos?

M-am uitat la bătrânul din faţa mea, doctorul cu mustăţi vopsite şi ochelari subţiri. Nu, nu doctorul ăsta! De unde apăruse? M-am uitat la ecusonul cu numele. Aceasta e Guiana Franceză, de aceea vorbea franţuzeşte. Şi nu există nici o copilă care să stea în vreun scaun în fundul salonului.

— Vreau s-o văd pe Gretchen, am şoptit. Sora Marguerite.

O zărisem pe fereastră, aşa că mă gândeam că e înăuntru. Ştiam că trebuie să fie acolo.

Zgomote înfundate în fundul salonului. El nu le poate auzi, dar eu da. Ea vine. I-am simţit mirosul, amestecat cu mirosul copiilor şi al bătrânului.

Era totuşi intolerabil de întuneric şi nu reuşeam să văd nimic, nici chiar cu ochii ăştia. De unde se lumina oare încăperea? Ea tocmai stinsese lampa de la uşa din partea cealaltă şi se îndrepta încoace, de-a lungul salonului, trecând pe lângă fiecare pat, cu paşi hotărâţi şi cu capul plecat. Doctorul a făcut un gest plictisit şi a trecut pe lângă mine.

Nu te uita la mustăţile lui pătate, nu te uita la ochelari, nici la cocoaşa rotundă de pe spinarea lui. I-ai văzut ecusonul de plastic de pe buzunar. Nu-i o stafie!

S-a îndepărtat târşâindu-şi picioarele, iar uşa s-a trântit încet în urma lui.

Ea s-a oprit în întuneric. Ce păr frumos şi ondulat, pieptănat astfel, încât să-i lase descoperită fruntea şi ochii serioşi. Înainte să mă vadă, mi-a văzut pantofii. A devenit conştientă brusc —

nici n-am apucat să respir — de prezenţa figurii palide şi tăcute, stranie în liniştea absolută a nopţii căreia nu-i aparţinea.

Doctorul dispăruse. Parcă-l înghiţiserâ umbrele; rămăsese, cu siguranţă, undeva în întuneric.

Şedeam în contra luminii din birou. Mirosul ei mă copleşise – sânge şi parfumul curat al unei fiinţe vii. Dumnezeule, s-o văd cu vederea mea de acum — să-i văd obrajii frumoşi şi strălucitori. Numai că împiedicam eu însumi lumina, căci uşa era foarte mică. Putea ea oare să-mi vadă destul de desluşit trăsăturile chipului? Putea să vadă culoarea stranie a ochilor mei?

— Cine eşti?

Era o şoaptă joasă, prudentă. Stătea departe de mine, oprită în mijlocul intervalului, privindu-mă pe sub sprâncenele negre, încruntate.

— Gretchen, am răspuns, sunt Lestat. Am venit, aşa cum am promis.

Nimic nu s-a clintit în salon. Paturile păreau să fi îngheţat în spatele vălurilor de plasă. Şi totuşi, lumina se reflecta în sacii de perfuzie împrăştiaţi peste tot, de parcă ar fi fost tot atâtea lămpiţe de argint licărind în întunericul total. Auzeam răsuflarea slabă, regulată a trupuşoarelor adormite. Şi mai auzeam un zgomot surd şi ritmic, de parcă o copilă ar fi lovit mereu, în joacă, piciorul scaunului cu călcâiul ei micuţ.

Gretchen a ridicat încet mâna dreaptă şi şi-a dus instinctiv şi protector degetele la baza gâtului. Pulsul i s-a accelerat. I-am văzut degetele închizându-se parcă în jurul unui medalion, apoi am văzut lumina făcând să sclipească lănţişorul de aur.

— Ce ai la gât?

— Cine eşti? a întrebat din nou; şoapta ei scârţâind înfundat, buzele tremurându-i în timp ce vorbea.

Lumina chioară din biroul din spatele meu i se reflecta în ochi. Se uita la faţa mea, la mâini.

— Eu sunt, Gretchen. Nu vreau să-ţi fac nici un rău. Este ultimul lucru care mi-ar trece prin minte. Am venit pentru că ţi-am promis că o voi face.

— Eu... nu te cred.

S-a tras înapoi şi tocurile ei de cauciuc au bocănit încetişor pe duşumeaua de lemn.

— Nu te speria de mine, Gretchen. Voiam să ştii că tot ceea

ce ţi-am spus e adevărat.

Vorbeam foarte încet. Oare mă auzea?

Am văzut-o încercând să vadă mai bine, la fel cum încercasem şi eu mai devreme. Inima îi bătea aprig şi sânii îi fremătau minunat sub ţesătura apretată de bumbac, sângele îi urcase în obraji.

— Sunt aici, Gretchen. Am venit să-ţi mulţumesc. Uite, lasă-mă să-ţi dau asta, pentru misiune. M-am căutat prosteşte prin buzunare. Am tras teancurile de bancnote pe care le câştigase Hoţul de Trupuri şi i le-am întins, cu degetele tremurând la fel ca ale ei; banii arătau mizerabili şi murdari, ca gunoiul. I-ai, Gretchen. Uite. O să le fie de folos copiilor.

M-am întors şi am văzut din nou lumânarea — aceeaşi lumânare! De ce lumânarea? Am lăsat banii alături de ea, auzind scândurile trosnind sub paşii mei în timp ce mă îndreptam către măsuţă.

M-am întors să mă uit la ea şi am văzut-o venind spre mine, înspăimântată, cu ochii măriţi.

— Cine eşti? a şoptit, pentru a treia oară. Ce ochi mari avea, ce pupile negre, cum se uitau la mine, de parcă m-ar fi ars. Îţi cer din nou să-mi spui adevărul!

— Sunt Lestat, cel pe care l-ai îngrijit în propria ta casă, Gretchen. Gretchen, mi-am redobândit înfăţişarea adevărată. Am venit pentru că ţi-am promis că vin.

De-abia mai eram în stare să suport, mânia mea sporea pe măsura ce creştea frica ei. Umerii i se înţepeniseră şi îşi încrucişase strâns braţele, în timp ce mâna încleştată de lănţişor a început să-i tremure.

— Nu te cred, a spus cu şoapta aceea sugrumată, dându-se înapoi, chiar dacă nu făcuse nici un pas.

— Nu, Gretchen. Nu te uita la mine cu teamă, nu te uita la mine ca şi cum m-ai dispreţui. Ce ţi-am făcut ca să mă priveşti aşa? Îmi cunoşti vocea. Ştii ce-ai făcut pentru mine. Am venit să-ţi mulţumesc...

— *Mincinosule!*

— Nu, nu-i adevărat. Am venit pentru că... pentru că voiam să te văd.

Dumnezeule, plângeam? Oare emoţiile mele ajunseseră la fel de schimbătoare ca puterile? Ea avea să vadă lacrimile de sânge care-mi brăzdau faţa şi avea să se sperie şi mai tare. Nu

mai puteam să-i suport privirea.

M-am întors şi m-am uitat la lumânare. Am atins fitilul cu puterea voinţei şi am văzut flacăra ţâşnind, ca o limbă galbenă. *Mon Dieu, acelaşi joc de umbre pe pereţi! A* căscat gura şi s-a tras înapoi, fixându-mă, în timp ce lumina se împrăştia între noi şi ea vedea pentru prima oară, clar, ochii care o priveau, unghiile mele lucioase, dinţii albi întrezăriţi printre buzele abia deschise.

— Nu-ţi fie frică de mine, Gretchen. În numele adevărului, priveşte-mă. M-ai făcut să-ţi promit că voi veni. Nu te-am minţit, Gretchen. Tu m-ai salvat. Eu sunt aici, iar Dumnezeu nu există, aşa mi-ai spus, Gretchen. Dacă ar fi spus-o altcineva, n-ar fi contat, dar ai spus-o chiar tu.

S-a tras înapoi, ducând mâinile la buze; lănţişorul s-a eliberat şi am văzut la lumina lumânării crucea care atârna de el. Slavă Domnului, era o cruce, nu un medalion. A mai făcut un pas în spate. Nu se putea împotrivi impulsului.

A bolborosit în şoaptă:

— Pleacă de la mine, spirit necurat! Pleacă din casa Domnului!

— Nu vreau să-ţi fac rău!

— Pleacă de lângă micuţii aceştia!

— Gretchen, nu vreau să le fac nici un rău copiilor.

— În numele Domnului, pleacă de lângă mine... pleacă! A bâjbâit cu, mâna dreaptă din nou după cruce şi a întins-o spre mine, cu faţa roşie şi cu buzele tremurând de isterie, cu ochii goi de raţiune în timp ce vorbea. Am văzut că era vorba de un crucifix cu un trup micuţ şi răsucit al lui Hristos. Pleacă din această casă. Este casa lui Dumnezeu. El însuşi îi protejează pe copii. Pleacă.

— În numele adevărului, Gretchen, am răspuns, cu vocea la fel de joasă ca a ei şi plină de tot atâta simţire. M-am culcat cu tine! Sunt aici!

— Mincinosule! a şuierat. Mincinosule!

Tremura atât de violent din tot trupul, încât mi se părea că o să-şi piardă echilibrul şi o să cadă.

— Ba este curatul adevăr. Dacă altceva nu-i adevărat, asta este. Gretchen, nu vreau să le fac nici un rău copiilor. Şi nu vreau să-ţi fac nici ţie rău.

Încă o clipă şi avea să-şi piardă, cu siguranţă, minţile, avea

să înceapă să ţipe neajutorată, auzită de întreaga noapte, şi toată sărmana suflare a taberei avea să iasă afară s-o bage în seamă şi, poate, să izbucnească într-un strigăt asemănător.

Dar a rămas acolo, tremurând, doar suspine au ieşit brusc din gura ei deschisă.

— Am să plec, Gretchen, am să plec dacă într-adevăr asta vrei. Dar să ştii că mi-am ţinut promisiunea! Mai pot face şi altceva?

Dintr-unul din pătuţurile din spatele ei s-a auzit un plânset, apoi un geamăt din altul, iar ea a întors capul fără să stea pe gânduri.

Apoi s-a repezit spre mine, a trecut prin birouaş, făcând hârtiile de pe masă să se împrăştie şi uşa batantă să se bălăbăne în urma ei, şi a ieşit în fugă în noapte.

Buimac, i-am auzit suspinul îndepărtat şi m-am întors.

Ploua uşor, de parcă ar fi fost ceaţă. Am văzut-o îndreptându-se spre uşile capelei.

Ţi-am spus că ai să o răneşti.

M-am întors şi m-am uitat la salonul în penumbră.

„Nu eşti aici! Am terminat-o cu tine!" am şoptit.

Lumina lumânării o evidenţia limpede, chiar dacă rămăsese în fundul încăperii. Încă-şi mai legăna piciorul cu ciorăpel alb, lovind cu călcâiul papucului negru în piciorul scaunului.

„Pleacă, am rostit cât de liniştit am putut. S-a sfârşit." Lacrimile *chiar* îmi curgeau pe chip, lacrimi de sânge. Oare Gretchen le văzuse? „Pleacă, am spus din nou. S-a sfârşit, am să plec şi eu."

Parcă ar fi zâmbit, numai că nu zâmbea. Chipul i-a devenit imaginea nevinovăţiei, figura din medalionul din vis. În linişte, în timp ce o priveam încremenit, imaginea a rămas, dar fără să se mişte. Apoi parcă s-a dizolvat.

Am mai văzut numai un scaun gol.

M-am întors încet către uşă. Mi-am şters iarăşi lacrimile, plin de ură, şi am aruncat batista.

Muştele bâzâiau în jurul uşii. Ce ploaie limpede, cu băşici! Zgomotul ploii tot mai înteţite creştea şi el, ca şi cum cerul ar fi deschis gura şi ar fi oftat. Uitasem ceva. Dar ce oare? Lumânarea, da, stinge lumânarea, altfel ar putea lua foc salonul şi ar putea să-i rănească pe micuţi!

Uite, acolo, în capăt — copila blondă cu mască de oxigen,

fâşiile de plastic strălucesc de parcă ar fi bucăţi de lumină. Cum de-ai fost atât de nebun, încât să produci o flacără în această încăpere?

Am stins-o cu vârful degetelor. Am pus jos toate bancnotele acelea murdare şi mototolite, sute şi sute de dolari, ba chiar şi cele câteva monede pe care le-am găsit.

Apoi am ieşit şi m-am îndreptat agale către capela cu uşile deschise. În ciuda ploii torenţiale, îi auzeam rugăciunea, şoaptele iuţi şi scăzute, iar prin intrare am văzut-o îngenuncheată în faţa altarului, cu braţele întinse în formă de cruce, în timp ce o flăcăruie roşietică de lumânare licărea dincolo de ea.

Voiam să plec. Parcă în adâncurile sufletului meu tulburat nu mai voiam nimic altceva. Dar am simţit mirosul inconfundabil de sânge proaspăt.

Venea dinspre capelă şi nu era vorba despre sângele care-i curgea în vine, ci despre acela care se revarsă dintr-o rană proaspătă.

M-am apropiat cu grijă, fără nici un zgomot, până am ajuns în dreptul uşii. Mirosul a devenit mai puternic. Apoi am văzut sângele curgând din mâinile ei încrucişate. Şi l-am văzut pe duşumea, curgând în două firicele dinspre picioarele ei.

— Doamne, mântuieşte-mă de rău şi ia-mă la tine. Inimă sfântă a lui Iisus, ia-mă în braţele tale...

Nu m-a auzit şi nu m-a văzut apropiindu-mă. O vagă strălucire îi inundase chipul, alcătuită din lumina lumânării şi din ceea ce radia din ea însăşi, din extazul devorator pe care îl simţea acum şi care o îndepărta de orice altceva, chiar şi de figura întunecată de lângă ea.

M-am uitat la altar. Am văzut crucifixul uriaş de deasupra lui, iar dedesubt micuţul tabernacol strălucitor şi lumânarea aprinsă în vasul roşu de sticlă, ceea ce însemna că sfânta cuminecătură era acolo. Un fuior de vânt s-a strecurat printre uşile deschise ale capelei, a atins clopotul de deasupra şi i-a smuls un sunet slab, abia auzibil, lesne de confundat cu însuşi sunetul vuitului.

M-am uitat din nou la ea, la faţa ei răvăşită, cu ochii orbi, pe jumătate închişi, la gura ei moale, prin care încă mai ieşeau cuvinte.

— Hristoase, sfinte Iisuse, ia-mă în braţele tale.

Prin ceaţa lacrimilor care-mi împăienjeneau ochii, am văzut

sângele izvorând şi curgând roşu şi gros, şi abundent din palmele ei deschise.

Din tabără se auzeau voci înăbuşite. Se închideau şi se deschideau uşi. M-am întors şi am văzut forme întunecate adunate la intrare — un mănunchi de fete îngrijorate de femei. Am auzit o şoaptă în franceză care însemna „străin", apoi un strigăt înăbuşit.

— Diavolul!

Am pornit pe culoar şi m-am îndreptat către ele, silindu-le să se împrăştie, deşi nu le atinsesem şi nici măcar nu le privisem, apoi am trecut grăbit de ele şi am ieşit în ploaia de afară.

După aceea m-am întors şi m-am uitat înapoi. Am văzut-o, încă în genunchi, în timp ce celelalte se adunau în jurul ei, apoi am auzit strigătele lor timide: „Minune" şi „Stigmate!" îşi făceau semnul crucii şi îngenuncheau în jurul ei, în timp ce din gura lui Gretchen rugăciunea continua să se reverse, ca în transă.

— Şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu, şi Cuvântul s-a făcut carne.

— La revedere, Gretchen, am şoptit.

Apoi am plecat, liber şi singur, şi m-am pierdut în îmbrăţişarea fierbinte a nopţii sălbatice.

25

AR fi trebuit să plec la Miami chiar în noaptea aceea. Ştiam că David putea avea nevoie de mine. Şi, bineînţeles, habar n-aveam pe unde umbla James.

Dar n-am avut curaj s-o fac — eram mult prea zdruncinat — şi dimineaţa m-am pomenit destul de departe, la est de Guiana Franceză, stând încă în jungla flămândă, însetat la rândul meu, dar fără speranţă să-mi potolesc setea acolo.

Cu o oră înainte de răsărit am ajuns la un templu străvechi — un dreptunghi mare de piatră tocită — atât de acoperit de viţă şi de alte feluri de vegetaţie, încât probabil rămânea nevăzut până şi de muritorii care ar fi trecut la câţiva iarzi pe lângă el. Numai că în această parte a junglei nu era drum şi nici măcar o urmă de pas. Simţeam că nu mai trecuse nimeni pe aici de secole. Locul acesta era secretul meu.

Şi al maimuţelor, care se trezeau o dată cu lumina. O adevărată hoardă atacase grosolana construcţie, strigând, ţipând, învălmăşindu-se peste tot pe acoperişul plat şi peste laturile înclinate. Le-am urmărit cu nepăsare, chiar zâmbind, cum luau cu asalt ruinele. Întreaga junglă părea de fapt să renască. Corul păsărilor era mult mai puternic decât în ceasurile întunericului şi, în timp ce cerul pălea, am văzut că în jurul meu erau milioane de nuanţe de verde. Şocat, mi-am dat seama că nu aveam să văd soarele.

Prostia mea în legătură cu asta m-a cam surprins. Dar suntem nişte fiinţe înlănţuite în obiceiuri. Şi pe urmă, nu era de ajuns lumina asta timpurie? Era curată bucurie să mă aflu din nou în trupul meu din totdeauna...

... dar bucuria a durat până ce mi-am amintit repulsia de pe faţa lui Gretchen.

O ceaţă groasă se ridica de pe solul junglei, prinzând preţioasa lumină şi împrăştiind-o până în cele mai înguste unghere şi tainiţe, pe sub florile şi frunzele tremurătoare.

Pe măsură ce mă uitam în jur, tristeţea mea creştea; mai bine spus, mă simţeam sângerând de parcă aş fi fost jupuit de viu. „Tristeţe" e un cuvânt prea blând şi prea plăcut. Mă gândeam la Gretchen iar şi iar, dar numai în imagini fără cuvinte. Iar când mă gândeam la Claudia, simţeam o amorţeală, o amintire tăcută şi încăpăţânată a cuvintelor pe care i le spusesem în timpul delirului datorat febrei.

Doctorul cu mustăţi vopsite era un coşmar. Fetiţa din scaun, ca o păpuşă. Nu, nu acolo. Nu acolo. Nu acolo.

Dar ce-ar fi contat dacă ar fi fost chiar ei? N-ar fi contat deloc.

În ciuda acestor emoţii copleşitoare, nu mă simţeam nefericit; era un lucru minunat că-mi dădeam seama de asta, că eram conştient. O, da, vechiul meu eu.

Trebuia să-i vorbesc lui David despre această junglă! David trebuia să meargă la Rio înainte de a se întoarce în Anglia. Poate că aveam să mă duc cu el.

Poate.

Am găsit două uşi ale templului. Prima era blocată de stânci grele, neregulate. Dar a doua era deschisă, căci stâncile se prăbuşiseră de multă vreme într-un morman inform. M-am căţărat pe ele şi am dat de o scară adâncă, pe urmă de câteva

culoare, până ce am ajuns în nişte încăperi unde lumina nu mai pătrundea deloc. Într-una dintre ele, foarte răcoroasă şi absolut depărtată de zgomotul junglei, m-am întins să mă culc.

Sălăşluiau acolo o mulţime de târâtoare micuţe. Mi-am lăsat faţa pe podeaua rece şi am simţit micuţele creaturi roind în jurul buricelor degetelor mele. Le auzeam foşnetul. Apoi un şarpe greu şi mătăsos mi-a trecut peste gleznă. Toate astea mă făceau să râd.

Cum ar mai fi tremurat şi cum s-ar mai fi ascuns trupul meu muritor! Iar ochii mei de om n-ar mai fi văzut nimic în locul acesta din adânc.

Am început brusc să dârdâi şi să plâng încet, gândindu-mă la Gretchen. Ştiam că n-o voi mai visa niciodată pe Claudia.

„Ce vrei de la mine? am şoptit. Chiar crezi că mi-aş putea salva sufletul?" Am văzut-o ca atunci când deliram, am văzut-o în spitalul din New Orleans, când o apucasem de umeri. Sau poate că eram în vechiul hotel? „Ţi-am spus că aş face-o din nou. Ţi-am spus."

În clipa aceea ceva fusese salvat. Fusese salvată damnarea neagră a lui Lestat, acum intactă pentru totdeauna.

„La revedere, iubitelor", am şoptit iar.

După aceea am adormit.

26

MIAMI — ah, frumoasa mea metropolă sudică, întinsă sub cerul şlefuit al Caraibelor, chiar dacă hărţile spun altceva! Aerul părea mai încântător chiar decât în insule şi adia uşor peste mulţimile inevitabile de pe Ocean Drive.

Am trecut grăbit prin ciudatul hol art deco al hotelului Park Central, îndreptându-mă către camerele pe care le păstram acolo. Mi-am scos hainele pe care le purtasem în junglă şi am îmbrăcat o cămaşă albă fără guler, o haină kaki cu cordon, pantaloni şi o pereche de cizme maro din piele moale. Îmi plăcea să mă simt eliberat de veşmintele Hoţului de Trupuri, chiar dacă erau pe măsura mea.

Imediat după aceea am sunat la recepţie şi am aflat că David Talbot ajunsese la hotel încă din ziua anterioară şi că

acum mă aştepta pe terasa restaurantului Bailey, în josul străzii.

Nu aveam dispoziţie pentru locurile aglomerate. Am să-l conving să ne întoarcem în camerele mele. Cu siguranţă că era încă istovit de întreaga încercare. Masa şi scaunele din faţa ferestrelor mele vor fi cu siguranţă un loc mai bun pentru noi să stăm de vorbă, ceea ce cu siguranţă că aveam să facem.

Am ieşit şi am luat-o pe trotuar către nord, până ce am văzut restaurantul Bailey, cu inevitabila inscripţie de neon deasupra frumoaselor copertine albe de pânză; toate măsuţele aveau feţe de masă roz din in şi lumânări şi erau deja ocupate de primul val al mulţimii ieşite pentru seară. Am zărit în colţul cel mai îndepărtat al terasei figura familiară a lui David, foarte elegant în costumul alb de in pe care îl purtase şi pe vas. Mă aştepta să mă apropii, cu obişnuita lui expresie atentă şi curioasă.

M-am simţit uşurat, dar am hotărât să-l iau prin surprindere, aşa că m-am strecurat în scaunul din faţa lui atât de iute, încât a tresărit.

— Ah, diavole, a rostit în şoaptă. I-am văzut o clipă rictusul gurii şi m-am gândit că era cu adevărat nelinişţit, dar pe urmă a zâmbit, adăugând: Slavă Domnului că eşti bine.

— Chiar crezi că locul ăsta e potrivit? l-am întrebat.

Când un chelner tânăr şi frumos s-a apropiat; i-am cerut un pahar cu vin, doar pentru că în felul acesta nu avea să mă tot întrebe ce doresc. Lui David i se adusese deja o băutură exotică scârbos colorată.

— Ce naiba s-a întâmplat de fapt? l-am întrebat, trăgându-mă mai aproape de masă, ca să fac faţă cumva gălăgiei de fond.

— Ei bine, a fost o încăierare, a răspuns el. A încercat să mă atace, aşa că n-am avut de ales şi am făcut uz de pistol. El a fugit prin verandă, pentru că n-am fost în stare să ţintesc bine. Pur şi simplu, a fost o armă prea mare pentru mâinile astea bătrâne. A oftat. Părea obosit, uzat până la limită. După aceea a fost nevoie să sun la confrerie şi să-i fac să mă elibereze pe cauţiune. A fost nevoie să se vorbească la Cunard, în Liverpool. A făcut un gest de parcă ar fi vrut să uite. La prânz eram într-un avion care pleca spre Miami. Bineînţeles că n-aş fi vrut să te abandonez singur la bordul vasului, dar chiar n-am avut de ales.

— N-am fost în nici un pericol, nici o clipă, am spus. M-am temut pentru tine. Ţi-am spus însă că tu n-ai de ce să-ţi faci griji

în privinţa mea.

— Ei bine, credeam că s-ar putea să ai nevoie de mine. I-am pus pe urmele lui James, bineînţeles, sperând să-l alunge de pe vas. Era limpede că nici nu se gândeau să facă o cercetare amănunţită, cabină de cabină. Aşa că mi-am spus că probabil ai rămas singur. Sunt aproape sigur că James a coborât de pe vas imediat după încăierare. Altfel, l-ar fi prins. L-am descris amănunţit.

S-a oprit, a luat o înghiţitură prudentă din băutura lui caraghioasă, apoi a pus paharul jos.

— Nu-ţi place chestia aceea, nu-i aşa? Dar unde-i dezgustătorul whisky pe care-l bei de obicei?

— Băutura insulelor, a spus. Nu, nu-mi place, dar n-are a face. Cu tine cum a mers?

N-am răspuns. Îl vedeam iarăşi cu vechii mei ochi; pielea lui mi se părea mai translucidă şi toate micile infirmităţi ale trupului apăreau cu claritate. Totuşi, mai păstra aura miraculosului, aşa cum arată toţi muritorii în ochii unui vampir.

Părea istovit, epuizat din cauza tensiunii nervoase. Avea ochii roşii, şi i-am văzut din nou rictusul gurii. Mi-am dat seama şi că avea umerii lăsaţi. Oare groaznica încercare îl îmbătrânise şi mai mult? Nu puteam suporta să-l văd aşa. S-a uitat la mine cu o faţă îngrijorată.

— Ţi s-a întâmplat ceva rău, a spus, încă şi mai încet, şi s-a întins peste masă, lăsându-şi degetele peste mâna mea. Ce fierbinţi erau! Îmi dau seama după ochi.

— Nu vreau să stăm de vorbă aici, am răspuns. Hai să mergem la mine la hotel.

— Nu, hai să stăm aici, a rostit foarte uşor. Sunt îngrijorat din cauza a tot ce s-a întâmplat. A fost o adevărată probă de foc pentru vârsta mea. Sunt epuizat. Speram să vii noaptea trecută.

— Iartă-mă că n-am venit. Aşa ar fi trebuit. Ştiu că pentru tine a fost o încercare teribilă, chiar dacă atunci când o trăiai te-ai bucurat atât de mult.

— Aşa crezi? A zâmbit trist, imperceptibil. Vreau să mai beau ceva. Ce spuneai? Whisky?

— Ce spuneam *eu?* Credeam că-i băutura ta preferată.

— Din când în când. A făcut semn chelnerului. Uneori e puţin cam serioasă. A cerut băutură din malţ. Nu aveau. Dar îi convenea Chivas Regal. Îţi mulţumesc că-mi faci pe plac. Mă

simt bine aici. Îmi place zarva. Şi cerul liber.

Chiar şi vocea suna obosită; îi lipsea acea scânteie de strălucire. Era limpede că nu era momentul să sugerez o călătorie la Rio de Janeiro. Şi totul era din vina mea.

— Oricum vrei tu, am zis.

— Haide, spune-mi ce s-a întâmplat, a insistat el cu solicitudine. Pot să văd că ai o greutate pe suflet.

Mi-am dat seama cât de mult voiam să-i vorbesc despre Gretchen şi că, de fapt, asta mă făcuse să mă grăbesc încoace, mai mult decât grija pentru el. Mi-era ruşine, totuşi nu m-am putut abţine să-i spun. M-am întors cu faţa către plajă, cu cotul pe masă şi cu ochii înceţoşaţi, aşa încât culorile serii au devenit mai surde şi mai luminiscente decât înainte. I-am povestit că mă dusesem la Gretchen pentru că aşa îi promisesem, deşi în adâncul sufletului sperasem şi mă rugasem s-o iau cu mine, s-o aduc în lumea mea. Apoi i-am explicat despre spital, despre cât era de straniu — asemănarea doctorului cu cel de acum un veac, asemănarea salonului însuşi, părerea nebunească, smintită, că Claudia era acolo.

— M-a dat peste cap, am şoptit. Nu mi-am imaginat nici o clipă că Gretchen m-ar putea respinge. Ştii ce crezusem? Acum pare o nebunie. Crezusem că are să mă găsească irezistibil! Credeam că nu se poate altfel. Îmi spusesem că se va uita în ochii mei — în ochii mei de-acum, nu în cei de muritor! — şi va vedea adevăratul suflet pe care l-a iubit! Nu mi-am imaginat nici o clipă că m-ar putea respinge, ba chiar atât de total — moral şi fizic — şi că în momentul în care va înţelege ce sunt vampirii se va scârbi într-atât şi-mi va întoarce spatele. Nu-mi dau seama cum am putut să fiu aşa de idiot, cum de-am perseverat să cred în iluziile mele! O fi vorba despre vanitate? Sau sunt, pur şi simplu, nebun? Tu nu m-ai găsit niciodată respingător, nu-i aşa, David? Sau mă amăgesc şi în privinţa ta?

— Eşti minunat, a şoptit, cu vorbe pline de simţire. Dar nu eşti pământean — iată ce a văzut femeia aceea.

Cât părea de trist! Nu fusese niciodată mai grijuliu cu mine, nici în cele mai pline de răbdare discuţii pe care le purtaserăm. Părea cu adevărat să încerce suferinţa pe care o încercam şi eu — la fel de acut şi de total.

— Ea nu era compania potrivită pentru tine, nu-ţi dai seama? a spus cu blândeţe.

— Ba da, îmi dau seama. Îmi dau seama.

Mi-am lăsat fruntea pe mână. Aş fi vrut să fim în camera mea liniştită, dar nu puteam să forţez lucrurile. Era din nou prietenul meu, şi nimeni pe pământ nu-mi mai fusese prieten cu adevărat, aşa că aveam să fac cum voia el.

— Ştii că eşti singurul, am spus brusc, cu voce mânioasă şi obosită. Singurul care mă lasă să fiu ceea ce sunt, fără să-mi întoarcă spatele.

— Cum adică?

— Oh. Ceilalţi mă condamnă pentru firea mea, pentru impetuozitatea şi voinţa mea. Le place s-o facă. Însă atunci când mă dovedesc slab, mă lasă baltă.

M-am gândit iar la felul în care mă respinsese Louis şi la faptul că aveam să-l văd curând şi m-a cuprins o satisfacţie diabolică. Oh, o să fie tare surprins. Pe urmă m-a năpădit un soi de frică. Cum l-aş putea ierta? Cum aş putea face să mă abţin şi să nu explodez ca o flacără turbată?

— Am vrea cu toţii să ne facem eroii mai mici, a răspuns David, vorbind încet şi aproape cu tristeţe. Vrem să-i facem fragili. Ei sunt cei care trebuie să ne reamintească mereu ce înseamnă forţa.

— Despre asta-i vorba? am întrebat. M-am întors şi am încrucişat braţele pe masă, cu faţa la el, uitându-mă fix la paharul plin cu vin gălbui. Sunt eu oare cu adevărat puternic?

— Oh, da, la fel de puternic ca întotdeauna. Iată de ce te invidiază, te desconsideră şi devin răi cu tine. Dar nu-i nevoie să-ţi spun toate astea. Uit-o pe femeie. Ar fi putut fi o greşeală, o mare greşeală.

— Şi tu, David? Cu tine n-ar fi o greşeală. M-am uitat în sus şi, spre surprinderea mea, i-am văzut ochii umezi, roşii de tot, apoi din nou rictusul acela al gurii. Ce este, David? l-am întrebat.

— Nu, n-ar fi o greşeală, a răspuns. Acum nu mai cred deloc că ar fi o greşeală.

— Vrei să spui că...

— Du-mă în lumea ta, Lestat, a rostit în şoaptă, apoi şi-a revenit — elegantul gentleman englez, şocat de propriile emoţii şi dezaprobându-le, uitându-se peste mulţimea deasă, către marea din depărtare.

— Asta vrei să spui, David? Eşti sigur?

De fapt, nu voiam să-l întreb nimic. Nu voiam să mai scot

nici o vorbă. Şi totuşi, de ce? De ce luase această hotărâre? Ce-i făcusem, ce-i făcuse escapada noastră? N-aş mai fi fost acum Vampirul Lestat, dacă n-ar fi fost el. Dar ce preţ plătise, probabil.

M-am gândit la el, cel de pe plaja din Grenada, cum refuzase simplul act de a face dragoste. Acum suferea la fel de mult ca atunci. Dar brusc nu mi s-a mai părut deloc un mister că ajunsese la această decizie. Îl împinsese spre ea mica noastră aventură comună şi confruntarea cu Hoţul de Trupuri.

— Vino, i-am spus, acum *trebuie* să mergem, să plecăm de aici undeva unde putem fi singuri.

Tremuram. De câte ori visasem clipa asta! Şi totuşi, venise atât de repede, iar eu aş mai fi avut de pus o mulţime de întrebări.

M-a cuprins dintr-o dată o teribilă sfială. Nici nu mă puteam uita la el. Mă gândeam la intimitatea apropierii pe care aveam s-o simţim curând şi nu-i puteam întâlni privirea. Dumnezeule, mă comportam la fel cum făcuse el în New Orleans, când eu mă găseam în trupul acela tânâr şi viguros şi îl asaltam cu dorinţa mea nestăpânită.

Inima mea bubuia în aşteptare. David, David în braţele mele. Sângele lui David trecând în mine şi sângele meu trecând în David. Apoi aveam să stăm la marginea mării împreună, ca doi fraţi nemuritori. Abia puteam să vorbesc sau să mă gândesc.

M-am ridicat fără să mă uit la el şi am traversat terasa, coborând pe scări. Ştiam că mă urmează. Eram ca Orfeu. O singură privire în urmă şi avea să fie smuls de lângă mine. Sau poate că farurile vreunei maşini în trecere puteau să-mi facă părul sau ochii să strălucească într-un fel care să-l paralizeze brusc de frică.

Am continuat să merg în faţă, trecând printre muritorii care se plimbau leneşi, îmbrăcaţi în haine de plajă, pe lângă mesele de pe trotuar ale cafenelelor. Am intrat direct în Park Central şi am trecut din nou prin holul cu ornamente stridente, urcând apoi treptele care duceau la apartamentul meu.

L-am auzit închizând uşa în urma mea.

Şedeam în faţa ferestrei şi mă uitam din nou afară, la cerul strălucitor al serii. Inimă, stai cuminte! Să nu ne grăbim. Este foarte important ca fiecare pas să fie făcut cu grijă.

Iată norii, mânaţi iute de vânt departe de paradis. Stelele

abia de smălţau cerul, răzbind cu greu prin lumina palidă a serii.

Trebuia să-i spun nişte lucruri, să i le explic. Avea să rămână pentru totdeauna aşa cum era acum; nu dorea să schimbe nici un amănunt legat de înfăţişare? Să se bărbierească proaspăt, poate; să-şi aranjeze părul.

— Nimic din toate astea nu contează, a spus, cu vocea lui plăcută, cultivată. Ce nu-i în regulă? Era atât de atent, de parcă eu aş fi avut nevoie să fiu îmbărbătat. Nu voiai tu să se întâmple aşa?

— Oh, da, ba da. Dar trebuie să fii şi tu sigur că vrei, am răspuns, întorcându-mă abia atunci.

Stătea în întuneric, atât de pus la punct în costumul lui alb de in, cu o cravată de mătase deschisă la culoare, înnodată elegant la gât. Lumina ce pătrundea din stradă îi strălucea moale în ochi şi a sclipit pentru o clipă pe acul de aur înfipt în cravată.

— Nu ştiu cum să-ţi explic, am şoptit. S-a întâmplat atât de repede, atât de brusc, tocmai când eram sigur că nu se va întâmpla. Mi-e frică pentru tine. Mi-e frică să nu faci o greşeală teribilă.

— Eu vreau, a spus el, dar cât de straniu îi suna vocea, cât de opac, cât de despuiată de orice notă lirică. Vreau chiar mai mult decât poţi tu şti. Fă-o acum, te rog. Nu-mi prelungi agonia. Vino lângă mine. Ce să fac să te atrag? Vrei asigurări? Oh, am avut o grămadă de timp să meditez şi să hotărăsc. Aminteşte-ţi numai de câtă vreme vă cunosc secretele, ţie şi alor tăi.

Ce chip straniu avea, ce ochi duri, ce gură ţeapănă şi amară!

— David, ceva nu-i în regulă, am spus. Ştiu. Ascultă-mă. Trebuie să stăm de vorbă. Poate că-i cea mai importantă conversaţie pe care am avut-o vreodată. Ce s-a întâmplat ca să te determine să vrei s-o faci? Ce anume? Timpul petrecut împreună pe insulă? Povesteşte-mi. Trebuie să înţeleg.

— Pierzi vremea, Lestat.

— Dar pentru aşa ceva e nevoie de timp, David, este cu adevărat ultima oară când timpul contează. M-am tras mai aproape de el, lăsând în mod intenţionat mirosul lui să-mi umple nările, lăsându-mă conştient pătruns de mirosul sângelui lui, trezind în mine dorinţa aceea căreia prea puţin îi păsa cine era el sau ce eram eu — foamea subită care voia moartea. Setea a crescut în mine şi m-a fulgerat ca un bici. S-a dat înapoi. I-am

văzut frica din privire. Nu, nu te speria. Crezi că vreau să-ţi fac vreun rău? Cum aş fi reuşit să-l dovedesc pe imbecilul de Hoţ de Trupuri dacă n-ai fi fost tu?

Faţa i-a devenit rigidă, ochii i s-au micşorat şi gura s-a întins într-un fel de grimasă. De ce arăta oare atât de îngrozitor, de diferit de el însuşi? Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmpla în mintea lui? Nu era bucurie, nu era apropiere. Era de rău.

— Deschide-te pentru mine, am şoptit.

A clătinat din cap şi ochii i-au strălucit în timp ce se îngustau din nou.

— Păi n-o să se întâmple când o să se scurgă sângele? Ce voce delicată! Oferă-mi o imagine, Lestat, una s-o ţin minte. O imagine care să mă apere de frică. Eram încurcat. Nu eram sigur că înţelegeam ce vrea să spună. Să mă gândesc cât eşti de frumos, a spus tandru, şi că vom fi împreună, tovarăşi pentru totdeauna? O să-mi fie de folos?

— Gândeşte-te la India, am şoptit. Gândeşte-te la pădurea de manglieri, la clipa când ai fost cel mai fericit...

Aş fi vrut să spun mai mult, aş fi vrut să spun: nu, nu asta, dar nu-mi dădeam seama de ce! Foamea m-a copleşit, amestecată cu o sfâşietoare singurătate; am revăzut-o din nou pe Gretchen, am revăzut groaza absolută de pe faţa ei. M-am apropiat mai tare de el. David, în sfârşit, David... *Fă-o!* Gata cu vorba, ce contează imaginile, fă-o! Ce se întâmpla cu tine de te temi s-o faci?

De data asta, l-am apucat strâns în braţe.

Mai întâi, am simţit un spasm de frică, dar apoi nu s-a mai împotrivit; am savurat un moment această îmbătătoare apropiere fizică, trupul acela înalt, demn de un rege, din braţele mele. Mi-am plimbat buzele peste părul lui cărunt, respirându-i parfumul. Mi-am aşezat degetele pe capul lui. Apoi am străpuns cu dinţii suprafaţa pielii, înainte de a mă fi gândit s-o fac, şi am simţit sângele sărat curgându-mi pe limbă şi umplându-mi gura.

David, în sfârşit, David.

Imaginile din mintea lui s-au revărsat într-un torent – marile păduri din India, elefanţii uriaşi cu paşi tunători, cu capete enorme, cu urechi micuţe mişcându-se ca nişte frunze căzătoare. Lumina soarelui inundând pădurea. *Dar unde e tigrul? Oh, Dumnezeule, Lestat, tigrul eşti chiar tu! Tu eşti cel care-l omori! Iată de ce nu voiai ca el să se gândească la asta!*

L-am văzut într-o străfulgerare stând în soare şi uitându-se la mine, David cel de-acum mulţi ani, minunat de tânăr, zâmbitor — apoi, brusc, pentru o fracţiune de secundă, suprapus peste imagine ori izvorând din ea ca o floare care se desface, a apărut o altă figură, alt bărbat. Era slab, emaciat, cu părul alb, cu ochi şireţi. Şi, înainte să dispară iarăşi într-o imagine şovăitoare şi neînsufleţită a lui David, am ştiut că fusese James!

Omul din braţele mele era James!

L-am împins în spate, ridicând mâna să-mi şterg sângele de pe buze.

— James! am murmurat.

A căzut lângă pat, cu ochii buimaci, cu sângele picurindu-i pe guler, agăţându-se de mine cu o mână.

— Haide, nu fi răutăcios acum, a strigat în felul lui, cu cadenţa lui proprie, cu pieptul greu şi chipul scăldat în sudoare.

— Să te ia toţi dracii! am răcnit iar, uitându-mă fix la ochii aceia care luceau nebuneşte pe faţa lui David.

L-am pocnit, auzind brusc un şuvoi de hohote nebuneşti şi disperate, de vorbe spurcate şi pripite.

— Tâmpitule! E trupul lui Talbot! Doar nu vrei să-i faci vreun rău lui Talbot...

Dar era prea târziu. Încercam să mă opresc, dar mâna mi se încleştase în jurul gâtului lui şi deja aruncasem trupul în perete!

L-am văzut, îngrozit, cum se izbeşte de zidărie. Am văzut sângele ţâşnind din ceafă şi am auzit scrâşnetul urât al peretelui care se crăpa; când m-am întins să-l prind, mi-a căzut direct în braţe. S-a uitat la mine cu o privire bovină, în timp ce gura se străduia disperată să dea drumul cuvintelor:

— Uite ce-ai făcut, tâmpitule, idiotule! Uite ce... uite ce...

— Rămâi în trupul ăsta, monstrule! am spus printre dinţii încleştaţi. Ţine-l în viaţă!

Se sufoca. Un firicel de sânge îi curgea din nas şi-i intra în gură. Ochii i se învârteau în cap. L-am ridicat, dar picioarele îi atârnau de parcă ar fi fost paralizat.

— Tu... tu eşti nebun... sun-o pe mama, sun-o... mamă, mamă, Raglan are nevoie de tine... N-o suna pe Sarah. Nu-i spune lui Sarah. Sun-o pe mama...

Şi-a pierdut cunoştinţa şi capul i-a căzut în piept; l-am întins pe pat.

Eram înnebunit. Ce trebuia să fac! Oare puteam să-i vindec

rănile cu sângele meu? Nu, rana era înăuntru, era în capul lui, în creier! Ah, Dumnezeule! Creierul. Creierul lui David!

Am smuls receptorul şi am bolborosit numărul camerei, anunţând că era o urgenţă. Un om se lovise grav. Căzuse. Avea o rană! Era imediat nevoie de o ambulanţă pentru el.

Pe urmă am închis telefonul şi m-am întors la el. Chipul lui David, trupul lui David zăcea acolo neajutorat! Pleoapele i se zbăteau, iar palma stângă se strângea şi se desfăcea.

— Mama, a şoptit el. Adu-o pe mama. Spune-i că Raglan are nevoie de ea... Mamă.

— Vine, am spus, trebuie s-o aştepţi!

I-am întors încetişor capul pe o parte. Dar, de fapt, ce mai conta? Lasă-l să se desprindă şi să zboare, dacă poate! Trupul acesta nu mai putea fi recuperat! Trupul acesta nu mai putea fi o gazdă potrivită pentru David, niciodată!

Dar unde naiba era David?

Sângele împroşcase cuvertura de pe pat. Mi-am înţepat încheietura. Am lăsat picăturile să curgă peste rănile de dinţi de la gât. Poate că şi câţiva stropi pe buze îl ajutau cumva. Dar ce puteam face pentru creier? Oh, Dumnezeule, cum de am putut să o fac...

— Eşti nebun, a şoptit el, foarte nebun. Mamă!

Mâna stângă a început să-i salte spasmodic pe pat. Apoi am văzut că întregul braţ stâng îi zvâcnea, colţul stâng al gurii se trăgea într-o parte, iar şi iar, în timp ce ochii priveau fâx în sus şi pupilele au încetat să se mai mişte. Sângele continua să-i curgă din nas şi din gură, printre dinţii albi.

— Oh, David, n-am vrut să fac asta, am şoptit. O, Doamne, are să moară!

Cred că a mai spus o dată cuvântul „Mamă".

Dinspre Ocean Drive auzeam sirenele. Cineva izbea în uşă. M-am strecurat pe o latură a ei până ce a fost deschisă, apoi am ţâşnit afară, nevăzut. Mai mulţi oameni se grăbeau în sus pe scări. Am trecut pe lângă ei, nelăsându-i să zărească decât o umbră fugară. M-am oprit în hol şi m-am uitat buimac la funcţionarii care alergau de colo-colo. Urletul îngrozitor al sirenei se apropia. M-am întors, împleticindu-mă, şi am ieşit în stradă.

— Oh, Doamne, David, ce-am făcut?

Un claxon m-a făcut să tresar, apoi un altul m-a smuls din

stupoare. Stăteam chiar în mijlocul străzii. M-am întors şi am trecut pe nisip.

O ambulanţă albă şi scundă s-a oprit brusc în faţa hotelului. Un tânăr mătăhălos a sărit de pe locul din faţă şi s-a năpustit în holul hotelului, în timp ce alţii s-au dus să deschidă uşile din spatele maşinii. Cineva a strigat ceva în clădire. Am văzut o figură la fereastra de sus a camerei mele.

M-am îndepărtat; picioarele îmi tremurau de parcă aş fi fost muritor. Mă apucam prosteşte cu mâinile de cap în timp ce priveam la toată scena prin ochelarii negri de soare, aşteptând să se adune inevitabila mulţime de oameni care se opreau din peregrinările lor, se ridicau de la mesele din restaurantele vecine şi se apropiau de uşile hotelului.

Devenise aproape imposibil să mai vezi ceva în felul obişnuit, dar scena se materializa înaintea mea, aşa cum o alcătuiam din imaginile surprinse în minţile muritorilor — prin hol era cărată o targă grea, cu trupul neajutorat al lui David legat de ea, iar însoţitorii împingeau mulţimea în lături.

Uşile ambulanţei s-au închis cu zgomot. Sirena a vuit din nou, înfricoşător, şi maşina a plecat în viteza, ducând cu ea trupul lui David, Dumnezeu ştie unde!

Trebuia să fac ceva. Dar ce anume? Să mă duc la spital; să mă ocup de schimbarea trupurilor! Ce altceva l-ar mai putea salva? Dar atunci ar însemna să-l am din nou pe James înăuntrul meu? Unde o fi David? Doamne, Dumnezeule, ajută-mă. Dar de ce ai face-o tocmai tu?

În cele din urmă, am trecut la acţiune. Am luat-o grăbit pe stradă, printre trecătorii pe care-i depăşeam atât de iute, încât abia mă vedeau, am găsit o cabină telefonică şi m-am strecurat înăuntru, trântind uşa de sticlă în urma mea.

— Trebuie să vorbesc cu Londra, i-am spus centralistei, înşirând informaţiile. Talamasca, taxă inversă. De ce naiba dura atât! De nerăbdare loveam cu pumnul drept în geam, în timp ce ţineam receptorul apăsat de ureche. Până la urmă, una dintre vocile binevoitoare şi pline de răbdare de la Talamasca a acceptat convorbirea. Ascultă, am spus, trântindu-mi numele de la început. N-o să aibă nici un sens pentru tine, dar e teribil de important. Trupul lui David Talbot tocmai a fost dus la un spital din Miami. Nici măcar nu ştiu la care! E rănit grav. Trupul s-ar putea să moară. Trebuie însă să înţelegi un lucru: înăuntrul

acestui trup nu este David. Mă asculţi? David este în altă parte...

M-am oprit.

În faţa mea, dincolo de peretele de sticlă, apăruse o formă întunecată. Mi-au căzut ochii pe ea şi eram gata s-o alung — ce-mi păsa mie dacă vreun muritor mi-ar fi cerut să mă grăbesc? — dar mi-am dat seama că era vorba despre trupul meu muritor, despre trupul acela înalt, tânăr, cu păr castaniu în care trăisem destul cât să-i cunosc orice semn particular, slăbiciunile şi forţa. Mă uitam exact la înfăţişarea pe care o văzusem în oglindă acum două zile. Doar că acum avea cu cinci centimetri mai mult în înălţime decât mine. Mă uitam chiar în ochii căprui ce-mi erau atât de familiari.

Purta acelaşi costum de bumbac pe care îl îmbrăcasem eu ultima dată. Şi aceeaşi cămaşă albă fără guler pe care o trăsesem chiar eu peste cap. Iar una dintre mâinile pe care le cunoşteam atât de bine se ridicase acum într-un gest calm, la fel de calm ca şi expresia feţei, cerându-mi într-un fel inconfundabil să închid telefonul.

Am pus receptorul în furcă.

Cu o mişcare liniştită, trupul a venit în faţa cabinei şi a deschis uşa. M-a apucat de braţ cu mâna dreaptă, trăgându-mă afară — cu întregul meu acord — şi scoţându-mă pe trotuar, în bătaia brizei.

— David, am spus. Ştii ce-am făcut?

— Cred că da, a răspuns, ridicând uşor din sprâncene, în timp ce din gura tânără ieşea binecunoscuta voce englezească. Am văzut ambulanţa la hotel.

— David, a fost o greşeală, o greşeală oribilă!

— Vino, hai să plecăm de-aici, a spus.

Era *chiar* vocea pe care o ştiam, confortabilă, plăcută, hotărâtă.

— Dar, David, nu înţelegi, trupul tău...

— Haide, ai să-mi spui totul, a zis.

— E pe moarte, David.

— Ei bine, nu prea putem să-l ajutăm, nu-i aşa?

Spre nemaipomenita mea uimire, mi-a trecut braţul pe după umeri. S-a aplecat înainte în felul lui autoritar şi m-a silit să merg cu el până la colţul străzii, unde a ridicat mâna şi a făcut semn unui taxi.

— Nu ştiu la ce spital e, am mărturisit.

Încă tremuram violent, din tot trapul. Nu-mi puteam controla mâinile. Se uita la mine atât de senin, încât mă şoca peste măsură, mai ales când auzeam vocea atât de familiară ieşind din faţa îngrijită şi bronzată.

— Nu mergem la spital, a zis el, ca şi cum ar fi încercat să calmeze un copil isteric. Mi-a arătat taxiul. Intră, te rog.

S-a strecurat lângă mine pe bancheta de piele şi i-a dat şoferului adresa hotelului Grand Bay, în Coconut Grove.

27

AM intrat în holul de marmură al hotelului într-o stare de şoc cu adevărat demnă de un muritor. Am zărit ca prin ceaţă mobilierul somptuos, vazele imense de flori şi turişti bine îmbrăcaţi. Bărbatul şaten şi înalt care fusesem o vreme chiar eu m-a condus cu răbdare la lift şi am urcat în linişte la unul dintre etajele superioare.

Nu eram în stare să-mi ascund lacrimile, iar inima îmi palpita încă, după tot ce se petrecuse. Încă mai simţeam în gură gustul sângelui din trupul rănit!

Am intrat într-un apartament spaţios, plin de culori palide şi deschis către noapte printr-un perete de sticlă cât tot etajul, de unde se vedeau turnurile luminate, răspândite de-a lungul ţărmurilor liniştite ale golfului Biscayne.

— Înţelegi ce am încercat să-ţi spun? am întrebat, bucuros că eram în sfârşit singur cu el, privindu-l cum se aşeza în faţa mea la măsuţa rotundă de lemn. L-am lovit, David. L-am lovit la mânie. L-am... l-am izbit de perete.

— Tu şi firea ta groaznică, Lestat, a zis el, dar vocea îi era calmă şi părea să se adreseze unui copil surescitat.

Un zâmbet larg i-a încălzit chipul bine modelat, cu oase graţioase şi gură mare, liniştită; inconfundabilul zâmbet al lui David.

N-am putut răspunde nimic. Mi-am coborât încet privirea de pe faţă pe umerii puternici şi largi care se sprijineau de spătarul scaunului, apoi pe întreaga formă relaxată.

— M-a făcut să cred că eşti tu! am spus, încercând să mă concentrez din nou. Pretindea că eşti tu. Oh, Dumnezeule, toată

nenorocirea mea se trage de la el, David. Stătea şi mă asculta, dar, de fapt, mă fraierea. Şi pe urmă mi-a cerut Darul Întunecat. Mi-a spus că şi-a schimbat părerea. M-a ademenit sus în cameră ca să i-l dau, David! A fost îngrozitor. Era exact ceea ce-mi dorisem, şi totuşi ştiam că nu era în regulă! Era în el ceva atât de sinistru. Oh, au existat indicii, dar eu nu le-am văzut! Ce prost am fost.

— Trup şi suflet, a spus tânărul calm şi bronzat din faţa mea.

Şi-a scos haina de bumbac, a aruncat-o pe scaunul de alături şi s-a aşezat din nou, încrucişând braţele la piept. Ţesătura cămăşii fără guler îi punea în evidenţă musculatura, iar albeaţa bumbacului făcea pielea să pară şi mai colorată – un fel de auriu întunecat.

— Da, ştiu, a zis, şi minunata voce englezească a curs atât de natural! E şocant. Am încercat exact aceeaşi senzaţie acum câteva zile, la New Orleans, când singurul meu prieten mi-a apărat înainte în acest trup! Te înţeleg perfect. Şi mai înţeleg — nu-i nevoie să mă mai întrebi — că fostul meu trup e probabil pe moarte. Numai că nu ştiu ce-ar putea face vreunul din noi.

— Păi, e sigur că am putea merge lângă el. Dacă ai ajunge destul de aproape poate că James te-ar simţi şi s-ar putea concentra suficient, încât să iasă din trup.

— Crezi că James mai e încă înăuntru? m-a întrebat, ridicând iar din sprâncene, exact la fel cum ridica David când vorbea, cu capul puţin împins înainte, cu gura aproape zâmbind.

David cu această înfăţişare! Iar timbral vocii era aproape acelaşi.

— Ah... cum... a, da, James e în trup. David, s-a lovit la cap! Îţi aduci aminte ce-am vorbit. Dacă vreau să-l omor, trebuie să-l lovesc tare în cap. A bălmăjit ceva despre maică-sa. O striga. Îi tot spunea că Raglan are nevoie de ea. Când am plecat din încăpere, era încă în trup.

— Înţeleg. Deci creierul funcţionează, dar e serios deteriorat.

— Exact! Îţi dai seama? Credea că o să mă oprească să-l lovesc din cauză că era în trupul tău. Se refugiase acolo! Oh, şi-a închipuit greşit! Greşit! A încercat să mă momească să-i dau Darul Întunecat! Ce trufie! Ar fi trebuit să mă cunoască mai bine. Ar fi trebuit să-şi mărturisească planul din clipa în care m-a văzut. Fir-ar să fie, David, chiar dacă nu ţi-am ucis trupul, să ştii că l-am rănit fără putinţă de scăpare.

Se adâncise în gânduri, exact aşa cum făcea şi pe vremuri, în mijlocul discuţiei; privea în depărtare prin peretele de sticlă, pe deasupra golfului cufundat în întuneric.

— Trebuie să mă duc la spital, nu-i aşa? a rostit în şoaptă.

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu! Doar nu vrei să te închizi în trupul acela în timp ce moare! Nu poţi vorbi serios!

S-a ridicat în picioare uşor şi cu graţie şi s-a dus la fereastră. A rămas acolo uitându-se în noapte; i-am recunoscut postura caracteristică, am recunoscut pe noua înfăţişare expresia inconfundabilă a lui David.

Era absolut magic să vezi această fiinţă echilibrată şi înţeleaptă emanând din forma aceea tânără. Să vezi inteligenţa în spatele ochilor tineri şi limpezi care se uitau din nou la mine.

— Moartea mea mă aşteaptă, nu-i aşa?

— Las-o să aştepte. A fost un accident, David. Nu-i vorba de inevitabila moarte. Există o alternativă. Ştim amândoi care.

— Care?

— Mergem acolo împreună. Intrăm cumva în salon, fermecând personal medical de diferite ranguri. Îl împingi afară din trupul tău şi intri înăuntru, pe urmă vin eu şi-ţi dau sângele. Te iau cu mine. Nu există nici un fel de rană pe care infuzia de sânge de-al meu să nu o vindece.

— Nu, prietene. Ar fi trebuit să ştii că nu-mi poţi propune aşa ceva. Nu pot să o fac.

— Ştiam că asta ai să spui, am răspuns. Atunci nu te duce la spital. Şi nu face nimic să-l trezeşti la viaţă.

Am rămas amândoi tăcuţi, uitându-ne unul la celălalt. Nu mai tremuram. Brusc mi-am dat seama că el nu fusese alarmat nici o clipă.

Nu era nici acum. Nici măcar nu părea să fie trist. Se uita la mine, ca şi cum mi-ar fi cerut să înţeleg fără cuvinte. Sau poate că, pur şi simplu, nici nu se gândea la mine.

Avea şaptezeci şi patru de ani! Şi ieşise dintr-un trup plin de suferinţe fireşti, de dureri şi de viziuni sumbre, ca să intre în forma aceasta puternică şi frumoasă.

Nu aveam nici cea mai mică idee despre ce simţea cu adevărat! Eu dădusem în schimbul trupului aceluia un trup de zeu! El, însă, dăduse în schimb trupul unui om bătrân, cu moartea deja deasupra capului, un om a cărui tinereţe era o colecţie de amintiri dureroase, ameţitoare; un om atât de

marcat de aceste amintiri, încât pacea sufletului lui fusese făcută ţăndări, iar acum încerca să trăiască, amărât şi descurajat, cei câţiva ani care-i mai rămăseseră.

Acum îşi redobândise tinereţea! Putea trăi o nouă viaţă, într-un trup pe care el însuşi îl găsise încântător, minunat, dacă nu chiar magnific — un trup pe care chiar şi el îl dorise fizic.

Dar eu stăteam acolo şi plângeam îngrijorat după trupul cel bătrân, distrus deja, a cărui viaţă se scurgea picătură cu picătură pe un pat de spital.

— Da, a rostit. Aş putea spune că exact aşa stau lucrurile. Şi totuşi, ştiu că ar trebui să mă duc în trupul acela! Ştiu că este cel mai potrivit cămin pentru sufletul meu. Ştiu că fiecare clipă care trece face riscul inimaginabil — că s-ar putea să moară şi eu să rămân în trupul acesta. Totuşi, te-am adus aici. Şi intenţionez să rămân aici.

M-am înfiorat şi am rămas uitându-mă la el, clipind ca şi cum aş fi vrut să mă trezesc dintr-un vis, pe urmă tremurând iarăşi. Până la urmă, am râs, un râs ironic şi nebunesc. Am spus:

— Stai jos, toarnă-ţi un pahar din whisky-ul tău scârbos şi povesteşte-mi cum s-a întâmplat.

Dar el nu era pregătit să râdă. Părea mai degrabă fermecat sau într-un fel de pasivitate; stătea acolo şi se uita la mine, la întreaga lume, prin cadrul acela minunat al noii lui înfăţişări.

A mai rămas o vreme la fereastră, cu ochii aţintiţi asupra zgârie-norilor din depărtare — albi şi curaţi şi cu stuf de balconaşe — apoi asupra apei care se întindea până la cerul strălucitor.

Apoi s-a dus la băruleţul din colţ, fără urmă de stângăcie, a luat sticla de whisky şi un pahar şi le-a adus la masă. Şi-a turnat o porţie zdravănă din băutura puturoasă şi a dat pe gât jumătate din ea, strâmbându-se cu noua lui faţă exact la fel cum făcea şi cu cea veche, după care şi-a aţintit iar asupra mea irezistibila-i privire.

— Ei bine, şi-a căutat un refugiu. Exact cum ai spus. Ar fi trebuit să-mi dau seama că aşa are să facă! Drace, nici nu mi-a trecut prin cap. Noi nu am avut în minte, ca să zic aşa, decât schimbul. Şi Dumnezeu mi-e martor că nici nu m-am gândit că ar putea încerca să obţină de la tine Darul Întunecat. Ce l-o fi făcut să creadă că te-ar putea prosti după ce începea să curgă sângele?

Am făcut un gest de disperare.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, am zis. Te-a scos afară din trupul tău?

— Întru totul. Preţ de o clipă nici măcar n-am putut să-mi imaginez ce s-a întâmplat! Îţi dai seama cât e de puternic! Sigur, era disperat, dar şi noi eram! Evident că am încercat să mă recuperez, dar m-a respins şi a început să tragă cu pistolul după tine!

— După mine? Dar, David, n-avea cum să mă rănească!

— Eu însă nu ştiam asta cu certitudine, Lestat. Să presupunem că unul dintre gloanţe te-ar fi atins în ochi! Nu ştiam decât că una dintre împuşcături îţi putea zdruncina trupul în aşa fel, încât să reuşească să intre înapoi el! Iar eu nu pot pretinde că sunt un adevărat spirit călător. În nici un caz, unul de nivelul lui. Eram absolut speriat. Tu ai dispărut, iar eu tot n-am reuşit să-mi recuperez trupul, apoi el a îndreptat pistolul către corpul care zăcea întins pe jos.

Nici măcar nu ştiam dacă pot intra în posesia aceluia. Nu făcusem niciodată aşa ceva. Nici măcar nu încercasem atunci când mă invitaseşi tu. Să posezi un alt trup. Din punct de vedere moral, mă dezgustă la fel ca şi crima premeditată. Dar era gata să sfărâme cu un glonte ţeasta acelui trup — ar fi făcut-o dacă ar fi reuşit să stăpânească pistolul. Iar eu? Unde eram eu? Şi ce avea să se întâmple cu mine? Trupul acela era singura mea şansă să reintru în lumea fizică.

Am intrat în el exact aşa cum te învăţasem pe tine să faci. M-am ridicat într-o clipă în picioare şi l-am împins, aproape smulgându-i pistolul din mână. Între timp, culoarul se umpluse de pasageri speriaţi şi de stevarzi. În timp ce mă refugiam pe terasă, a mai tras un glonte, dar am sărit pe puntea de dedesubt.

Cred că, până n-am ajuns acolo, nici măcar nu mi-am dat seama ce se întâmplase. În bătrânul meu trup mi-aş fi rupt glezna în cădere! Poate chiar şi piciorul. Mă pregătisem să îndur durerea aceea ascuţită când mi-am dat seama brusc că nu eram câtuşi de puţin rănit; mă ridicasem în picioare aproape fără efort şi fugeam pe punte către Queens Grill.

Bineînţeles, alesesem o cale greşită. Ofiţerii de pază tocmai urcau scările către puntea de semnalizare. Nu mă îndoiam că avea să se sperie de ei. Trebuia să se întâmple aşa. Şi pe urmă,

Lestat, fusese atât de neîndemânatic cu pistolul. Exact aşa cum mi-l descriseseşi tu mai demult. Pur şi simplu, nu ştie cum să se mişte în trupurile pe care le fură. Rămâne prea mult el însuşi!

S-a oprit, a mai luat o înghiţitură de whisky, apoi a umplut iar paharul. Îl priveam vrăjit, îl ascultam la fel – vocea şi comportamentul autoritar combinate cu faţa strălucitoare şi inocentă. Într-adevăr, trupul acesta de bărbat tânăr abia se desprinsese de adolescenţă, nu mă gândisem la asta mai înainte. Era în toate sensurile terminat de curând – ca o monedă bătută în ajun, fără nici o zgârietură căpătată la folosire.

— Nu prea reuşeşti să te îmbeţi în trupul ăsta, nu-i aşa? l-am întrebat.

— Nu. De fapt, nimic nu mai e la fel. Nimic. Dar lasă-mă să continuu. Nu voiam să te abandonez pe vas. Îţi duceam grija. Dar a trebuit s-o fac.

— Ţi-am spus să nu te îngrijorezi din cauza mea, am răspuns. O, Doamne, de fapt, sunt cam aceleaşi cuvinte pe care i le-am spus şi lui... atunci când credeam că eşti tu. Hai, povesteşte mai departe. Ce s-a întâmplat pe urmă?

— Am coborât în holul din spate de la Queens Grill, de unde puteam vedea înăuntru prin geamurile de la uşă. Mi-am imaginat că o să-l aducă pe acolo. Nu ştiam alt drum. Şi trebuia să aflu dacă fusese prins. Înţelege-mă, altfel n-aş fi putut lua nici o decizie. După câteva secunde şi-a făcut apariţia un întreg contingent de ofiţeri, cu mine — David Talbot — chiar in mijlocul lor, conducându-mă — vorbesc de ceea ce fusesem eu — grabnic şi fioros chiar prin mijlocul restaurantului Queens Grill către partea din faţă a navei. Oh, să-l fi văzut cum încerca să-şi păstreze demnitatea, cum vorbea repede şi aproape binevoitor, ca un gentleman cu mare avere şi mare influenţă prins într-o afacere sordidă, oarecare.

— Pot să-mi imaginez.

— Deci ăsta-i jocul pe care-l face, mi-am spus. Bineînţeles, nu mi-am dat seama ce pregătea pentru viitor, cum intenţiona să fugă de tine. Tot ce puteam gândi era: Ce va face acum? Şi mi-a trecut prin minte că îi va trimite să mă caute. Era limpede că urma să-mi pună în cârcă întregul incident.

M-am căutat prin buzunare. Aveam paşaportul lui Sheridan Blackwood, banii pe care-i lăsaseşi tu pentru el, ca să poată părăsi vasul, şi cheile fostei tale cabine de sus. Încercam să mă

gândesc ce-ar trebui să fac. Dacă mă duceam în cabină, ar fi venit după mine să mă caute. Nu-mi ştiau numele de pe paşaport, dar stevardul de cabină ar fi putut să pună lucrurile cap la cap.

Eram în continuare tare confuz când i-am auzit numele prin difuzoare. O voce liniştită îi cerea domnului Raglan James să se prezinte imediat la oricare dintre ofiţerii de pază de pe vas. Aşadar, credea că în felul acesta mă amesteca pe mine, imaginându-şi că am paşaportul pe care ţi-l dăduse ţie. Nu era decât o chestiune de timp să fie amestecat şi numele de Sheridan Blackwood. Probabil că le dăduse o descriere fizică completă a celui care eram eu acum.

N-am îndrăznit să cobor până pe puntea cinci ca să mă asigur că ascunzătoarea ta e în siguranţă. Dacă încercam, riscam să-i conduc şi pe ei acolo. Nu părea să fie decât un singur lucru de făcut, pe cât îmi dădeam seama: să mă ascund undeva până când aş fi ştiut că nu mai era pe navă.

Mi se părea absolut previzibil să fie lăsat sub pază în Barbados, datorită focurilor de armă. Probabil că nici nu ştia ce nume are în paşaport, iar ei ar fi dorit să-l verifice puţin înainte să scape de el.

Am coborât pe puntea Lido, unde cei mai mulţi dintre pasageri îşi luau micul dejun, am cerut o ceaşcă de cafea şi m-am strecurat într-un colţ, dar după câteva minute mi-am dat seama că n-o să meargă. Apăruseră doi ofiţeri şi era evident că se uitau după cineva. De-abia am scăpat neobservat. Am început să stau de vorbă cu două femei binevoitoare de lângă mine şi m-am strecurat oarecum în micul lor grup.

Câteva secunde după ce ofiţerii au plecat, s-a auzit un alt anunţ public. Acum aveau numele corect. N-ar vrea domnul Sheridan Blackwood să se prezinte de îndată la oricare dintre ofiţerii de pe vas? Mi-a trecut prin minte o altă posibilitate îngrozitoare. Eram în trupul acelui mecanic londonez care-şi omorâse întreaga familie şi pe urmă fugise de la casa de nebuni. Amprentele lui probabil că erau înregistrate. Imposibil ca James să nu-şi fi dat seama că poate aduce acest lucru la cunoştinţa autorităţilor. Şi tocmai acostam în Barbados, insule britanice! Dacă aş fi fost prins, nici chiar Talamasca n-ar fi reuşit să mă mai scape în trupul ăsta. Oricât de frică mi-ar fi fost să te părăsesc, trebuia să încerc să o şterg de pe vapor.

— Ar fi trebuit să ştii că mă descurc. Dar cum de nu te-au oprit la pasarelă?

— Aproape că au făcut-o, numai că era o aglomeraţie groaznică. Portul Bridgetown este destul de mare, şi am acostat chiar la chei. Nu era nevoie de pasarelă. Iar oficialilor vămii le luase atâta timp să cerceteze nava în vederea debarcării, încât erau sute de persoane care aşteptau pe puntea de jos să coboare la ţărm.

Ofiţerii cercetau permisele de îmbarcare cât de atent puteau, dar am reuşit din nou să mă strecor într-un grupuleţ de englezoaice şi am început să vorbesc tare cu ele despre peisajele din Barbados şi despre vremea minunată, aşa că am reuşit să trec.

Am coborât pe pontonul de beton şi m-am îndreptat către clădirea vămii. Acum mă temeam că vameşii îmi vor cerceta paşaportul înainte să mă lase să.trec.

Şi, bineînţeles, nu trebuie să uiţi că eram în trupul ăsta de mai puţin de o oră! Fiecare pas mi se părea teribil de straniu. Mă uitam mereu în jos şi-mi vedeam mâinile, după care venea şocul — cine sunt? Mă uitam la chipurile oamenilor de parcă i-aş fi privit prin două găuri date în zid. Nici nu-mi pot imagina ce vedeau ei!

— Ştiu cum e, crede-mă.

— O, dar forţa, Lestat, asta n-ai de unde să ştii cum e. Era ca şi cum aş fi băut un stimulent copleşitor care mi-ar fi umplut fiecare fibră! Ochii ăştia tineri erau în stare să vadă până departe şi foarte limpede. Am încuviinţat din cap. Ei bine, ca să fiu absolut sincer, a continuat, mă gândeam prea puţin la toate. Vama era foarte aglomerată. În port erau mai multe vase de croazieră. *Wind Song* şi *Roterdam* erau acolo. Cred că şi *Royal Viking Sun* ancorase chiar lângă *Queen Elizabeth 2.* În orice caz, locul era un furnicar de turişti, şi am băgat repede de seamă că se verificau numai paşapoartele celor ce se întorceau pe navă.

Am intrat într-o prăvălioară — le ştii, genul plin de marfă oribilă — şi am cumpărat o pereche de ochelari de soare mari, din aceia pe care îi foloseai când aveai pielea foarte palidă, şi o cămaşă hidoasă cu un papagal imprimat pe ea.

Mi-am scos haina şi cămaşa, am îmbrăcat-o pe cea cu papagalul, mi-am pus ochelarii şi mi-am ales un loc de unde să pot vedea prin uşile deschise toată lungimea cheiului. Nu ştiam

ce altceva să fac. Mă îngrozea gândul că ar putea începe să caute în toate cabinele! Ce aveau să facă oare văzând că nu pot deschide uşa aceea de pe puntea cinci sau găsindu-ţi trupul în cufăr? Pe de altă parte, cum ar fi putut oare să întreprindă o cercetare minuţioasă? Şi ce-ar fi putut să-i determine? Îl aveau pe omul cu pistolul. S-a oprit ca să mai ia o înghiţitură de whisky. Arăta absolut inocent în dezolarea cu care povestea, inocent într-un fel niciodată dezvăluit în trupul cel bătrân. Eram absolut înnebunit. Am încercat să-mi folosesc vechile puteri telepatice, dar mi-a trebuit multă vreme să le descopăr, din cauza trupului, să ştii.

— Nu-mi spui nimic nou, am răspuns.

— Tot ce-am reuşit să prind cu mintea au fost gânduri şi imagini ale pasagerilor de lângă mine. Nu-mi foloseau la nimic. Dar, din fericire, suferinţa mea a luat brusc sfârşit.

Îl aduceau pe James, înconjurat de aceeaşi mulţime de ofiţeri. Probabil că-l considerau cel mai periculos criminal al vestului. Avea cu el bagajul meu. Părea din nou imaginea însăşi a eleganţei şi a demnităţii britanice şi sporovăia zâmbind nepăsător, deşi, în mod evident, ofiţerii erau profund bănuitori şi nu se simţeau prea bine conducându-l spre vameşi şi prezentându-le paşaportul lui.

Am înţeles că fusese silit să părăsească vasul definitiv. Îi percheziţionaseră şi bagajul înainte să-i permită să îl ia cu el.

În tot acest timp, eu stătusem rezemat de zidul clădirii — un tânăr pierde-vară, dacă vrei — cu haina şi cu cămaşa pe braţ, uitându-mă la demnul personaj, care fusesem chiar eu, prin ochelarii aceia groaznici. Ce joc va face oare? m-am întrebat. De ce vrea trupul meu? Aşa cum ţi-am mai spus, nu-mi trecuse prin cap ce mişcare deşteaptă plănuise.

Am ieşit şi eu o dată cu micul detaşament; dincolo de vamă îl aştepta o maşină de poliţie. I-au pus bagajul înăuntru, în timp ce el turuia şi strângea mâinile ofiţerilor care şedeau în spate.

M-am apropiat destul cât să aud şuvoiul de mulţumiri şi de scuze, eufemismele îngrozitoare şi limbajul fără sens, declaraţiile entuziaste despre cât de mult îi plăcuse scurtul voiaj. Părea că toată mascarada îi producea o mare satisfacţie.

— Da, am spus eu posomorât. Ăsta-i omul nostru.

— Pe urmă s-a întâmplat lucrul cel mai straniu. În timp ce ei îi ţineau uşa deschisă, s-a oprit din pălăvrăgeală şi s-a întors.

S-a uitat direct la mine, de parcă ar fi ştiut tot timpul că eram acolo. Şi-a disimulat gestul foarte inteligent, lăsându-şi privirea să alunece pe deasupra mulţimii care intra şi ieşea prin porţile uriaşe, apoi m-a privit iute din nou şi a zâmbit.

Mi-am dat seama ce se întâmplase abia când maşina pleca. Se lăsase de bunăvoie escortat în trupul meu bătrân, lăsându-mă pe mine cu această halcă de carne de douăzeci şi şase de ani. A ridicat paharul, a mai luat o înghiţitură şi m-a fixat cu privirea. Poate că schimbarea ar fi fost absolut imposibilă într-un asemenea moment. Pur şi simplu, nu-mi dau seama. Dar era limpede că voia trupul acela. Iar eu rămăsesem acolo, lângă clădirea vămii, şi eram... eram din nou tânăr! S-a uitat ţintă la pahar, deşi părea că nu îl vede, apoi s-a uitat din nou la mine. Ca în *Faust,* Lestat. Obţinusem tinereţea. Partea stranie era... că nu-mi vândusem sufletul! A rămas într-o tăcere perplexă, clătinând încet din cap, părând pe punctul să povestească din nou. Mă poţi ierta că te-am lăsat acolo? Nu exista nici o cale să mă întorc pe vas. Iar James se îndrepta spre închisoare sau, cel puţin, aşa credeam.

— Sigur că te iert, David. Ştiam că aşa avea să se întâmple. Noi ne aşteptam să fii reţinut tu, aşa cum fusese el. N-are absolut nici o importanţă. Dar ce-ai *făcut* pe urmă? Unde te-ai dus?

— M-am dus în Bridgetown. N-a fost chiar o hotărâre proprie. Un taximetrist negru, arătos, crezând că sunt un pasager în croazieră — ceea ce şi eram — mi-a propus un tur al oraşului la un preţ convenabil. Trăise ani în şir în Anglia. Avea o voce frumoasă. Nici nu ştiu dacă i-am răspuns. Pur şi simplu, am dat din cap şi m-am urcat pe locul din spate al maşinuţei. M-a purtat ore în şir în jurul insulei. Cred că, de fapt, mă considera un tip tare straniu.

Îmi aduc aminte că am mers printr-un foarte frumos câmp de trestie de zahăr. Spunea că drumeagul fusese construit pentru cai şi căruţe. Mi-am zis că, probabil, câmpul arătase la fel şi cu două sute de ani în urmă. Lestat ar fi putut să-mi spună dacă era adevărat. Lestat ar fi ştiut. Pe urmă m-am uitat din nou la mâinile mele. Mi-am mişcat picioarele, mi-am încordat braţele, am făcut tot felul de gesturi; simţeam sănătatea şi vigoarea trupului! Am căzut într-o stare de uimire, absolut neatent la vocea sărmanului om, care-mi prezenta peisajele pe

care le străbăteam.

În cele din urmă, am ajuns la o grădină botanică. Şoferul cel negru şi politicos a parcat maşina şi m-a invitat să intru.

Ce conta? Am plătit biletul din banii pe care îi lăsaseşi tu atât de generos prin buzunare pentru Hoţul de Trupuri, apoi am vagabondat prin grădină, descoperind curând că mă găseam în unul dintre cele mai frumoase locuri pe care le văzusem vreodată în lume.

Lestat, totul se derula ca într-un vis deosebit.

Trebuie să mergi cu mine acolo, trebuie să vezi — tu, care iubeşti insulele astea atât de mult. De fapt, nu mă puteam gândi decât... la tine!

Trebuie să-ţi explic ceva. De când ai venit la mine prima oară, niciodată nu m-am uitat în ochii tăi, niciodată nu ţi-am ascultat vocea, niciodată nu m-am putut gândi la tine fără să sufăr. Probabil că suferinţa este legată de faptul că suntem muritori, că ne dăm seama de vârstă şi de limite, de ceea ce nu vom mai avea niciodată. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da. Te învârteai prin grădina botanică şi te gândeai la mine. Şi nu mai simţeai nici un fel de suferinţă.

— Da, a rostit în şoaptă. Nu simţeam suferinţa. Am aşteptat. A tăcut, a băut iar o înghiţitură zdravănă de scotch, pe urmă a împins uşor paharul. Trupul înalt şi musculos era complet controlat de eleganţa spiritului şi se mişca reţinut, apoi, deodată, am auzit din nou vocea lui măsurată: Trebuie să mergem acolo. Trebuie să stăm pe colina aceea de deasupra mării. Îţi aminteşti zgomotul făcut de cocotieri în Grenada? Foşnetul acela pe care-l scoteau când erau mişcaţi de vânt? N-ai auzit niciodată muzica pe care ai s-o auzi în grădina din Barbados şi, oh, florile acelea sălbatice, nebune! Este Grădina ta Sălbatică — însă supusă, îmblânzită, sigură! Am văzut palmieri uriaşi care păreau să aibă ramurile împletite încă de când ieşeau din tulpină! Şi ghearele-racului — o chestie monstruoasă, ceruită; şi crinii roşii, oh, trebuie să-i vezi. O să ţi se pară foarte frumoşi, chiar şi în lumina lunii.

Mă gândeam că mi-ar fi plăcut să rămân acolo pentru tot-deauna. M-a trezit din visare un autobuz cu turişti. Şi, ştii? Erau de pe vasul nostru. Erau tipii de pe *QE 2.* A râs vesel şi chipul i-a devenit mai frumos decât se poate descrie. Întregul trup îi era zguduit de râs. Oho, am şters-o foarte repede. M-am întors, l-am

găsit pe şofer şi l-am lăsat să mă ducă pe coasta de vest a insulei, dincolo de hoteluri. Veniseră în vacanţă o mulţime de englezi. Lux, singurătate, terenuri de golf. După aceea am dat peste un loc special — un cuib chiar lângă apă, exact cum visam când mă gândeam să plec din Londra şi să călătoresc în jurul lumii.

I-am cerut şoferului să mă ducă să arunc o privire. Era o construcţie neregulată din stucatură roz, cu o sufragerie încântătoare acoperită, dar deschisă pe toate părţile spre plaja albă. Trebuia să stau să mă gândesc, aşa că am hotărât să mă opresc în acest hotel.

I-am plătit şoferului şi am închiriat o cameră pe plajă. M-au condus prin grădini ca să ajung acolo şi mi-au dat o căsuţă mică, cu uşile deschise spre o verandă acoperită a cărei terasă cobora direct pe nisip. Între mine şi Caraibe nu erau decât câţiva cocotieri şi nişte tufe de hibiscus acoperite cu flori roşii, nepământene.

Lestat, începusem să mă întreb dacă nu cumva murisem şi toate astea erau mirajul dinaintea căderii definitive a cortinei! Am încuviinţat din cap, în semn că înţelegeam. M-am întins în pat şi ştii ce s-a întâmplat? Am adormit. Mi-am întins trupul ăsta şi am adormit.

— Nu-i o minune, am spus, zâmbind.

— Pentru mine este o minune. Chiar este. Cum ţi-ar mai fi plăcut şi ţie cămăruţa aceea! Părea o scoică tăcută în bătaia vânturilor. Când m-am trezit, în mijlocul după-amiezii, apa a fost primul lucru pe care l-am văzut.

A urmat un şoc când mi-am dat seama că eram încă în acest trup! Mi-am dat seama că mă temusem tot timpul că James mă va găsi şi mă va împinge afară, eu sfârşind prin a vagabonda de colo-colo, invizibil şi incapabil să-mi găsesc un fizic care să mă găzduiască. Eram sigur că asta mă aştepta. Chiar mi se întâmpla să mă gândesc că ar putea, pur şi simplu, să mi se desfacă legăturile cu trupul.

Dar m-am trezit tot acolo, iar ceasul tău urât arăta că e trecut de ora trei. Am sunat imediat la Londra. Bineînţeles, îl crezuseră pe James când sunase mai devreme şi spusese că e David Talbot; a trebuit să ascult cu răbdare ca să pot pune lucrurile cap la cap şi să-mi dau seama ce se întâmplase. Avocaţii noştri se duseseră de îndată la Cunard şi obţinuseră tot

ce trebuia pentru el, iar acum era în drum spre Statele Unite. Cei de la confrerie credeau că sunasem de la Park Central din Miami Beach, ca să le spun că ajunsesem cu bine şi că primisem fondurile pe care mi le viraseră de urgenţă.

— Ar fi trebuit să ştim că se va gândi la asta.

— O, da, şi ce sumă! Iar ei o expediaseră imediat, pentru că David Talbot încă este superiorul general. Ei bine, am ascultat cu răbdare, aşa cum ţi-am spus, apoi am cerut să vorbesc cu asistentul meu de încredere, spunându-i — mai mult sau mai puţin — ce se întâmplase de fapt. Un om care arăta exact ca mine şi putea să-mi imite foarte bine vocea se dăduse drept David Talbot. Monstrul era chiar Raglan James, dar, dacă avea să mai sune, nu trebuia să-l lase să ştie că fuseseră puşi la curent, ci să pretindă că vor face tot ce li se va cere.

Nu cred că mai există pe lume vreo organizaţie care să ia în considerare şi să accepte o asemenea poveste, chiar dacă e rostită de superiorul general. Dar, de fapt, e mai simplu decât şi-ar închipui cineva. Există o mulţime de amănunte pe care le ştim numai eu şi asistentul meu. Identificarea nu-i chiar aşa o problemă. Şi, bineînţeles, nu i-am spus că mă ascundeam în trupul unui bărbat de douăzeci şi şase de ani.

I-am spus însă că aveam nevoie imediat de un nou paşaport. Nu intenţionam să încerc să plec din Barbados cu numele Sheridan Blackwood imprimat sub fotografia mea. L-am instruit pe asistent să-l caute în Mexico City pe bunul şi bătrânul Jake, care ar fi fost cu siguranţă în măsură să-mi furnizeze numele persoanei din Bridgetown în stare să rezolve chiar în după-amiaza acelei zile toate cele necesare. Şi pe urmă, aveam şi eu nevoie de nişte bani.

Eram gata să închid, când asistentul mi-a spus că impostorul lăsase un mesaj pentru Lestat de Lioncourt — că trebuia să se întâlnească la Park Central în Miami cât de curând posibil. Impostorul spusese că Lestat de Lioncourt avea să sune în mod cert şi să ceară mesajul. Şi că trebuia neapărat să fie transmis. S-a întrerupt iar şi a oftat. Ştiu că ar fi trebuit să plec la Miami. Ar fi trebuit să te avertizez că Hoţul de Trupuri era acolo. Dar la auzul acestei veşti ceva s-a petrecut înăuntrul meu. Îmi dădeam seama că puteam ajunge la Park Central şi mă puteam confrunta cu Hoţul de Trupuri, poate chiar înaintea ta, dacă aş fi plecat chiar atunci.

— Şi nu voiai s-o faci.

— Nu, nu voiam.

— David, este absolut de înţeles.

— Este?

— Îl întrebi pe un diavol ca mine?

A zâmbit slab. Apoi a clătinat din cap înainte de a continua:

— Am petrecut în Barbados noaptea şi jumătate din ziua de azi. Paşaportul era gata de ieri, la timp ca să mai prind ultimul zbor spre Miami. Dar n-am plecat. Am rămas în hotelul acela minunat de lângă mare, am cinat acolo, am hoinărit prin Bridgetown. N-am plecat decât azi la prânz.

— Îţi spun că te înţeleg.

— Da? Dar dacă hoţul te asalta din nou?

— Imposibil. Ştim amândoi că, dacă ar fi putut reuşi cu forţa, ar fi făcut-o de prima oară. Încetează să te mai chinui singur, David. Nici eu n-am venit ieri noapte, deşi ştiam că s-ar putea să ai nevoie de mine. Am fost la Gretchen. Am ridicat din umeri. Nu-ţi mai face probleme pentru lucruri care nu contează. Ştii ce contează. Ce i se întâmplă chiar acum fostului tău trup. L-am trimis la moarte. N-ai înţeles cu adevărat ce s-a întâmplat. Crezi că ai înţeles, dar eu îmi dau seama că nu. Eşti încă buimăcit.

Cuvintele mele l-au lovit în plin.

Mi se rupea inima văzându-i suferinţa din ochi, vâzându-l înnegurându-se, văzând trăsăturile nefericirii pe chipul lui netulburat. Dar combinaţia dintre un suflet de douăzeci de ani şi un trup tânăr era atât de minunată şi de fermecătoare, încât şedeam acolo şi mă uitam, pur şi simplu, la el, amintindu-mi vag de felul în care se uitase el la mine la New Orleans şi de cât de nerăbdător devenisem eu cu el.

— Trebuie să mă duc acolo, Lestat. La spitalul acela. Trebuie să văd ce s-a întâmplat.

— Am să mă duc eu. Poţi să vii cu mine. Dar voi intra numai eu în camera de spital. Unde este telefonul? Trebuie să sun la Park Central şi să aflu unde l-au dus pe domnul Talbot! Probabil că mă caută. Incidentul s-a petrecut la mine în cameră. Sau poate că ar fi mai simplu să sun la spital.

— Nu! S-a întins şi mi-a atins mâna. Nu suna. Trebuie să mergem acolo. Trebuie... să vedem... noi înşine. Eu trebuie să văd. Am o presimţire.

— Şi eu, am spus.

Dar era mai mult decât o presimţire. Îl văzusem în minte pe bătrânul cu păr cenuşiu murind în spasme tăcute într-un pat pătat de sânge.

28

ERA un spital mare unde erau aduse toate urgenţele şi, în ciuda orei târzii din noapte, ambulanţele se înghesuiau la intrare, în timp ce doctori îmbrăcaţi în alb trudeau cu cazurile de accidente rutiere, de atacuri de inimă, cu rănile de cuţit sau de pistol.

David Talbot fusese dus departe de luminile strălucitoare şi de zgomotul necontenit, într-o incintă de la etaj cunoscută sub numele de Terapie Intensivă.

— Rămâi aici, i-am spus hotărât lui David, arătându-i un salonaş de aşteptare cu mobilier modern mohorât şi cu o grămadă de reviste ponosite împrăştiate peste tot. Să nu te mişti din locul ăsta.

Coridorul lat era absolut liniştit. M-am îndreptat către capătul îndepărtat.

M-am întors peste o clipă. David stătea şi se uita în gol, picior peste picior, cu braţele din nou încrucişate la piept.

A ridicat în cele din urmă privirea, ca şi cum s-ar fi trezit din vis.

Am început iarăşi să tremur din tot trupul, incontrolabil aproape; liniştea de pe chipul lui îmi înrăutăţea şi mai tare înspăimântătoarele mustrări de cuget.

— David Talbot a murit, am şoptit, încercând să fac cuvintele să sune clar. A murit acum o jumătate de oră.

Nu a reacţionat în nici un fel. Era ca şi cum n-aş fi spus nimic. Singurul lucru care mi-a trecut prin minte a fost: Am hotărât eu pentru tine! Aşa am făcut. L-am adus pe Hoţul de Trupuri în lumea ta, deşi tu mă avertizaseşi împotriva lui. Tot eu am fost cel care am doborât celălalt trup! Dumnezeu ştie cum o să te simţi când o să-ţi dai seama ce s-a întâmplat. Deocamdată nu înţelegi cu adevărat.

S-a ridicat încet în picioare.

— Oh, ba da, înţeleg, a zis, cu voce stăpânită. A venit lângă

mine şi m-a luat pe după umeri; se comporta întru totul de parcă ar fi fost cel de pe vremuri, şi când mă uitam la el mi se părea că văd două fiinţe contopite într-una singură. E *Faust,* iubite prieten, a adăugat. Şi tu nu ai fost Mefisto. Ai fost doar Lestat care a reacţionat la mânie. Dar acum s-a terminat!

S-a tras un pas mai în spate şi arăta din nou în felul acela uluitor; faţa lui îşi pierduse dintr-o dată orice urmă de tristeţe. Era cufundat în gânduri, izolat, departe de mine care tremuram, încercând să-mi redobândesc controlul, încercând să cred că se întâmplase aşa cum voia el.

Apoi l-am văzut din perspectiva lui. Cum ar fi putut să nu vrea să fie aşa? Dar am mai înţeles ceva. Îl pierdusem pentru totdeauna. Niciodată nu avea să mai consimtă să vină cu mine. Minunea ce se înfăptuise înlătura şi cea mai mică şansă. Cum ar fi putut să fie altfel? Simţeam că-l înţeleg profund. Mi-am amintit din nou de Gretchen şi de expresia de pe chipul ei. Pentru o scurtă clipă am fost din nou în cameră cu falsul David, iar el se uita la mine cu ochii lui frumoşi şi-mi spunea că doreşte Darul Întunecat.

M-a străbătut un fior de durere, apoi suferinţa a crescut, a devenit mai puternică, de parcă trupul meu ar fi ars într-un foc teribil şi total.

N-am spus nimic. M-am uitat la urâtele lumini fluorescente încastrate în tavan; m-am uitat la mobila fără rost, pătată şi cu husele uzate; la revistele ferfeniţite cu copilaşi râzând cu gura până la urechi pe coperţi. M-am uitat la el. Suferinţa se transforma încet într-o durere surdă. Aşteptam. N-aş fi fost în stare sub nici un motiv să scot vreo vorbă, nu în clipa aceea.

După o lungă meditaţie tăcută părea să se trezească din vrajă. Graţia felină a mişcărilor lui mi-a sărit din nou în ochi. A murmurat că trebuia să vadă trupul. Era sigur că se putea.

Am încuviinţat.

A căutat în buzunar şi a scos un mic paşaport britanic – falsul obţinut în Barbados, fără îndoială — pe care l-a privit de parcă ar fi încercat să pătrundă un mister mic, dar foarte important. Pe urmă mi l-a întins mie. Nu-mi dădeam seama de ce. Am văzut chipul tânăr şi frumos, aşa cum îl ştiam; ce-ar fi trebuit să remarc oare la fotografie? Dar era evident că voia să mă uit şi eu, aşa că am făcut-o; am zărit, dedesubt, numele — vechiul lui nume sub noua lui înfăţişare.

David Talbot.

Îşi folosise vechiul nume pe documentul fals, ca şi când...

— Da, a spus, ca şi când aş fi ştiut că nu voi mai fi niciodată fostul David Talbot.

Decedatul domn Talbot nu fusese încă dus la morgă, căci un prieten drag de-al lui — pe nume Aaron Lightner — avea să sosească foarte curând la New Orleans, cu o cursă charter.

Cadavrul zăcea într-o mică încăpere imaculată. Un bătrân cu păr bogat, cenuşiu, parcă dormind, cu capul mare înfundat în pernă şi cu mâinile pe lângă el. Obrajii însă se scofâlciseră puţin, alungind faţa, şi, în lumina galbenă a veiozei, nasul părea mai ascuţit decât fusese în realitate şi tare de parcă ar fi fost de os, nu din cartilagiu.

Dezbrăcaseră cadavrul de costumul alb de in, îl spălaseră, îl bărbieriseră şi îl îmbrăcaseră într-un simplu halat alb de bumbac. Deasupra lui întinseseră cuverturile; marginea albăstruie a cearşafului era scoasă pe deasupra păturii şi întinsă bine pe piept. Pleoapele deveniseră flasce şi se muiaseră. Iar simţurile ascuţite ale unui vampir puteau deja percepe mirosul morţii.

Dar David n-avea de unde şti, n-avea cum simţi mirosul.

Stătea lângă marginea patului şi se uita la trup, la propria lui faţă liniştită, îngălbenită uşor, urma bărbii ce arăta cumva neîngrijită şi murdară. A atins cu mână nesigură propriul lui păr cenuşiu, lăsând degetele să zăbovească pe şuviţele cârlionţate de lângă urechea dreaptă. Apoi s-a îndepărtat şi a rămas liniştit, uitându-se, ca şi cum ar fi fost la o înmormântare şi şi-ar fi prezentat condoleanţele.

— E mort, a murmurat. Mort cu adevărat.

A oftat adânc şi ochii i s-au întors spre tavan, apoi spre pereţii cămăruţei, peste fereastra cu obloanele trase şi peste linoleumul de pe podea.

— Nu simt nici un semn de viaţă, în el sau în jurul lui, a spus, cu vocea la fel de scăzută.

— Nu. Nu mai există nimic, am confirmat eu. Procesul de descompunere deja a început.

— Credeam că o să fie aici în încăpere, a şoptit. Ca un firicel de fum. Eram aproape sigur că o să-l simt lângă mine, încercând să se întoarcă.

— Poate că este, am spus. Poate că nu-i în stare să o facă.

Ce îngrozitor trebuie să fie pentru el.

— Nu, a zis. Aici nu e nimeni.

Pe urmă s-a uitat fix la fostul lui trup, de parcă n-ar fi fost în stare să-şi desprindă privirea de pe el.

Au trecut câteva minute. I-am urmărit chipul vag tensionat, pielea copleşită de expresia emoţiei, felul în care s-a netezit din nou după aceea. Se resemnase? Era la fel de aproape de mine cum fusese mereu, şi totuşi, părea profund pierdut în noul lui trup, chiar dacă sufletul îi strălucea de lumină.

A oftat iar, s-a tras înapoi, apoi am ieşit amândoi din încăpere. Stăteam acum împreună în coridorul bej, sub luminile fluorescente, galbene şi macabre. Dincolo de fereastra cu jaluzele negre, Miami strălucea; un zumzet surd urca dinspre autostrada din apropiere; luminile cascadei de maşini alunecau pe lângă drum, urcau pe picioarele groase de beton şi apoi se îndepărtau.

— Cred că-ţi dai seama că ai pierdut conacul Talbot, am spus. Îi aparţinea omului de colo.

— Da. M-am gândit şi eu, a răspuns indiferent. Sunt genul de englez căruia i se potriveşte. Şi când te gândeşti că va reveni cine ştie cărui verişor plicticos, dornic să-l scoată imediat la vânzare.

— Îl voi răscumpăra eu pentru tine.

— Ar putea s-o facă Ordinul. Sunt beneficiarii testamentului meu pentru cea mai mare parte a averii.

— Nu fi atât de sigur că o vor face. S-ar putea ca nici măcar Talamasca să nu fie pregătită pentru aşa ceva! Şi pe urmă, oamenii devin fiare când e vorba despre bani. Sună-l pe agentul meu din Paris. Am să-i las instrucţiuni să-ţi dea absolut tot ce ai nevoie. Voi avea grijă să-ţi recuperezi întreaga avere, în special casa. Poţi dispune de tot ce am.

A părut oarecum surprins, apoi profund mişcat.

Nu puteam să nu mă minunez. Oare *eu* arătasem vreo clipă atât de în largul meu în trupul acesta cu membre lungi? Sigur, mişcările mele erau mai impulsive, poate chiar puţin violente. Forţa mă făcea să fiu oarecum neglijent. El părea, în schimb, să fi preluat controlul asupra fiecărui muşchi, al fiecărui os.

L-am revăzut în minte pe fostul David, hălăduind pe străduţele pavate cu piatră din Amsterdam şi ferindu-se de bicicliştii care vâjâiau în jurul lui. Avusese aceeaşi siguranţă în

mişcări şi pe vremea aceea.

— Lestat, nu eşti răspunzător pentru mine, a spus. Nu tu ai provocat lucrurile care s-au întâmplat.

M-am simţit dintr-o dată mizerabil. Dar erau nişte cuvinte ce trebuia spuse, nu-i aşa?

— David, am început eu să vorbesc, încercând să nu-mi arăt amărăciunea. N-aş fi reuşit să-l învinge dacă n-ai fi fost tu. La New Orleans ţi-am spus că, dacă mă ajuţi să-mi recapăt trupul, voi fi sclavul tău pentru vecie. Şi m-ai ajutat. Vocea îmi tremura. O uram. Dar de ce să nu spun totul acum? De ce să prelungesc suferinţa? Bineînţeles, ştiu că te-am pierdut pentru totdeauna, David. Acum ştiu că nu vei mai primi niciodată de la mine Darul Întunecat.

— De ce spui că m-ai pierdut, Lestat, a zis cu voce rugătoare. De ce trebuie să mor ca să te iubesc? A strâns buzele, încercând să îşi stăpânească valul de emoţie. De ce-i nevoie de un asemenea preţ, mai ales acum, când sunt mai viu decât oricând? Dumnezeule, sunt sigur că înţelegi însemnătatea celor ce s-au petrecut! Am renăscut. A pus o mână pe umărul meu, încercând să strângă cu degetele trupul străin care abia îl simţea sau, mai degrabă, care îl simţea într-un fel atât de diferit, pe care n-avea să-l cunoască niciodată. Te iubesc, prietene, a spus, cu aceeaşi şoaptă arzătoare. Te rog, nu mă părăsi. Toate acestea ne-au apropiat foarte mult.

— Ba nu, David. Nu ne-au apropiat. În zilele din urmă am fost apropiaţi pentru că am fost amândoi muritori. Vedeam acelaşi soare şi acelaşi amurg, simţeam sub picioare aceeaşi atracţie a pământului. Am băut împreună şi am frânt împreună pâinea. Am fi putut chiar să facem dragoste, dacă ai fi fost de acord. Dar totul s-a schimbat. Ţi-ai redobândit tinereţea, da, şi trăieşti în toată uimirea aceea ameţitoare care însoţeşte o minune. Dar eu tot mai văd moartea când mă uit la tine, David. Văd pe cineva care se plimbă prin lumina soarelui cu moartea pe umeri. Acum ştiu că nu pot fi tovarăşul tău, iar tu nu poţi fi tovarăşul meu. Pur şi simplu, sufăr prea mult.

A lăsat capul în jos, luptându-se curajos, în tăcere, să se stăpânească.

— Nu mă părăsi încă, a şoptit. Cine altul, în toată lumea, poate să mă înţeleagă?

M-am gândit brusc că aş putea să încerc să-l conving. *David,*

dă-ţi seama, nemurirea înseamnă înfăţişarea aceasta frumoasă şi tânără. Voiam să-i vorbesc despre toate locurile în care am putea merge, nemuritori amândoi, despre minunile pe care le-am putea vedea. Voiam să-i descriu templul întunecat, descoperit de mine în adâncurile pădurii tropicale, să-i spun cum fusese zumzetul junglei, lipsa de frică, faptul că vederea putea pătrunde în colţurile cele mai întunecate...

Oh, toate aceste lucruri ameninţau să ţâşnească din inima mea într-un şuvoi de vorbe, iar eu mă străduiam să-mi ascund gândurile şi sentimentele. Da, eşti din nou tânăr, şi ai putea să fii tânăr pentru totdeauna. Ai cel mai minunat vehicul creat vreodată ca să călătoreşti în întunecime; e ca şi cum spiritele negre ţi-ar fi dat acest trup tocmai ca să te pregătească! Înţelepciunea şi frumuseţea îţi aparţin deopotrivă. Eşti vrăjit de zeii noştri. Haide, vino cu mine, acum.

Dar n-am scos o vorbă. N-am încercat să-l conving. Şedeam tăcut pe coridor şi respiram mirosul de sânge pe care îl răspândea, mirosul pe care îl răspândesc toţi muritorii, totuşi, diferit la fiecare dintre ei. Cât de mult mă ameţea noua lui vitalitate, căldura, bătăile inimii pe care le auzeam, de parcă trupul însuşi mi-ar fi vorbit — într-un fel în care eu nu-i puteam răspunde.

În cafeneaua aceea din New Orleans recepţionasem acelaşi miros ascuţit al vieţii, totuşi, *nu* acelaşi. Nu, deloc acelaşi.

Trebuia să încetez. Am făcut-o. Mi-am impus tăcerea arţăgoasă a unui om obişnuit. I-am evitat privirea. Nu mai voiam să aud scuze, cuvinte imperfecte.

— Ne vom revedea curând, am spus. Ştiu că vei avea nevoie de mine. Când groaza şi misterul lucrurilor va cântări prea mult, vei avea nevoie de singurul tău martor. Am să vin. Dar lasă-mi timp. Şi ţine minte. Sună-l pe omul meu din Paris. Nu te bizui pe Talamasca. Nu vrei să le dedici şi această viaţă, nu-i aşa?

M-am întors să plec şi am auzit zgomotul îndepărtat al uşilor de la lift. Sosise prietenul lui, un omuleţ scund, cu părul alb, îmbrăcat la fel cum se îmbrăca adesea David, în costume elegante, de modă veche, cu vestă. Venea spre noi vioi şi părea tare îngrijorat, apoi i-am văzut ochii fixându-se asupra mea şi încetinind pasul.

M-am grăbit să plec, făcând abstracţie de faptul neliniştitor că omul mă cunoştea, ştia cine şi ce eram. Cu atât mai bine,

mi-am spus, aşa o să-l creadă mai uşor pe David când o să-i povestească strania păţanie.

Noaptea mă aştepta, ca întotdeauna. Dar setea nu mai aştepta. Am stat un moment, cu capul pe spate, cu ochii închişi, cu gura deschisă, simţind setea şi viind să urlu ca o fiară flămândă. Da, nimic nu e ca sângele, când nu ţi-a mai rămas nimic. Când lumea pare goală şi fără inimă, iar eu însumi mă simt pierdut. Moarte, dă-mi-l înapoi pe prietenul meu şi sângele ce se zbate în el. Sunt Vampirul Lestat. Mi-e sete şi, în noaptea aceasta, mai mult ca oricând, n-am să mă dezic.

Am văzut însă străzile lăturalnice murdare, unde-mi căutam victimele printre criminali, aşa cum îmi plăcea, şi am ştiut că frumosul oraş Miami nu-mi mai aparţinea. Cel puţin, pentru o vreme.

Încă mai păstram în amintire cămăruţa frumoasă de la Park Central, cu ferestrele ei deschise către mare, şi pe falsul David cerându-mi Darul Întunecat! Şi pe Gretchen. M-aş putea oare gândi la clipele acelea fără să-mi amintesc de Gretchen şi de povestea ei, pe care o relatam bărbatului pe care-l credeam David, înainte să urcăm în cameră şi inima să-mi bubuie în piept, iar eu spunându-mi: „În sfârşit! În sfârşit!"

Plin de amărăciune, golit, furios, nu-mi mai doream să revăd niciodată frumoasele hoteluri de pe South Beach.

II

ÎNAPOI LA PROPRIA NATURĂ

29

DUPĂ două zile m-am întors la New Orleans. Vagabondasem printre insuliţele şi recifele din Florida şi prin nişte orăşele pitoreşti din sud şi mă plimbasem ceasuri în şir pe plajă, şerpuindu-mi prin nisip degetele de la picioare.

În cele din urmă, am luat-o spre casă; vremea rece fusese alungată de vânt. Aerul era din nou îmbălsămat — New Orleans,

oraşul meu — iar cerul de deasupra norilor muiaţi de vânt era înalt şi strălucitor.

M-am dus imediat la bătrâna mea chiriaşă şi am întrebat de Mojo, care dormea în curtea din dos, căci în apartament i se păruse prea cald. Nu a lătrat când am intrat în curticică. Sunetul vocii mele l-a făcut să mă recunoască. Imediat ce i-am spus pe nume era din nou al meu.

A venit iute la mine şi şi-a pus labele grele şi moi pe umerii mei, lingându-mi faţa cu limba lui mare şi roz. L-am mirosit, l-am sărutat, mi-am îngropat nasul în blana lui lucioasă, cenuşie. Îl vedeam din nou aşa cum apăruse în prima noapte în Georgetown — îi vedeam vitalitatea şi drăgălăşenia.

Oare mai arătase vreodată o fiară înspăimântătoare atât de liniştită, de plină de afecţiune? Părea o combinaţie minunată. Am îngenuncheat pe lespezile vechi şi m-am încăierat cu el, rostogolindu-l pe spate şi îngropându-mi capul în blana mare de pe pieptul lui. A lătrat mărunt, a schelălăit şi a scos toate sunetele acelea înalte pe care le păstrează un câine pentru stâpânul pe care îl iubeşte. Şi cât de mult îl iubeam şi eu!

Chiriaşa mea ne privea din uşa bucătăriei şi era gata să plângă pentru că trebuia să-l lase să plece. Am făcut iarăşi un târg. Urma ca ea să aibă grijă de el, dar eu puteam veni în grădină oricând doream. Era nemaipomenit. Căci n-ar fi fost drept să mă aştept să doarmă cu mine într-o criptă, nici nu aveam nevoie de un astfel de paznic, nu-i aşa? Chiar dacă imaginea mi se părea uneori grozavă.

Am sărutat-o tandru pe femeie — repede, înainte să-şi dea seama că şedea lângă un demon — şi pe urmă am plecat împreună cu Mojo să ne plimbăm pe străduţele înguste ale cartierului franţuzesc; râdeam în sinea mea de felul cum muritorii se uitau la câine, ferindu-se de el aproape îngroziţi, când, ha, ha, ghiciţi de cine ar fi trebuit să le fie frică?

Următoarea oprire a fost în Rue Royale, acolo unde petrecusem — împreună cu Claudia şi Louis — acei minunaţi, luminoşi cincizeci de ani de existenţă pământeană, în prima jumătate a secolului trecut. Locul era aproape o ruină, aşa cum am mai spus.

Chemasem un tânăr cu care urma să mă întâlnesc acolo, un tip deştept, cu reputaţia că era în stare să transforme case pustii în palate, şi am luat-o pe scări, conducându-l la casa

ruinată.

— Vreau ca totul să fie din nou cum era acum o sută de ani, i-am spus. Dar ai grijă, nimic american, nimic englezesc, nimic victorian. Vreau să fie în întregime franţuzesc.

L-am condus, bine dispus, din cameră în cameră, în timp ce el nota grăbit într-un carneţel, abia reuşind să vadă în întuneric, ceea ce îi dictam eu. Îi spuneam ce tapet mi-ar plăcea aici, ce nuanţă aş vrea să fie uşa asta, ce fel de fotoliu s-ar potrivi în colţ, ce gen de covor indian sau persan trebuia cumpărat pentru podeaua de aici sau de dincolo.

Cât de bine îmi aminteam!

L-am avertizat mereu să scrie tot ce spuneam.

— Trebuie să cauţi un vas grecesc, nu, nu o reproducere, şi trebuie să fie atât de înalt şi să aibă pe el figuri de dansatori. Ah, nu o odă de Keats inspirase oare odinioară o asemenea achiziţie? Unde dispăruse vasul? Uite şi căminul, asta nu e poliţa originală. Trebuie să găseşti una de marmură albă, cu ornamente uite-aşa, şi arcuită deasupra grătarului. Iar căminele de aici trebuie reparate. Trebuie să poată arde cărbune. Imediat ce termini am să mă mut aici. Aşa că grăbeşte-te. Ah, şi mai ai grijă de ceva. Tot ce găseşti în ruinele astea — ascuns poate în ziduri — trebuie să-mi aduci mie.

Cât era de plăcut să stai sub plafoanele acelea înalte, ce plăcere trebuie să fi fost să vezi restaurat iarăşi mulajul fărâmicios. Mă simţeam liber şi liniştit. Trecutul era şi nu era acolo. Nu mai şopteau fantomele prin colţuri, dacă o făcuseră vreodată.

I-am descris cu răbdare ce fel de candelabre doream; când nu găseam denumirea potrivită, îi descriam în cuvinte ceea ce avusesem pe vremuri. Ici şi colo voiam lămpi cu ulei, deşi, bineînţeles, totul trebuia să fie electrificat; ecranele televizoarelor trebuia ascunse în scrinuri frumoase, ca să nu strice efectul. Şi acolo un dulap pentru casetele mele video şi pentru discurile laser, şi din nou ar trebui să găsim ceva potrivit — poate că soluţia ar fi o piesă orientală pictată. Şi nu uita să ascunzi telefoanele.

— Şi un fax! Am nevoie şi de una dintre minunile acelea! Tot ferită vederii, desigur. Poţi să concepi încăperea ca pe un birou, numai ai grijă să o faci frumoasă şi plină de graţie. Să nu se vadă decât alamă lustruită, lână fină, lemn şlefuit, mătase şi

dantelă. Iar în dormitor vreau o pictură murală. Haide, vino să-ţi arăt. Uite, vezi tapetul? Aceea e pictura. Adu un fotograf, pozeaz-o centimetru cu centimetru şi pe urmă începe s-o restaurezi. Lucrează cu grijă, dar cât poţi de repede.

Până la urmă, am terminat cu interiorul cel puturos. Era momentul să discutăm despre curtea din spate şi fântânile ei sparte, despre vechea bucătărie ce trebuia refăcută. Voiam bougainvillaea şi viţă — cât de mult îmi plăcea viţa! — şi tufe uriaşe de hibiscus — da, tocmai văzusem această floare minunată, în Caraibe, şi regina nopţii, bineînţeles. Şi mai voiam bananieri. Ah, zidurile cele vechi se prăbuşesc. Întăreşte-le. Susţine-le. Pe veranda din spate vreau ferigi, tot felul de ferigi gingaşe. Vremea se încălzeşte din nou, nu-i aşa? O să le meargă bine.

Acum din nou sus, prin casa ca o peşteră, până la veranda din faţă.

Am dat în lături uşile cu canaturi din sticlă şi am ieşit afară pe scândurile putrede. Grilajul vechi de fier nu era chiar atât de ruginit. Dar, fireşte, acoperişul trebuia refăcut. Curând însă aveam să stau acolo, ca pe vremuri, uitându-mă la trecătorii de pe cealaltă parte a străzii.

Cititorii credincioşi şi zeloşi ai cărţilor mele m-ar putea, desigur, recunoaşte. Iar cititorii memoriilor lui Louis, veniţi să caute locul în care am trăit, ar recunoaşte cu siguranţă casa.

Nu contează. Au crezut ce-au citit, dar e un lucru puţin diferit de credinţă. Şi ce înseamnă oare un tânăr blond, zâmbind de la înălţimea balconului, cu braţele sprijinite de balustradă? Nu i-am atacat niciodată pe tipii aceia drăguţi şi inocenţi — chiar şi atunci când se întorceau spre mine şi strigau: „Uite-l pe Lestat!" (Asta mi s-a întâmplat, cititorule, în Jackson Square, şi nu numai o dată.)

— Trebuie să te grăbeşti, i-am spus tânărului, care continua să noteze, să măsoare, să murmure pentru sine nume de culori şi de materiale, iar din când în când tresărea descoperindu-l pe Mojo lângă el, în faţa lui, încurcându-i-se printre picioare. Vreau să fie gata înainte de sosirea verii.

Când ne-am despărţit, fremăta. Am rămas în urma lui în vechea casă, cu Mojo alături, singur.

Podul. Pe vremuri nu mergeam acolo niciodată. În veranda din spate era ascunsă o scară, chiar dincolo de salonul în care

odinioară Claudia îmi spintecase pielea albă cu cuţitul strălucitor. M-am dus acolo şi m-am căţărat în cămăruţele scunde de sub acoperişul înclinat. Era destul de înalt cât să permită să încapă un om înalt de şase picioare, iar lucarnele lăsau să intre lumina din stradă.

„Aici ar trebui să-mi fac bârlogul, m-am gândit, într-un sarcofag simplu, fără zorzoane, cu un capac pe care să nu-l poată clinti nici un muritor." Era destul de uşor să construiesc o cămăruţă chiar sub coama casei, prevăzută cu uşi groase de bronz pe care le-aş fi proiectat chiar eu. Când mă voi scula, voi coborî în casă şi o voi găsi, aşa cum fusese în deceniile acelea minunate, dotată în plus cu toate minunile tehnice pe care le cerusem. Trecutul nu va fi recuperat. Trecutul va fi, pur şi simplu, eclipsat.

„Nu-i aşa, Claudia?" am şoptit, stând în salonul din spate. Nu mi-a răspuns nimeni. Nici un fel de sunet de harpă şi nici un cântec de canar în colivie. Dar urma să am din nou păsări cântătoare, multe păsări cântătoare, iar casa avea să fie plină de muzica bogată şi impetuoasă a lui Haydn sau Mozart.

Oh, draga mea, dacă ai fi aici!

Sufletul meu întunecat e din nou fericit, căci nu ştie cum să fie mult timp altfel, iar suferinţa e o mare neagră în care m-aş îneca dacă n-aş şti cum să fac să-mi ţin barca la suprafaţă, îndreptând-o cu mână sigură către un soare care nu are să se înalţe niciodată.

Trecuse de miezul nopţii; orăşelul zumzăia încet în jurul meu, un cor de voci amestecate, laolaltă cu ţăcănitul trenurilor din depărtare, cu şuieratul sirenelor pe fluviu, cu uruitul circulaţiei de pe Rue Esplanade.

M-am întors în vechiul salon şi m-am uitat la petele palide de lumină aruncate de geamurile uşilor. M-am întins pe lemnul gol; Mojo a venit lângă mine şi am adormit.

N-am visat-o pe ea. Atunci de ce plângeam încetişor când a venit, în sfârşit, vremea să caut siguranţa criptei mele? Şi unde era Louis, trădătorul şi încăpăţânatul Louis? Suferеam.

Ah, dar avea să fie şi mai rău, mi-i aşa, când în curând aveam să-l văd...

Mi-am dat seama că Mojo lingea lacrimile de sânge de pe obrajii mei şi am tresărit.

— Nu. Nu trebuie să faci asta niciodată! am spus,

închizându-i gura cu mâna. Nu trebuie să atingi niciodată sângele acesta. E un sânge rău.

Tremuram tare. El m-a ascultat imediat, retrăgându-se de lângă mine în felul lui leneş şi plin de demnitate.

Cât de demonici îi păreau ochii în timp ce se uita la mine! Ce decepţionat era! L-am sărutat din nou, în locul cel mai sensibil al fetei lui îmblănite, chiar sub ochi.

M-am gândit din nou la Louis şi durerea m-a izbit de parcă unul dintre strămoşi m-ar fi lovit chiar în piept.

Emoţiile mele erau atât de rele şi atât de scăpate de sub control, încât m-am speriat şi pentru o clipă n-am simţit nimic decât suferinţa.

Cu ochii minţii, i-am văzut pe ceilalţi. Le-am adus chipurile la suprafaţă, de parcă aş fi fost vrăjitorul din Endor aplecat deasupra cazanului şi invocând imaginile morţii.

Maharet şi Mekare, gemenele roşcovane, le-am văzut împreună. Erau cele mai bătrâne dintre noi şi probabil că nici măcar nu ştiuserâ de problema mea, atât ajunseseră de izolate în vârsta lor înaintată şi în înţelepciune, atât de cufundate în inevitabilele lor preocupări veşnice. Apoi mi i-am imaginat pe Eric, Mael şi Khayman al căror interes în legătură cu mine era atât de scăzut, încât refuzaseră cu bună ştiinţă să-mi sară în ajutor. Nu-mi fuseseră tovarăşi niciodată. Ce-mi păsa mie de ei? Pe urmă am văzut-o pe Gabrielle, iubita mea mamă, care, cu siguranţă, n-avusese de unde să ştie în ce primejdie teribilă mă aflasem; fără îndoială că vagabonda pe vreun continent îndepărtat, o zeiţă zdrenţăroasă, comunicând numai cu cele neînsufleţite, cum făcuse întotdeauna. Nici măcar nu ştiam dacă se mai hrăneşte cu oameni; îmi aminteam vag că-mi descrisese îmbrăţişarea unor fiare ale pădurii. Oare înnebunise mama mea, acolo unde se dusese? Nu credeam asta. Era cert că încă mai exista. Dar n-aveam nici o îndoială că n-aş putea da de ea.

Următoarea la care m-am gândit a fost Pandora. Pandora, iubita lui Marius, putea să fi pierit de multă vreme. Marius o crease pe vremea romanilor; ultima oară când o văzusem, era pe culmile disperării. Cu ani în urmă dispăruse, fără să lase o vorbă, din ultimul nostru sălaş de pe Insula Nopţii. Fusese printre primii care plecaseră.

Cât despre Santino, italianul, nu mai ştiam aproape nimic. Nici nu aşteptam nimic de la el. Era tânăr. Probabil că urletele

mele nici nu ajunseseră până la el. Şi chiar de-ar fi ajuns, de ce le-ar fi ascultat?

Apoi mi l-am adus în faţa ochilor pe Armand. Armând, vechiul meu prieten şi duşman. Vechiul meu adversar şi tovarăş. Armand, copilul angelic care crease Insula Nopţii, ultimul nostru cămin.

Unde era Armand? Oare mă lăsase şi el cu bună ştiinţă în voia sorţii? De ce nu?

După aceea am revenit la Marius, marele maestru, cel care îl crease în iubire pe Armand, în urmă cu mai multe secole; Marius, pentru care cercetasem atâtea decenii; Marius, adevăratul copil al celor două milenii, care mă condusese în adâncurile istoriei noastre fără sens şi mă poftise să mă închin la mormântul Celor Care Trebuie Păziţi.

Cei Care Trebuie Păziţi. Morţi şi dispăruţi, ca şi Claudia. Căci şi regii şi reginele din rândul nostru pot să piară, la fel ca orice copil.

Dar eu nu. Eu sunt aici. Eu sunt puternic.

Marius, ca şi Louis, ştiuse de suferinţa mea! Ştiuse şi refuzase să mă ajute.

Furia a crescut în mine, a devenit periculoasă. Oare Louis se învârtea pe una dintre străzile din jur? Mi-am încleştat pumnii, luptându-mă cu mânia, încercând să-i înving exteriorizarea inevitabilă şi neajutorată.

Marius, mi-ai întors spatele. De fapt, n-a fost nici o surpriză. Tu ai fost întotdeauna profesorul, părintele, preotul. Nu te dispreţuiesc. Dar Louis! Louis al meu, ţie nu ţi-am refuzat niciodată nimic! Şi tu m-ai respins!

Ştiam că nu mai puteam rămâne aici. N-aş fi putut să mă stăpânesc, dacă aş fi dat ochii cu el. Nu încă.

Un ceas înaintea zorilor l-am dus pe Mojo înapoi în grădiniţa lui, l-am sărutat de bun rămas, apoi m-am îndreptat repede spre mahalalele oraşului, prin Faubourg Marigni. Într-un târziu am ajuns la mlaştini şi am ridicat braţele spre stele, care înotau atât de strălucitor dincolo tie nori, şi m-am ridicat sus, mai sus, tot mai sus, până ce m-am pierdut în cântecul vântului şi am dat de curenţii mai slabi, iar bucuria pe care o încercam, simţindu-mi însuşirile, îmi umplea în întregime sufletul.

30

TRECUSE o săptămână întreagă de când călătoream prin lume. Mai întâi, mă dusesem în înzăpezitul Georgetown şi o găsisem pe tânăra fragilă şi patetică pe care, în chip de muritor, o violasem în felul acela de neiertat. Se uita la mine ca la o pasăre exotică, străduindu-se să vadă mai bine în întunericul mirositor din restaurantul pentru muritori, nevrând să admită că întâlnirea aceea cu „prietenul meu francez" avusese vreodată loc. A rămas însă buimacă atunci când i-am vârât în mână un rozariu antic făcut din smaralde şi diamante.

— Poţi să-l vinzi, dacă vrei, chérie, am spus. El voia ca tu să-l foloseşti în orice scop doreşti. Dar mai spune-mi un lucru. Eşti însărcinată?

A clătinat din cap şi a şoptit „nu". Aş fi vrut s-o sărut, mi se părea din nou frumoasă. Dar nu îndrăzneam să risc. Nu numai din cauză că s-ar fi speriat, ci pentru că dorinţa de a o ucide era aproape copleşitoare. Un fel de instinct masculin sălbatic mă făcea să vreau s-o am acum, pur şi simplu, pentru că o avusesem în alt fel înainte.

După câteva ceasuri am plecat din Lumea Nouă şi am hoinărit noapte de noapte, vânând în mahalalele agitate ale Asiei — la Bangkok, Hong Kong şi Singapore — apoi în mohorâta şi îngheţata Moscovă şi în fermecătoarele oraşe vechi Praga şi Viena. La Paris am petrecut puţină vreme. La Londra nu m-am dus deloc. Am ajuns până la limita vitezei de care eram în stare; mă ridicam şi plonjam în întuneric, uneori în oraşe cărora nu le ştiam nici măcar numele. M-am hrănit neîncetat cu prada mea de disperaţi şi vicioşi şi, din când în când, cu rătăciţi, cu nebuni, cu nevinovaţi pe care-mi cădeau din întâmplare ochii.

Am încercat să nu ucid. Am încercat. Cu excepţia dăţilor când subiectul era al naibii de irezistibil — un făcător de rele de prim rang. Iar atunci moartea era lentă şi sălbatică, iar eu rămâneam la fel de înfometat când terminam şi plecam să mai găsesc pe cineva înainte ca soarele să răsară.

Nu mai fusesem niciodată atât de în largul meu cu puterile pe care le aveam. Nu mă ridicasem niciodată atât de sus în nori, nici nu călătorisem atât de iute.

Mă plimbam ore în şir printre muritori pe străduţele înguste

din Heidelberg, Lisabona, Madrid. Am trecut prin Atena, Cairo şi Marrakesh. M-am plimbat pe ţărmul Golfului Persic, al Mării Mediterane, al Adriaticei.

Ce făceam? La ce mă gândeam? Îmi spuneam că vechiul clişeu se adevereşte — *lumea era a mea.*

Peste tot pe unde m-am dus mi-am lăsat prezenţa să fie ştiută. Am lăsat gândurile să emane din mine, de parcă ar fi fost notele împrăştiate de o harpă.

Vampirul Lestat e aici. Trece Vampirul Lestat. Faceţi-i loc.

N-am vrut să-i văd pe ceilalţi. Nu i-am căutat, nici nu mi-am deschis mintea sau urechile pentru ei. Voiam numai ca ei să ştie că fusesem pe acolo.

Am surprins în locuri diferite urme ale unor anonimi, vagabonzi necunoscuţi de către noi, creaturi întâmplătoare ale nopţii care scăpaseră din ultimul masacru al celor de felul nostru. Uneori nu era decât licărirea mentală a unei fiinţe puternice, care îşi ascundea gândurile imediat. Alteori era zgomotul limpede al unui monstru care înainta greoi prin eternitate, fără prihană, istorie sau scop. Poate că asemenea creaturi vor exista totdeauna!

Acum aveam în faţa mea o veşnicie ca să-i cunosc, dacă aş fi simţit vreun impuls. Dar singurul nume de pe buzele mele era Louis. Louis.

Nu-l puteam uita pe Louis nici o clipă. Era ca şi cum cineva mi-ar fi scandat numele lui în ureche. Ce-aş fi făcut oare dacă aş fi dat cu ochii de el? Cum aş fi putut să-mi ţin în frâu firea? Sau măcar aş fi încercat?

În cele din urmă, am obosit. Hainele mi se zdrenţuiserâ. Nu mai puteam umbla aiurea. Voiam să mă întorc acasă.

31

STĂTEAM în întunericul catedralei. Fusese încuiată de mai multe ceasuri, dar eu intrasem pe furiş prin una din uşile din faţă, anihilând sistemul de alarmă. Apoi lăsasem uşa deschisă pentru el.

Trecuseră cinci nopţi de când mă întorsesem. Lucrările înaintaseră minunat la casa din Rue Royale, şi eram sigur că

remarcase şi el. Îl văzusem stând sub veranda de vizavi şi fixând ferestrele cu privirea; îmi făcusem apariţia în balconul de sus numai pentru o clipa — insuficient cât să mă poată zări vreun ochi muritor.

De atunci mă jucam cu el de-a şoarecele şi pisica.

În noaptea asta îl lăsasem să mă vadă lângă French Market. Ce mai tresărise când îi căzuse privirea asupra mea, cu Mojo alături, când îşi dăduse seama că-i făceam cu ochiul, lăsându-l să înţeleagă că-l vedea într-adevăr pe Lestat.

Ce gândise oare în prima clipă? Că Raglan James, în trupul meu, venise să-l distrugă? Că James era acela care-şi construia o casă în Rue Royale? Nu, ştiuse tot timpul că-i vorba de Lestat.

Apoi mersesem încet spre biserică, iar Mojo mergea lângă mine. Mojo, cel care mă ţinea ancorat de pământ.

Voiam ca el să mă urmeze. Dar nici măcar nu mi-am întors capul ca să văd dacă vine sau nu.

Era o noapte caldă, iar mai devreme plouase, destul cât să închidă la culoare zidurile roşcate ale clădirilor din Cartierul Franţuzesc, să facă mai brune cărămizile şi mai strălucitoare lespezile şi pietrele din pavaj. O noapte perfectă ca să te plimbi prin New Orleans. Umedă şi înmiresmată, cu florile înflorite pe zidurile grădinilor.

Ca să-l întâlnesc din nou, aveam nevoie de liniştea din biserica întunecată.

Mâinile îmi tremurau puţin, aşa cum mi se întâmpla uneori de când revenisem în vechea mea formă. Nu exista vreo cauză fizică, era doar furia care mă năpădea şi dispărea, apoi lungi intervale de mulţumire, urmate de un vid terifiant care se căsca în jurul meu, apoi din nou de fericire, revenită aproape complet, chiar dacă fragilă, ca şi cum n-ar fi fost decât o faţadă. Era corect oare să spun că nu ştiam exact în ce stare se găsea sufletul meu? Mă gândeam la furia nestăpânită cu care sfărâmasem ţeasta lui David Talbot şi tremuram. Mi-era încă frică?

Hmmm. Uite degetele arse de soare, cu unghiile lor lucioase. Simţeam tremurul, dacă-mi lipeam buricele degetelor de buze.

Şedeam în stană, câteva rânduri mai în spate faţă de balustrada ce înconjura altarul, şi mă uitam la statuile întunecate, la picturi, la ornamentele aurite ale acestui loc rece şi gol.

Trecuse de miezul nopţii. Zgomotul din Rue Bourbon era puternic ca întotdeauna. Atâta carne muritoare clocotea acolo! Mai devreme mă hrănisem, dar aş fi făcut-o din nou.

Sunetele nopţii curgeau liniştitoare. Dincolo de străduţele înguste ale cartierului, în apartamente micuţe, în mici taverne, în saloane de cocteil sau în restaurante, muritori fericiţi râdeau şi vorbeau, se sărutau, se îmbrăţişau.

M-am lăsat pe spate în strană, confortabil, şi mi-am întins braţele pe spătar, de parca aş fi fost pe o bancă în parc. Mojo deja dormea în strana de alături, cu botul lung întins pe labe.

Aş vrea să fiu ca tine, prietene. Să arăt ca un diavol şi să fiu plin de bunătate stângace. Da, de bunătate. Simţeam chiar bunătatea atunci când îmi încolăceam braţele în jurul lui şi îmi îngropam faţa în blană.

Dar acum *el* venise în biserică.

I-am simţit prezenţa, chiar dacă nu receptam nici o urmă de gând sau sentiment de-al lui şi nici nu-i auzeam paşii. Dar cumva simţeam că e aici. Apoi i-am văzut, cu coada ochiului, umbra mişcătoare. A venit în strană şi s-a aşezat lângă mine, ceva mai departe.

Clipe lungi am şezut tăcuţi, apoi a vorbit.

— Mi-ai ars căsuţa, nu-i aşa? a întrebat cu o voce slabă şi vibrantă.

— Poţi să mă condamni? l-am întrebat, zâmbind, uitându-mă în continuare la altar. În plus, eram om când am făcut-o. A fost o slăbiciune omenească. Vrei să vii să stai cu mine?

— Asta înseamnă că m-ai iertat?

— Nu, înseamnă că mă joc cu tine. S-ar putea chiar să te distrug pentru ceea ce mi-ai făcut. Nu mă pot controla. Nu ţi-e frică?

— Nu. Dacă ai fi intenţionat să isprăveşti cu mine, ai fi făcut-o deja.

— Nu fi atât de sigur. Nu mai sunt eu însumi, pe urmă sunt din nou, pe urmă iarăşi nu.

Linişte lungă; numai Mojo respira răguşit şi adânc în somn.

— Mă bucur să te văd, a spus. Ştiam că ai să ieşi învingător. Nu ştiam cum.

N-am răspuns. Dar dintr-o dată am simţit că fierb. De ce erau oare folosite împotriva mea şi calităţile, şi defectele pe care le aveam?

La ce ar fi folosit însă să-i aduc acuzaţii, să-l înşfac şi să-l scutur, şi să-i cer să-mi răspundă? Poate că era mai bine să nu ştiu.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat, a zis.

— Nici nu mă gândesc, am replicat. De ce naiba vrei să ştii?

Vocile noastre şoptite aveau un mic ecou în naosul bisericii. Luminile lumânărilor aruncau sclipiri pe auriul din partea de sus a coloanelor, pe feţele statuilor. Oh, îmi plăceau liniştea şi răcoarea de aici. Şi în fundul inimii trebuia să admit că eram foarte bucuros că venise. Uneori ura şi dragostea servesc exact acelaşi scop.

M-am întors şi l-am privit. Şedea cu faţa la mine, cu un genunchi ridicat în strană şi cu braţul sprijinit de el. Era palid ca întotdeauna, o lucire prefăcută în întuneric.

— Ai avut dreptate cu întregul experiment, am spus. „Cel puţin, vocea mi-e liniştită", m-am gândit.

— Cum aşa?

Nici un fel de înţeles ascuns în cuvintele lui, nici un fel de provocare, doar dorinţa de a şti. Şi cât era de bine să mă uit la el — chipul, mirosul vag de praf al hainelor, boarea de ploaie care încă i se mai simţea în păr.

— Ceea ce mi-ai spus, dragul meu prieten şi iubit. Că nu vreau cu adevărat să fiu om. Că nu-i decât un vis, un vis construit pe minciună, pe iluzii prosteşti şi pe mândrie.

— Nu pretind că am înţeles, a zis. Nu înţeleg nici acum.

— Ba da, ai înţeles foarte bine. Ca întotdeauna. Poate că ai trăit destul; poate că ai fost întotdeauna cel puternic. Dar ai ştiut. Eu nu-mi doream slăbiciune; nu-mi doream limite, nu-mi doream nevoi revoltătoare şi vulnerabilitate fără sfârşit, nu-mi doream să fiu îmbibat de sudoare sau ars de ger. Nu-mi doream întuneric orb, zgomote asurzitoare şi nici rapida, frenetica descărcare a pasiunii erotice. Nu voiam vulgaritate; nu voiam urâţenie. Nu voiam izolare; nu voiam necontenită oboseală.

— Mi-ai explicat asta înainte. Trebuie să fi fost ceva... chiar dacă mărunt... ceva bun!

— La ce te gândeşti?

— La lumina soarelui.

— Exact. Lumina soarelui pe zăpadă. Lumina soarelui pe apă. Lumina soarelui... pe mâinile şi pe chipul cuiva, desfăcând toate secretele ascunse ale lumii, de parcă ar fi o floare, de

parcă totul ar fi o parte a marelui organism strălucitor. Lumina soarelui... pe zăpadă. M-am oprit. Nu voiam să-i spun, simţeam că m-aş fi trădat pe mine însumi. Mai sunt şi alte lucruri, am continuat. Oh, sunt o mulţime de lucruri. Numai un nebun nu le-ar fi văzut. Cândva, poate într-o noapte când ne vom simţi din nou bine împreună, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, poate că am să ţi le spun.

— Numai că n-au fost de-ajuns.

— Nu pentru mine. Nu acum. Linişte. Poate că asta a fost partea cea mai bună, am spus, descoperirea. Că nu mă mai amăgesc. Acum ştiu că-mi place cu adevărat să fiu diavolul care sunt.

M-am întors şi i-am adresat cel mai drăguţ, cel mai viclean zâmbet al meu.

Era prea înţelept ca să cadă în capcană. M-a privit îndelung, apoi pleoapele i-au coborât o clipă, pe urmă s-a uitat din nou la mine.

— Numai tu ai fi putut să te duci acolo, a spus. Şi să te întorci.

Voiam să spun că nu-i adevărat. Dar cine altcineva ar fi fost destul de nebun ca să-l creadă pe Hoţul de Trupuri? Cine altul s-ar mai fi aruncat în aventură cu atâta nesocotinţă? Mi-am dat seama că ar fi trebuit deja să-mi fie clar. Că ştiusem ce risc de la început. Că întrezărisem preţul. Hoţul îmi spusese că era un mincinos; că era un escroc. Dar o făcusem pentru că, pur şi simplu, nu exista altă cale.

Fireşte, Louis nu la asta se referise. Dar era profund adevărat.

— Ai suferit în lipsa mea? l-am întrebat, uitându-mă iarăşi la altar.

— A fost, pur şi simplu, un iad, a răspuns foarte sobru. N-am zis nimic. Fiecare risc pe care ţi-l asumi mă doare, a adăugat el. Dar asta e treaba mea.

— De ce mă iubeşti? l-am întrebat.

— Ştii, ai ştiut întotdeauna. Aş vrea să fiu în locul tău. Aş vrea să încerc bucuria pe care o încerci tu mereu.

— Şi suferinţa, o vrei şi pe ea?

— Suferinţa ta? A zâmbit. Desigur. Sunt gata oricând să sufăr cum suferi tu.

— Eşti un ticălos cinic, mincinos şi îngâmfat, am şoptit, în

timp ce furia creştea în mine brusc şi sângele îmi izbucnea în obraji. Am avut nevoie de tine, şi tu m-ai respins. M-ai lăsat închis în noaptea muritoare. M-ai refuzat. Mi-ai întors spatele!

Mânia din vocea mea l-a făcut să tresară. M-a uimit şi pe mine. Dar exista şi n-o puteam tăgădui, iar mâinile îmi tremurau din nou, mâinile acestea care-l apucaseră şi-l aruncaseră de lângă mine pe falsul David, chiar atunci când toate celelalte puteri mortale mi le ţineam în frâu.

Nu a scos nici o vorbă. Pe chip i-au apărut semnele şocului — tremurul slab al unei pleoape, gura i s-a lungit, apoi i s-a înmuiat, o oarecare expresie acră care a dispărut la fel de repede cum apăruse. Mi-a susţinut privirea acuzatoare, apoi s-a uitat încet în altă parte.

— David Talbot, prietenul tău muritor, el te-a ajutat, nu-i aşa?

Am încuviinţat.

Dar simpla pomenire a numelui m-a făcut să mă simt de parcă nervii mi-ar fi fost atinşi cu o sârmă înroşită în foc. Sufeream destul. Nu voiam să vorbesc despre David. Nu voiam să vorbesc despre Gretchen. Brusc mi-am dat seama că tot ce-mi doream mai mult pe lume era să mă întorc spre el, să-l cuprind în braţe şi să plâng pe umărul lui cum nu mai făcusem niciodată.

Ce ruşinos! Ce previzibil! Ce insipid! Şi ce grozav!

N-am făcut-o.

Stăteam în linişte. Cacofonia discretă a zgomotelor oraşului creştea şi scădea mereu dincolo de ferestrele pictate, prin care trecea slaba strălucire a luminilor din stradă. Începuse din nou să plouă, ploaia caldă şi plăcută din New Orleans, prin care te puteai plimba liniştit, de parcă ar fi fost o simplă ceaţă.

— Vreau să mă ierţi, a spus. Vreau să mă înţelegi că n-a fost vorba despre laşitate; că n-a fost slăbiciune. Ceea ce ţi-am spus atunci e adevărul curat. N-aş putea s-o fac. N-aş putea să aduc pe cineva printre noi! Nici măcar dacă acel cineva e un muritor care te poartă pe tine înăuntru. Pur şi simplu, nu pot.

— Ştiu, am spus.

Am încercat s-o las baltă, dar n-am putut. Firea mea nu voia să se calmeze, temperamentul meu tumultuos, care mă făcuse să-i strivesc capul lui David Talbot de un perete de ipsos.

— Merit orice ai de gând să-mi spui.

— Ah, meriţi mai mult decât atât, am zis. Dar vreau să ştiu ceva. M-am întors cu faţa spre el şi am vorbit printre dinţii încleştaţi. M-ai fi refuzat pentru totdeauna? Dacă ceilalţi mi-ar fi distrus trupul — Marius sau oricine ştia despre ce e vorba — dacă aş fi fost încarcerat în forma aceea muritoare, dacă aş fi venit iar şi iar, şi iar la tine implorându-te şi rugându-te, m-ai fi respins pentru totdeauna? Ai fi continuat la fel?

— Nu ştiu.

— Nu răspunde atât de repede. Caută în tine adevărul. Ştii. Foloseşte-ţi împuţita de imaginaţie. Ştii. Mi-ai fi întors în continuare spatele?

— Nu ştiu ce să-ţi răspund!

— Te dispreţuiesc! am rostit într-o şoaptă amară şi aspră. Ar trebui să te distrug — să termin ceea ce am început când te-am creat. Să te transform în pulbere şi pe urmă să-mi scutur mâinile. Ştii că sunt în stare s-o fac! Uite-aşa! Pot s-o fac cât ai pocni din degete. Să te ard, aşa cum ţi-am ars casa. Şi nimic nu te-ar putea salva, absolut nimic.

M-am uitat la el, la unghiurile ascuţite ale fetei lui imperturbabile, vag fosforescentă în umbrele adinei ale bisericii. Ce nuanţă minunată aveau ochii lui mari, cu gene lungi şi negre.

Furia mă ardea pe dinăuntru, distrugând cu totul vasele prin care curgea, arzând sângele preternatural.

Şi totuşi, n-aş fi putut să-i fac rău. Nici n-aş fi putut concepe să dau curs unor ameninţări atât de groaznice, de laşe. N-aş fi putut să-i fac rău nici Claudiei. Ah, să creez ceva din nimic — asta da! Să arunc piesele şi să văd cum cad, da. Dar răzbunarea? Răzbunarea era săracă, îngrozitoare, dezgustătoare. Ce se întâmpla cu mine?

— Gândeşte-te şi tu, a şoptit el. Ai putea să mai creezi pe cineva, după tot ce s-a întâmplat? A dus ideea mai departe. Ai putea să faci din nou Lucrarea Întunericului? Ah, ai grijă, ia-ţi un răgaz înainte să răspunzi. Caută adevărul adânc înăuntrul tău, aşa cum mi-ai cerut mie.

S-a aplecat înainte, micşorând distanţa dintre noi, şi şi-a apăsat buzele netede şi mătăsoase pe unul din obrajii mei. Am vrut să-l împing, dar şi-a folosit toată puterea ca să mă împiedice, iar eu i-am îngăduit sărutul rece, lipsit de pasiune, şi până la urmă el a fost acela care s-a tras înapoi, ca o colecţie de umbre contopindu-se cu alta, ţinând însă mai departe mâna pe

umărul meu, în timp ce eu continuam să mă uit spre altar.

Într-un târziu m-am ridicat încet, am trecut pe lângă el şi l-am zgâlţâit pe Mojo să se trezească şi să vină cu mine.

Am străbătut întreaga lungime a naosului până la uşile din faţă ale bisericii. Am căutat ungherul umbros unde lumânările de veghe ardeau la picioarele statuii Fecioarei, un alcov plin de lumini drăguţe şi pâlpâitoare.

Mi-a revenit în minte mirosul şi sunetul pădurii tropicale, întunericul ei îngrădit de copacii aceia uriaşi. Pe urmă viziunea capelei cu pereţi văruiţi şi cu uşile date în lături şi sunetul sinistru, mut al clopotului atins de briză. Şi mirosul de sânge pe care-l răspândeau rănile din mâinile lui Gretchen.

Am ridicat o lumânare, am apropiat-o de o flacără veche şi am făcut să nască o nouă flacără, fierbinte, galbenă şi, până la urmă, liniştită, împrăştiind parfumul ascuţit al cerii arse.

Eram gata să rostesc „Pentru Gretchen", dar mi-am dat seama că nu pentru ea o aprinsesem. M-am uitat în sus la chipul Fecioarei. Am văzut crucifixul de deasupra altarului lui Gretchen. Am simţit din nou în jurul meu pacea pădurii tropicale şi am revăzut salonul cu pătuţuri. Pentru Claudia, scumpa mea Claudia? Nu, nici pentru ea, oricât aş fi iubit-o...

Ştiam că lumânarea era pentru mine.

Era pentru bărbatul cu păr castaniu care o iubise pe Gretchen în Georgetown. Era pentru demonul trist, cu ochi albaştri, care fusesem înainte de a fi devenit acel bărbat. Era pentru băiatul muritor care cu secole în urmă plecase la Paris cu bijuteriile maică-si în buzunar şi doar cu hainele de pe el. Era pentru creatura impulsivă care o ţinuse în braţele lui pe muribunda Claudia.

Era pentru toate fiinţele acelea şi pentru diavolul care şedea acum acolo, pentru că el iubea lumânările şi iubea crearea luminii din lumină. Pentru că nu exista Dumnezeu în care să creadă, nici sfinţi şi nici Regina Raiului.

Pentru că reuşise să-şi ţină firea afurisită şi nu-l distrusese pe prietenul lui.

Pentru că era singur, indiferent cât de aproape îi era acel prieten. Şi pentru că fericirea se întorsese iarăşi la el, ca şi cum ar fi fost o durere niciodată învinsă pe deplin; pe buze îi strălucea deja zâmbetul drăcesc, iar în el creştea dorinţa de a ieşi şi de a vagabonda pe străzile elegante şi strălucitoare ale

oraşului.

Da. Lumânarea era pentru Vampirul Lestat, acea miraculoasă luminare, ce îşi adăuga flăcăruia minusculă la lumina universului! Şi ardea într-o biserică goală toată noaptea, împreună cu celelalte luminiţe. Avea să ardă şi în dimineaţa următoare, când aveau să vină credincioşii, când soarele avea să strălucească printre uşi.

Stai de veghe, lumânare, în noapte şi în lumina soarelui.

Da, pentru mine.

32

CREDEAŢI că povestea s-a sfârşit? Că cel de-al patrulea fascicul al Cronicii Vampirilor a ajuns la capăt?

Ei bine, cartea ar fi trebuit să se termine. Ar fi trebuit să se oprească la momentul în care am aprins luminarea, dar nu s-a terminat. Mi-am dat seama de asta în noaptea următoare, când am deschis ochii.

Vă rog să citiţi în continuare capitolul treizeci şi trei, ca să aflaţi ce s-a mai întâmplat. Sau, dacă vreţi, vă puteţi opri aici. Faceţi cum vă place.

33

BARBADOS.

Era tot acolo când l-am ajuns din urmă. Într-un hotel de lângă mare.

Trecuseră săptămâni, dar n-aş putea să spun de ce lăsasem să se scurgă atâta timp. Nu din bunătate, dar nici din laşitate. Şi totuşi, aşteptasem. Urmărisem cum se restaura splendida căsuţă din Rue Royale, pas cu pas, până să ajungă să aibă din nou camere costisitor mobilate, în care aş fi putut să-mi petrec timpul gândindu-mă la tot ce se întâmplase şi încă mai putea să se întâmple. Louis se întorsese să locuiască împreună cu mine şi căuta un birou foarte asemănător cu acela care existase în salon cu o sută de ani în urmă.

David îmi lăsase mai multe mesaje la omul meu din Paris. În curând avea să plece la carnavalul de la Rio. Îi era dor de mine. Ar fi dorit să mă duc acolo împreună cu el.

Totul decursese bine în legătură cu posesiunea asupra proprietăţilor lui. Era acum din nou David Talbot — un văr al bătrânului care murise la Miami — şi devenise noul proprietar al casei strămoşeşti. Talamasca rezolvase lucrurile pentru el, reîntregind în favoarea lui averea pe care le-o lăsase moştenire şi stabilindu-i o pensie generoasă. Nu mai era superiorul lor general, dar îşi păstra mai departe camerele de la Confrerie. Avea să rămână mereu sub aripa lor.

Avea un dar pentru mine, în cazul în care îl voiam. Medalionul cu miniatura Claudiei. Îl găsise. Era un portret minunat; şi un lanţ de aur fin. Îl luase cu el şi, dacă doream, putea să mi-l trimită. Sau nu voiam să mă duc să-l văd şi să primesc medalionul chiar din mâinile lui?

Barbados. Simţise nevoia să se întoarcă la locul crimei, ca să zic aşa. Vremea era minunată. Citea din nou *Faust,* aşa îmi scrisese. Avea să mă întrebe foarte multe lucruri. Când voiam să vin?

Nu îi mai văzuse pe Dumnezeu şi pe Diavol, deşi, înainte să părăsească Europa, petrecuse multă vreme în diverse cafenele din Paris. Dar nu intenţiona să-şi risipească viaţa în căutarea lui Dumnezeu şi a Diavolului. „Numai tu ai înţelege ce fel de om sunt acum, scria. Mi-e dor de tine. Poţi să nu-ţi mai aduci aminte că te-am ajutat şi să-mi ierţi toate celelalte greşeli?"

Locuia în staţiunea de pe malul mării pe care mi-o descrisese, plină de clădiri frumoase din zidărie roz, de acoperişuri strălucitoare de bungalouri, de grădini înmiresmate, alei fără sfârşit, trasate pe nisipul curat, şi o mare sclipitoare şi translucidă.

Dar nu m-am dus acolo până ce n-am fost mai întâi în grădinile din munţi şi n-am stat pe aceleaşi faleze pe care le vizitase şi el, uitându-mă peste munţii împăduriţi şi ascultând vântul în ramurile cocotierilor.

Îmi povestise despre munţi? Că te poţi uita brusc în văi adânci şi că în vecinătate coastele par atât de aproape, încât crezi că le poţi atinge cu mâna, deşi, de fapt, ele sunt mult, mult mai departe?

Nu cred, dar el descrisese foarte bine florile — plantele pitice

cu floricele mici, orhideele şi crinii roşii — da, crinii aceia de un roşu intens, cu petale delicate şi tremurătoare – ferigile cuibărite în poienele adânci, lucioasa pasăre a paradisului, ramurile ţepene de mâţişori de salcie şi bobocii galbeni, gâtuiţi ai viţei cu flori în formă de trompetă.

Ar trebui să mergem acolo împreună, spusese.

Ei bine, vom merge. Scârţâitul discret al pietrişului. Şi, oh, niciodată nu se legănaseră palmierii înalţi atât de frumos ca pe aceste faleze.

Am aşteptat să treacă de miezul nopţii şi abia după aceea am descins către hotelul de pe malul mării. Curtea era aşa cum spusese, plină de azalee roz, de brusturi ceruiţi şi de arbuşti lucioşi, închişi la culoare.

Am trecut prin sufrageria întunecată şi goală, am ieşit pe terasa descoperită şi am coborât pe plajă. M-am îndepărtat în noapte destul cât să mă pot uita de la oarecare distanţă înapoi, spre bungalourile cu verande acoperite. L-am depistat imediat.

Uşile micii curţi interioare erau complet deschise şi lumina galbenă o invada, cu masa şi scaunele ei vopsite. Înăuntru, luminat de parcă ar fi fost pe scenă, el şedea la un mic birou, cu faţa către noapte şi către mare, bătând în tastatura unui computer portabil, făcând tastele să sune încet în liniştea din jur, ceva mai tare chiar decât zgomotul moale ale valurilor leneşe şi înspumate.

Nu purta decât un şort alb de plajă. Pielea i se închisese la culoare din cauză că îşi petrecuse zilele dormind la soare. Şuviţe blonde străluceau acum în părul lui castaniu. Umerii goi şi pieptul neted, fără păr, împrăştiau un fel de strălucire. Muşchii mijlocului păreau foarte tari. Coapsele, picioarele şi părul rar de pe dosul mâinilor împrăştiau sclipiri aurii.

Cât trăisem eu nici măcar nu remarcasem părul acela. Sau poate că nu-mi plăcuse, nu mai ştiam. Dar acum îmi plăcea destul de mult. Părea ceva mai zvelt decât atunci când în trup eram eu. Da, toate oasele se vedeau mai bine, presupun că în conformitate cu genul de sănătate din ziua de azi care spune că e la modă să fii subalimentat. Îi convenea; trupul arăta bine; presupun că le convenea amândurora.

Camera era foarte simplă, în stilul rustic al insulelor; avea tavan de bârne şi podea din lespezi trandafirii. Patul era acoperit cu o cuvertură veselă, imprimată cu modele indiene zimţate.

Dulapul şi lăzile erau albe şi decorate cu flori pictate, strălucitoare. Cele câteva lămpi împrăştiau o lumină generoasă.

Îmi venea să râd văzându-l cum stă în mijlocul acestui lux şi scrie — David învăţăcelul, cu ochii dansând în ritmul ideilor din capul lui.

M-am tras mai aproape şi am remarcat cât de bine era ras. Unghiile fuseseră tăiate şi pilite, probabil de un manichiurist. Părul era tot claia ondulată de care avusesem atâta grijă cât fusesem eu în trup, dar se tunsese şi avea o linie mai plăcută. Lângă el zăcea volumul cu *Faust* al lui Goethe, deschis, cu un stilou alături, cu câteva pagini îndoite sau marcate cu agrafe de hârtie.

Îmi continuam inspecţia pe îndelete — remarcând sticla de whisky, paharul cu fund gros şi pachetul cu trabucuri subţiri — când el a ridicat privirea şi m-a văzut.

Stăteam pe nisip, dincolo de balustrada scundă de ciment a terasei, dar eram vizibil în lumină.

— Lestat, a rostit în şoaptă. Faţa i-a strălucit minunat. S-a ridicat iute şi a venit spre mine cu mersul lui graţios. Mulţumesc lui Dumnezeu că ai venit.

— Chiar crezi că trebuie să-i mulţumeşti? am spus.

M-am gândit la momentul când în New Orleans, îl urmărisem pe Hoţul de Trupuri zbughind-o afară din Café du Monde şi mă gândisem că trupul acela s-ar fi putut mişca graţios, ca o panteră cu altcineva înăuntru.

A vrut să mă îmbrăţişeze, dar eu am rămas ţeapăn şi m-am retras numai puţin, aşa că a rămas pe loc şi şi-a încrucişat braţele la piept — un gest ce părea să aparţină în întregime acestui trup, căci nu mi-l aminteam să-l mai fi făcut înainte de a ne fi întâlnit la Miami. Braţele de acum erau mai grele decât cele dinainte. Şi pieptul era mai larg.

Ce gol părea! Ce roz închis îi erau sfârcurile! Ce pătimaşi şi limpezi ochii!

— Mi-a fost dor de tine, a zis.

— Într-adevăr? Doar n-ai trăit aici ca un sihastru?

— Nu, ba chiar cred că m-am văzut prea mult cu alţii. Sunt prea multe petreceri în Bridgetown. A venit de câteva ori şi prietenul meu Aaron. Au fost şi alţi membri ai Confreriei. A făcut o pauză. Nu suport să fiu printre ei, Lestat. Nu suport să fiu la Talbot Manor printre servitori, pretinzând că sunt propriul meu

văr. E ceva cu adevărat înfricoşător în ceea ce s-a întâmplat. Câteodată nu suport nici să mă privesc în oglindă. Dar nu vreau să vorbesc despre acest aspect al lucrurilor.

— De ce nu?

— E o perioadă trecătoare, una de adaptare. Probabil că şocurile or să treacă. Am atâtea de făcut. Oh, sunt atât de bucuros că ai venit. Am presimţit că ai s-o faci. Era gata-gata să plec la Rio azi-dimineaţă, dar am presimţit că te voi vedea în noaptea asta.

— Aşa.

— Ce se-ntâmplă? De ce eşti întunecat? De ce eşti furios?

— Nu ştiu. Chiar nu găsesc nici un motiv să fiu furios. Ar trebui să fiu fericit. Dar voi fi, curând. Aşa se întâmplă mereu şi, în plus, azi e o noapte importantă.

S-a uitat la mine, încercând să-şi imagineze ce voiam să spun sau, mai degrabă, care era răspunsul cel mai potrivit.

— Vino înăuntru, a zis în cele din urmă.

— De ce să nu stăm pe terasă? Îmi place briza.

— Sigur, cum spui tu.

A intrat în cameră să ia sticla de whisky, şi-a turnat un pahar, apoi a venit lângă mine, la masa de lemn. Eu tocmai mă aşezasem pe unul din scaune şi mă uitam la mare.

— Şi ce ai mai făcut? l-am întrebat.

— Ah, de unde să încep? Am scris încontinuu despre ceea ce s-a întâmplat, încercând să descriu fiecare senzaţie, cât de mică, fiecare nouă descoperire.

— Există vreun dubiu că eşti bine ancorat în acest trup?

— Nici unul. A luat o înghiţitură mare de whisky. Şi nu pare să fie deteriorat în nici un fel. Ştii, mi-era frică de asta. Mi-era frică şi atunci când erai fu înăuntrul acestui trup, dar n-am vrut să-ţi spun. Aveam destule alte lucruri pe cap, nu-i aşa? S-a întors, m-a privit şi, brusc, a zâmbit. A adăugat cu voce înăbuşită: Te uiţi la un bărbat pe care-l cunoşti pe dinăuntru.

— Nu, nu chiar, am zis. Spune-mi, cum te recepţionează ceilalţi... cei care nu ghicesc? Femeile te invită în dormitorul lor? Sau bărbaţii?

S-a uitat către mare, întristându-se dintr-o dată.

— Cunoşti răspunsul. Nu pot să-mi fac o vocaţie din aceste întâlniri. Nu înseamnă nimic pentru mine. Nu vreau să spun că nu m-am bucurat de câteva safari de dormitor. Dar am lucruri

mai importante de făcut, Lestat, mult mai importante.

Sunt o mulţime de locuri unde vreau să mă duc — ţinuturi şi oraşe pe care am vrut întotdeauna să le vizitez. Rio nu-i decât începutul. Şi mai sunt mistere pe care trebuie să le rezolv; lucruri pe care trebuie să le descopăr.

— Da, îmi imaginez.

— Ultima dată când am fost împreună mi-ai spus ceva foarte important. Mi-ai spus că eşti sigur că nu vreau să-mi dedic şi viaţa aceasta Talamascăi. Ei bine, n-am să le-o dau lor. În mintea mea cel mai important lucru este că nu trebuie s-o irosesc. Că trebuie să fac ceva foarte important. Sigur, direcţia de acţiune nu mi se va dezvălui imediat. E nevoie de o perioadă de lucru, de învăţătură, de evaluare, înainte să pot hotărî direcţia potrivită. Aşa că m-am cufundat în studiu. Scriu. Scriu totul. Uneori chiar înregistrarea lucrurilor pare un scop.

— Înţeleg.

— Am multe întrebări pe care vreau să ţi le pun. Am fost sâcâit de tot felul de întrebări.

— Despre ce?

— Despre ce ai trăit tu în cele câteva zile şi dacă ai simţit fie şi un cât de mic regret că aventura s-a sfârşit atât de curând.

— Care aventură? Te referi la viaţa mea ca muritor?

— Da.

— Nici un regret.

A început să vorbească din nou, dar s-a oprit. Apoi s-a hotărât.

— Cu ce te-ai ales? m-a întrebat cu voce scăzută, pătimaşă.

M-am întors şi m-am uitat la el. Da, era clar că avea faţa mai ascuţită. Oare personalitatea lui să fi fost aceea care o ascuţise şi o făcuse mai definită? „Perfect", mi-am spus.

— Iartă-mă, David, mi-a fugit mintea aiurea. Mai întreabă-mă o dată.

— Cu ce te-ai ales? a rostit cu obişnuita lui răbdare. Cu ce învăţătură?

— Nu ştiu dacă a existat vreo învăţătură, am răspuns. Am nevoie de timp ca să-mi dau seama dacă am învăţat ceva.

— Da, sigur, înţeleg.

— Pot să-ţi spun că simt o nouă poftă de aventură, de hoinăreală, adică de lucrurile pe care le descrii tu. Vreau să mă întorc în pădurea tropicală. Am văzut-o în treacăt când m-am

dus s-o vizitez pe Gretchen. Era un templu acolo. Vreau să-l mai văd o dată.

— Nu mi-ai spus niciodată ce s-a întâmplat.

— Ba da, ţi-am spus, dar atunci erai Raglan. Martorul acelei mărturisiri a fost Hoţul de Trupuri. De ce naiba o fi vrut să fure şi aşa ceva? Dar mă îndepărtez de subiect. Sunt o mulţime de lucruri unde şi eu, la rândul meu, vreau să mă duc.

— Da.

— Simt din nou că mi-e poftă de timp, de viitor, de misterele lumii naturale. Am chef să fiu observatorul care-am devenit în noaptea aceea îndepărtată din Paris, când am fost silit să mă transform. Mi-am pierdut iluziile. Mi-am pierdut minciunile favorite. S-ar putea spune că m-am întors la clipa aceea şi am renăscut întru întuneric prin propria-mi voinţă. Şi ce voinţă!

— Aha, da, înţeleg.

— Crezi? E bine dacă înţelegi.

— De ce vorbeşti aşa? A coborât tonul şi a spus încet: Ai nevoie să te înţeleg tot atât de mult cât am eu nevoie să mă înţelegi tu?

— Nu m-ai înţeles niciodată, am zis. Oh, nu-i o acuzaţie. Dar trăieşti făcându-ţi iluzii în privinţa mea, ceea ce îţi permite să mă vizitezi, să stai de vorbă cu mine, ba chiar să mă adăposteşti şi să mă ajuţi. N-ai putea s-o faci dacă ai şti cu adevărat cum sunt. Am încercat să-ţi spun. Atunci când îţi vorbeam despre vise...

— Te înşeli. Acum vorbeşte vanitatea din tine, a replicat. Îţi place să-ţi închipui că eşti mai rău decât eşti. Care vise? Nu-mi aduc aminte să-mi fi vorbit vreodată despre vise.

Am zâmbit.

— Nu? Gândeşte-te, David. Visul cu tigrul. Mi-era frică pentru tine. Dar acum ameninţarea din vis se va împlini.

— Ce vrei să spui?

— Am să ţi-o fac, David. Am să te iau cu mine.

— Cum? Vocea i s-a transformat în şoaptă. Ce zici?

S-a aplecat în faţă, încercând să vadă mai clar expresia de pe chipul meu. Dar lumina îmi venea din spate, iar ochii lui muritori nu erau destul de ageri pentru aşa ceva.

— Aşa cum ţi-am spus. Am să ţi-o fac, David.

— De ce, de ce vorbeşti aşa?

— Pentru că e adevărat, am răspuns.

M-am ridicat şi am dat scaunul deoparte cu piciorul.

S-a uitat fix la mine. De-abia acum trapul lui a înregistrat pericolul. I-am văzut muşchii fini ai braţelor încordându-se. Ochii îi erau aţintiţi în ai mei.

— De ce spui asta? Nu poţi să-mi faci aşa ceva.

— Ba pot, cu siguranţă. Şi am s-o fac. Acum. Ţi-am spus tot timpul că sunt rău. Ţi-am spus că sunt un adevărat diavol. Diavolul din *Faust,* diavolul din viziunile tale, tigrul din vis!

— Nu, nu-i adevărat.

S-a ridicat în picioare, trântind scaunul în spatele lui şi aproape pierzându-şi echilibrul. S-a dat înapoi în încăpere.

— Nu eşti diavolul, ştii că nu eşti. Nu-mi face una ca asta! Îţi interzic! Ultimele cuvinte le-a spus printre dinţii încleştaţi. În inima ta eşti la fel de uman ca şi mine. Şi n-ai s-o faci.

— Pe naiba n-o s-o fac, am zis. Râdeam. Nu puteam să mă abţin. David superiorul general! David, preotul Candomble!

S-a tras înapoi pe lespezile pardoselei, cu chipul luminat din plin, cu muşchii braţelor încordaţi.

— Vrei să te lupţi cu mine? E inutil. Nu există pe lume nici o forţă care să mă împiedice s-o fac.

— Mai întâi, am să mor, a spus cu voce sugrumată.

Faţa i se întunecase, inundată de sânge. Ah, sângele lui David.

— N-am să te las să mori. De ce nu chemi în ajutor spiritele din Brazilia? Nu-ţi aminteşti cum, nu-i aşa? Nu-ţi stă mintea la asta. Ei bine, nu ţi-ar fi de nici un folos, chiar dacă le-ai chema.

— Nu poţi s-o faci, a zis. Se străduia să rămână calm. Nu poţi să mă răsplăteşti în acest mod.

— Oh, dar ăsta-i modul în care îi răsplăteşte diavolul pe cei ce-l ajută!

— Lestat, te-am ajutat să lupţi împotriva lui Raglan! Te-am ajutat să-ţi recuperezi trupul şi mi-ai făgăduit credinţă! Care ţi-e cuvântul?

— Te-am minţit, David. M-am minţit şi pe mine, şi pe ceilalţi. Asta am învăţat în mica mea excursie în carnea muritoare. Să mint. Mă uimeşti, David. Eşti furios, foarte furios, dar nu ţi-e frică. Eşti ca mine, David — tu şi Claudia – singurii care au cu adevărat forţa mea.

— Claudia, a spus, încuviinţând. Ah, da, Claudia. Am ceva pentru tine, scumpe prieten.

S-a îndepărtat, întorcându-se în mod intenţionat cu spatele, ca să mă lase să văd că nu-i este frică, şi a mers încet, refuzând să se grăbească, spre lada de lângă pat. Când s-a întors avea în mână un medalion.

— De la Confrerie. Medalionul pe care mi l-ai descris.

— Oh, da, medalionul. Dă-mi-l.

Abia acum am văzut cum îi tremurau mâinile, chinuindu-se cu cutiuţa minusculă de aur. Şi degetele, nu le stăpânea prea bine, nu-i aşa? Până la urmă, a deschis cutiuţa şi mi-a dat medalionul, iar eu m-am uitat în jos la miniatura pictată înăuntru — chipul ei, ochii ei, şuviţele ei aurii. Un copil care se uita la mine cu nevinovăţie. Sau era o mască?

Încet, din vârtejul ceţos al memoriei a urcat la suprafaţă clipa în care îmi căzuseră ochii pentru prima oară pe bijuterie şi pe lanţul ei de aur... se întâmplase să fiu pe uliţa noroioasă şi întunecoasă, lângă cocioaba însemnată de ciumă unde maică-sa zăcea moartă, iar copila muritoare devenise hrană pentru vampir — un trupuşor alb tremurând neajutorat în braţele lui Louis.

Cum râsesem de el, cum îl arătasem cu degetul! Apoi am smuls din patul împuţit leşul femeii moarte — mama Claudiei — şi m-am învârtit cu ea prin cameră, dansând. La gât îi lucea medalionul, căci nici cel mai groaznic dintre hoţi nu îndrăznise să intre în cocioabă şi să fure fleacul de aur chiar din gura molimei.

L-am apucat cu mâna stângă în timp ce lăsam trupul să cadă. Încuietoarea cedase, iar eu învârtisem lănţişorul deasupra capului, ca pe un trofeu, apoi îl aruncasem în buzunar şi păşisem peste trupul muribundei Claudia, ca să fug în stradă după Louis.

Câteva luni mai târziu îl găsisem în acelaşi buzunar şi-l ţinusem în lumină. Qnd o pictaseră, fusese o copilă muritoare, însă Sângele Negru îi dăduse într-adevăr perfecţiunea de figurină de zahăr pe care i-o atribuise artistul. Era Claudia mea, şi am pus-o la păstrare într-un cufăr; habar n-aveam cum ajunsese la Talamasca sau oriunde în altă parte.

L-am luat şi m-am uitat la el. Era ca şi cum m-aş fi întors acolo, în locul acela ruinat, deşi stăteam aici şi mă uitam la el. David îmi spusese ceva, dar nu-l auzisem; abia acum vocea s-a limpezit şi pentru urechile mele:

— Vrei să o faci cu mine? mă întreba, timbrul vocii trădându-l la fel de tare ca şi tremurul mâinilor. Uită-te la ea. Vrei să mă faci şi pe mine la fel?

M-am uitat la chipul ei micuţ, apoi înapoi la el.

— Da, David, am răspuns. I-am spus şi ei că aş face-o din nou. Şi o voi face cu tine.

Am aruncat medalionul prin verandă, peste nisip, în mare. Lănţişorul părea o dungă de aur trasă pe materialul din care era croit cerul, o clipă numai, căci imediat după aceea a dispărut.

David s-a tras înapoi cu o viteză ce m-a uluit şi s-a lipit de perete.

— Nu face asta, Lestat.

— Nu te lupta cu mine, prietene. Îţi risipeşti energia. Ai în faţă o lungă noapte de descoperiri.

— N-ai s-o faci! a strigat, deşi vocea îi era atât de joasă, încât părea un geamăt gutural. A fandat şi m-a lovit, de parcă ar fi crezut că mă poate face să-mi pierd echilibrul; m-a izbit cu amândoi pumnii în piept, apoi a rămas nemişcat. A căzut pe spate, vânăt de efort şi privindu-mă jignit, cu ochii umezi. Sângele i-a izbucnit iar în obraji, întunecându-i chipul. Şi abia acum, când a văzut că nu se poate apăra în nici un fel, a încercat să fugă.

L-am apucat de gât înainte să ajungă pe terasă. Degetele mele au strâns încetişor în timp ce el se zbătea sălbatic, animalic, încercând să scape din strânsoare şi să se elibereze. L-atn ridicat încet, l-am apucat fără efort de ceafă cu mâna stângă, mi-am înfipt dinţii în pielea tânără, fină şi parfumată a gâtului lui, până ce am simţit gâlgâiala primului şuvoi de sânge.

Ah, David, iubitul meu David. Nu mai coborâsem niciodată într-un suflet atât de cunoscut. M-au învăluit imagini bogate şi minunate: frumuseţea soarelui licărind în pădurea de manglieri, foşnetul ierbii înalte din stepă, bubuitul pistolului uriaş şi tremurul pământului sub picioarele grele ale elefanţilor. Totul era acolo: ploaia de vară revărsându-se la nesfârşit peste junglă, apa inundând piloţii şi verandele, cerul strălucind de lumină — şi inima lui zbătându-se răzvrătită, condamnându-mă, mă trădezi, mă trădezi, mă iei împotriva voinţei mele — şi căldura sărată a sângelui.

L-am împins de lângă mine. Era destul pentru prima duşcă. L-am urmărit cum încerca să se târască în genunchi. Oare ce

vedea în clipele acelea? Înţelegea acum cât de negru şi de îndărătnic îmi era sufletul?

— Mă iubeşti? l-am întrebat. Mai sunt eu singurul prieten pe care îl ai pe lumea asta? M-am uitat cum se târa pe lespezi. S-a agăţat de tăblia patului şi s-a ridicat, apoi a căzut iarăşi pe duşumea, ameţit. A încercat din nou. Ah, lasă-mă să te ajut! i-am spus.

L-am răsucit, l-am ridicat şi mi-am înfipt din nou dinţii în rănile de mai înainte.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lestat, opreşte-te, nu face una ca asta, te implor, n-o face!

Mă implori degeaba, David. Oh, cât era de straşnic trupul lui tânăr, mă împingea cu mâinile chiar şi în transă; ce voinţă ai frumosul meu prieten. Suntem acum în Brazilia de odinioară, suntem în cămăruţă şi el invocă spiritele Candomble, le cheamă, dar spiritele vor veni?

I-am dat drumul. A căzut din nou în genunchi, apoi s-a răsturnat pe o parte, cu ochii aţintiţi înainte. Era destul pentru cel de-al doilea asalt.

În cameră se auzea un huruit slab. Un fel de ciocănit.

— O, avem companie? Au venit să ne ajute niscaiva prieteni invizibili? Da, uite, se clatină oglinda. O să cadă!

A lovit pardoseala şi s-a făcut ţăndări, ca şi cum din ramă s-ar fi eliberat o mulţime de cioburi de lumină.

El încerca din nou să se ridice.

— Ştii cum îi simt, David? Mă auzi? Sunt ca nişte steaguri de mătase desfăşurate în jurul meu. Atât sunt de slabi.

M-am uitat la el cum s-a ridicat în genunchi. Se târa din nou pe duşumea. Apoi s-a ridicat brusc, aplecându-se înainte. A înşfăcat volumul de lângă computer, s-a întors şi l-a aruncat în mine. Mi-a căzut la picioare. David s-a clătinat. Abia se putea ţine copăcel, cu ochii înceţoşaţi.

După aceea s-a întors şi aproape s-a prăbuşit pe terasă, trecând peste balustradă şi luând-o de-a lungul plajei.

M-am luat după el, urmărindu-l cum se bălăbănea pe taluzul de nisip. M-a năpădit setea, aducându-mi în minte faptul că în trap mai era sânge. A ajuns lângă apă şi a rămas acolo, gata să se prăbuşească, pe punctul de a leşina.

L-am apucat grijuliu de umăr şi l-am înconjurat cu braţul drept, îmbrăţişându-l.

— Nu, fii blestemat, înghiţi-te-ar iadul! Nu! a zis.

M-a lovit, aşa slab cum era, dându-mi peste faţă cu amândoi pumnii, sfâşiindu-mi carnea, izbindu-mă în pielea dură.

L-am răsucit, uitându-mă la el cum mă loveşte în picior, cum dă în mine cu pumnii lui moi şi neputincioşi; i-am amuşinat din nou gâtul, lingându-l, mirosindu-l, apoi înfigându-mi pentru a treia oară dinţii în el. Hmmm... acesta este extazul. Oare celălalt trup, împovărat de vârstă, ar fi reuşit să-mi ofere un asemenea festin? Mi-a dat cu muchia palmei peste faţă. Oh, ce puternic! Într-adevăr puternic. Da, înfruntă-mă, luptă-te cu mine, aşa cum m-am luptat şi eu cu Magnus. Ce bine că te lupţi cu mine. Îmi place. Chiar îmi place.

De data aceasta, simţeam că mă apropii de sincopă. Din el a ţâşnit cea mai pură dintre rugăciuni. Nu se ruga zeilor în care nu credea, nici crucificatului Hristos, nici Fecioarei. Se ragă de mine.

— Lestat, prietene, nu-mi lua viaţa. Nu. Dă-mi dramul.

Hmmm. L-am înconjurat şi mai strâns cu braţul. Apoi l-am tras spre mine, lingându-i rănile.

— Îţi alegi prost prietenii, David, i-am şoptit, lingându-mi sângele de pe buze şi uitându-mă în jos la chipul lui. Ce frumoşi erau dinţii lui puternici şi albi, ce frumoasă carnea gingaşă a buzelor. Numai albul ochilor i se zărea de sub pleoape. Inima se zbătea — inima lui tânără şi nemaipomenită. Inima care pompa sângele în creierul meu. Inima care tresăltase şi se oprise când văzusem apropierea morţii.

Mi-am lipit urechea de pieptul lui şi am ascultat. Am auzit ambulanţa şuierând prin Georgetown. „Nu mă lăsa să mor."

L-am văzut în camera de hotel de odinioară unde îmi apăruse în vis împreună cu Claudia şi Louis. Oare suntem cu toţii doar creaturi întâmplătoare în visele diavolului?

Inima bătea tot mai încet. Clipa era aproape. Numai o duşcă, prietene.

L-am ridicat şi l-am cărat peste plajă, până în cameră. Am sărutat rănile micuţe, lingându-le şi sugându-le cu buzele, pe urmă mi-am înfipt dinţii iarăşi. L-a zguduit un spasm şi un strigăt i-a scăpat din gâtlej.

— Te iubesc, a şoptit.

— Da, şi eu te iubesc, i-am răspuns, înăbuşind cuvintele în carnea lui, în timp ce sângele izvora din nou, fierbinte şi

irezistibil.

Bătaia inimii a devenit încă şi mai lentă. Se prăbuşise printre amintiri — înapoi la leagăn, la vremea dinainte de silabele distincte — şi îşi mormăia singur un cântecel vechi.

Trupul lui fierbinte şi greu era lipit de al meu, cu braţele atârnând, cu ţeasta în degetele de la mâna mea stingă, cu ochii închişi. Cântecelul murmurat s-a stins, iar inima a luat-o brusc razna, bătând înăbuşit şi slab.

Mi-am muşcat limba până ce n-am mai putut să suport durerea. Am înţepat-o iar şi iar cu propriii mei colţi, mişcând-o la stânga şi la dreapta, pe urmă mi-am lipit gura de a lui, forţându-l să-şi desfacă buzele şi lăsând sângele să-i curgă pe propria limbă.

Parcă se oprise timpul. Gustul inconfundabil al propriului meu sânge îmi umplea gura şi i-o umplea şi pe a lui. Dinţii lui s-au încleştat brusc de limba mea. Au apucat-o brusc şi ameninţător, cu toată puterea muritoare a fălcilor lui, râcâind carnea preternaturală, curăţind sângele din crestătura făcută de mine şi strângând atât de tare, încât părea că ar fi despicat-o dacă ar fi putut.

L-a străbătut un spasm violent. Spatele i s-a arcuit peste braţul meu. L-am tras înapoi, cu gura îndureratã, cu limba rănită, iar el s-a ridicat, înfometat, cu ochii încă orbi. Mi-am sfâşiat încheietura mâinii. Iată-l, dragul de el. Iată-l izbucnind, nu în picături, ci chiar din râul trupului meu. Şi când gura s-a încleştat pe mine, suferinţa a ajuns până la rădăcinile fiinţei mele, încurcându-mi inima în plasa ei arzătoare.

Pentru tine, David. Bea mult. Fii puternic.

Nu mă putea omori, oricât de mult ar fi durat. O ştiam, iar amintirile acelor vremuri apuse, când făcusem şi eu la fel, plin de frică, păreau grosolane şi nebuneşti şi păleau chiar pe măsură ce ajungeau la mine, lâsându-mă acolo, singur cu el.

Am îngenuncheat pe podea, ţinându-l, lăsând durerea să se împrăştie prin fiecare venă, prin fiecare arteră, aşa cum trebuia. Fierbinţeala şi suferinţa au crescut atât de mult, încât m-am întins pe jos, cu el în braţe, cu încheietura pecetluindu-i gura, cu o mână încă sub capul lui. M-a cuprins ameţeala. Inima-mi bătea şi ea periculos de încet. Pompa mereu, şi în întunericul fierbinte de sub pleoapele mele închise am văzut miile de vase golindu-se, contractându-se şi atârnând ca filamentele unei

plase de păianjen răsucite de vânt.

Eram din nou în camera de hotel din vechiul New Orleans şi Claudia şedea cuminte pe scaun. Afară, luminile ceţoase ale oraşului clipeau ici şi colo. Ce negru şi ce greu era cerul de deasupra, cu nici un semn din marea aură de lumină a oraşelor.

„Ţi-am spus că am s-o fac din nou", i-am zis Claudiei.

„De ce te oboseşti să-mi explici? m-a întrebat. Ştii foarte bine că nu te-am întrebat niciodată nimic. Am murit de ani şi ani."

Am deschis ochii.

Zăceam pe pardoseala rece a încăperii; el era deasupra mea şi mă privea; lumina electrică îi strălucea pe faţă.

Nu mai avea ochii căprui, ci plini de o ameţitoare lumină aurie. O nuanţă nefirească invadase deja pielea întunecată şi netedă, făcând-o puţin mai palidă şi mai gălbuie, iar părul căpătase luciul acela rău, extraordinar; lumina se aduna la el, se reflecta, juca în jurul lui, ca şi cum l-ar fi găsit irezistibil – un bărbat înalt şi angelic, cu o expresie goală şi buimacă întipărită pe chip.

Nu vorbea. Iar eu nu-i puteam citi expresia. Dar cunoşteam minunile pe care le vedea. Era de ajuns să-l văd cum se uita în jurul lui — la lampă, la cioburile de oglindă, la cerul de afară — ştiam ce vedea.

M-a privit din nou.

— Eşti rănit, a şoptit. Am auzit sângele în vocea lui! Da? Eşti rănit?

— Pentru numele lui Dumnezeu, i-am răspuns cu voce aspră, obosită. Ce-ţi pasă dacă sunt rănit?

S-a dat înapoi de lângă mine, cu ochii mărindu-se ca şi cum vederea i s-ar fi dilatat secundă cu secundă, apoi s-a întors de parcă ar fi uitat că eram şi eu acolo. Privea fix în felul acela încântat. Pe urmă, răsucindu-se de durere şi strâmbându-se, a ieşit pe terasă şi a luat-o spre mare.

M-am ridicat. Întreaga încăpere pâlpâia. Îi dădusem fiecare strop de sânge pe care putea să-l primească. Setea m-a paralizat, abia puteam să stau liniştit. Mi-am încolăcit braţele în jurul genunchilor şi am încercat să şed fără să mă prăbuşesc înapoi pe podea, plin de slăbiciune.

Am ridicat mâna stângă în sus în aşa fel, încât s-o pot vedea în lumină. Venele de pe dosul ei se umflaserâ, iar acum se

întindeau la loc.

Îmi simţeam inima pompând din răsputeri. Şi, oricât de puternică şi de teribilă era setea, ştiam că poate să aştepte. Mă refăceam ca un bolnav. Un motor înăuntrul meu lucra din greu să mă pună pe picioare, ca şi cum maşinăria de omorât care eram trebuia vindecată de orice slăbiciune, ca să poată vâna din nou.

Când m-am ridicat, în sfârşit, în picioare, eram din nou eu însumi. Îi dădusem mult mai mult sânge decât dădusem celorlalţi pe care îi creasem. Se terminase. Fusese un lucru bine făcut. Avea să fie foarte puternic! Dumnezeule, avea să fie chiar mai puternic decât cei bătrâni.

Trebuia să-l caut. Acum murea. Trebuia să-l ajut, chiar dacă ar fi încercat să mă îndepărteze.

L-am găsit cufundat adânc în apă. Dârdâia şi scotea suspine de suferinţă, deşi încerca să se abţină. Strângea în mână medalionul şi lănţişorul îi înconjura pumnul încleştat.

Mi-am trecut braţul în jurul lui, ca să-l liniştesc. I-am spus că nu va dura mult. Şi că atunci când suferinţa se va termina, va fi pentru vecie. A înclinat din cap.

Peste puţină vreme i-am simţit muşchii destinzându-se. L-am îndemnat să mă urmeze la apă mai puţin adâncă, unde am fi putut păşi mai uşor, şi am ieşit apoi amândoi pe plajă.

— Trebuie să te hrăneşti, am spus. Crezi că poţi s-o faci singur?

A dat din cap în semn că nu.

— Bine, am să merg cu tine şi am să-ţi arăt tot ce trebuie să ştii. Dar, mai întâi, mergem la cascada de colo. Aud o cascadă. Tu o auzi? Acolo te poţi spăla.

A încuviinţat şi m-a urmat, cu capul plecat, cu braţul încă ţinându-se de piept, cu trupul încordându-se când şi când de crampele violente ale morţii.

Am ajuns la cascadă şi el a păşit cu uşurinţă peste stâncile nesigure, şi-a scos şortul şi a stat gol sub torentul vijelios, lăsându-l să-i treacă peste faţă, peste trup, peste ochii închişi. Din când în când se scutura şi scuipa apa care-i intrase în gură din întâmplare.

L-am urmărit, simţindu-mă clipă de clipă mai puternic. Pe urmă am ţâşnit în sus, deasupra cascadei, şi am aterizat pe faleză. Îl puteam vedea acolo, jos, o figură mică, acoperită de

spuma stropilor şi uitându-se în sus la mine.

— Poţi să vii la mine? l-am întrebat încet.

A făcut semn din cap că da. Mă auzise, era excelent. S-a ghemuit şi a făcut un salt mare, împroşcând apă şi aterizând în mocirla falezei doar la câţiva iarzi în spatele meu, agăţându-se cu mâinile de stâncile ude şi alunecoase. S-a ridicat fără să se uite înapoi şi a venit lângă mine.

Eram uluit de forţa lui. Dar nu era numai forţa. Era nemaipomenita lui lipsă de teamă. Părea că el însuşi uitase complet de frică. Pur şi simplu, se uita în jur, la norii mânaţi de vânt şi la cerul care licărea slab. Se uita la stele, pe urmă la jungla de pe malurile stâncoase de deasupra.

— Simţi setea? l-am întrebat. A încuviinţat din cap, privindu-mă în trecere, apoi uitându-se la mare. Bine, acum ne întoarcem la tine în cameră, te îmbraci potrivit pentru lumea muritorilor şi ieşim în oraş.

— Aşa de departe? A arătat spre orizont. Acolo e o barcă.

Am cercetat cu mintea şi am văzut-o prin ochii unui om de la bord. O creatură respingătoare. Un contrabandist. Era amărât că gaşca lui de beţivi îl lăsase să facă treaba de unul singur.

— Bine, am zis. Mergem împreună.

— Nu. Cred că ar trebui... să mă duc singur.

S-a întors fără să-mi aştepte răspunsul şi a coborât iute şi graţios pe plajă. Era ca o fâşie de lumină în întuneric. A plonjat în valuri şi a început să înoate cu lovituri rapide şi puternice.

M-am dus până la marginea falezei, am dat peste o potecă accidentată şi am urmat-o apatic până am ajuns în cameră. M-am uitat la rămăşiţe — oglinda spartă, masa răsturnată şi computerul lângă ea, cartea căzută pe jos. Scaunul era pe terasă, cu picioarele în sus.

M-am întors şi am ieşit.

M-am dus în grădină. Luna se înălţase foarte sus; am mers pe poteca de pietriş chiar până la capătul ei cel mai îndepărtat şi m-am uitat în jos la panglica subţire a plajei albe şi la marea tainică şi tăcută.

Apoi m-am aşezat, sprijinindu-mă de trunchiul mare al unui copac întunecat care îşi desfăcea crengile deasupra mea, ca un baldachin; am rămas cu genunchii la piept şi cu capul sprijinit de braţe.

A trecut o oră.

L-am auzit venind, mergând pe potecă repede şi uşor, cu un pas de care nu-i în stare nici un muritor. Când mi-am ridicat privirea, am văzut că se spălase şi se îmbrăcase, că se pieptănase chiar, deşi mirosul de sânge încă mai persista, probabil de pe buze. Nu era slab şi senzual ca Louis, oh, nu, era mult mai puternic. Şi procesul încă nu se terminase. Se isprăviseră doar suferinţele morţii, dar el se întărea chiar sub ochii mei, iar strălucirea aurie a pielii lui era încântător de privit.

— De ce ai făcut-o? m-a întrebat. Chipul îi era o mască. M-a fulgerat cu o privire plină de mânie şi m-a întrebat din nou: De ce ai făcut-o?

— Nu ştiu.

— Oh, nu te purta aşa. Şi scuteşte-mă de lacrimile tale! De ce ai făcut-o!

— Îţi spun adevărul. Nu ştiu. Ţi-aş putea da o mulţime de motive, dar nu ştiu. Am făcut-o pentru că am vrut s-o fac, pentru că aşa am vrut. Pentru că am vrut să văd ce se întâmplă dacă o fac; am vrut... şi n-am putut s-o fac. Am ştiut de când m-am întors la New Orleans. Am... am tot aşteptat, dar nu se putea să n-o fac. Iar acum ce-i făcut e bun făcut.

— Mizerabile, ticălos mincinos. Ai făcut-o din cruzime şi josnicie! Ai făcut-o pentru că mica ta experienţă cu Hoţul de Trupuri a mers prost! Şi pe urmă, mie mi s-a întâmplat minunea, întinerirea, renaşterea, şi te-a înfuriat că s-a întâmplat un asemenea lucru, că eu am ştiut să profit, în timp ce tu ai suferit atât!

— Poate că e adevărat.

— Chiar e adevărat. Recunoaşte. Recunoaşte-ti meschinăria. Recunoaşte că eşti atât de mârşav, încât n-ai putut să mă laşi să mă îndrept spre viitor în trupul ăsta pe care tu nu ai avut curajul să-l suporţi!

— Poate că da.

S-a tras mai aproape şi a încercat să mă ridice, apucându-mă ferm, insistent de braţ. Nu s-a petrecut nimic, desigur. Nu a reuşit să mă mute nici un centimetru.

— Încă nu eşti destul de puternic pentru jocuri dintr-astea, i-am spus. Dacă nu te potoleşti, te lovesc şi te dau pe spate. N-o să-ţi placă. Eşti prea demn ca să-ţi placă. Aşa că termină cu boxul ăsta ieftin, te rog.

S-a întors, a încrucişat braţele şi a lăsat capul în jos. Auzeam

zgomotele mărunte şi disperate care veneau dinspre el şi aproape că puteam simţi chinul prin care trecea. A plecat de lângă mine, iar eu mi-am îngropat din nou capul în braţe.

Dar l-am auzit venind din nou.

— De ce? Am nevoie să-mi spui ceva. Am nevoie de o mărturisire, de orice fel.

— Nu, am spus.

S-a întins şi m-a apucat de păr, înfigându-şi degetele în el şi trăgând în sus până când pielea capului a început să mă doară.

— Chiar exagerezi, David, am mârâit la el, eliberându-mă. Încă o şmecherie dintr-asta şi te arunc de pe faleză.

Dar i-am văzut faţa, i-am văzut suferinţa oglindită în ea şi am tăcut.

A îngenuncheat înaintea mea. Acum eram aproape ochi în ochi.

— De ce, Lestat? m-a întrebat şi vocea lui înlăcrimată şi tristă mi-a sfâşiat inima.

Copleşit de ruşine, copleşit de mizerie, mi-am apăsat ochii închişi pe braţul drept, iar cu cel stâng mi-am acoperit capul. Şi nimic, nici rugăminţile, nici blestemele, nici strigătele şi nici plecarea lui de la sfârşit nu au reuşit să mă facă să-l privesc din nou.

ÎNAINTEA zorilor am plecat să-l caut. Încăperea arăta acum pusă în ordine şi valiza zăcea pe pat. Computerul fusese strâns, iar exemplarul din *Faust* era în supracoperta de plastic.

El însă nu părea să fie acolo. L-am căutat în tot hotelul, fără să dau de el. L-am căutat în grădină, pe urmă în pădure — în toate direcţiile — fără succes.

Până la urmă, am găsit în munte o mică peşteră, m-am îngropat adânc în ea şi m-am culcat.

La ce folos să mai descriu cât de mizerabil mă simţeam? Sau cât de mult sufeream? La ce bun să spun că-mi dădeam seama de dimensiunile nedreptăţii, ale dezonoarei, ale cruzimii mele? Ştiam cât valora ceea ce-i făcusem.

Mă cunoşteam bine, îmi ştiam din plin răutatea şi nu aşteptam decât ca lumea să-mi răspundă cu aceeaşi răutate.

M-am trezit de îndată ce soarele s-a cufundat în mare. Am urmărit amurgul de pe faleza înaltă, pe urmă am coborât în

oraş, la vânătoare. N-a durat prea mult până când hoţul obişnuit a încercat să pună mâna pe mine şi să mă jefuiască; l-am apucat, l-am cărat pe o alee mică şi l-am golit de sânge încet, cu plăcere, în timp ce în jur se auzeau paşii trecătorilor. I-am ascuns trupul şi mi-am văzut de drum.

Dar ce drum aveam?

M-am întors la hotel. Bunurile lui erau încă acolo, el însă nu. L-am căutat din nou, luptându-mă cu spaima îngrozitoare că şi-a pus singur capăt zilelor; apoi mi-am dat seama că era prea puternic pentru aşa ceva. Chiar dacă s-ar fi lăsat să zacă în furia soarelui — ceea ce mă îndoiam — tot n-ar fi reuşit să se distrugă complet.

Şi totuşi, totul mă înspăimânta: poate că nu fusese ars, dar destul de mutilat, încât să nu se mai poată ajuta singur. Şi fusese descoperit de muritori. Sau poate că veniseră ceilalţi şi-l răpiseră pe furiş. Sau poate că avea să apară din nou şi să mă blesteme. Şi de asta mi-era frică.

În cele din urmă, m-am întors la Bridgetown, incapabil să părăsesc insula înainte să aflu ce i s-a întâmplat.

Un ceas înaintea zorilor, încă mai eram acolo.

În noaptea următoare tot nu dădusem de el. Şi nici în noaptea cealaltă.

Până la urmă, cu mintea şi sufletul zdrobite, spunându-mi că nici nu meritam altceva decât nenorocire, m-am dus acasă.

Peste New Orleans coborâse, în cele din urmă, căldura primăverii; obişnuiţii turişti mişunau sub un cer senin şi pur-puriu. M-am dus întâi la casa dinainte, ca să-l iau pe Mojo din grija bătrânei, deloc încântată să mi-l dea, deşi era limpede că-i fusese foarte dor de mine.

Pe urmă am luat-o amândoi spre Rue Royale.

Am ştiut că locuinţa nu e goală chiar înainte să ajung în capul scărilor din spate. M-am oprit o clipă, uitându-mă la curtea restaurată, cu lespezi plate şi fântâni romantice, completate cu îngeraşi din al căror corn al abundenţei izvora un firicel de apă limpede ce cădea în bazinul de dedesubt.

Un strat de flori drăgălaşe fusese plantat lângă vechiul zid de cărămidă şi un mănunchi de bananieri deja înfloriseră în colţ, iar frunzele lor lungi şi graţioase se legănau atinse de briză.

Toate acestea îmi bucurau inima vicioasă şi egoistă mai presus de cuvinte.

Am intrat înăuntru. Salonul din spate fusese, în cele din urmă, terminat şi umplut elegant cu scaune vechi şi frumoase pe care le alesesem eu însumi şi cu un covor persan gros, de un roşu-palid.

M-am uitat în sus şi în jos peste hol, peste tapetul proaspăt cu dungi aurii şi albe, peste iarzii de covor închis la culoare şi l-am văzut pe Louis stând în faţa uşii salonului din faţă.

— Să nu mă întrebi unde am fost sau ce-am făcut, i-am spus.

M-am apropiat, am trecut pe lângă el şi am intrat în încăpere. Ah, depăşea toate aşteptările mele. Între ferestre era o copie exactă a vechiului birou, apoi una a sofalei de damasc argintiu şi a mesei ovale încrustate cu mahon. Şi o spinetă lângă peretele îndepărtat.

— Ştiu unde ai fost, a replicat el, şi ştiu şi ce-ai făcut.

— Oh? Şi ce urmează acum? Vreo predică ridicolă şi fără sfârşit? Spune-mi. Ca să mă pot duce la culcare.

M-am întors să mă uit la el, să văd ce efect avusese riposta mea îndârjită, daca avusese vreunul, şi lângă el stătea David, îmbrăcat minunat, în catifea reiată, neagră, cu braţele încrucişate la piept şi rezemat de tocul uşii.

Se uitau amândoi la mine, cu feţele palide şi fără expresie. David era mai înalt şi mai bronzat, dar semănau uluitor. Mi-am dat seama abia acum că Louis se îmbrăcase special pentru această ocazie — în haine care nu mai arătau de parcă ar fi fost scoase dintr-un cufăr din pod. Primul a vorbit David.

— Mâine începe carnavalul la Rio, a zis, cu vocea chiar mai seducătoare decât în timpul vieţii muritoare. Cred că ar trebui să mergem şi noi.

M-am uitat la el cu evidentă suspiciune. Parcă o umbră i-ar fi întunecat chipul. Ochii îi străluceau puternic. Dar gura era atât de suavă, fără urmă de rea-voinţă sau amărăciune. Nu părea să emane din el nici un fel de ameninţare.

După aceea Louis s-a smuls din reverie şi s-a îndepărtat încet pe hol, spre camera lui. Ce bine cunoşteam vechea schemă a scârţâitului paşilor şi al scândurilor!

Eram tare încurcat şi aproape că mi se tăiase respiraţia.

M-am aşezat pe canapea şi i-am făcut semn lui Mojo să vină, iar el s-a hotărât să se aşeze chiar în faţa mea, lăsându-şi toată greutatea pe picioarele mele.

— Ce înseamnă asta? l-am întrebat. Vrei să mergem acolo

împreună?

— Da, a răspuns David. Apoi, pădurea tropicală. Ce-ar fi dacă am merge şi acolo? Să ne afundăm în ea. A desfăcut braţele şi, aplecând capul, a început să se plimbe cu paşi mari. Mi-ai spus ceva, nu-mi mai aduc aminte când... Sau poate că a fost o imagine pe care am surprins-o în mintea ta înainte ca totul să se întâmple, ceva în legătură cu un templu pe care muritorii nu-l cunosc, pierdut în adâncul junglei. Ah, gândeşte-te câte asemenea lucruri de descoperit trebuie să fie acolo.

Ce curate păreau sentimentele, ce plină de rezonanţă vocea!

— De ce m-ai iertat? l-am întrebat.

S-a oprit din plimbare şi s-a uitat la mine; evidenţa sângelui în el, felul în care îi schimbase pielea, părul, ochii mi-au distras atât de tare atenţia, încât pentru o clipă nu m-am mai putut gândi. Am ridicat mâna, rugându-l să nu vorbească. De ce nu mă folosisem oare niciodată de această vrajă? Am coborât mâna, permiţându-i, ba nu, poruncindu-i să continue.

— Ştiai că aşa se va întâmpla, a răspuns, abordând vechiul lui ton măsurat şi reţinut. Când ai făcut-o, ştiai că am să continuu să te iubesc. Că voi avea nevoie de tine. Că dintre toate fiinţele din această lume pe tine te voi descoperi şi ţie îţi voi rămâne credincios.

— Oh, nu, îţi jur că nu ştiam, am şoptit.

— Pentru moment am renunţat să te pedepsesc. Depăşeşti orice limită, într-adevăr. Eşti cea mai blestemată creatură, aşa cum te-au numit fiinţe mai înţelepte decât mine. Dar ştiai că am să mă întorc. Ştiai că am să fiu aici.

— Nu, nici măcar n-am visat.

— Nu începe iar să plângi.

— Îmi place să plâng. Trebuie să plâng. De ce să n-o fac dacă vreau atât de mult?

— Haide, stăpâneşte-te.

— Oh, începe să fie caraghios, nu-i aşa? Crezi că tu eşti acum conducătorul şi începi să faci pe şeful cu mine.

— Iar începi?

— Nici măcar nu mai arăţi a fi cel mai bătrân dintre noi şi, oricum, n-ai fost niciodată cel mai bătrân. Pur şi simplu, te-ai lăsat păcălit prosteşte de chipul meu irezistibil. Eu sunt şeful. Casa asta e a mea. Eu voi spune dacă mergem sau nu la Rio.

A început să râdă. La început încet, pe urmă mai tare, mai

nestăvilit. Dacă era ceva amenințător în el, atunci nu erau decât schimbările fulgerătoare de expresie, pâlpâirile întunecate din ochi. Dar nu eram deloc sigur că exista totuşi vreo amenințare.

— Tu eşti şeful? a întrebat batjocoritor.

Vechea autoritate.

— Da, eu sunt. Aşadar, dispari... vrei să-mi arăţi că poţi şi fără mine. Că poţi vina singur; că poţi găsi o ascunzătoare pentru timpul zilei. Că nu ai nevoie de mine. Şi totuşi, iată-te!

— Vii sau nu cu noi la Rio?

— Cu noi? Ai spus „noi"?

— Aşa am spus.

S-a dus la un scaun de lângă canapea şi s-a aşezat. M-a izbit faptul că părea pe deplin stăpân pe noile lui puteri. Iar eu nu puteam evalua cât era de puternic numai uitându-mă la el. Nuanţa întunecată a pielii ascundea prea mult. Şi-a încrucişat picioarele şi a abordat o postură relaxată, dar cu demnitatea lui David intactă.

Poate că era ceva ce se trăgea din felul în care spatele îi rămânea drept lângă spătarul scaunului sau felul elegant în care îşi rezema o mână de gleznă, în timp ce braţul celălalt se mula după braţul fotoliului.

Doar părul bogat, ondulat şi castaniu nu se potrivea oarecum cu demnitatea, căzându-i mereu pe frunte şi făcându-l să clatine din cap fără să-şi dea seama.

Brusc însă ţinuta lui s-a înmuiat, chipul a căpătat trăsături încurcate, apoi a devenit de-a dreptul trist.

Nu mai puteam rezista. Dar m-a silit să tac.

— Am încercat să te urăsc, a mărturisit, cu ochii larg deschişi, chiar dacă vocea părea îndepărtată. N-am putut, pur şi simplu.

Preţ de o clipă a scânteiat în el amenințarea, furia preternaturală, dar faţa i-a redevenit perfect jalnică şi tristă.

— De ce nu?

— De ce te joci cu mine?

— Nu m-am jucat niciodată cu tine! Am vrut să spun exact ce-am spus. Cum de nu mă poţi urî?

— Ar însemna să fac aceeaşi greşeală ca şi tine, dacă te-aş urî. Nu-ţi dai seama ce-ai făcut. Mi-ai dat sângele, dar mă cruţi de supunere. Mi-ai dăruit toată priceperea şi toată forţa ta, dar nu-mi ceri şi înfrângerea morală. Ai hotărât în locul meu şi mi-ai

dat ceea ce n-aş fi putut spera, nici dori.

Mă lăsase fără cuvinte. Totul era adevărat, dar, în acelaşi timp, era şi cea mai mare minciună pe care o auzisem vreodată.

— Atunci înseamnă că drumul nostru spre glorie presupune violul şi crima! Nu pot să cred. Acestea sunt dezgustătoare. Noi suntem cu toţii nişte damnaţi şi acum eşti şi tu. Asta ţi-am făcut!

A suportat totul de parcă ar fi fost o serie de palme, a tresărit puţin, apoi şi-a fixat iar ochii asupra mea.

— Ţi-a trebuit două sute de ani ca să înveţi că asta vrei, a spus. Am ştiut-o din clipa în care m-am trezit din stupoare şi te-am văzut zăcând pe pardoseală. Arătai ca o scoică goală. Am ştiut că ai mers prea departe. Am fost îngrozit pentru tine. Şi te-am văzut cu ochii aceştia noi.

— Da.

— Ştii ce mi-a trecut prin minte? Că ai găsit o cale să mori. Îmi dăduseşi fiecare strop din sângele tău. Iar acum mureai tu însuţi sub ochii mei. Am ştiut că te iubeam. Am ştiut că am să te iert. Cu fiecare respiraţie şi cu fiecare nouă culoare sau formă pe care o vedeam, ştiam că dorisem ceea ce-mi dăduseşi — noua viziune asupra vieţii, pe care nimeni n-o poate descrie cu adevărat! Oh, nu puteam s-o recunosc. Trebuia să te blestem, să mă lupt puţin cu tine. Dar până la urmă, numai puţin.

— Eşti mult mai deştept decât mine, am zis încet.

— Păi, sigur, la ce te aşteptai?

Am zâmbit. M-am lăsat pe spate pe canapea.

— Ah, asta-i Lucrarea Întunericului, am şoptit. Câtă dreptate au avut bătrânii să-i dea un asemenea nume. Mă întreb dacă lucrarea e a mea. Pentru că aici, cu mine, stă acum un vampir, un băutor de sânge cu puteri enorme, copilul meu, şi ce înseamnă pentru el vechile emoţii?

L-am privit şi am simţit din nou apropierea lacrimilor. Nu mă părăsesc niciodată.

Se posomorâse, avea buzele uşor îndepărtate şi părea că, de data asta, chiar îl lovisem. Dar nu a spus nimic. Părea ameţit, apoi a clătinat din cap, ca şi cum nu putea replica.

Mi-am dat seama însă că nu era vorba despre vulnerabilitate, ci despre compasiune şi o evidentă grijă pentru mine.

S-a ridicat brusc de pe scaun, a îngenuncheat în faţa mea şi şi-a pus mâinile pe umerii mei, ignorându-l complet pe credinciosul Mojo care îl privea cu ochi indiferenţi. Oare îşi

dădea seama că aşa stătusem eu în faţa Claudiei, în visele mele febrile?

— Eşti acelaşi, a spus. A clătinat din cap. Absolut acelaşi.

— Acelaşi faţă de ce?

— Oh, de fiecare dată când veneai la mine, mă emoţionai; smulgeai de la mine protecţie. Mă făceai să simt dragoste. Acum e la fel. Tu pari mai pierdut şi mai în nevoie decât mine. Am să te duc înainte, văd limpede. Sunt legătura ta cu viitorul. Anii pe care-i ai în faţă îi vezi prin mine.

— Şi tu eşti acelaşi. Absolut inocent. Am încercat să-i smulg mâinile de pe umerii mei, dar n-am reuşit. Ai să o păţeşti. Aşteaptă numai.

— Oh, Ce emoţionant! Haide, acum trebuie să mergem la Rio. Nu trebuie să pierdem nimic din carnaval. Deşi, fireşte, putem să mai mergem şi altă dată... şi altă dată... şi altă dată... Haide.

Am rămas nemişcat, uitându-mă la el atât de lung, încât până la urmă a devenit iarăşi îngrijorat. Degetele lui îmi strângeau umerii destul de tare. Da, procedasem bine cu el, pas cu pas.

— Ce e? m-a întrebat timid. Eşti supărat pe mine?

— Poate, puţin. Aşa cum ai spus, nu sunt la fel de deştept ca şi tine în a-mi da seama ce vreau. Dar cred că încerc să-mi fixez în minte clipa asta. Vreau să mi-o amintesc întotdeauna, vreau să-mi amintesc felul în care stai aici, cu mine... Înainte ca lucrurile să înceapă să meargă prost.

S-a ridicat, trăgându-mă şi pe mine în picioare, fără nici un fel de efort. Mi-a observat uimirea şi pe chip i-a înflorit un zâmbet triumfător.

— Oh, de data asta, bătaia chiar va fi ceva, am zis.

— Ei bine, ai să te poţi bate cu mine la Rio, când vom dansa pe străzi.

Mi-a făcut semn să-l urmez. Nu eram sigur ce va mai urma şi nici cum aveam să întreprindem această călătorie, dar eram foarte interesat şi, pur şi simplu, nu-mi păsa de aspectele mărunte.

Aveam, desigur, să ne coalizăm forţele împotriva lui Louis şi să-l convingem şi pe el să meargă, ademenindu-l în vreun fel, oricât ar fi fost de reticent.

Mă pregăteam să mă duc la el în cameră, dar ceva mi-a

atras atenţia. Ceva de pe vechiul birou al lui lui Louis.

Medalionul Claudiei. Lanţul zăcea încolăcit pe masă şi capta lumina cu meandrele lui aurii, iar cutiuţa ovală era deschisă şi rezemată de călimară, şi chipul micuţ părea să se uite ţintă la mine.

M-am întins şi am luat medalionul, uitându-mă foarte atent la portret. Şi m-a izbit o tristă descoperire.

Claudia nu mai era de multă vreme o amintire reală. Se transformase în visele acelea febrile. Devenise imaginea din spitalul din junglă, o siluetă pe fundalul însorit al oraşului din Georgetown, o stafie strecurându-se în întunericul din Notre Dame. Cât trăise, nu fusese niciodată conştiinţa mea! Nu Claudia, nu nemiloasa mea Claudia. Ce vis! Pur şi simplu, un vis.

Un zâmbet secret mi-a trecut pe buze în timp ce mă uitam la ea, amar, din nou la limita lacrimilor. Căci, până la urmă, nimic nu se schimbase, atribuindu-i ei cuvintele acuzatoare. *Fiecare lucru era adevărat.* Existase ocazia pentru salvare – dar eu zisesem nu.

Aş fi vrut să-i spun ceva în timp ce ţineam medalionul în mână; aş fi vrut să-i spun ceva celei ce fusese ea, aş fi vrut să-i spun ceva fiinţei lacome şi păcătoase din mine care triumfase din nou. Pentru că da. Triumfasem.

Da, aş fi vrut teribil de mult să spun ceva! Ceva plin de poezie, cu înţeles adânc, ceva să-mi răscumpere lăcomia şi răutatea, şi inima mea viguroasă. Căci mă duceam la Rio, nu-i aşa? Mă duceam împreună cu David, cu Louis, şi o nouă eră începea...

Da, spune ceva — în numele cerului şi în numele Claudiei — care să întunece această eră şi să o arate aşa cum este. Dumnezeule, ceva care să o străpungă şi să-i arate grozăvia până în străfunduri.

Dar nu puteam.

De fapt, ce mai *este* de adăugat?

Povestea s-a spus.

Lestat de Lioncourt
New Orleans
1991